

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÜLBEN SAKAR

Geolierin Nabze 2

Bir maç, bir gol, bir haber...

Hayatlarının en büyük derbisi, oyunun tam ortasında göğe yükselmeye başlayarak onlardan izler taşıyan güneşle son bulur.

Galatasaray'a transferiyle büyük yankı uyandıran 7 numaralı futbolcu Utku Deniz Has, ilk maçlarında parlamaya devam ederken ortaya atılan bir iddiayla kariyerinin dönüm noktasına gelir. Yıllar sonra bulduğu Güneş ışığı yolunu aydınlatsa da yaşananlar her şeyin hayal edildiği gibi ilerlemediğini kanıtlar niteliktedir. Geçmişin gölgeleri ve içindeki savaşlarla boğuşan Lara Güneş Yazgan, yıllar sonra bulduğu çocukluk aşkının varlığıyla güç bulmaktadır. Artık yalnız olmadığının farkındalığıyla daha emin adımlar atmaya başlasa da kayıplar dengesini sarsmak için kapıda beklemektedir.

Futbol sahada oynanırdı ancak maçlar yalnızca sahada kazanılmazdı. Bazen bir gol yalnızca maçın skorunu değil, bütünüyle kaderini etkilerdi.

Kayıplar insanın hayata daha sıkı tutunmasını sağlardı.

Onların hikâyesi yalnızca bir şampiyonluk yolculuğu değil; aşka, hayata ve umutlara yeniden tutunarak gösterilen mücadelenin ta kendisiydi.

GÜLBEN SAKAR

Yedinciler Nabze 2

@ayisigikita

ATHICA: 370
ROMAN: 64

YEDİNİN NABZI - 2
Gülben Sakar

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu

Yayın Koordinatörü: Mina Sönmez

Editör: Mualla Selen Yüksel

Son Okuma: Kardelen Uysal

Kapak Çizeri: Sena Nur Tulgar

Grafik Tasarım: Mina Sönmez

ATHICA: 1.Baskı: Kasım 2025

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-5610-96-6

Adres: Abdülppekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com

[athicabooks](https://www.facebook.com/athicabooks)

[athicabooks](https://www.instagram.com/athicabooks)

[athicabooks](https://www.twitter.com/athicabooks)

[athicabooks](https://www.youtube.com/athicabooks)

info@destekyayinlari.com

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay. Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No. 62/B Bağcılar-İstanbul

Sertifika No: 45464 **Tel:** (0212) 630 64 73

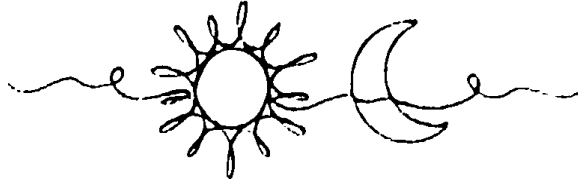
7 numara tribününe...

@ayisigikitap

*Bu kitapta yer alan tüm karakter ve olaylar
tamamen hayal ürünüdür.
Gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur.*

bölüm BİR

Bugünlük bu kadar yeter oğlum.” dedi babası ancak Utku Deniz dinlemeden topun peşinde koşuyordu. “Çok terledin, hasta olacaksın.” Oğlu ne kadar büyürse büyüsün karşısında *hâlâ* beş yaşındaki Deniz varmış gibi davranmaktan kendini alamıyordu.

“Terledim ama yorulmadım.” derken bile nefes nefeseydi. “Biraz daha çalışıp bırakacağım, söz. Yıllardır beklediğim o ana bir hafta kalmışken zaman kaybedemem.”

Babası gülümsedi. “O anı *alınının akıyla atlatacağını* ikimiz de çok iyi biliyoruz oğlum.”

Utku Deniz koşmayı bırakıp ellerini dizlerinin üstüne koyarak dinlenirken başını kaldırdı. Kapının eşiğine çıkmış, tekerlekli sandalyesinde onu gülen gözlerle izleyen babasına bakarak hevesle, “Lisans alacağım, değil mi?” diye sordu. “Artık profesyonel bir futbolcu olarak oynayacağım.”

“Alacaksın.” Babasının sesi öyle inanç doluydu ki Utku Deniz’in göğsü kabardı. Babası ona her zaman inanmıştı. Artık babasını gururlandırma vakti gelmişti. Yıllardır azimle devam

ettiği futbolda lisansını alarak profesyonel bir oyuncu olacaktı. Bunun için yalnızca bir haftası kalmıştı ve içi içine sığmıyordu. “Sana hep inandım.” dedi babası. “Unutma. İlk taraftarın benim.”

Utku Deniz gülümserken babasının yanına ilerledi. Babasının sandalyesine eğilmesini gerektirecek kadar boy atmıştı. Boyunun uzama hızına annesi de babası da hayret ediyorlardı. “Seni pişman etmeyeceğim.” derken babasının hemen önünde diz çöktü. Ellerini babasının artık hissedemediği dizlerinin üzerine bıraktı. “*İlk taraftarım, ilk kahramanım için savaşmaya devam ettim.* Lisansımı alacağım ve hep hayalini kurduğumuz o takımda bir gün oynayacağım.”

“Galatasaray’da.” dediler aynı anda.

Utku Deniz nefesi düzene girerken başını aşağı yukarı salladı. “Bir gün orada oynayacağım.”

“Biliyorum.” dedi babası. “Ama orada hiç oynamasan bile seninle gurur duymaya devam edeceğim Utku Deniz. Bu bir söz değil, babanın sana yemini. Asıl hayatın önümüzdeki hafta o lisansı aldığı anda başlayacak. Sonrası sana *çetin ceviz gibi* gelecek belki ama hayallerinin peşinden koşarken her bir saniyesinden mutluluk duyacaksın.” Ellerini oğlunun dizlerinde duran ellerinin üzerine koydu. “Baban da arkada hep dağ gibi duracak.”

Yavuz Has o gün oğluna ettiği yemini hiçbir zaman unutmadı.

Bu başarı hikâyesinin yolunda çok fazla fedakârlıklar yapıldı. Yalnızca Utku Deniz’in fedakârlıkları değildi bu. Annesi, babası, abisi ve ablası... Ailesinin her ferdi onun başarılı olması için *çabaladı*. Babası bu hikâyenin yazılabilmesi için bacaklarını feda etti, bir an olsun pişman olmadı. Utku Deniz Has da karşılığında onları hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Yıllar önce babasına verdiği *bütün sözleri* gerçekleştirmek için uğraştı. Önce lisansını aldı. Sonrasında oynadığı takımlarda yavaş yavaş yükselerek babasıyla çocukken hayalini kurduğu o takıma transfer oldu.

Galatasaray'a.

Galatasaray'ın yedi numarası olarak oynamaya başladığında her zaman takımı için en iyisini yapmayı aklına koymuştu. Zamanla o formayı kaptığı gibi takımın vazgeçilmez on birinde olmayı da başardı. Geldiği pozisyonda giydiği formayla gururlanana kadar geçtiği yolların kolay olmayışı gibi hakkıyla kazandığı formayı elinden almak da o kadar kolay olmayacaktı.

O yolda ne kayıplar verilmişti.

Aynı yolda kaybetmeyeceği tek şeyse formasıydı.

Haberi alışımızın üzerinden ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum ancak tüm bu süre zarfında Deniz bu olay hakkında ağzını açıp da tek kelime etmemişti. Hislerini anlatırsa rahat edebilir düşüncesiyle onu konuşturmak istesem de bu düşüncemden saniyeler içerisinde vazgeçtim. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Düşünmeye ve hazmetmeye.

Kötü haber tez yayılır sözünü bizzat deneyimliyorduk.

Aramanın üzerinden çok geçmeden haber tüm medya kuruluşlarının kulağına ulaşmıştı. Elbette tesislerde olduğumuzu öğrenen Deniz'in odasının kapısına gelmişti ancak Deniz konuşmamakta kararlıydı. Ağzından onu yalnız bırakmaları ve biraz zaman tanımalarını istediğinden başka bir söz alamamışlardı. Yalnız kalma isteğinin üzerine ben de odadan ayrılıp ona alan tanıyacaktım ancak elini bileğime koyarak buna engel olmuştu.

Bileğimdeki elinin verdiği *Yanımda kal* mesajını alarak sessizliğine katıldım. Söylenecek çok söz vardı ama sessiz kalmak istiyorsa buna saygı duymaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Bu durumda ne denirdi ya da ne denince fayda ederdi bilmiyordum. İyi değildi. O telefonu kapattığından beri karşımda onu tesiste ilk gördüğüm hali vardı.

Vazgeçecekmiş gibiydi.

Pes edecekmiş gibiydi.

Ya da kaybetmiş gibi...

Doğru değildi. Olmamalıydı. Sürecin aleyhimize sonuçlanmasının riskini hesaplamayı ertelemem de zihnimin bir köşesinde olursa ne yapacağımızı düşünmeden de edememiştim. Dava yeni sonuçlanmıştı ama asıl süreç bundan sonra başlıyordu. Bir sporcunun kariyerini etkileyen pek çok dış faktör olsa da en büyük etken kendi kararlarıydı. Vazgeçmek kadar hırsına hırs katmak da onun elindeydi.

Deniz vazgeçecek bir adam değildi. Şu durumdayken vazgeçecek bir adam hiç değildi.

Pek çok farklı sebepten genç yaşta kariyeri biten futbolcu hikâyeleri, bu olayda da akıllara ilk gelen örneklerdendi. Ancak Deniz onlardan olmayacaktı. O başkaydı. Mevcut durumu değiştirmek için elinden geleni yapacaktı, biliyordum. Deniz'in onların arasına katılmaması için ben de elimden geleni yapacaktım. Genç yetenekleri harcamak için can atanlar artık başaramayacaklarını görmelilerdi. Birinin hayatıyla oynamak bu kadar kolay olmamalıydı.

Utku Deniz bu ülkenin genç ve geleceği aydınlık yeteneklerinden yalnızca biriydi. Benim için değerli olduğundan değil, gerçekten öyleydi. Önündeki zorlu yolda da yalnız değildi. Takımı, arkadaşları, yöneticileri; hepsi arkasındaydı. Elbette ben de vardım ama daha çok duygusal olarak destek olabilecektim. Nasıl olursa olsun, hepimiz arkasındaydık.

Parmaklarım yumuşacık saçlarının arasında gezinmeye devam etti. Yatak başlığına sırtımı yaslayarak oturduğumda başını kucağıma koymasını işaret etmiş, parmaklarımı saçlarının arasına daldırarak biraz olsun rahatlamasını amaçlamıştım. Ne kadar etkili oluyordu bilmiyordum ancak yarım saattir başı dizlerimdeydi. Konuşmasa da yanında olmama izin veriyordu.

Bana sığınyordu.

Elimi kolyemin ucunun üzerinde gezdirirken yüzünü seyretmeye devam ettim.

Gözleri kapalıydı. Tam uyuduğunu düşünlöp onu rahatsız etmemek adına elimi hareket ettirmeyi bıraksam da gözlerini açmadan elini elimin üzerine koyarak uyumadığını ve devam etmemi istediğini gösterdi. Ona iyi gelmek istiyordum. Bunu nasıl başaracağım hakkındaysa bir fikrim yoktu.

Olanlar hem öngörülebilir hem de beklenmedikti. Bir yanım davanın lehimize sonuçlanacağına dair fazla umutlanmıştı. Diğer yanımsa bu sonuca hazırlıklı olmamız gerektiğinin farkındaydı ama yine de neye uğradığını şaşırmıştım. Belki de öpüşmemizden hemen sonra böyle bir haber almayı beklemediğim içindi.

Öpüşmemiz...

Beni öpmüştü. Hem de her hatırladığımda nefesimi kesecek kadar güzel öpmüştü.

Öyle bir anda haberi almıştık ki yaşadığımız bu özel anın bize hissettirdiklerini askıya almak zorunda kalmıştık. Tabii şimdilik. Üzerinden zaman geçmesine rağmen hislerimiz di-riydi. Kolay kolay geçecek gibi de değildi. Dudaklarım hâlâ alev alev yanıyordu.

Deniz'in hareketlenmesiyle kafamda dört dönen düşünceleri kovdum. Şu an bunları düşünmenin sırası değildi. Çözölmeyi bekleyen ciddi bir meselemiz vardı. Önce gözlerini araladı. Başını kucığımdan kaldırmadan bakışlarını üzerime çevirdiğinde üzüntümü bir kenara bırakıp gülümsedim. Yolun sonuna gelmiş değildik. Evet, ortada bir sorun vardı ancak halledilecekti. Kıvrılan dudaklarımla *yanındayım* demek istedim.

Anladı.

Boştaki elimi tutarak dudaklarına götürürken elimin üstüne nahif ama bedenimi titretecek kadar da güçlü bir öpücük

bıraktı. Hemen ardından başını kucağımdan kaldırdı. Saçları tutam tutam parmaklarımın arasından kayarken parmak uçlarımda boşluğa düşüşünü hissettim. Yatağın ucuna otururken bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı ve dirseklerini dizlerine yaslayarak başını elleri arasına aldı. Onu böyle biçare gördükçe göğsüm daralıyordu. Ne hissediyordu? Ne kadar kötü hissediyordu?

Duramazdım. Dizlerimin üstünde ilerleyerek arkasında durdum. Başımı sırtına yaslayıp kollarımı ona sıkıca sararken ellerimi karnının üstünde birleştirdim. Onu rahatsız etmek istemesem de yalnız hissetmesini de istemiyordum. Çünkü insan en çok böyle anlarda isterdi sırtını yaslayacağı birinin yanında olmasını.

Ben onun yanımdaydım.

Ne tepki vereceğini bilmeden sardığım kollarımın üzerine sol elini koyarak beni sıkıca kavradı. Hemen ardından vücudu sarsılmaya başladı.

Ağlıyordu.

Ağlamasına dayanamıyordum. Mümkün olsa onun yerine günlerce ağlamayı kabul ederdim. Çaresizliğinden sıyrılacağını bilsem gözyaşlarımı kurutana dek ağlardım.

Boğazım düğümlendi. Boğazımın etrafına dikenli tel sarılmış gibi hissediyordum. Farkında bile olmadan dolan gözlerimi kırıştırdım ona daha sıkı sarıldım. O ağladıkça kalp atışlarımın şiddeti artıyordu.

“Yedi numara tribünü seninle gurur duyuyor.” Dudaklarımı öper gibi üst üste sırtına bastırdım. “Her ne yaşanırsa yaşansın bu gurur asla dinmeyecek. Seninleyiz Deniz. Bu zorluğu da birlikte aşarak tekrardan başarıya ulaşacağız. Zor, dikenli ve çok yorucu bir yolculuk olacak belki ama yanımdayım. Formanı tekrar alacağına inancım tam.”

Çünkü sana olan inancım kimseye olmadığı kadar çok.

Dolan gözlerimi kırıştırdıkça gözyaşlarım yanağımı,

haliyle tişörtünü de ıslattı. Gözyaşlarımı hissettiğinde karnının üzerindeki ellerimi daha sıkı tuttu. Ellerimin üzerindeki elini çektikten sonra kollarımı bedeninden ayırdı. Bana doğru döndüğünde kızarmış ve yaşlı gözleriyle karşılaştım. Avuç içlerimi iki yanağına yaslayıp gözyaşlarını silerken gülümsedim. “Şimdi biraz tökezledik ama bunu da atlatacağız. Lisansını iptal etmek ne demekmiş görsünler bakalım.”

Aynı benim gibi avucunu yanağıma yaslayıp gözyaşlarımı sildiğinde böylesine perişanken bile içimi bu kadar ısıtabilmesine şaşırdım. Başını omzuma çekerken ona bir kez daha sımsıkı sarıldım. “Halledeceğiz değil mi?” diye sorarken adeta bir çocuk gibiydi.

“Halledeceğiz tabii ki.” dedim, alnına düşen perçemlerini kenara doğru çekerek. “Gollerini bir süreliğine saha dışında atmaya devam edeceksin sadece.” Sağ elimi havaya kaldırıp işaret ve başparmağımı birbirine yaklaştırdım. “Şu kadarcık bir süre, göz açıp kapayıncaya kadar geçecek. Hem şöyle düşünelim. Bu golleri yalnızca ben göreceğim.”

Haberi aldığından beri ilk kez gülümsedi. Küçücük bir tebessüm olsa da içimi rahatlatmaya yetmişti. “Artık çıkmam gerekiyor.” derken sıkıntıyla derin bir nefes aldı. “Erdi abi çoktan gelmiştir. Yola nasıl devam edeceğimizi konuşmamız gerekiyor. Bundan kaçış yok.”

Kollarımın arasından ayrılırken yanaklarımda kurumaya yüz tutan gözyaşlarımı tamamen silerek başımı salladım. “Kaçış yok.” dedim. “Gidelim bakalım.”

Kendimizi toparlayıp odadan ayrıldığımızda elimi aşağı inene kadar bırakmadı. Haberi aldıktan sonra şirketi arayıp öğleden sonrası için izin almıştım. Üstelik gece uçağım vardı.

Aşağı indiğimizde ellerimiz birbirinden ayrılırken Deniz onu toplantı salonunda beklediklerini öğrenince yanımdan ayrıldı. Deniz’in odasına geri çıkacakken herkesin aşağıda toplandığını görünce yanlarına gitmem gerektiğini fark ettim.

Bakışlar bir anda üzerime dönerken alnımın kenarını kaşıdım. Alperen sakatlığına rağmen hızlıca ayaklanıp yanıma geldi. Yüzündeki ciddi ifadeyi ilk kez görüyordum. “Utku iyi mi?” diye sordu. “Nerede?”

“Yönetimle görüşmek için toplantı salonuna geçti. Nasıl olduğunu bilmiyorum açıkçası, hiç konuşmadı ki Alperen. Öylece sessizliğe gömüldü ama iyi olmadığı her halinden belli. Bunlar geçer, formasına yine kavuşur ama mental sağlığını nasıl toparlayacağız bilmiyorum.”

Alperen, “Evvel Allah onu da hallederiz.” derken Eymen ve Atlas da aynı anda başlarını salladılar. “Bunu yapan o yönetime iki çift lafım var da neyse, konuşmaya değmezler.”

“Dur sen de şimdi.” dedi Dilara. Alperen’in koluna girerek kalktığı koltuğa doğru çekti. “Bir de sen yakma kendini. Otur şuraya, kalkıp durma. Ayağın ağrıyacak yine.”

Alperen başını aşağı yukarı salladı ama kendini zor tuttuğu belliydi. En az Utku Deniz kadar onun da üzülüğünü biliyordum. “Ne olacak bundan sonra?” diye soran Ferhat oldu. “İlk önce Galatasaray yönetimi karara itiraz eder değil mi?”

“Öyle olacaktır.” dedim. “Kararın değişeceğini sanmıyorum ama yapılacak ilk hamle buymuş gibi görünüyor. Zaten itiraz da olumsuz sonuçlanırsa para cezası ödenerek tekrardan lisans çıkarma işlemleri başlatılır.” Elimi boynuma attım. “Tabii o süreç nasıl ilerler, ne kadar uzun sürer bilemiyorum.”

“Olabilecek en kısa şekilde düzelmesi gerekiyor.” dedi Atlas. “Her şeyi hallederiz ama Utku’nun takımla antrenmanlara çıkamayacak olması büyük sıkıntı. Döndüğünde takımla sahada tekrar form tutması da ayrı bir süreç. Tam zirvedeyken olacak iş değil anasını satayım.”

Atlas endişelerinde haklıydı. Üstelik onun yokluğunda yerine geçecek oyuncu iyi performans sergilerse yerini garantiye alabilirdi. Her oyuncu yedek kulübesinde kalacağına ilk on bir şansını en iyi şekilde değerlendirmek isterdi.

Eymen her zamanki sakinliğiyle, “Utku’m çabuk alışır.” dedi. “Şu gidişat bir belli olsun da.”

“Ulan.” diye sesini yükseltti Alperen. “Şu takımla ilk maçımızda ayağımı iyileştirip onları o sahaya gömmezsem bana da yazıklar olsun.”

“Bro biz neciyiz burada? Gör bak, nasıl hayatımızın maçını oynuyoruz hepimiz.” diyen Atlas, günün beni en çok şaşırtanı unvanına sahip olabilirdi. Ellerini birbirine sürterken, “Yollayın gelsin.” diyerek bitirdi motivasyon konuşmasını.

“İlk yarı bitsin bir önce.” dedi Dilara. “Sonra kuşanır-sınız mafyadan hallice tavırlarınızı. Ayrıca, bari siz sakin olun Atlas.” diyerek yanında küplere binmiş vaziyette oturan Alperen’i işaret etti. “Zaten zor tutuyorum.”

“Hiç beni tutma Dilara. Boşnak böreğime parmak bile uzatamaz kimse. Yürüyün basalım binayı.”

“Abartma Alperen.”

Alperen sakince arkasına doğru yaslandı. “Tamam tamam.”

“Şimdi biz maçlara sol kanatta Utku olmadan mı çıkacağız?” diye sordu Eymen. “Nasıl yani? Sahada uzun bo-yuyla koşan yedi numara artık yok mu?”

Eymen’in amacı kalbimi söküp tesislerin tam orta yerine fırlatmak mıydı?

İçimde yükselen ve yersiz olmasını umduğum sıkıntının kaynağını Eymen kelimesi kelimesine söylemişti. Deniz’in yanında pozitif kalmaya çalışsam da içime çöken sıkıntıyı anlatabilmemin imkânı yoktu. Artık Galatasaray maçlarını açtığımda sahada yedi numarayı göremeyecek olmak, maç kadroları açıklandığında ismini yedeklerde bile göremeyecek olmak kâbus gibiydi. Utku Deniz Has’ın lisansının hemen çıkartılmasını talep ediyordum yoksa gerçekten acile kaldırılanlar olabilirdi. Tesis merdivenlerine çöküp ona bunu neden yaptınız diye ağlamama ramak kalmıştı.

Kolumda hissettiğim dokunuşla bakışlarımı yerden kaldırdım. “Gel şöyle, otur biraz.” diyerek beni koltuklara yönlendiren Atlas’tı. “Kahve getireyim mi sana?” Başımı iki yana salladım. Boğazıma batan dikenli tel beni rahat bırakmıyor, sıktıkça sıkıyordu. “Utku için üzülüyorsun farkındayım ama onun asıl ilacı sensin. İlacı güçlü kalsın ki hızla toparlanabilsin, değil mi? Kariyeri bitmiş gibi düşünmemize gerek yok.”

Kariyeri gerçekten bitmiş olabilirdi. Başımıza gelenlere benzer olaylar daha önce de yaşanmıştı. Daha önce bir futbolcunun lisansı iptal edildikten sonra tekrar çıkarıldığında bir daha eski formunu bulamamıştı. Bir başkasıysa dört büyüklerden birinde oynarken artık ikinci lig takımında forma giyiyordu. Çoğu zaman yedek kalarak hem de...

Problemin çözüleceğine olan inançsızlığımızdan değildi bu üzüntümüz. Daha önce başkalarının yaşadığı emsal olayların sonuçları gözümüzü korkutuyordu.

Şu sıkıntılı anlarda Deniz’in ilacı olarak görülmek beni gülümsetti. “Ne diyorsun ilaç falan?”

Sırıttı. “Hadi hadi.” diyerek omuzumu ittirdi. “Bilmiyorsun sanki.”

“Her bildiğimizi düpedüz söylememiz mi gerekiyor Ato? Susar mısın?”

“Susamam.” dedi sesini incelterek. “Birbirinize iyi geldiğinizi herkes biliyor. Bu süreçte sen de yanında olacağın için kafanda kurduğun senaryolardan hiçbirinin gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Biz daha bu adamla şampiyon olup şampiyonlar liginde şov yapacağız.”

Başımı sallarken, “İnşallah.” dedim. “Önümüzü görelim de bir.”

Bana asırlar geçmiş gibi olan bir sürenin ardından içeriye Galatasaray’ın başkan vekili Erden Bey, Utku Deniz ve avukatı İzgi girdi. “Şimdi görüşmek için Türkiye Futbol Federasyonunun binasına gidiyorum.” diyerek Deniz’in kolunu

sıktı Erden Bey. “Önce itirazımı yapacağız. İşler umduğumuz gibi gitmezse cezayı ödeyip lisans işlemlerini başlatacağız. Söz verdiğim gibi Utku. Olabilecek en kısa sürede yeniden sahada yerini alacaksın. Biz arkadayız.”

Deniz başını minnetle salladı. “Teşekkür ederim Erden abi. Sizden şüphem yok.”

“Canını sıkma.” dedi bu sefer de Erden Bey. “Onları asıl amaçlarına ulaştırmak olur bu. Senin arkada takımın, arkadaşların ve koskoca Galatasaray ailesi var. Bu günler de geçecek.”

Deniz tekrar başını salladıktan sonra Erden Bey’e sarıldı. Erden Bey hepimize bir baş selamı verip yanımızdan ayrılırken Deniz bize doğru döndü. Ortama bir sessizlik çökerken yine güç bela ayağa kalkıp hızlı adımlarla Deniz’e ulaşarak sımsıkı sarılan Alperen oldu. İzgi onlara kısa bir bakış attıktan sonra beni selamladı. “Nasılsın Lara?”

“İyi diyelim iyi olsun.” diyerek yanaklarını öptüm. “Sen?”

Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Sıkıntılı. Süreci devraldığım dan beri elimden geleni yaptım ama geç başladığımız dan ve önceki avukatın işleri ne yazık ki berbat etmesinden dolayı istediğimiz sonuca ulaşamadık. Ama bundan sonrası kesin olarak bizde.”

İzgi çantasını masaya bırakırken bakışlarım üzerinde gezindi. Üzerinde şık, kahve tonlarında etekli bir takım vardı. İnce topuklu ayakkabılarıyla ve sıkı atkuyruğuyla kendinden emin avukat görüntüsünü tamamlamıştı. “Yine benimkidir, arayıp duruyor.” derken çantasından telefonunu çıkardı. “Merdan Efe’yi bilgilendirip yanına döneceğim Lara. Evden çıktığımdan beri belki yüz kere falan aramıştır. Aslan Ege’ye baktığı için baskına gelememi.” diyerek güldü.

Tebessüm ettim. “Aslan Ege’yle burayı basma olasılığı kaç?”

Burnunu kırıştırarak çalmaya devam eden telefonunu kaldırdı. “Muhtemelen yoldalar.” Aramayı cevaplayarak kulağına yasladığında yanımdan uzaklaşmadan, “Alo, hayatım.” dediğini duydum.

Bakışlarım ondan kopup tekrardan bizim çocuklara çevrildi. Takım arkadaşları tarafından çevrelenmişti Deniz. Dostlarından oluşan çemberin ortasındaiken bakışlarımız birleşti. Ona güven dolu gözlerle bir gülümseme gönderdiğimde tebessüm etti. Gözlerinin içine kadar sirayet eden bir gülümseme olmasa da bu kadarıyla yetindim.

Kalktığım yere tekrar çöküp önce bizim sayfanın gönderisine baktım. Utku Deniziin gollerinin ardından çekildiği fotoğraflar düzenlenerek paylaşılmıştı. Hemen ardındaysa şöyle yazıyordu: **“Davanın sonucuna göre TFF, Galatasaray’ın yedi numarası Utku Deniz’in lisansını iptal etti. Bundan sonra gözler Galatasaray yönetiminde.”**

Bu gönderiyi atmak zorunda kalsaydım muhtemelen göz yaşlarımın arasında paylaş butonunu bulamazdım.

Ekip değişikliğim yalnızca bu yönden işe yaramışa benziyordu. Avucumu alnıma yasladım. Bir de bu konu vardı. Bu akşam Ankaraya uçmam gerekiyordu ve ben Deniz’in yanından iki adım ayrılmak istemezken nasıl kilometrelerce uzaklaşacağımı bilmiyordum. Kendimi kötü hissettim. Her anımda konumu ne olursa olsun soluğunu üzerimde hissettiğim adamın başka bir şehirde yalnızca telefonla yanında olamazdım. Üstelik muhtemelen yalnız kaldığı ilk an yine düşünceleriyle cebelleşecekti.

Sosyal medya çalkalanıyordu. Bizim gönderimizin yorumlarında takım fark etmeksizin herkes bu kararın saçmalığını vurgularken Deniz’e yönelik pek çok destek yorumu da mevcuttu. Deniz’in profiline girip son gönderisinin altına baktığımda da aynı tarz yorumlarla karşılaşmıştım. Galatasaray taraftarı kızgındı ve ayağa kalkmıştı.

Haber sitelerinden birine girip Utku Deniz hakkında yazılan metinlerden birini okudum.

FUTBOL KURULUNDAN GALATASARAY İÇİN ŞOK KARAR!

İki takım arasında devam eden usulsüz transfer davası sonuçlandı. Davanın sonucuna göre TFF, Utku Deniz Has'ın lisansını iptal etti.

Geçen sezon Galatasaray'ın kadrosuna kattığı Utku Deniz Has'ın transferi ile ilgili dava, sarı-kırmızılı takım için kötü haberle sonuçlandı.

İki takım arasında devam eden usulsüz transfer davası sebebiyle Futbol Kurulu tarafından lisansı çıkarılmayan sarı-kırmızılı futbolcu, UEFA listesinde yer almazken süper lig maçında da forma giyemeyecek.

Eski takımı geçen sezon sonunda Utku Deniz Has'ın rızasını almadan sözleşmesindeki bir yıllık opsiyonu uzatmıştı. Utku Deniz Has ise futbol kuruluna başvurarak rızası olmadığını ve bir yıllık opsiyonun iptal edilerek sözleşmesinin bu doğrultuda revize edilmesini talep etti. Ancak TFF sezon bitmeden sözleşmeyi revize etmek yerine feshi işlemini gerçekleştirdi ve oyuncunun lisansını iptal etti.

İzgiyle henüz detayları konuşamadığımız için verilen cezanın ne kadar olduğunu da bilmiyordum ancak başka bir haber sitesi çoktan onun da haberi yapmıştı. Tekrar ediyorum. Kötü haber gerçekten tez yayılıyordu. Daha şimdiden dolaşıma giren koca koca başlıklarla yayınlanmış binlerce haber de bunu kanıtlar nitelikteydi.

LİSANS ÇIKARMAMA TALEBİ UYGUN GÖRÜLDÜ.

Futbol kurulunun Utku Deniz Has'ın lisansını çıkarmama sebebi, eski takımının usulsüz transfer sebebiyle yaptığı başvuru oldu.

Başvurunun ardından TFF Uyuşmazlık Çözüm Kurulu, takımın 1 milyon 500 bin euro ödemesine hükmederken sarı-kırmızılılar da bu kararı bölge adliye mahkemesine taşıyor.

Son olarak temsilcisi Galatasaray'a transfer yasağı ve Utku Deniz Has'ın lisansının vize edilmemesini talep etti ve TFF bu talebi uygun görerek Has'ın lisansını çıkarmadı.

İyi halt etti. Gözlerim öfkeyle kapandı. Alperen'in binayı basma teklifinin her dakika daha çok mantıklı gelmesi normal miydi?

Haber sitelerini iç çekerek kapattım. Tüm spor siteleri bu haberle çalkalanırken Galatasaray yönetiminin akşam yedide basın açıklaması yapacağını da yine sosyal medyadan öğrenmiştim. Bu basın açıklamasında Deniz de yer alacak mıydı bilmiyordum ama Erden Bey'in onun adına da gerekli yerlere cevabını vereceğinden şüphem yoktu.

Dalgın hareketlerle alnımı kaşırken telefonumun ekranını kilitledim. Gözlerimi açtığımda İzgi'nin yanıma yaklaştığını gördüm. “Deniz iyi mi?” diye sordu. “Toplantı boyunca da hiçbir tepki vermedi. Üzgün mü kızgın mı yoksa her iki birden mi anlamak zor.”

Bakışlarımı arkadaşlarıyla konuşan adama çevirdim. Duygularını açık etmese de ne hissettiğini anlayabiliyordum. Bu aramızdaki özel bağdan mı kaynaklanıyordu bilmiyordum ancak bir bakışı yetiyordu onu anlamam için.

“İkisi de.” dedim kendimden emin bir şekilde. “Ama en çok da hayal kırıklığı içinde. Ne olursa olsun Utku Deniz Galatasaray'a gelene dek en çok eski takımında parladı. Oradan yükselerek buralara geldi. Yaşanan sıkıntılar bile eski takımından nefret etmesine sebep olmamıştı. Şimdi hayal kırıklığı yaşıyor çünkü bir zamanlar ekmek yediği, birlikte yürüdüğü takım bunu ona yaptı.”

Hayatının her döneminde en güvendiğini insanlar tarafın-

dan hayal kırıklığına uğratılmış biri olarak onun hisleri tanıdık ve yakın geliyordu. Hayal kırıklığıyla hiç tanışmaması için her şeyimi verirdim.

“Merdan Efe’yi zor tuttum.” dedi İzgi düşünceli bir sesle. “Haberı gördüğü an ya TFF binasını ya da Antalya’yı basacaktı. Aslında öfke problemlerini halletti ama bu gibi durumlarda bazen kendini dizginleyemiyor. Tabii bir de Utku’yu çok sevdiğinden.”

Galatasaray tutkunu Merdan Efe Yüceer’in de ne kadar üzüldüğünü tahmin etmek zor değildi. Onunla yalnızca bir kez konuşma fırsatını yakalamış birisi Utku Deniz için ondan da fazla üzüleceğini bilebilirdi. “Geliyor mu buraya?”

“Durur mu? Yoldalar.”

Ellerimi birleştirerek kucağımın üzerinde tuttum. “Bu mesele çok uzun sürer mi?” diye sordum. “Araya çok fazla zaman girmesinden korkuyorum.”

İzgi, “Çok uzun sürmemesi için uğraşacağız.” dedi nahif sesiyle. “Tabii bu itirazdan sonra belli olacak. Lisansı tekrar çıkarma süresi bir ayı geçebilir. Geçmemesi için takımın avukatıyla da sık sık iletişim halinde olacağız.”

“O zaman en kötü bir ay diyebilir miyiz?” diye sordum umutla.

Gözlerini kapatıp açtı. “Diyelim.” derken tebessüm etti. “Eğer davanın başından beri burada olsaydım çok farklı şeyler konuşuyor olurduk Lara. Hayırlısı böyleymiş demekten başka bir şey gelmiyor elimden. Utku’nun benden önceki avukatıyla bir an önce yollarını ayırması isabet olmuş. Gerçekten batırdıklarını düzeltmek epey güç oldu.”

Elini tuttum. “Biz sana güveniyoruz. Deniz’i en kısa sürede tekrardan sahalara döndüreceğinden endişem yok.”

Gülümsedi. “Zaten o süreç bir ayı geçerse ilk önce kocam kapıma dayanır Lara.” Sözleri gülmeme sebep oldu. “Her gün beni darlayacağından şüphem yok. Bana ne sordu biliyor mu-

sun? Dava bu kadar uzun sürmüşken lisansı bir günde geri çıkarıp çıkaramayacağımızı.”

İki saattir aklımda dönüp duran o soru...

Yüz ifademi görmesiyle kaşları şaşkınlıkla havalandı. “Siz hukukun bizim etrafımızda döndüğünü sanıyor olabilir misiniz acaba?” Başını hayret edercesine iki yana salladı. “Yok, ömrü hayatım boyunca futbol camiasını anlayamayacağım.”

“Elimden bir şey gelse ben de yapacağım ama yok. Alperen gibi binayı basalım dememe ramak kaldı.”

İzgi tereddütle gözlerini kırptırdı. “Hiç etik değil.”

“Bence de.” diyerek omuzlarımı düşürdüm. “O yüzden dayanıyorum.”

Kolumu destek verircesine sıkı.

İtiraz süresi ve sonrasındaki bir ayı hesapladığımda Deniz en az beş maça çıkamayacaktı. Bu esnada bireysel antrenmanlara devam edecekti ama döndüğünde kendini bir forma savaşının ortasında bulması da muhtemeldi.

“Merdan abim aradı.” Deniz hangi ara yanımıza gelmişti bilmiyorum ama koltuğun benim olduğum kısmına diz çöktü. Bir kolunu dizlerimin üzerine bıraktı. “İzgiyi almaya geliyormuş. Biz de tesislerden ayrılacağız.” Bana baktı.

Gözlerimi kapatıp açtım. “Seninle geliyorum.”

İzginin kaşları havalandı. “Hayret, seni bir yerlere götürmeyecek miymiş?”

Utku Deniz *bilmiyorum* dercesine omuz silkti. “Sonra görüşmek için anlaştık. Zaten benim de kafam almaz şu an hiçbir şeyi İzgi. Eve geçsem daha iyi olur. Bizimkiler de yolda.”

İzgi anlayışla başını salladı. “Ailen mi geliyor?” diye sordum.

Bakışları üzerime döndüğünde gözlerinin içinin hâlâ kızarık olduğunu gördüm. İçim gitti. “Yola çıkmışlar. Bu sefer cümbür cemaat geliyorlar. Annemin tansiyonu çıkmış haberi alınca. Arabayla yavaş yavaş geliriz dediler. Geleceksin, değil mi?”

Henüz yengesı ve ablasıyla tanışmamıştım. Bu gelişlerinde

onlarla da tanışacaktım.

“Annen iyi miymiş?”

Sesimdeki endişe kendini gizleyememişti.

“İyi iyi, merak etme.”

“Şey.” diyerek önümde birleştirdiğim ellerimi sıktım. “Bu geceye Ankara’ya uçuşum var. Ben... Mesaj attım ama henüz geri dönmediler.” Sıkıntılı bir nefes verdim. “Yine de seni yalnız bırakmak istemiyorum. Gitmek zorunda kalırsam bile yarın maç bittiği gibi geri döneceğim.”

“Bu gece git.” dediğinde kaşlarımı çatıttım. “Bu onlarla gideceğin ilk maç Güneş.”

“Olabilir, ne var?” dedim. “Hazırlık maçı sonuçta. Seni yalnız bırakmayacağım. Ayrıca sanki maçı ben yapıyorum!”

Derin bir nefes aldı. “Güneş.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Deniz.”

“Pekâlâ.” dedi pes ederek. “Sen nasıl diyorsan öyle olsun.”

Her ne kadar gitmemi söylese de yanında kalmamı istediğini biliyordum. Çünkü ben de kendimi kötü hissettiğim her an yanımda onu arıyordum.

Mesajıma dönüş alamadığım için yanlarından ayrılarak müdürümü aradım. Zaten öğleden sonrası için izin almışken üzerine bir de Ankara’ya gidemeyeceğimi söyleyince sorun çıkarmışlardı. Şu ana kadar izinlerimin hepsini babaannem için kullandığımı biliyorlardı. Çekişmeli geçen birkaç dakikanın sonunda ekip arkadaşımın benim için fotoğrafları çekerek mailime göndereceğini söylemesiyle mesele tatlıya bağlanmıştı.

Deniz haklıydı. Ekip meselesini konuşmamız gerekiyordu. Ankara işi benim için uygun değildi. Hem babaannem açısından hem de söylediği gibi haksız yere gönderildiğimi hissettiğim içindi.

“Ne yaptın?” diye sordu İzgi yanlarına döndüğümde. Benim gelmemle birlikte kendi aralarındaki konuşmalarına son vermişlerdi. “İzin alabildin mi?”

Başımı aşağı yukarı sallayarak cevapladım. “Aldım.”

Deniz ayağa kalkarak bir elini kolumun üzerine koydu ve odanın köşesine ilerlememizi sağladı. “İzinlerinin azaldığını biliyorum. Zaten bunca zaman babaannen için aldın. Buna gerek yoktu Güneş. Bir iki gün yanımda olamadın diye beni kaybetmeyeceksin.”

Olduğum yerde titredim. Onu kaybetmek... Düşüncesi bile ellerimin titremesine sebep olunca ellerimi aceleyle ceplerime sakladım.

“Yine de kendimi iyi hissetmeyecektim.” diye mırıldandım.

“Sana kendini kötü hissettirmem. Asla.” Avucunu yanağıma yasladı. “Bunu da konuşacağız.”

Başımı salladım. “Konuşuruz.”

Tesislerden çıktığımız sırada Merdan Efe de arabasından indi. Arka koltuktaki bebek koltuğundan çıkarıp kucağına aldığı Aslan Ege’yle birlikte yanımıza geldi. Atlas, Eymen ve Alperen de bizimlelerdi.

“Telefonun neden oğlumuzun elinde hayatım?”

Merdan Efe yalnızca sırttı.

Aslan Ege babasının kucağında telefona bakmaya devam ederken annesinin sesiyle başını kaldırarak gülümsedi. Yanımıza iyice yaklaştıklarında telefon ekranında Galatasaray’ın son şampiyonluk kutlamalarının açık olduğunu gördüm.

“Bugünkü videomuz da bu demek.” dedi İzgi. Başını iki yana sallayarak oğlunu kucağına alıp telefon ekranını kilitledi. “Ama şimdilik yeterli bebeğim.”

Merdan Efe’nin bakışları hemen yanımda duran Deniz’i bulduğunda yanına koşar adımlarla ulaşarak bir abi edasıyla sımsıkı sarıldı. “Halledeceğiz aslanım.” dediğinde bu sakinliği nedense fırtına öncesi sessizliği andırıyordu.

“İnşallah abi.” dedi Deniz sıkıntıyla. “İnşallah.”

Merdan Efe ciddiyetle karısına döndü. “İzgiim, ben şimdi TFF binasını bassam beni kurtarabiliyor musun?”

İzgi, “Öyle bir şey yapman söz konusu bile değil hayatım.” derken dudaklarını Aslan Ege’nin sarı saçlarına bastırdı. “Bir daha seni karakollardan toplamayayım Allah aşkına. Az yapmadık zamanında.”

İlk karşılaşmalarının karakolda olduğunu biliyordum.

İzgi yanımda durduğu için kucağındaki Aslan Ege’yle yakındık. Annesinin kucağından bana bakarken gülümseyerek ona doğru eğildim. “Hatırladın mı beni?”

Bir cevap vermedi ama küçük eli boynumdan sarkan, saatler önce Deniz’in boynuma taktığı kolyenin ucuna uzandı. “Çok güzel, değil mi?” diye sordum bu sefer de.

Aslan Ege kolyemin ucunu tutarak gülümsedi. “Bu evet demekti sanırım.”

“İzgi, bak böyle olmaz.” diyen Merdan Efe’yi duydum o sırada. “Ben dayanamıyorum bak. Böyle elim kolum bağlı oturayım mı benim futbolcumun lisansı alınırken? Vallahi acillik olurum.”

“Sen bana güvenmiyor musun?” diye sordu İzgi zehirli oku atarak. “Ben sana halledeceğiz demiyor muyum? Bu duruma bile gelmezdik ama benden önce olanları biliyorsun. Bundan sonrası tamamen benim elimde.”

“Güvenmez olur muyum? Güveniyorum güzelim.” dedi Merdan Efe daha sakın bir sesle. “Utku’m, kardeşim sen merak etme. Ben gerekirse sana her gün bir futbol takımı kadar insan bulurum. O takım antrenmanlarını gerçekleştiririz.” Bir kez daha karısına döndü. “Bizim takımı tesis dışında toplayıp Utku’ya onlarla gizli antrenman yaptırısam suç sayılır mı?”

İzgi düz bir ifadeyle gözlerini kapatıp açtı. “Merdan Efe.”

“Peki ya gizlice o takımın sponsorluklarını iptal ettirsem suç sayılır mı?”

Kısa bir sessizlik oluştu. Alperen, Eymen ve Atlas kahkaha atarken Deniz bile onun bu sorusuna karşılık tebessüm etti. Dilara ve ben gülmemek için dudaklarımızı birbirine bastırdık.

“Merdan Efe Yüceer.” dedi İzgi ciddi bir sesle. “Legal ya da illegal hiçbir şey yapmayacak ve bizim halletmemizi bekleyeceksin. Aklından o komplo planları sil ve sakın daha fazlasını üreteyim deme.”

Merdan Efe’nin yüzü düşerken başını salladı. “İyi.” Deniz’in kulağına yaklaştı. “Yine de bu işi sandığımdan fazla uzatırlarsa senin için karakola düşmekten gocunmam Utku. Avukatım karımken hiçbir şeyden korkmam.”

Duymadığımızı düşünüp alçak sesle konuşsa da İzgi de dâhil hepimiz her bir kelimesini duymuştuk. “Sen iflah olmayacaksın”

Göz ucuyla karısına baktı. “Neyse ki karım senin de avukatın Utku’m. O eski avukatınla da ayrıca görüşeceğiz.” Hevesle doğruldu. “Utku’nun senden önceki avukatına dava açsak kazanır mıyız İzgi’m? Dava sonuçlanmadan adama yumruk atsam bizim aleyhimize mi yazar?”

“Ya sen baba oldun be adam.” diye çıkıştı İzgi en sonunda. “Hâlâ aklın fikrin kavga dövüşte, pes!”

Merdan Efe’nin bakışları oğluna kayarken gözlerinin içindeki sevgi parıltılarının büyüdüğüne şahit oldum. “Oğlum da Utku abisinin lisansı gittiği için çok üzgün. Geri alırsak mutlu olur. Oğlumu mutlu etmeye çalışıyorum İzgi, görmüyor musun?”

Aslan Ege hiçbir şeyden haberinin olmadığını gösteren bakışlarla babasını ve Deniz’i izliyordu. “Deniz.” diyerek küçük ellerini ona uzattığında z harfi s gibi çıkmıştı. Tatlılığı karşısında dişlerim kamaştı. “Abi.”

Deniz onu kucağına alıp yanaklarını öptü. “Abim.”

Herkes burada olmasaydı tam şu anı fotoğraflardım. Öyle güzel bir kareydi ki...

“Merdan abi ya.” dedi Eymen. “Bu bebeği çabuk büyütün de bizim santrafora alalım.”

Atlas onun ensesine vurdu. “Oğlum İcardi’yi ne yaptın?”

“Kanka arada dirlensin adam ne olacak? Ayrıca Mauro

abim bu aslan parçasını görse kendi der ben oynamayayım o oynasın diye.”

“Şu el kadar bebe ve otuz ikilik Icardi’yi forma yarışına soktuğunuzun farkında mısınız?” diye sordu Dilara. “Bu takımda kimse normal değil ve bunu dediğimde kimse bana inanmıyor. Değişiksaray.”

“Neyse ki gol atmak için normal olmamız şartı yok Dilara’m.”

“Siz sevgili misiniz?” diye sordu Merdan Efe yine dan diye. İlk görüşmemizde bana da Utku’yla sevgili olup olmadığımızı sorarak beni şok ettiği dakikalar geldi aklıma.

“Hayır.” dedi Dilara.

“İnşallah.” dedi Alperen.

Merdan Efe göz kırptı Alperen’e. “Sonra konuşalım seninle.”

Alperen göğsünün üzerine yumruk yaptığı eliyle iki kere vurdu. “Muhakkak.”

“Ee, biz gidelim artık.” dedi İzgi. “Utku da eve geçecekmiş. Biraz kafasını dinlesin zaten en kısa zamanda görüşürsünüz yine.”

Aslan Ege’yi arabaya kadar Deniz götürdü. Ben bakışlarımı bir an olsun onlardan çekmezken, “İlk görüşmede anlamıştım.” dedi hangi ara yanıma geldiğini bilmediğim Merdan Efe. Ona baktığımda bir babacan bir tavırla göz kırptı. “Utku’mun çok iyi bir golcü olduğunu biliyordum. Tam doksana.”

Alnımın kenarını kaşıdım. “Hâlâ Galatasaraylı değilim.” dedim ilk görüşmemizde gündem olan diğer mevzuya parmak basarak. Bu konuşmadan kaçış yolu ne yazık ki buydu.

Yüzündeki gülümseme silindi. “Hiç inkâr etme. Belli ki öylesin.”

“Artık Galatasaray ekibinde bile değilim.”

Bakışları Deniz’e dokundu. Aralarında kısa bir bakışma geçti. “Geri dönersin.”

Dudaklarımı büzdüm. “Ben bu kadar emin değilim ama dönsem bile iş icabı.”

Konuşarak Deniz ve İzgi'nin yanına geldiğimizde Merdan Efe'den önce davranarak konuşan İzgi oldu. "Senin haberin yok." dedi. "Artık sen de bir Galatasaraylısın."

Deniz de göz kırparak onlara katıldığını belli ettiğinde burunumun üzerini kırıştırdım. "Objektif bir sosyal medya editörü olarak buradan uzaklaşıyorum. Hem de hemen."

Uzaklaşsam da saniyeler sonra yeniden Deniz'in kolunun altındaydım.

Eve girdiğimizde bizi büyük bir sessizlik karşıladı. Deniz'in ailesinin gelmesine daha vardı. Deniz duş alacağını söyleyip odasına gittiğinde ben de mutfağa geçtim. Ailesi gelene kadar en azından bir şeyler hazırlamak istiyordum. Hem o zamana kadar Deniz'in kafasını dağıtabilirdim.

Mutfağı karıştırmak istemesem de malzemeleri bulmak için yapmak zorunda kaldım. Deniz'in geçen gün beğendiği üzümlü kekten yapacaktım. Ailesi geldiğinde sıcak sıcak yesinler diye lazanya yapmayı düşünüyordum ama evde neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Önce evde bana lazım olan malzemeler olmadığı için internetten sipariş verdim. Ardından sipariş gelene kadar kıymasını hazırlamaya koyuldum. Deniz seviyor muydu bilmiyordum ama Boşnak böreğini de kıymalı sevdiğini görmüştüm.

Ben lazanyaya bayılırım.

Dakikalar birbirini kovalarken kurye kapıyı çaldı. İçeriden su sesi gelmese de Deniz henüz odasından çıkmamıştı. Siparişi alıp mutfağa geçtikten saniyeler sonra birinin beni izlediğini hissettim. "Sonunda." diyerek ona omzumun üzerinden baktığımda tükürüğüm neredeyse boğazıma kaçıyordu.

Altına gri bir eşofman geçirmişti fakat üstü çıplaktı. Ayrıca saçlarından kayıp düşen su damlaları göğsüne doğru yuvarlanıyordu ve mutfağın kapısına omzuna yaslayarak beni seyrediyordu.

Boğazımı temizledim. “Saçlarını kurular mısın? Ayrıca artık yaz bitti. Üzerine bir şeyler giymelisin.”

Kapıda durmaya bir son vererek bana doğru adımlamaya başladığında ona dönerek sırtımı tezgâha yasladım. “Yemek mi yapıyorsun?” diye sordu tüm söylediklerimi es geçerek.

“Evet.” derken bakışlarımı yüzünde tutmaya çalıştım. “Seninler geldiğinde belki aç olurlar diye... Lazanya yapacağım. Seversiniz değil mi? Bir de üzümlü kek. Geçen gün sevmiştin.”

“Severiz.” derken tam önümde durarak ellerini iki yanımdan uzatarak tezgâha yasladı. Artık onun tarafından kafeslenmişim. “Özellikle annem bayılır. Yengem de sık sık yapardı. Çisil de çok seviyor o yüzden.”

Onun hayatında bu kadar önemli olan insanların gönlünü fethedecek yemeği seçtiğim için kendi alnımı öpmek istiyordum.

Başımı sol omzuma doğru eğdim. “Peki, sen?”

Bakışlarının ara ara dudaklarıma kayması işimi zorlaştırıyordu. “Severim.” Gülümseyerek ekledi. “Çok.”

Hâlâ lazanyadan mı bahsediyorduk?

Ellerini tezgâhtan çekip belime koymasıyla beni kaldırıp tezgâha oturtması bir olurken şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. “Ne yapıyorsun?”

İki yana ayrılan bacaklarımın arasına yerleştiğinde ellerini tekrar iki yanıma yasladı. “Benim için Ankara’yı iptal ettin.” diye fısıldadı. “Yanımda olmak için.”

Ellerimi geniş omuzlarına yasladım. “Evet.”

Bu kadar yakınımda olduğunu ve durduğumuz pozisyonu fark edince nefeslerim sıklaştı. Saçlarından uzanan damlaları işaretparmağımla usulca silmeye başladım.

Tebessüm etti. “Ben iyiyim Güneş.” dedi. “Sarsıldım ama iyiyim. Bu sorunun da üstesinden geleceğimizi biliyorum. Yalnızca beni sevenleri hayal kırıklığına uğrattığım düşüncesi kafamın içinde dönerken gülümsemekte zorlanıyorum.”

“Yine de...” derken sol elimi dudaklarına çıkararak işaret-

parmağımı dudaklarının kenarına değdirdim. “Bugün birkaç kez kıvrıldığına şahit oldum. Bu beni mutlu ediyor.”

“Kıvrılma amacı bu.”

Kalbini söküp tesislerin tam ortasına atmamışlardı belki ama benim kalbimi söküp onun avuçlarına bırakmama çok az kalmıştı.

“Kimseyi hayal kırıklığına falan uğratmadın.” derken kaşlarım istemsizce çatıldı. “Aksine öyle gurur duyuyoruz ki karşı tarafa belki de senden çok sinirliyiz. Herkes seninle gurur duyuyor Deniz. En çok da baban.”

Asıl mevzunun babası olduğunu ilk andan beri biliyordum.

“Yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyorum.” dediğinde sıkıntısının asıl kaynağını sonunda dile getirdiğine sevindim. “Sanki... Sanki bacaklarını bir hiç uğruna kaybettiğini göstermiş gibiyim.”

“Asla.” dedim. “Öyle bir şey yok. Baban... Deniz, sana daha önce de söyledim. Baban yine olsa yine yapar çünkü sen onun canısın. Sakın böyle düşünme.”

Yanağını okşayarak dudaklarımı alnının kenarına bastırdım. Ona doğru eğilince derin bir nefes aldı. “Baban geldiğinde zaten göreceksin.” derken çekilip gözlerinin içine baktım. “Gözlerinde seninle gurur duyduğuna dair ifade daha da belirginleşmiş olacak. Şu an buraya doğru yoldaysa sana olan inancını göstermek için.”

“Hâlâ gurur duyuyordur değil mi?” diye sordu masumca.

“Duyuyor tabii ki.” dedim tüm kalbimle.

Tebessüm etti. “Senin gibi.”

Tebessümüne karşılık verdim. “Benim gibi.”

Yüzlerimizin arasındaki mesafe gitgide azalırken gözlerim kapandı. Dudakları ikinci kez dudaklarıma dokunduğunda aynı hisler tüm bedenimi kapladı. Yanağına koyduğum elimle tenini okşadığımda hissettiklerimi ona aktarmak istercesine öptüm dudaklarını.

Bacaklarımın arasında öylece durup dudaklarımı öperken sakın kalmak çok zordu. Üstelik bir eli saçlarımın arasına karışmış, diğer eliyse belimde geziniyordu. Dudakları dudaklarımın üstünde hareket ederken aralanan dudaklarımın arasına usulca sızdı.

Aklımı başımdan alıyordu.

Avuç içlerim çıplak omuzlarında kaydığında dudaklarımız birbirinden usulca ayrıldı. Onu öpmek şimdiden bir bağımlılık gibi her bir hücreme yayılıyordu.

Bana gördüğü en güzel şeymişim gibi bakarken yüzlerimizi birbirinden uzaklaştırmadan dudaklarını burnumun ucuna bastırarak gözlerime baktı. “Evim çok güzel anılara şahitlik ediyor.”

Bakışlarımı kaçırarak omzuna vurdum. “Çok fenasın. Hadi, oyalanmayalım. Yemek yapmam gerek.” Kollarını etrafımdan çekmesi için ittirsem de hareket etmedi. “Deniz! O anılar devam etsin istiyorsan hemen çekil yoksa bir daha rüyada görürsün!”

İstemem yan cebine koyucu olmak istemesem de bedenini benden uzaklaştırmalıydım. Akıl ve kalp sağlığım için...

Tehdidimi duyunca dudaklarını birbirine bastırdı ve ellerini teslim olurcasına havaya kaldırarak geri çekildi. “Seni izleyebilir miyim peki?”

“İzleyebilirsin.” derken tezgâhtan indim. Üzerine bir şeyler giymediğini hâlâ göz ardı etmeye çalışıyordum.

“Yardım etmemi ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Şu an hayır ama beşamel sosu yaparken karıştırırsan çok iyi olur. En sevmediğim aşama. Durmadan karıştır karıştır kolum ağrıyor. Malum sporcusun. Aslansın, yaparsın.”

Güldü. “Yaparız.”

Sandalyeye oturarak arkasına yaslandı ve beni seyretmeye başladı. O izlerken bir şeyleri yapmak elimi ayağıma dolaştırırsa da bu hallerimin onu gülümsettiğini fark edince keyfim yerine geldi.

Ben beşamel sosun malzemelerini hazırladıktan sonra Deniz karıştırmaya başladı. “Kolun ağrırsa söyle.” diye takıldım ona.

Sol kolunu belime sarıp beni havaya kaldırdı. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Alakası bile yok.” dedim. Sanki tek koluyla beni kaldırmıyormuş gibi büyük bir rahatlıkla tenceredeki sosu karıştırmaya devam ediyordu. “Kıvam alsın bak, ona göre.”

Başını salladı.

“Beni bırakmayı düşünüyor musun?”

“Seni bırakamam.”

“Ama böyle devam edemeyiz.” dedim onu bana bakmaya zorlarken. “Lazanya hamurlarını tepsiye dizmem gerek.”

Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Benimle dalga geçmemeliydin.”

Omzuna vurarak kaşlarımı çattım. “Dalga geçmedim diyorum. Bak daha üzümlü kek yapacağım. Lütfen beni bırak mısın?” Bir kez daha kaşlarını kaldırıp indirdiğinde yanağını öptüm. “Lütfen?”

“Ha sen bir de kirli oynamaya başladın?”

Omuz silkerek gülümsediğimde başımı sol omzuma doğru eğdim ve ona şirin olduğunu düşündüğüm bakışlar atmaya başladım. Bana bakmamaya çalışsa da en sonunda pes ederek beni yere bıraktı. “Kıvamına dikkat et.”

“Güneş!” dediğinde hızlıca yanından uzaklaştım. Başını iki yana sallayarak gülümsüyordu. En sonunda tüm işlemler bittiğinde bir borcama makarna hamurlarını, beşamel sosu ve kıymayı sırayla dizip lazanyayı fırına attım.

Deniz tekrar seyirci alanına geçmişti. “Şimdi kek çırpma vakti.”

“O kadar uğraştın bir de keke gerek yok.” dese de dinlemedim. Kalabalık geleceklerdi. Evde bir şeylerin hazır olması iyi olurdu. “Sosyal medyaya baktın mı?”

“Evet.”

“Ne diyorlar?”

Omzumun üzerinden ona döndüm. “Sen bakmadın mı?”

“Hayır.”

“Tüm yorum yapanlar seni destekliyorlar.” diyerek gerçeği söyledim. “Haksızlığa uğradığını belirten de çok. Galatasaray taraftarı zaten sinirden delirmiş durumda. Pek çok spor yorumcusu da haberden sonra konuşup seni desteklediler. Anlayacağın eski takımını yalnızca kendileri haklı buluyor.”

“Orada güzel anılar biriktirmiştım.” dedi sıkıntıyla nefesini bırakırken. “Her şeye rağmen, tüm bu dava sürecine rağmen o anıları hep taze tuttum. Hayatımın hiçbir döneminde bencil bir adam olmadım Güneş. Ben geldiğim yeri biliyorum. Buraya gökten düşmediğimi, hangi takımlardan geçtiğimi, buraya kadar yükselirken kimlerle çalıştığımı çok iyi biliyorum. Her birine de minnettarım. Ama bunu yapmamalıydı. Artık üstlerini çizip geçeceğim noktadayız çünkü onlar çoktan sınırı aştılar.”

Elimdekilere tezgâha bıraktım. “Bazen bazı şeylere istemeden de olsa mecbur bırakılırız. Nefret etmek istemediğimiz kişilerden nefret etmeye, minnettar kalmak istediğimiz kişilerin üstlerini çizmeye... Ama şunu unutmamamız gerekiyor ki bizi bu raddeye getiren de onların davranışları. Eski kulübün senin için zirveye ulaşmak için bir basamaktı. Onları sevmeye ya da onlara minnettar olmaya devam etmek istemeni her zaman anlarım ama senin de dediğin gibi çoktan sınırı aştılar.”

“İçimde büyüyen bu öfkede haklıyım, değil mi?” diye sorduğunda neden benim onayıma ihtiyaç duyduğunu anlamamıştım. Haklı olduğuna emin olmalıydı. “Bu beni bencil biri yapar mı? Onlara karşı herhangi bir kötü düşünceye sahip olmamak için çok çabaladım.”

Daha zamanımız olduğunu bildiğimden keki sonra yapmaya karar verdim. Yanına ilerleyip elimi uzattığımda bakışları önce elime düştü ardından gözlerime doğru tırmandı. Ona uzattığım

elimini sıkıca tuttuğunda onu çekmemle birlikte evin içinde benimle ilerlemeye başladı. Salona geçtiğimizde L koltuğa oturmasını işaret ettim. Hemen yanına bağdaş kurarak otururken bedenimi ona doğru döndürdüm. “Bencillik falan yok. Şu an ne hissediyorsan haklısın Deniz. Öfke, kırgınlık, pişmanlık, hayal kırıklığı... Ne hissedersen hisset yanlış değil.”

Sırtını koltuğa yaslayarak hafif uzanır gibi yerleşti. “Uğruna yıllarımı verdiğim kariyerim ellerimden alındı.” Güldü. “Beş saniye içinde hem de.”

“Geri alacağız.” dedim.

“Ve bu beş saniye içinde olmayacak.”

“Ne var yani? Biraz da takım arkadaşlarınla değil, benimle antrenman yaparsın.”

Kaşlarını havaya kaldırdı. “Seninle?”

“Evet.” Gözlerim kısıldığında dudakları titredi. “Beğenmedin mi?”

“Çok beğendim de...”

“De?”

“Sen spor yapmayı sevmezsin Güneş.”

Omuz silktim. “Artık seviyorum. Sana güzel bir antrenman yaptırayım da gör. Çok yoracağım seni.”

Elini belime attığı gibi beni kendine çekince üstüne düştüm. “Beni yoracaksın, ha?”

Bunu bekliyormuş gibi başımı omzuna yasladım. “Evet.”

“Demek bu dönem beklediğim kadar yıkıcı geçmeyecek.” diye mırıldandı. “Antrenmanlarımız için sabırsızlanıyorum.”

Sıcaklığı ve kokusu beni mayıştırtırken gözlerimi kapadım. “Ben de.” Kısa bir sessizlikten sonra gözlerimi yeniden açarak doğruldum. “Sizinkiler gelene kadar biraz uyumak ister misin?”

Başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. Üzerinden atlayıp koltuğun köşesine oturdum. Bacaklarımı uzattığımda ona beklentiyle bakarak bacaklarımın üzerine vurdu. Hareketlerimi

gözünü kırpmadan izlerken yüzüme ve saçlarıma değen soluğunu hissettim. Başını saatler önce olduğumuz gibi bacaklarıma yasladığında elimi tutarak saçlarına yerleştirdi.

Yumuşak saçlarını sevmeye başladığımda, “Davanın sonucu defalarca kez düşündüm.” diye konuşurken sesi kısılmıştı. “Aleyhime sonuçlanması ihtimalinden kaçsam da yine de düşündüm. En kötü ihtimalin gerçekleşmesi karşısında ne yapabilirim, nasıl devam edebilirim diye düşünmekten yorulduğum anlar oldu.”

Boştaki elimi de yanağına götürdüğümde beni kirli sakalları karşıladı. “Kariyerimin biteceğini düşünmek beni yerden yere vuruyor Güneş ama ben yine de aklımdan geçen senaryolardaki kadar kötü hissetmiyorum.” Yanağındaki elimi dudaklarının üzerine çekerek avuç içimi öptü. “Yanımda olduğun için.”

“Ne yani en kötü ihtimalleri düşünürken yanında beni düşünmedin mi?” diye yalandan huysuzlandım. “Harika. Şimdi sana moralin bozukken Güneş tribi atayım da gör.”

Elimi dudaklarının üzerinden çektiğimde tebessüm ettiğini gördüm. “Görmek isterim.”

“Sonra.” dedim. “Bundan kaçabileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun zaten.”

“Seni hep düşünüyorum.” dediğinde kapalı gözlerine bakarak gülümsedim. “Bu başka. Burada yalnızca olumsuz bir sonuçla karşılaşsam nasıl hissedeceğimi, nasıl bir hayal kırıklığına uğrayacağımı düşünüyordum ama o telefonu kapattığında gözlerinde gördüğüm şey beni güçlü tuttu.” Gözleri açtı, sırtüstü dönerek gözlerime çevirdi bakışlarını. Kısa bir an boynumdaki kolyeye baktı. “Üzerimdeki etkin hakkında konuşmak ister misin?”

Yanarız.

“Ne gibi?” derken sesimin cilveli çıkmasına engel olamadım. “Bir duysam fena olmaz.”

“Vazgeçtim.” dedi. “Göstermeyi tercih ederim.”

Duraksadım. “Nasıl göstereceksin?”

Gözlerini yeniden kapatırken, “Gösterdiğimde anlarsın.” dedi.

Dakikalar sonra başı kucağında uyuyakaldı. Bir elim uyusa dahî saçlarında gezinmeye devam ederken diğer elim onun elleri tarafından sıkıca kavranmıştı.

Bugün çok önemli bir detayın farkına varırken onun da benimle aynı hisleri paylaştığına emindim.

Yıllar öncesinde bir kâğıthelvayı paylaşmamızla başlayan hikâyemizin onu kaybettiğimi sanmamla son bulduğuna inanırken; yıllar sonra o hikâyenin hiç bitmediğini, asıl şimdi başladığını fark ettim.

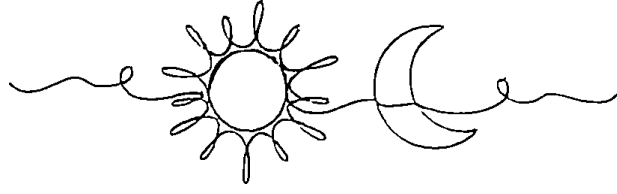
Onu yeniden bulmam kolay olmamıştı. Onu bulana kadar hatırlamak bile istemeyeceğim onca zorluk yaşamıştım onu bulduktan sonra ikimizin hikâyesi gibi benim hayatımın da küllerinden doğduğunu görmüştüm.

Şimdi Deniz hayatının dönüm noktalarından birini yaşarken onun yanında olabilmek, yüzünde bir tebessüm oluşturabilmek mutluluk vericiydi. Birinin ihtiyaç duyduğu kişi olmak, sayende daha güçlüyüm diyeceği kişi olduğunu bilmek rüya gibi gelse de artık gerçektir. Bir gün birinin hayatında böyle özel bir anlam ifade edebileceğim aklıma bile gelmezdi.

Bu olayla birlikte Deniz’in hikâyesinin yeniden başladığına inanıyordum. Her şey yine zor olacaktı, zafere ulaşana kadar düşüp kalkacaktı belki ama bu sefer tek bir farkla:

*Deniz’ in Güneş’ i yanındaydı.
Yalnızca ışıqla değil, her bir zerresiyle.*

bölüm İKİ

Gün batımının kızıl ışıkları yüzüne vururken alnına düşen perçemlerini geriye ittirdim.
“Sence kaç yıl yerim?” dedi başını kucağımdan kaldırıp bedenini hemen yanıma atarken.

Bağdaş kurmaya çalışırken şok içinde ona döndüm. “Ne yıl yemesi Deniz? Bazen Alperen dozunu fazla kaçırıyorsun.”

Başını geriye doğru atarken elleriyle yüzünü sıvazladı. “Gitgide ona dönüşüyorum.”

“Bir aya halledeceklerini düşünüyorum.” dedim. “Bak başkanınız da gereken açıklamayı yaptı zaten. Senin artık yapabileceğin tek şey beklemek ve beklerken bireysel antrenmanlarına devam etmek. Küçük bir tatil gibi düşünelim mi bunu?”

Sessiz kaldı. Bakışlarım açık televizyona kaydı. Bir spor kanalı açıktı ancak sesi kapalıydı. Deniz en azından şimdilik sosyal medyadan ve televizyondan uzak kalmak istediğini söylemişti. Ben merakıma yenik düştüğümden telefonumu elime alıp videoları bir bir kaydırmaya başladım. Deniz’in yere bakarken dalıp gittiği bir video siyah-beyaz olarak yeniden düzenlenmişti. Fon-

daki ses, “Utku Deniz derin düşüncelere dalmış gibi...” dedikten sonra hüzünlü bir müzik çalmaya başlıyordu.

Keşfetim Utku Deniz Has duygusal editleriyle dolmuştu.

Video izlemeyi bırakıp yorumların gidişatını kontrol etmeye karar verdim. Özellikle bizim paylaştığımız son Utku Deniz gönderisinin yorumlarına baktığımda birkaç kişinin olanları benimle bağdaştırdığını görmüştüm. Alaka seviyemiz Burak Özçivit-Teoman-Mauro Icardi üçlüsünden daha fenaydı.

Artık yorumları daha az kafama taktığımı fark ettim. Magazine, özellikle de spor magazinini takip eden hayranların önüne düştüğümüz ilk gün ve onu takip eden birkaç gün yazılanlar ağır gelse de zaman geçtikçe o ağırlık üzerimden kalkmıştı. Deniz’le sevgili olup olmadığımızı hiç konuşmamış olsak da aramızdakilerin o minvalde olduğunun farkındaydım.

Türkiye’nin en iyi kulüplerinden birinin öne çıkan futbolcusuyla birlikteysem gelecek tepkilere kendimi hazırlamam ve umursamamam gerektiğinin geç de olsa farkına varıyordum. Her şeyi bir kenara bırakırsak hiçbir şeyin onunla birlikte olmaktan daha önemli olmadığını farkındaydım. Yorumlar ve tepkiler gelip geçiciydi. Gün gelecek verilen kötü tepkiler, tepkilerin sahipleri tarafından bile hatırlanmayacaktı. Ben o gece yaşadığım hisleri hiçbir zaman unutamayacak olsam da...

İnsanların hakkımda konuşmasına alışkın olmadığımın aşırı moralim bozulmuştu, evet ama bundan sonra böyle olmayacaktı. Üstelik artık şirketimle konuşmayı Deniz’in istediğinden bile çok istiyordum. İlişkimizi, aksi iddia edilse bile, asla işime karıştırmazdım. Bu zamana kadar yapmadığım gibi... Zaten şimdiye kadar birini kayıracak olsam yakın dostum Atlas için de yapmış olurum.

Kimseyi buna inandıramayacağım farkındaydım ancak bu yüzden işimi kaybetmek istemiyordum. Kendimi futbol ekibine ait hissediyordum ve ait olduğum yere geri dönmek için de uğraşacaktım.

“Daldın.” diyen sesiyle çoktan kapanan telefon ekranımdan bakışlarımı çektim. “Yorumlar yüzünden mi böyle oldun?”

Başımı iki yana salladım. Hemen yanında bağdaş kurmuş otururken dizlerim onun bedenine temas ediyordu. “Yorumlarda kötü hiçbir şey yok Deniz. Tekrar söylüyorum herkes seni destekliyor. Dalmamın sebebi kendi işimi düşünmemdi. Haklıydın. Hiçbir suçum yokken sanki gerçekten takım ayırıyormuşum gibi departmanımdan oldum. Hatta sürgün edildim desek bile doğru olur. Hakkımı aramam gerekiyor.”

Ellerini dua edercesine yukarı çevirdi. “Çok şükür.”

Gülerek omzuna vurdum. “Bazen jetonum geç düşüyorsa ne olmuş yani?”

“Neyse ki ben varım.” dedi imayla gülümserken. “Jetonun geç düşmesini umursamana gerek yok. Ben erkenden farkına varman için yardım ederim. Ne de olsa artık hayatının her anında yanında olacağım.”

Derin bir nefes alırken içime dolan huzurla sağ elini tutarak kucağıma doğru çektim. “Olacaksın, değil mi?”

“Kurtuluş yok.” dedi gülümsemeye devam ederken. “Sen de beni çekmek durumundasın bu durumda. Kucağında uymaya, saçlarımı okşamana çoktan alıştım haberin olsun.”

“Ankara’da olmadığım zamanlarda seninim.” diyerek ona takıldığımda kaşlarını çattı. “Uzaktan saçlarını okşayamam sonuçta... Yarın uçuyorum.”

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Ben hazır lisansı kaybetmişken Ankara’da bir spor salonuna mı yazılısam Güneş? Hava değişikliği olur.”

“Ha, sırf hava değişikliği olsun diye yani?”

Başını aşağı yukarı sallarken dudaklarında asılı kalmış tebessümü bozmadan, “Şu voleybol takımıyla da tanıştık.” dedi. “Sporcunun dostu sporcudur.”

Kucağımda duran parmaklarıyla oynamaya başladım. “Bir de öyle bir ciddi konuşuyorsun ki tanımasam inanacağım ya.”

“Ciddiyim zaten...”

“Sen onu beni külâhıma anlat.” diyerek işaretparmağını sıktım. Bu hareketim ona sinek ısırığı gibi gelmişti orası ayrı. “Sana kâğıthelva almamı ister misin? Üzüntüye iyi gelir.”

“Kendine kâğıthelva al.” diye konuştu. “Yerken o kadar mutlu oluyorsun ki, o bana yeter.”

Kalbim... Bu kadar hızlı atmayı kes yoksa en sonunda fazla çarpıntıdan kalp doktoruna gitmek zorunda kalacağım.

Kendi derdine düşmüşken bile benim mutluluğumla mutlu olacağını söylemesi beni yıllar sonrasında kapısını aralayabildiğim o çiçek bahçesine davet ediyordu.

Dolabında gördüğüm sıcak çikolataları ikimiz için yaptım. Sıcak çikolatayı ben seviyorum diye aldığını biliyordum. Beyaz kupa bardaklara sıcak çikolatalarımızı hazırladıktan sonra yanına döndüğümde televizyondaki spor kanalını kapatıp Uzun Kulak Ailesi’nin kaldığımız bölümünü açtı. Hemen yanına geçip bacaklarımı kendime çektiğimde kolunu omzuma atıp parmak uçlarını saçlarımda gezdirmeye başladı.

Zor zamanlar elbette yaşanacaktı. Belki bunlar en dipte olduğumuzu düşündüğümüz anlarımız olacaktı. Önümüze engeller çıkacaktı ve sırtımızdan hatta en yakın bildiklerimizden darbeler alacaktık. Yine de günün sonunda Deniz’le birlikte olacağımıza, huzurla birbirimize sarılacağımıza inancım tamdı.

Sıcak çikolatamdan bir yudum alarak çizgi filme odaklandım, başımı da hemen yanımdaki geniş omuza yasladım.

O artık benim başımı yaslayabileceğim omuz, sırtımı dayayabileceğim yıkılmaz duvarımdı.

“Siz eve geçmediniz mi?”

“Geçtik ama içimiz rahat etmedi.” Alperen seke seke içeri girdiğinde abartılı tavırlarla etrafa yayılan yemek kokusu-

nu içine çekti. “Seni yalnız bırakamayız Boşnak böreğim. Bu arada evi saran bu enfes kokular da ne?”

Güneş onların gürültüsünü duyup başını mutfaktan uzattığında Utku Deniz’in yüzüne bir tebessüm yayıldı. Her gün mutfağındaymış ve bu durum her zamanki rutinleriymiş gibi hissedince bütün dertleri yok olup gitmişti sanki. Güneş çocuklara kısa bir bakış attıktan sonra Deniz’e baktı ve ona her baktığında olduğu gibi gülümsemesi derinleşti.

“Lazanya yaptım.” diye seslendi neşeyle. Lisans iptaline en az Utku Deniz kadar üzülse de onun yanındayken bir kere bile üzüntüsünü göstermemişti. Ancak her sıkıntılı anında ellerini önünde birleştirip sıkıtiğından ve Deniz’in bunu çoktan fark ettiğıinden haberi yoktu. “Hadi, buyurun sofraya. Deniz’in ailesi gelene kadar bir tepsi daha yapacağım. Hoş geldiniz!”

Alperen elini yumruk yapıp başparmağını kaldırdığında Güneş de aynı hareketi tekrarladı. “Harikasın Lara bacım.”

“Kaynanam seviyormuş.” dedi Atlas sırtarak. Güneş’le konuştukları geceden sonra tavırları biraz da olsa düzelmeye başlamıştı. Bu da aralarındaki buzları yavaş yavaş eritiyordu. Güneş’i üzmediğı sürece kendisine nasıl davrandığı Utku’nun pek umurunda değildi. “Sen lazanya ne biliyor musun Alpingo?”

“Niye bilmeyecekmişim?” diye sordu Alperen tersleyerek. “Yedik herhalde daha önce. Utku’m yapmıştı.”

“Ooo.” dedi Eymen Utku Deniz’in koluna elini koyarken. “Bize yapmadın hiç.”

Alperen, “Ben onun için bir başkayım çünkü.” dedi böbürlenerek. “Lara bacım duymasın ama Boşnak böreğimin kalbinde yerim ayrı. Sen de ancak böbreğinde falansındır Eymen.”

“Ben neredeyimdir?” diye sordu Atlas.

Utku Deniz sessizce onların sohbetini dinlerken başını iki yana salladı. “Buna cevap verirdim de edebim el vermiyor.” dedi Alperen haince sırtıp. “Günah hem.”

Eymen kahkaha atarken yalandan cık cıkladı. “Yakışmadı Alperen Kalgan.”

Utku’nun söylenmesiyle holde dikilmeye son vererek salona doluştuklarında Alperen her zaman yaptığı gibi söyleyeceği şeyleri düşünürken yerinde kıpırdanmaya başladı. Utku Deniz onun bu halini fark edince sırtını koltuğa yaslayıp iyice yerleşti. “Dökül Alpingo.”

Alperen’in yerdeki bakışları onu bulduğunda far görmüş tavşan gibi donakaldı. “Yok bir şey Utku’m.”

Utku Deniz, “Konuş kardeşim.” derken başını *ciğerini bili-rim ben senin* dercesine salladı.

“Boşnak böreğim merak ettiğim bir konu var.” derken gözleri kısıldı. “Şimdi Lara bacım resmi olarak yengemiz mi oldu? Eğer olduysa artık yenge demem gerekiyor biliyorsun.”

“A-ha.” diye bağırarak ayağa kalktı Eymen. “Hah, biliyordum. Yan yana geldikleri an bizi unutmalarından belliydi. Hayırlı olsun Utku’m. Darısı başıma inşallah. Seneye evlenirim diye düşünüyorum.”

Utku Deniz dirseğini kolçağa yaslariken alnını ovuşturdu. Çok yüksek sesle konuşmuyorlardı ancak yine de Lara Güneş’in onları duyup duymadığından emin değildi. Duyup utanmasını istemiyordu. “Daha üzerine konuşmadık.” Ensesini kaşıdı. “Öyle olduğumuzu umut ediyorum tabii.”

Alperen önce Eymen’e baktı. “Abart birader.” dedi. “Sevgili buldun da seneye evleniyorsun. Buradaki en büyük benim. İlk önce ben evleneceğim inşallah. Hem sen öyle acele etme her şeye. Kismetse Mevla el getirir, yel getirir, sel getirir. Kismet değilse de alır götürür.” Ardından Utku Deniz’e döndü. “Neyini umuyorsun kardeşim? Her şey ortada. Lara artık tribünün yengesi.”

Sessizce onları dinleyen Atlas ilk kez konuştu. “Bence de. Size ve taraftarımıza hayırlı uğurlu olsun.”

Utku Deniz tüm söylenilenleri es geçerek yalnızca Atlas'a odaklandı. Söylediklerinde samimi olduğunu bakışlarından anlarken başını hafifçe eğip kaldırdı. "Eyvallah Ato."

"Deniz!" Lara Güneş'in seslenişiyle üçü de sırtmaya başlarken Utku Deniz vakit kaybetmeden yanlarından ayrılarak mutfağa geçti. "Tabakları taşımama yardım eder misin?" diye sordu Güneş. "Sizinkiler geç gelecek gibi. Bunları çocuklar yesinler. Ben yeniden yapacağım." Omzunun üzerinden ona baktı. "Olur, değil mi?"

"Sen öyle diyorsan olur." dedi Utku Deniz. Ona sormasına gerek bile yoktu. Yaşadıkları bu an Deniz'in evlilermiş gibi hissetmesine sebep olurken Güneş'in de duraklayıp ona baktığını görmesiyle aynı şeyi düşündüğünü anladı. Güneş'in bakışlarını kaçırmamasıyla kocaman gülümserken bir şey söylemeden tabakları alarak içeri ilerledi.

"Bacağıma şifa olur inşallah." dedi Alperen lazanya tabağını alırken.

"Ellerine sağlık Lara." dedi Eymen. "En sevdiğim yemeklerden biridir."

Lara Güneş de Atlas'ın yanına geçti. "Afiyet olsun." Koluyla Atlas'ı dürttü. "Sesin soluğun çıkmıyor. Bir şey mi oldu?"

Atlas yüzünü buruşturdu. "Benimkiyle ayrıldık."

"Ee, bunun haber değeri mi var?" diye sordu Alperen. "Her hafta düzenli olarak ayrılıp barışıyorsunuz zaten kardeşim."

"Bu sefer farklı. Yani o bahsettiğinle bayağı önce bitmişti zaten."

Lara Güneş gözlerini kısıtı. "Ve sen bu da öylesine bir ilişki diye diye âşık mı oldun?"

Atlas tabağına doğru bakakaldı. "Saçmalama."

"Atlas?" Lara Güneş kıkırdadı. "Sen gerçekten âşık olmuşsun!"

"Kız kim?" diye sordu heyecanla Eymen. "Ekibimizin ikinci yengesi kimmiş bilelim."

Ortamda kısa süreli bir sessizlik oluştu. Utku Deniz tam lokmasını yutacağı sırada öksürmeye başlarken Alperen *sen geri zekâlı mısın* anlamına gelen delici bakışlarıyla Eymen'i delip geçmeyi hedefliyordu. Dişlerinin arasından, "İlk yengenez Dilara'nın yengeliği baki." dedi hemen ardından. "Ama Atlas ayrılmış birader. O sayılmaz."

"Ulan Alpingo, Dilara da senin sevgilin değil o mantıkla bakacak olursak." dedi Atlas. Onlar atışmaya devam ederken Deniz ve Güneş birbirlerine bakakaldılar. Güneş o yokken kendileri hakkında konuşulduğundan emindi. Rahatsız olmamıştı tabii ki ama Deniz'in ikisi için ne dediğini merak ediyordu. "Hatta sen benden daha betersin." Lara Güneş'in yanından kalkarak ondan uzaklaştı. "Böyle söyleyeceğim." Herkes pür dikkat onun devam etmesini bekliyordu. "Senin arkadaşın Lara." dedi bir çırpıda.

"Lan." diye bağırdı Alperen. "Düşündüğüm kişiye yemin ederim ki..."

"Birader saçmalama Allah aşkına." Atlas bıkkınlıkla ofladı. "Lara'nın patronunun kızı." diye ekledi Lara'ya bakarken. "Beril."

Lara şok içinde gözlerini kırptırdı. "Başka insan mı kalmadı?" dedi dişlerinin arasından. "Adamın kızını üzersen adam da beni üzer. Biliyorsun, değil mi?"

"Üzeceğimi nereden çıkardın?"

"Ayrılmışsınız bile!"

"Çok kıskanç." dedi Atlas. "Bu konuda fikir ayrılığına düştük ama barışıyoruz."

"Ah, harika! Fikir ayrılığıymış."

"Abartma Lara." dedi huysuzlanarak. "Seninle bir alakası olacağını düşünmüyorum."

"Abarttığı yok." diyerek araya girdi Utku Deniz. "Sadece bir fotoğrafla bile ekibi değiştirildi. Sosyal medyada bir şeyin ortaya çıkması söz konusu olduğunda insanlar babalarını bile

tanımazlar Atlas. Böyle ortamlarda nelerin nasıl çarpıtılacağını tahmin bile edemezsin.”

Lara bacağını sallarken alnını kaşıdı. “Hayır, ilişkilerini bildiğim için daha da çok korkuyorum. Senin benim yakın arkadaşım olduğunu illa ki öğrenecek. Yüz yüze bakıyoruz kızla ya.”

“Kızı üzeceğimi nereden çıkardınız şimdi siz? Belki bu sefer ciddiylim.”

Alperen tek kaşını kaldırdı. “Sen mi? Kazanova.”

“Görürsünüz.” dedi Atlas. “Bu kızla ciddiylim. Şu an aramız kötü olabilir ama düzelecek. Lara’yı da etkilemeyecek bu mesele. Endişelenmeyin.”

“Ben ciddiylim.” diye belirtti Atlas bir karşılık alamayınca. Lara gözlerini devirerek arkasına yaslandı. Ona göre bunlar Atlas’ın her seferinde sarf edip arkasında durmadığı sözlerdendi. Kendisine dokunmadığı sürece çevresine nasıl bir zarar verdiği umurunda olmuyordu.

Utku Deniz onun bu rutinleşen davranışlarına karşı kaşlarını çatarken çıkışmamak için balkona çıktı. Lara elindeki bardağı masaya bırakıp oturduğu yere sinerken Atlas’ın bakışlarını görmezden geldi. Kimsenin ilişkisine karışmak gibi bir niyeti yoktu ancak Atlas’ın huyu da yaşadığı ilişkilerin ciddiyeti de ortadayken ona inanmasının imkânı yoktu. Olanın yine kendine olacağından emindi.

Lara Güneş Yazgan

Saatler birbirini kovalamış, Deniz’in ailesi en nihayetinde gelmişti. Annesi yine tüm içtenliğiyle beni karşılarken ailenin diğer fertleri de aynı şekilde davranmışlardı. Kalabalık aile sıcaklığı hem evi hem de beni sarıp sarmalarken tekli koltuklardan birine geçerek onları sessizce dinlemeye başladım. Deniz’in anne ve babası oğullarıyla uzun uzun konuştuktan sonra dinlenmek için kısa süreliğine misafir odasına geçmişlerdi.

Çisil'in eve girdiği gibi amcasına sarıldıktan sonra koşarak bana da sarılmasını beklemiyordum doğrusu. Annesi işi dolayısıyla gelememişti o yüzden yine onunla tanışma fırsatını yakalayamamıştım ama Çisil geldiğinden beri annesinden bahsederek açığı kapatıyordu. Daha tanımadan annesinin en sevdiği yemeği bile biliyordum. Biber dolması... Merakla dedesi ve babaannesinin peşinden gidince ben de yine konuşulanları dinlemeye dönmüştüm.

Alperen yine Alperenliğini yaparak konuşuyorken, "Ee..." dedi tam o an Utku Deniz'in ablası. Abisine nazaran Deniz'le daha çok benziyorlardı. "Lara sen bizim çocuklardan birinin sevgilisi misin?" Bakışlarını Alperen'e döndürdü. "Alperen mi?"

Gözlerim kocaman açılırken Deniz hemen karşımda öksürmeye başladı. Deniz'in anne ve babasının yanımda olmayışına şükrettim. "Tövbe estağfurullah." dedi Alperen kaşlarını çatarken. Çok haklıydı. Bence de tövbe estağfurullah. "Tövbe tövbe. Lara benim bacım abla ne diyorsun?"

Ablası gözlerini devirdi. "Senden yalnızca iki yaş büyüğüm, abla deyip durma bana." dedi ters ters. Bakışları bu sefer Eymen ve Atlas'a kaydığında Deniz bir kez daha öksürdü. Eymen ve Atlas ellerini teslim olurcasına havaya kaldırıp başlarını iki yana sallamışlardı.

"Abla." diyerek araya girdi Deniz. "Güneş onların arkadaşı." dedi tane tane. "Yalnızca arkadaş. Dost da derler hani, bilir misin?"

Ablası Sıla bir an için duraksarken dudaklarındaki tebessümün silindiğini fark ettim ve bunu fark eden tek kişi de ben değildim. Bakışları Deniz ve benim aramda gezinirken başımı eğerek ellerime baktım. "Anladım." demekle yetindi bir sürelik sessizlikten sonra. "Buse selam söyledi. O da çok üzüldü olanlara. En yakın zamanda aramak istediğini söyledi. Belki seni görmeye de gelir."

Onun bu ani değişimi ve söylediği sözler karşısında afallamıştım. Bir anda tüm samimiyeti uçup gitmişti. “Buse mi?” diye araya girdi Atlas. “Şu Utku’ya yanık olan mı?”

Utku’ya yanık olan.

Cümlelerin her bir kelimesi göğüs kafesimin içerisine saplandı. İçimdeki his her neyse ondan daha ilk saniyeden nefret etmiştim. Bu hissin adının kıskançlık olduğuna dair bazı güçlü kanıtlarım vardı.

“Hıhım.” dedi ablası. “Sürekli sorup duruyor zaten.”

Dayanamayarak başımı kaldırıp ona baktığımda gülümsemediğini gördüm. Bilerek mi yapıyordu? Deniz yerinde huzursuzca kıpırdanırken onu rahatlatmak için gözlerinin içine bakarak tebessüm ettim. “Ben yemeklere bir bakayım da servis edelim artık.” diyerek ayağa kalkıp mutfığa doğru yöneldim. “Yoldan geldiniz, açsınızdır.”

Kimsenin bir şey demesine müsaade etmeden mutfığa geçtiğimde bir elimi tezgâha yaslayıp diğer elimle alınma küçük parmak darbeleriyle masaj yapmaya başladım. Bu hissin adı kıskançlıktı evet ve o his bedenimde ilk kez bu kadar derinlere yayılırken bu kadar kötü hissetmeyi beklemiyordum.

Lazanyayı tabaklara koymak için doğrulduğum sırada koluma dokunan elle irkildim. “Buse liseden arkadaşımı.” diye mırıldandı Deniz beni kendisine doğru döndürürken. “Yalnızca arkadaşım. Atlas abartıyor, yanık manık.”

“Senden hoşlanmadığını da söyleyecek misin?” diye sordüğümde derin bir nefes alarak sessiz kaldı. “Deniz sorun değil. Birileri senden hoşlanabilir. Bunun için tavır alacak halim yok.”

“Tavır almayacağımı biliyorum.” derken dudaklarını yanıma bastırdı. Sıcak dudaklarının temasıyla gözlerim kapanıp açıldı. “Ama açıklamak istedim. Ablamı da düşünmeni istemiyorum. Bazen patavatsız olabiliyor. Ve... Aklımda benden hoşlananlar değil, yalnızca benim hoşlandığım var. Tabii o benden hoşlanmıyorsa üzülürüm, orası ayrı.”

Gülümseyerek sırtımı göğsüne yasladım. “Hoşlanmıyor gibi mi görünüyor yoksa?”

“Bilemiyorum.” dediğinde gülümsedi. “İnsan bazen duymak ister.”

“Duysun o zaman.” diyerek yanağımı göğsüne sürttüm. Kokusunu içime derince çekerken, “Karşılıklı.” diye mırıldandım.

Sol elini kaldırıp saçlarımın üzerinde usul usul gezdirdi. “Bazen kelimelere gerek kalmadan bir bakış yeterli oluyor. Seninle hep öyle Güneş. En başından beri hep öyleydi.”

Bir bakışla anlıyorduk birbirimizi.

Kahraman Deniz’in *Deniz ve Güneş* şarkısının tam ortasında daydık.

“Ama konuşmadan da anlıyor deniz ve güneş...”

Çenemi tutup yüzümü yüzüne doğru kaldırdığında bakışlarım bakışlarına değdi. Hiçbir şey söylemedi. Anladım.

İçeriden yükselen sesleri duyunca birbirimizden uzaklaştık. Hızlı bir şekilde birlikte masayı hazırlayıp yemekleri servis ettikten sonra bizim çocuklar salonda kalırken Deniz’in ailesiyle birlikte masanın etrafına dizildik. Annesi hemen sağımızdayken yemeğe başlamadan önce elimi tutarak kocaman gülümsedi. “Eline sağlık güzel kızım.”

Babası da hemen karşımda lazanyasını tadarken memnuniyetle başını salladı. “Nefis olmuş.” dedi. Geldiğinden beri gülümsüyordu. Morali bozuksa bile –ki çok üzüldüğünü hepimiz biliyorduk– bunu Deniz’e asla yansıtmıyordu. Geldiklerinde Deniz’i odaya çekip bir konuşma yapmıştı. Odadan çıktıklarında ikisinin de gözleri kızarıktı.

“Afiyet olsun hepinize.”

Çisil içeriden koşarak geldi. “Güneş abla.” diye cıvıl cıvıl konuşmaya başladığında sandalyemin solundaki boş sandalyeye oturdu. “Sen yemek yedikten sonra kâğıthelva almaya gide lim mi?”

Deniz dalgınlıkla, “Dolapta var.” dedi.

Çisil'in gözleri kocaman açıldı. "Hani eve alıp saklayacak kadar yememeliydik amca?"

Deniz tabağındaki bakışlarını kaldırmadan duraksadı. Babası ve abisi bıyıkaltından gülerken başımı eğdim. "Yeni aldım." diyerek toparlamaya çalıştı Deniz.

"Sen geleceksin diye almış halacığım." dedi Deniz'in ablası araya girip. "Sen yemeğini yedin zaten. İstersen al dolaptan ye."

"Hayır." diyerek başını iki yana salladı Çisil. "Güneş ablamla yiyeceğiz. Değil mi Güneş abla?"

Kocaman gülümserken başımı salladım. "Yeriz. Hatta istersen saçlarını da örelim."

Hevesle başını aşağı yukarı salladı. "Evet evet!"

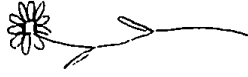
Saçlarını okşadıktan sonra sandalyesinden atlayıp etrafımızda bir tur koştu. Enerjisine yetişmek zordu. Deniz bu sırada bana göz kırparak çapkınca sırtıttı. Ailesi yanımızdayken acilen bu tarz hareketler yapmayı bırakmalıydı.

Gerçekten. Dayanmak...Çok... Zordu.

Tabağıma tekrar geri döndüğümde saniyeler sonra üzerimde hissettiğim bakışlara dayanamayıp başımı kaldırdım. Ablasını gözlerini kısmış yüzüme bakarken yakalayınca tebessüm etsem de bir karşılık alamadım. Elimin üzerinde yeniden annesinin elini hissettim. "Soğutmadan sen de ye kızım." derken bakışları güven veriyordu. "Sıcakken daha iyi olur bu." dedi ve kendi kızına kısa bir bakış attı. "Tadı kaçmasın."

Deniz'in ablası benden hoşlanmadığını hiç saklamadığından annesi de fark etmişti. Yaptığı bu tavır muhtemelen Buse'yi sevdiğinden dolayıydı ancak benim bu tavırları hak edecek ne kabahat işlediğimi anlamış değildim.

Elbette beni sevmek zorunda değildi. Bunun beni üzmesi gerekiyordu aslında ama yine de kalbimdeki sızı kendini göstermişti. Bu yaşına kadar sevilmemeyi iliklerine kadar hissetmiş birini bu tarz davranışlar üzmemeliydi ama ne var ki üzüyordu.

Hazırlık maçında üçüncü setteydik.

Ev sahibi takım ilk iki seti almıştı. Şu anki setteyse rakip takıma beş sayı fark atarak öne geçmişlerdi. Voleybol maçlarına çok giden bir insan değildim. İnternet üzerinden takip etsem de Ziraat voleybol takımını da canlı olarak ilk kez izliyordum. Kesinlikle çok iyilerdi.

Behlül takım arkadaşının verdiği pasa yükselip sert bir vuruşla karşıya yollarken bir sayı daha alarak aradaki farkı altıya çıkardı. Üçüncü set itibarıyla kendi skorunu da yükseltmişti. Bugün en formda olan kişi kesinlikle oydu. Maçın skoreri olarak yüzü de elbette gülüyordu.

“Takım sayı aldıkça içinden, ‘Gol!’ diyor musun?” Ekip arkadaşım Yasemin’in sesiyle sahaya odaklanan bakışlarımı ona yönelttim. “Futbol ekibinden geldin ya onun için diyorum Lara. GDS değil, VAR falan hani...”

Güldüm. “Voleybolu da biliyorum tabii ki. Yine de zorlamıyor desem yalan olur. Birazdan kaç dakika uzatma verildi diye sorarsam da şaşırma.”

Sırıttı. “Bu maçı alırlar mı sence?”

“1-0 olsun, bizim olsun.” diyerek göz kırptım.

Yasemin onun dalga geçmesine katılmamla daha çok gülmüştü. Kuzguni siyah saçları ve siyaha yakın kahverengi gözleri vardı. Dudağının hemen üstündeki beni ve kocaman çerçeveli gözlükleriyle kesinlikle çok güzel bir kızdı. Üstelik boyu o kadar uzundu ki voleybolcuların yanında asla sırtıtmıyordu. “Üzülme, zamanla alışırsın.”

Alnımı kaşıdım. O kadar uzun süre kalmasam olmaz mıydı? Alışacak kadar...

Bakışlarım tekrardan sahaya yönelirken telefonun kamerasını açarak az sonra gelmesini beklediğimiz sayıyı çekmek için video kaydına başladım. Sahanın hemen kenarında duruyorduk ve he-

sapta paylaştığım hikâyeler şimdiden çok sevilmişti. Berkayın neredeyse yere degecek topu şık bir hareketle yükseltmesinin ardından yükselen topa Oğulcan vurmuş ve bir sayıyı daha takımına yazdırmıştı. O anları videoya alıp paylaştım.

Set fark olacak şekilde bittiğinde iki takım filelerin ardından teker teker el sıkışmaya başladılar. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Futboldan sonra gördüğüm bu kibarlık bir anlığına hoşuma gitti.

“Daha çekişmeli bekliyordum.” dedi Yasemin. “Şu setlerin 2-2 olduğu ve sonucun karar setine kaldığı maçlar var ya... O maçların tadını hiçbir maç vermiyor.”

“Yine de her defasında öyle olmuyor.” dedim. “Filenin sultanları yarı final ve final maçı oynarken kalp krizi geçireceğimi sandım. Hele ki o İtalya maçı... Öldüm öldüm dirildim.”

Parmağını şaklattı. “O doğru. Lig maçlarında diyeyim o zaman. İtalya maçında spiker, ‘Finaldeyiz!’ diyerek çıldırırken ben de bir krizin eşiğinden dönmüştüm.”

Tüm Türkiye’nin bir olup gururdan ağladığı o anlar...

Milli takım demişken milli futbol takımına çağrılacak isimler iki hafta sonra açıklanacaktı. Eğer lisansı iptal edilmemiş olsaydı Utku Deniz’in çağrılacağına eminken şimdi o listede adını görmeyecek olmak hüznümüze hüznün katıyordu. O liste açıklandıktan sonra Deniz’in ne kadar üzüleceğini tahmin bile edemiyordum.

Daha öncesinde gerek teknik direktörlerin gerek oynadığı takımların etkisiyle milli takıma çağrılmamıştı. Eğer olsaydı ilk milli takım tecrübesi olacaktı. Çok kısa bir zaman önce bunun ihtimaline bile deliller gibi heyecanlanırken şu an hiç şansı kalmamıştı. Bu bile düşmesi için çok büyük bir sebepti ve ben onu nasıl motive edeceğimi bilmiyordum.

Lisansını alacak ve bir sonraki milli takım maçlarında yer alacaktı.

777.

Takımın aniden etrafımızda toplanmasıyla küçük bir kar-

maşa olurken Sporun Nabzı ekibi olarak taze galibiyet almış takımla bir fotoğraf çektirdik. Teklifi yapan onlardı. Boylarına yetişmek için merdivene çıkarken kadrāja girmek için onlara doğru yaklaştım. Çekilen fotoğraf anında sayfamızda paylaşıldı. Beğeniler art arda gelirken bildirimlerin arasındaki o tanıdık isim gözüme çarptı: Eymen.

Şu an Deniziın yanında olduğunu biliyordum. Ve nedense o fotoğrafı direkt olarak ona gösterdiğine de emindim. Deniz'in somurtan huysuz suratı çoktan gözümde canlanmıştı bile. Beni kıskanıyordu ve kıskanç Deniz o kadar tatlı oluyordu ki utanmasam yanaklarını ısırırdım. İtiraf etmek gerekirse onun tarafından kıskanılmak inanılmaz hoşuma gidiyordu.

1 yeni mesaj

eymenkortel: Bu fotoğraf bir komplo mu?

laragunesyazgan: ne komplosu olabilir mesela

eymenkortel: Galatasaray'ın ultra yakışıklı ve zeki oyuncusu Utku Deniz Has'ı kıskançlıktan komalık etme komplosu. Mesajı okuduğumda kaşlarım çatıldı.

laragunesyazgan: Alperen sen misin

eymenkortel: Oha Lara bacım nasıl anladın? Yemin ederim helal olsun. Ben olsam ben bile beni anlamazdım.

laragunesyazgan: yazış şeklinden olabilir mi

eymenkortel: Kendi hesabımdan sizin sayfayı engellediğim için buradan yazdım.

laragunesyazgan: BİZİ NEDEN ENGELLEDİN Kİ ALPEREN

eymenkortel: Anladığım kadarıyla sinirlendin. Telefonu Utku'ya vermemi ister misin?

laragunesyazgan: cevap istiyorum!!!

eymenkortel: Kendi tarzımızda küçük bir uyarı diyelim Lara. Seni sürgün edeni engellemeseydik o da bizim ayıbımız olurdu. Dert etme. Seni geri aldıklarında engeli kaldırıp takip ederim.

laragunesyazgan: inanılmaz birisin...

eymenkortel: Bunu Dilara'nın yanında da söyle.

laragunesyazgan: beni duygulandırdın... Dilara'nın yanında seni ekstra öveceğim teşekkürler Alperen Kalgan

eymenkortel: Eyvallah.

eymenkortel: Aramızda kalsın ama Utku'nun şu anki surat ifadesi, Trabzonspor maçında kırmızı yediğim an oluşan surat ifademle aynı. Ki o kırmızıyı bildiğin gibi yok yere yedim Lara. Keşke o an horon oynasaydım, belki geri alınırdı kart.

laragunesyazgan: oynadığın takım Trabzonspor oynadığın yer Trabzon'du Alperen. hakem değil... ayrıca gayet haklı bir kırmızı karttı boşuna anlatma bana

eymenkortel: Neyse ki bu yediğim ilk darbe değildi. Hayırlı akşamlar.

laragunesyazgan: hayırlı akşamlar Alperen

Instagram'dan çıkarak mesaj uygulamasına girdim. Üç gündür Ankara'daydım. Bu sırada Deniz hem ailesiyle vakit geçiriyor hem de sık sık babaannemi kontrole gidiyordu.

Gönderen: Lara Güneş Yazgan

az önce sağlık ekibi tarafından uyarıldım. çok acil bir şekilde UDH dozu almam gerekiyormuş. bilginize...

Telefonun ekranını kilitleyip cebime attım. Ekibimin yanına döndüğümde Yasemin çantasını kaldırarak oturmam için yer açtı. "Yarına röportajlar tamamlanıyor." dedi Yasemin. "Bir sonraki gelişimiz Efeler Ligi'nin başlamasına denk gelir muhtemelen."

Yasemin'in önünde duran tableten çekilen videoyu inceledim. Kısa *quiz* şeklinde bir videoydu. Takım kaptanı videoya alınmıştı. Sorulan soruları duydukça aklıma Dilara gelmişti. Bir süredir onunla da görüşemiyorduk. Hatta o kadar sesi soluğu çıkmıyordu ki Alperen özlemle alakalı özlü sözlerinden birini sosyal medya hesabında paylaşmıştı.

Hem sakat hem de platonik... Herkes ayrı bir dünyadaydı.

Yasemin'in sesiyle bizimkileri düşünmekten sıyrıldım. "Lara, dönmeden Ankara'da son zamanlarda çok konuşulan şu restorana gidelim diyoruz yarın. Gelmek ister misin?"

"Olur." diyerek başımı salladım. "Bir aksilik çıkmazsa gelirim tabii ki."

Ellerini iki kez birbirine çarptı. "Süper! O zaman yarın akşam toplanıyoruz."

Heyecanı hepimizi güldürürken bir süre sonra otelimize döndük. Her birimizin odası ayrı olduğundan rahattım. Artık bedenimin bir uzantısı haline gelen telefonumu alıp yatağa uzandım. Deniz'in cevap verip vermediğini kontrol ettiğimde herhangi bir geri dönüş almadığımı görünce yüzüm düştü. Arama kısmına gelip isminin üzerine tıkladım. Telefon bir süre çalmış olsa da açılmadı. "Ya bir şey olduysa?"

Yattığım yerden endişeyle doğrulduğumda vakit kaybetmeden Alperen'i aradım. İlk çalışta açınca bir şey demesine müsaade etmeden, "Deniz iyi mi?" diye sordum.

"Bismillahirrahmanirrahim. Asıl sen iyi misin Lara? Böyle telefon mu açılır?"

Boştaki elimi yatağa yasladım. "Kusura bakma. Deniz ne mesajıma döndü ne de aramama. İyi değil mi? Babaannemle daha yeni konuştum, sabah yanına uğradığını söylemişti."

"İyi iyi." dedi Alperen gülerek. "İçeride uyuyor kerata."

Vücudum gevşerken bir soluk bıraktım. Kendimi çocuğu dışarı çıktığı andan itibaren başına bir şey gelecek mi korkusuyla panik atak geçiren anneler gibi hissetmeye başlamıştım. Onlardan bir farkım yok gibi duruyordu.

"Sen hâlâ onda mısın?" diye sordum.

"Artık ikimiz de işsiz olduğumuz için beraber yaşamayı teklif ettim ama kabul etmedi. Yine de bunu önemsemeden kalmaya devam ediyorum."

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım. "Sen işsiz değil-

sin Alperen. Bir an önce şu sakatlığı atlat da geri dön. Valla taraftar *öldün herhalde dönmeye niyetin yok* yorumları atıyor.”

Kısa bir sessizlik oluştu. “Valla mı?”

Yorumlara hiç bakmadığı o kadar belliydi ki. Gerçi bir futbolcu için o yorumlara girmek bölüm sonu canavarından halliceydi. “Evet.” dedim gülmemeye çalışırken. “Hatta biri de *sanırım bacağını yeniden üretiyorlar* demiş. Sen bir an önce dönmeye hatta uçmayı öğrenmeye falan bak.”

“Doğru diyorsun.” derken sesi düşünceli gelmişti. “Yener abiyi arayacağım. Gerekirse yeni bacak üretsın bir şey yapsın. Gerçi bir Alperen Kalgan kolay yetişmediği için ona uygun bacak da yapılamaz ama... Halledeceğiz.”

“Başladın yine.” dedim. “Deniz nasıl oldu? Morali hâlâ çok mu kötü yoksa az da olsa iyi mi?”

“Valla ben bile anlamıyorum.” dediğinde ofladım. “Belli etmiyor. Aslında tepki verdiği de söylenemez Lara. Sessizliğe dalıp düşünüyor yalnızca. Günlerdir konuştuğumuzun hepi topu on kelimeyi geçmez. Geçen Ato’ya da sinirlendi şu seninle konuşmasından sonra o yüzden o da gelmiyor buraya. Bunların ikisinin kafasını tokuşturup Sami Yen’in ortasına atacagım az kaldı.”

Yine konu bendim ve yine aralarında buzdan gökdelenler dikiliyordu. Bu konu böyle uzadıkça kendimi daha da kötü hissediyordum ama elimden bir şey de gelmiyordu. Benim yüzümden kimsenin arasının bozulmasını istemedikçe bir şekilde mevzuların ucu bana dayanıyor ve birilerinin arası açılıyordu. Suçlu hissetmemem imkânsızdı.

“Anladım.” demekle yetindim. “Ben şimdi kapatayım, sonra konuşuruz olur mu?”

“Kötü hissedesın diye söylemedim.” derken sesi ciddileşmişti. “Valla bak. Biliyorsun beni bazen öyle konuşacağımı düşünmeden sözler çıkar ağzımdan. Hem Utku’yla Ato hep böyleydi. Sen kendini üzme.”

“Yok yok iyiyim ben.” diyerek sesimi neşeli çıkarmaya çalıştım. “Sıkıntı yok, merak etme. Sonra konuşalım yine.”

“Harbi mi diyorsun bak?”

“Harbi diyorum.” derken son heceyi uzattım. “Hadi görüşürüz.”

Görüşürüz demesinin ardından aramayı sonlandırdığımızda bir süre perdesi açık camdan gökyüzünü seyre daldım. Sonraki birkaç saati duş alıp üstüme rahat bir şeyler geçirdikten sonra hissettiğim yorgunlukla yatakta geçirdim. Üstelik anlam veremediğim şekilde üşüyüp ürperiyordum. Otel odamın kapısının tıklatılmasıyla yerimden kalktığımda boynumu ovalayarak kapıya adımladım. Kapıyı araladığımda bakışlarımın bulduğu kişiyle elim kapı kolunda kalırken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Karşımda Deniz’i bulmayı asla beklemiyordum ancak şaşkınlığım saniyeler içinde mutluluğa evrilirken kapıyı tamamen aralayıp iki adımda ona ulaşarak kollarımı boynuna sardım. “Burada ne işin var?”

“Seni görmeye geldim.” derken boştaki elini belime atarak beni göğsüne yasladı. “Şöyle bir Ankara havası da fena gelmez diye düşündüm.”

Sımsıkı sarılmamızın ardından geri çekildiğimde onu içeriye çekerek kapıyı ardımızdan kapattım. “Çok iyi yapmışsın.”

Tuttuğum eli sayesinde onu peşimden sürükledim. “Buz gibisin.” dedi. “Hasta mı oldun sen?” Eli anında alnımı bulurken başımı iki yana salladım.

“Duş aldım da ondan sonra bir türlü ısınamadım.”

Elindeki çantayı tekli koltuğa bırakıp içinden çıkardığı poşeti masanın üzerine koydu. Beni de kendine çekerek kollarını etrafıma sardı. Elleriyle kollarımı sıvazlayarak beni ısıtmaya çalışıyordu. “Annem gönderdi.”

“Ya...” İstmeden de olsa kollarının arasından çıkıp seke seke yanına ulaşip poşeti araladığımda içinde üç tane saklama kabı olduğunu gördüm. Her birini tek tek çıkarıp masanın üze-

rine bıraktım. Bir kutuda Boşnak böreği diğer kutuda sarma ve üçüncü kutudaysa trileçe vardı. “Ellerini sağlık.” dedim boğazıma oturan yumruyla. “Daha tatmadan çok güzel olduklarına eminim.”

Dudaklarını saçlarımın üzerinde hissettiğimde derin bir nefes aldığını duydum. “Kızıma da götür dedi gönderirken.” Kalbim tanımlayamadığım bir hisle çarparken gözlerimi kırptırdım. “Ayrıca sıkı sıkı giyinmeni tembihlemem için üç kez uyardı. Hasta olursan hesap veremeyiz Güneş.”

Sesindeki muzırlığı hissettiğimde dudaklarım iki yana kıvrıldı. Başımı kaldırarak gözlerine baktım. “Olmam.” dedim. “Hem olursam da sen yanımda değil misin? Hemen iyileşirim.”

Etrafıma doladığı kollarıyla beni bir kez daha kendine çektiğinde başımı göğsüne yasladım. “Yanımdayım.” dedi. “Seni iyileştiririm.”

Kokusunu içime çekerken biraz önce üşüyen bedenim sıcaklığıyla az daha alev alev yanacaktı. “Annenler döndüler mi?”

“Hayır.” dediğinde geri çekilmeye çalışsam da izin vermedi. Bu yüzden çenemi göğsüne yaslayarak gözlerine bakmaya çalıştım. Başını eğerek bana yardımcı oldu. “Bir süre daha kalacaklar. Hazır uzun kalıyorken İstanbul’daki akrabaları da ziyaret etmek istediler. Ben de yanına kaçtım.”

Kaşlarımı çattım. “Böyle olmaz ama...”

“Neden olmasın?”

“Dudaklarımı büzdüm. “Ablan zaten beni sevmedi, bir de şimdi...”

“Ablamın seni sevmediği falan yok Güneş.” dedi net bir ses tonuyla. “Olamaz da. Canını böyle şeylerle sıkmanı istemiyorum.”

Beni sevmediği falan vardı. İnsan hissedirdi. Deniz’le aramızdakileri fark ettiği andan itibaren tavrı değişmişti. İlk anlardaki sevecenliği tamamen giderken yanlarında ben yokmu-

şum gibi davranmaya başlamıştı. Deniz'in bunu fark ettiğini ve onunla konuştuğunu biliyordum çünkü bir süre sonra tekrar normale dönmüştü. Yine de o samimiyetin ne kadar gerçekçi olduğunu insan konuşma arasında ya da bir bakıştan anlayabiliyordu. Bu konu hakkında hâlâ üzgündüm ama sorun da değildi.

Kimse kimseyi sevmek zorunda değil. Benim için asıl önemli olan Deniz'di.

“Öyle diyorsan...” Geri çekildiğimde ellerini yıkamak istediğini söyleyerek banyoya geçti. Ben de saklama kaplarının kapaklarını açıp yerleştirdiğim küçük masanın yanına oturarak onu beklemeye başladım. Annesinin beni düşünerek bir şeyler göndermesi öyle değerli hissettirmişti ki böyle güzel hislerin bana ilk kez uğruyor olmasının yoğunluğuyla gözlerim doluyordu.

Düşünülmek... Bir anne tarafından mecburi olmadan düşünülmek daha önce tatmadığım bir duyguydu. Bu konudaki eksikliğim bile Deniz sayesinde doluyordu.

“Öyle dalmış ne düşünüyorsun? Yoksa beni mi?” dedikten sonra ellerini birbirine çarparak hemen yanıma yerleşti. “Açsın değil mi? Bu yemeklerin hepsi bitecek bak. Bitmezse bizzat ellerimle yedirmek durumunda kalırım.”

Hava hoş...

Başımı omzuma doğru eğerken tek gözümü kısarak ona baktım. “Sanırım bitiremeyeceğim.”

Bakışlarını yüzümde ve saçlarımda gezdirirken derin bir nefes alıp masanın üzerindeki çatala uzandı. Çatalı böreğe batırıp dudaklarıma uzattığında börekten bir ısırık aldım. Çatalda kalan parçayı ağzına atarken ben de ağzımda dağılan tatla birlikte gözlerimi kapadım. “Annenin eli gerçekten çok lezzetli ve ben sanırım Boşnak böreğine âşık oldum.”

“Olmamak imkânsız, değil mi?” diye sorduğunda bu sefer çatalı sarmaya batırarak bana uzattı. “Sen iste hep yapar. Hatta eğer istersen birlikte yaparsınız. Sana da öğretir.”

Heyecanla, “İsterim tabii.” dedim.

“Maç nasıl geçti?” diye sordu. “Güzel geçmiş sanırım.” derken bana hiç bakmadan dudağının kenarını kaşıdı. “Gördüm galibiyet pozunuzu.”

Birileri kıskanmış.

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemeye çalışsam da başaramıyordum. “Evet, güzeldi.” dedim sakince. “Beklediğimden eğlenceliydi. Daha önce hiç canlı voleybol maçı izlememiştim. Stajım da futbol ekibiyle olmuştu. Güzelmiş yani.”

Masaya bakmaya devam etti. “Yeni ekibinden memnunsun yani?”

“Memnunum tabii.” derken altdudağımı dişledim. Öyle bakıyordu ki gülümsemem daha da büyüdü. “Ekip arkadaşlarım çok iyiler ama yine de eski ekibimi tercih ederim. Futbolla daha yakından ilgiliyim.”

“Biz galibiyet aldığımızda hiç de gidip ekiplerle fotoğraf çektirmiyoruz.” dediğinde kahkahamı tutamadım. Memnuniyetsiz bakışlarını üzerime döndürdü. “Tamam, stadyumdan çıkarken isteyenlere forma imzalayıp fotoğraf çektiriyoruz ama o kadar. Öyle takımca cümbür cemaat gidip ekiplerle poz verdiğimiz yok. Sen de hiç gelip bizimle poz vermemiştin.”

“Burada direkt sahanın kenarındaydık. Kendi aralarında poz verdikten sonra bizi de dâhil etmek istediler. Biz de sayfamız için iyi olacağını düşündük, öyle gelişti yani.”

Başını sallamakla yetindi.

“Çok tatlısın.”

“Döndüğümüzde konuşmaya gideceğim müdürünle.” diye homurdandı. “Bu kadar yeter. Lig maçlarını da bekleyemem.”

Dudaklarımı büzdüm. “Bence de konuşalım.”

Kabul edeceğimi beklemiyor olacak ki kaşları havaya kalktı. “Ciddi misin?”

Başımı aşağı yukarı sallarken sarmalardan birini dudaklarına götürdüm. “Allah korusun sinir hastası falan olmanı istemem Deniz.”

Sarmayı alırken gözlerini kıstı. “Geç bakalım dalganı.”

“Ne dalgası?” diye sordum ciddiyetle. “Hiç öyle huylarım yoktur. Bu arada lütfen bir daha mesajıma ve aramama cevap vermemezlik etme. Korkudan Alperen’i nasıl aradığımı hatırlamıyorum. O da yalan söylemiş zaten bana. Neymiş? Güya içeride uyuyormuşsun!”

“Endişelendin mi bakayım sen?” diye sorduğunda usulca başımı salladım. “Sabah Hatice Sultan’ı görmeye gittim. Çok iyi gördüm, için rahat olsun.” Teşekkür edercesine masanın üzerindeki elini tuttum. “Bizimkiler de gidince Alperen’i evde bırakıp kaçtım. Zaten uçakla buraya gelmek İstanbul’dan bir yerden bir yere gitmekten daha kısa.”

“Doğru. İyi yaptın ama.” derken sesim kendini öyle bir ele vermişti ki mutlu olduğumu söylemeden anlamıştı bile. “Ben de seni görmek istiyordum.”

“Mesajını okudum.” diyerek bana doğru yaklaştı. Şimdi bir kolunu masaya yaslayarak üzerime eğilmişti. Bana fazlasıyla yakın duran yüzüne baktığımda başını sol omzuna doğru eğdi. “UDH dozuna ihtiyacın varmış, gerekeni yapmaya geldim.”

“Sen her UDH ihtiyacım olduğunda böyle yanıma gelecek misin?”

Göz kırparak geri çekildi. “Evet, söz.”

Telefonuma gelen bildirimin sesini duyunca başımı omzuna yaslayıp ekranı aydınlattım. Bugün oynanan hazırlık maçıyla ilgili en skorer oyuncunun gönderisi atılacaktı. Mail hesabıma gelen fotoğrafı alırken ekrandaki Behlül’e bakmamaya çalışarak hızlı hızlı Instagram’a girdim. Fotoğrafın açıklamasına, “Takım yeni sezon için hazır. Hazırlık maçındaki performansı ile maçın en skoreri Behlül!” yazarak gönderiyi paylaştım. Bildirimler art arda gelirken Deniz’in hiç sesinin çıkmadığını fark ettim.

“Senin gönderilerini atarken gülümsüyordum.” dediğimde dudakları titredi.

“Seni bir döndürelim.” derken dudaklarını alnımda gezdirdi. “Sonrasında ben de döneceğim.”

“Yedi numara tribünü olarak bekleyeceğim.” Avucumu yanağına yasladım. “Yedi numaramızın en iyi haliyle geri döneceğine eminim.”

Avuç içimi öptü.

Aniden başımı kaldırarak ondan uzaklaştığımda ne oluyor dercesine kaşları çatıldı. “Sen antrenman yaptın mı bugün? Bir de burada sana börek, sarma yediriyorum!”

“Yapmadım.” dediğinde ona sanki adam öldürdüm demiş gibi baktım. “Özür dilerim Güneş.”

“Ne demek yapmadım?”

“Bugün kendi kendime izin verdim.” dedi gitgide kısılan sesiyle. Yüzümdeki ifadeye bakarak tereddütle devam etti. “Bir daha izni kendimden değil de senden alacağımı söylersem bana öyle bakmaya son verir misin?”

Başımı iki yana salladım. “Takım tesislerde ne yapıyorsa sana da onu yaptıracağız. Şanslısın ki bir süreliğine takım arkadaşın ben olacağım.”

On dakika spor yaptıktan sonra salonun ortasına çöküp onu izleyeceğimi bilmeyen yoktur diye düşünüyordum.

Gülümserken saçlarını dağıttı. “Çok şanslıyım. Ne zaman başlıyoruz?”

Kısa bir an düşündüm. “Şimdi açım.” diyerek önümüzdeki kapları gösterdim. “Zaten şu tatlıyı da yedikten sonra sağlam bir egzersize ihtiyacım olacak gibi. Sana da akşam antrenmanı olur. Nasıl fikir?”

Başını aşağı yukarı salladı. “Sen öyle diyorsan. Ben de bu arada Ahmet’i arayayım.”

“Ahmet?”

“Bireysel antrenmanlarımı gerçekleştirdiğim hocam.” dedi ciddiyetle. “Yollarımızın ayrıldığını benden duyması daha iyi olur. Yeni hocamın sen olduğunu söylemeyeceğim endişelenme.”

Gülerek omzuna vurdum. “Sakin öyle bir şey yapmaya kalkma.”

O da benim gibi gülerken yanımdan kalktı. “Sen yemeğini yerken biraz uzanayım o zaman, sonrasında çıkarız. Nasıl olsa on dakika benimle spor yapıp sonrasında kendini en yakın mindere atacaksın.”

Beni bu kadar iyi tanınması...

“Hiç de öyle bir şey yapmayacağım.” dedim öyle olmasına rağmen. “Spor önemli.”

Ben annesinin gönderdiklerini silip süpürdükten sonra bir süre telefonda babaannemle görüşmüş, ardından hazırlanarak yanına geçmiştim. O çoktan uykuya dalmış ve hiç uyanmamıştı. En ufak sese bile uyandığı için odanın içerisinde hayalet sessizliğinde hareket etmeye çalışmam da yardımcı olmuş olabilirdi tabii.

Yanına yaklaşıp yatağın yanında çömeldim. Düzenli nefes alıp verişlerini dinlerken bana doğru dönük olan yüzünü seyrettim bir süre. Yüzü öylesine bebek gibi geliyordu ki uyuyor olmasını umursamadan yanaklarını sıkı sıkı sevmek istedim. Elimi uzatıp alnına düşen saçlarını kenara iterken gözleri kıpırdandı. Tebessüm ettim. “Nefesimin sesine bile uyanacaksın diye çok korkuyorum artık.” dedim kısık sesle. Gözleri usulca aralanıp direkt olarak beni buldu. “Günaydın. Akşam oldu ama olsun.”

Bileğini tek gözüne bastırırken sağ kolunun üzerinde doğruldu. “Saat kaç?”

“Yedi.” dedim sırtarak ve hemen ardından hızlıca ekledim: “Utku Deniz, Utku Deniz, Utku Deniz.”

Gülüşüm ona bulaşırken yanağımdan makas alarak tamamen doğruldu.

Odadaki işlerini halletmesinin ardından odadan ayrılarak asansöre bindiğimizde sırtımı aynaya yaslayarak ona bakmaya başladım. “Bizi burada fotoğraflayabilirler farkında mısın? Gerçi pek umurunda gibi görünmüyor Deniz.”

“Değil çünkü.” derken sırtıyordu.

Başımı iki yana salladım. “İflah olmaz birisin.”

“Özel hayatımı saklayacak bir konumda değilim.” dedi umursamazca. “Olsaydım da seni saklamazdım.”

“Birincisi saklayan gayet de saklıyor.” derken herkesten gizli evlenip çocuk yapan takım arkadaşına atıfta bulundum. “Gerçi eninde sonunda ortaya çıktı. Haklısın galiba.”

Haklıyım dercesine kaşlarını kaldırıp indirdi. Muzipçe devam ettim. “Tam olarak hangi özel hayatını saklamamaktan bahsediyorsun peki?”

Asansör kapısının iki yana açılmasıyla birlikte asansörü bekleyen yüzler bize döndü. Ben Deniz’den bir cevap almadan asansörden indik. Otelin spor salonuna geçtiğimizde aramızdaki sessizlik çığ gibi büyürken salonun tam ortasında durarak ona baktım. Ellerini birbirine sürttü. “Hazır mısın?”

Bakışlarım tereddütle kısıldı. “Tam olarak neye?”

“Spor yapmak istemiyorsan spor yapmama yardımcı olabilirsin.” dedi muzip bir ses tonuyla. “Şuradaki ağırlıklar yerine seninle çalışabilirim. Yalnızca küçük bir öneri...”

Tek omzumu ona doğru silkip arkamı döndüm. “Olmaz.”

“Sebep?”

“Odaklanman gerek Deniz! Sen tesislerde ağırlık yerine Alperen’i falan mı kullanıyorsun?”

Omzumun üzerinden yüzünü görebilmek için baktım. Üstüne küçük bir şok yüklenirken hemen ardından yüzünü buruşturdu. Kıkırdayarak koşu bandına bindim. “Pek hoşuna gitmedi sanki. Ayrıca unutmadan söyleyeyim. Sürekli beni kucaklayıp durma. Ya ani bir hareketle sakatlanırsan? Ya sonrasında bu sakatlık yüzünden bir de sezonu erkenden kapatırsan?” Kulağımı çekerek yumruğumu kafama vurdum. “Allah korusun.”

Hemen yanımdaki koşu bandına binip kendi ayarına göre çalıştırdı. “Kendinden haberin yok.”

Koşu bandında ağır ağır yürümeye başladığımda, “O ne demekmiş?” diye sordum.

“Seni tek kolumla bile rahatça kaldırabiliyorum demek.”

Koşu bandının üzerine eriyerek kayıp gitmeme saniyeler kalmıştı. Telefonumu açıp kulaklığımı bağlamadan Gülşen’in *Kardan Adam* şarkısını açtım. “Şu an tam bu moddayım.” derken atkuyruğu yaptığım saçımdan fırlayan bir tutam saç geriye doğru attım. Sene sonunda Spotify özetimi merak bile etmiyordum çünkü birinci sıradaki şarkı çoktan belliydi. “Sanırım uzun bir süredir bu moddayım.”

Dudağının kenarını başparmağıyla kaşırken başını eğerek sesli bir kahkaha attı. “Hasar büyük kalbim gidiyor elden, diyorsun yani?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Ben bir şey demiyorum.” İşaretparmağımla telefonumu işaret ettim. “Şarkı diyor.”

“En fazla dinlediğimiz şarkılar duygularımızı en çok yansıtanlar olur genelde.” dedi. “Uzun boy, serin su... Sen sanki bana bir mesaj vermek istiyorsun Güneş.”

Yakalandık.

“Hiç alakası olduğunu düşünmüyorum.”

“Ha, boyumuz iki metre değil diye uzun boydan saymıyorsan eyvallah.” Konuyu çektiği yere karşı gözlerim kocaman açılırken az kalsın adım atmayı unutuyordum.

“Pes.” dedim şaşkınlıkla. “Sen o fotoğraf yüzünden mi geldin yoksa buraya?”

“Yoo.” derken omuz silkti. “Seni görmeye geldim.”

“Görüntülü arayarak da beni görebilirdin.”

Dilini şaklattı. “Öyle olmuyor.”

Derin bir nefes alırken başımı iki yana salladım. Gülşen’in sesi hâlâ kulaklarımıza doluyordu. “Yarın da antrenman var. Oraya da gelecek misin?”

“Evet.” Ona öyle bir bakmaya başladım ki yüzümün ortasından soru işaretleri çıktığına emindim. “Sana demiştim.

Sporcunun dostu sporcudur.”

“Deniz...”

“Canım voleybol antrenmanı izlemeyi çekmiştir belki.”

“Deniz!”

Parmaklarıyla koşu bandının kollarında ritim tutmaya başladı. “Bir selam verip çıkarım. Kimsenin yadırgayacağını düşünmüyorum.”

“İyi ya, gel.” dedim pes ederek. Gelip görsün de içi rahatlasın istedim. “Röportajı da sen yaparsın artık.”

“Zaten işsizim.” dedi şakaya vurarak. “Olabilir.”

Uzanıp benim koşu bandımın ayarını yükseltti. Hızlandırdığı koşu bandında artık hafif tempolu koşturaya başladığımda, “Lara’dan koşu var.” diye mırıldandım.

Göz ucuyla güldüğünü gördüğümde sııttım. Morali geçen günlere nazaran bugün çok daha iyi duruyordu. Üstelik Alperen’in dediği gibi de değildi. Gayet sohbet ediyor, kendini sessizliğe gömmüyordu.

“Sen biliyor muydun?” diye sordum kafasını daha fazla dağıtmak adına. Aniden konudan konuya geçişime karşı bir tepki vermedi.

“Neyi?”

“Şeyi işte...” derken kafa hareketleri yaptım. “Gizli gizli evlenmiş, bir de baba oldu ya.” dedim sanki yanımızda biri varmış gibi. “Senin haberin var mıydı?”

Başını aşağı yukarı salladı. “Evet.”

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “İnsan çıtladır. Sanki magazine vereceğiz!”

“Aklıma bile gelmedi.” dedi masumca. “Takım olarak biliyorduk zaten.”

Dudaklarımı büzdüm. “Biz şok olduk ama... Bu da yeni moda oldu. Herkes birden evli, barklı, çocuklu olarak ortaya çıkıyor.”

“Ben de öyle yapacağım.” dediğinde az daha tükürüğümde

boğuluyordum. Yürüyüş bandını durdurup aşağı inerken hemen yanıma geçip sırtımı birkaç kez vurdu. “Şaka yapıyorum. Artık imkânsız zaten.”

Ben de aleti durdururken kaşlarımı çatarak yüzünü inceledim. Yürürken sürekli olarak hızını artırdığı için saçları hafif de olsa dağılmıştı. Buraya gelmeden tıraş olduğu belliydi çünkü alnına dökülen perçemler iyice kısalmıştı. İşaretparmağımı yüzüne doğru salladım. “Sürekli olarak ima yapmaya başladın.”

Ona salladığım parmağımın ucunu öpüp koluyla beni kaldırıp koşu bandından indirdi. “İma değil, direkt söylüyorum. Tesislerde yaşadığımız andan sonra her şeyin eskisi gibi ilerlemesi mi gerekiyordu?”

Tesislerdeki an... Beni öpmesi...

Yutkundum.

“Hayır ama...”

“Ama ne?”

Beni indirmeden bir sonraki aletin yanına götürmeye başladığında ellerimi omuzlarına yasladım. “Her şey üst üste geldi.” dedim. “Fotoğrafımızın magazine düşmesi, benim ekibimin değişmesi, babaannemin durumunun belirsizliği, senin lisansının iptali... Alışmaya çalışıyorum.”

Ayaklarım yere değse de elini belimden çekmeden, “Güneş.” dedi. “Hiçbir şeyi konuşmak zorunda değilsin. Bir şeyleri kalıplara oturtmak ya da konuşmak için acele etmemize de gerek yok. Biz iyiyiz. Böyle içinden geldiği gibi davranman benim için yeterli. Ama böyle belirsizlik sevmem, konuşmamız gerekiyor diyorsan da buradayım. Sor bakalım.”

Sor bakalım mı? Şey Deniz, acaba biz şu an sevgili miyiz? Bunu demem mi bekleniyordu acaba?

“Neyi sorayım?” dedim anlamamış gibi yaparak. “Ufaktan cıtlatırsan iyi olur.”

Burnumun ucuna dokundu. “Cıtlatmadan anladığında konuşuruz.”

İlerlemeye başladığında peşine takıldım. “Peki ya sevgili yabancı orta sahanızın bizim oyunculardan biriyle sevgili olması doğru mu?”

“Öyleymiş.” derken uzanıp kaldıracağı ağırlıkları takmaya başladı.

“Nasıl olmuşlar?”

“Maçlara gidip geliyordu.” derken ağırlıkları takmasının ardından yerine uzandı. “Öyle tanışmışlar. Zaten hemen gündem olmuştu.”

Başımı aşağı yukarı sallarken biraz daha yaklaşarak tepesinde dikilmeye başladım. “Çok tatlı bir adam bence. Herkes alakasızlar yazmış ama bence öyle değil.”

“Bence de.”

“Takımdaki hamburger olayı doğru mu?”

Nefes nefese başını iki yana salladı. Bakışlarım kol kaslarında gezinirken, “Hayır.” diye cevapladı beni. “Medyanın uydurması. Hepimiz diyetle uyarak antrenmanlara çıkıyoruz.”

Ağırlığı kaldırıp indirdikçe kol kasları daha da belirginleşiyordu. “Hım...”

“Ne hım?”

“Güzel.” Aniden durup başını kaldırdığında bakışlarımı hızlıca yüzüne döndürdüm. “Ne?”

Ne yaptığımı anlayıp sırtıttığında yanaklarım ısındı. Yine de dile getirmedi. “Bitti mi dedikodu saatin?”

“Hayır.” diyerek kollarımı önümde bağladım. “Eymen için geçen sene âşık olduğu kız için futbolu bırakacak haberleri çıkmıştı. Doğru muydu onlar?”

“Evet.” demesiyle duraksadım. O haberlerin yalan olduğuna çok emindim oysa. “Eymen’in zor bir dönemiydi ama atlatı. Hatta atlatmakla kalmadı kariyerini de yükseltti.”

“İşte demek ki isteyince oluyormuş.” dedim düşünceli bir ses tonuyla. “İnsan isteyince devam edebiliyormuş yani. Ama yine de üzüldüm. Ya atlatamasaydı ve bıraksaydı...”

Derin nefesler alıp verirken, “Kendine yazık ederdi.” dedi. “Kız biraz farklıydı. Eymen’in hayatının her alanına müdahale etmeye çalışıyordu. Yalnızca işi ve kariyeri de değil. Yakın arkadaşlarıyla görüşmesini bile istemediği bir raddeye gelmişti. İnsanın aşktan gözü kör olduğunda bazen en yakınında olanları bile fark edemez. Eymen’in durumu da öyleydi.”

“Vaov.” diyerek kondisyon bisikletine geçtim. “Eymen çok sakın ve kibar biri. Sevdği kadını da kırmak istememiştir ve arada kalmıştır tabii.”

“Öyle oldu.”

Kondisyon bisikletinin üzerinde bacaklarımı hareket ettirmeye başladığımda halteri yerine takarak yattığı yerden doğruldu. “Ne?” diye sorduğumda bakışları üzerimde gezindi. “Beni seyreterek vakit kazanamazsın. Başka bir aletle devam et.”

Hemen bacak egzersizine geçtiğinde yine karşımda olmasından dolayı onu seyredebiliyordum. “Sözünü dinliyorum.”

Yumruk yaptığım elimi kaldırarak ona başparmağımı gösterdim. “Yılın en iyi futbolcusu ödülünü sana veriyorum Utku Deniz Has.”

“Eyvallah.” diyerek sırtıttı. “Sen bu kadar mevzuyu nereden öğrendin?” diye sordu hemen ardından.

“Senin spor magazini sayfalarından haberin yok herhalde Deniz. Her gün kaç farklı iddia paylaşıyorlar biliyor musun?”

“Ne sayfalarıymış onlar?” derken sesi meraklı çıkmıştı. “Bizi paylaşanlar mı?”

“Bizi de paylaştılar tabii.” dedim. “Bir sürü var işte. Genel magazin paylaşımları, sadece futbolcuları paylaşanlar, takımlara özel olanlar, sadece futbolcuların eşlerini paylaşanlar...”

Sporunu yapıp bir yandan beni dinlerken düzenli soluklarını duyuyordum. Başını kaldırmadan yalnızca gözlerini bana çevirdi. Spor salonunun beyaz ışıkları yüzüne vururken bakışlarım saçları, gözleri ve pürüzsüz yüzünde gezindi. Onu çok sık görüyordum ancak her gördüğümde kendimi sanki bir daha

göremeyecekmişim gibi yüzünün her detayını incelerken buluyordum. Bu bir alışkanlık olmuştu.

“Ee, başka neler varmış o sayfalarda?” diye sordu. Konunun ya da içeriğinin ilgisini çektiği yoktu ama yine de ben eğleniyorum diye merak ediyormuş gibi davranıyordu.

Omuz silktim. “Son zamanlarda pek bir şey yok ama olacak gibi. Malum Atlas...”

“Kendi kızını da başka şirkete gönderecek mi acaba?” dediğinde duraksadım. “Yoksa sırf kızı olduğu için bu seferlik görmezden mi gelecek?” Bacak hareketlerim yavaşladı. “Sonuçta kendisi tüm şirketin sahibi. Bu sefer de şirketin kendisi takım ayırıyor diye haber yapılmayacağından emin olamayız.”

“Haber olduğunda pek mutlu olacağını düşünmüyorum zaten.” diye mırıldandım. “Atlas’ın hayatını ve ilişkilerini herkes biliyor. Adamın kızına çok bağlı olduğunu duymuştum.”

Bisikletin üzerinden inerek kenardaki su şişesini aldım. “Göreceğiz.” dedi Deniz. O bir süre bacak egzersizini sürdürürken ben de onu seyretmeye devam ettim. Bakışları bir noktaya takıldığında hareketlerine son verdi. Onun bakışlarını takip ettiğimde barfiks çekilen alete baktığını gördüm. “Gel bakalım.”

“Şaka yapıyor olmalısın.” derken bir yandan da onun yanına ilerliyordum. “İkinciye geçtiğim an ölürüm.” İkinciye geçebileceğimi düşünüyor olduğum için bir alkışı hak ediyordum.

Aklıma internette karşıma çıkan o video geldi. Birlikte barfiks çeken o çift...

Bizi o şekilde hayal edince saniyeler içinde vücudumdaki ateş harlanırken yutkundum. Deniz bir şey demeden demire ellerini yasladı. Kendini yukarı çekmesiyle kol kasları bir kez daha beni selamlarken kollarımı önümde bağlayarak onu seyretmeye başladım. “Yalnızca seyredecek misin?” diye sordu nefes nefese bir halde.

“Böyle gayet iyiyim.” diye mırıldandım. Dokunmayın çok fenayım, diyemezdim. Alev almak üzereyim...

Kendini sakince yere bırakıp üzerindeki tişörtü çıkarmasının ardından tekrardan ellerini demire yasladı. Şimdi neredeyse tüm vücudu gözlerimin önündeyken az önce su içmeme rağmen yutkunamadığımı hissettim. “Emin misin?” diye sorduğunda bakışlarımı hızlıca vücudundan çektim.

Bedenim uyuşuyor gibi hissettim.

Saç tokamı çıkarıp saçlarımı salarken bakışları saldıgım saçlarıma kaydı. Hareketlerine devam edip aynı zamanda bana bakarken parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyordum. “Fazlasıyla.”

Ayaklarını yerle buluşturup ellerini demirden çektiğinde üzerinde doğru yürümeye başladı. Bakışlarımı yüzünden ayırmamak için savaş verirken bir sporcu olduğunu fazlasıyla belli eden göğsü bana hiç de yardımcı olmuyordu. “Ben emin değilim ama.” diyerek hemen dibimde durarak başını eğdiğinde yüzünü görebilmek adına kafamı geriye doğru eğdim. “Bence denemek istersin.”

“İster miyim?” diye mırıldandım.

Başparmağını önce dudağının kenarında gezdirdi hemen ardından saldıgım saçlarımın üzerine koyup omzumun arkasına doğru bıraktı. “İstersin. Hem... Ben sana yardımcı olacağım.”

Bunu demesini bekliyormuşum gibi, “Tamam o halde.” dedim.

Altdudağını içeri doğru kıvrırken memnuniyet dolu bir ses çıkardı. Belime koyduğu eliyle beni barfiksine tam önüne getirdiğinde sırtımı göğsüne yasladı. Sıcak nefesi boynuma çarpmaya başladığında tüylerim diken diken oldu. İnce belime yasladığı elleri bir süre hareket etmezken burnunu saçlarımın üzerinde hissettim. “Şimdi seni kaldıracağım. Demire ellerin kendine bakacak şekilde sıkıca tutunmalısın. Daha sonrasında kendini yukarı çekeceksin.”

Kalbim güm güm atarken, “Tamam.” diye konuştum.

Belimin iki yanındaki elleriyle beni havaya kaldırdığında

barfiksine demirine tutundum. Tutunmama rağmen ellerini üzerimden çekmedi ve bedeninin sıcaklığını hâlâ bedenimde hissediyordum.

İki yapboz parçasından çok birbirini çeken mıknatıslar gibiydi bedenlerimiz. Vücudum bunun farkındalığıyla titrerken dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. “Sanırım artık bırakabilirsin.”

Onun bana temaslarına karşı duyduğum heyecan gitgide daha da artıyordu. Ondan etkileniyordum. Üstelik onun da benden etkilendiğini anlamamak için aptal olmam gerekirdi.

“Henüz değil.” diyerek beni tutmaya devam etti. “Kendini fazla sıkıyorsun. Biraz gevşe. Ellerini de birbirine yaklaştır.”

Dediklerini yaptım ancak bedenimi tamamen gevşetemediyordum. Bunun nedeninin kendisi olduğunun farkında mıydı acaba?

“Sen önce ellerini bir çek.” diye patladım en sonunda. “Ben gevşeyeceğim, tamam.”

Arkamda kıkırdama sesi duyduğumda kaşlarımı çatarken ellerini çekti. Ağaç dalına tutunup sarkan maymun gibi kaldığımda boğazımı temizledim. “İmkânı yok, kendimi yukarı doğru çekemem.” Onun yaptığı gibi yapmayı denesem de olmuyordu.

“Bacaklarına dokunmam gerekiyor.” demesiyle başımı salladım. Kollarım şimdiden ağırmaya başlamıştı. Onayımı almasıyla bacaklarımı tutup ağırlığımı kendine aldığı anda rahatlatarak derin bir nefes aldım. “Beraber yapalım.”

“Nasıl beraber?” diye sordum hızlıca.

“Bacaklarından destek vereceğim.” demesiyle o seyrettiğim videodaki gibi bir pozisyondan bahsetmediğini anladım. Söylediği gibi yapıp bana yardımcı olduğunda aslında her şeyi onun yaptığını fark etsem de ses çıkarmadım. Spor spordu sonuçta. Bacaklarımı tutan elleriyle bana bir kez daha destek verdiğinde aniden ellerimi bıraktım. Bu hareketimi beklemediği için üze-

rine düşmenle iki adım geriledi. “Bir yerini sakatlayacaksın.”

Bacaklarımdaki kollarıyla beni sıkıca tutarken bir kolumu boynuna sardım. “Sakatlamadım ama.” Ona üstten bakma fırsatını yakalamışken bu anın keyfini çıkardım. “Beni tuttuğun için teşekkür ederim.” Saçlarım iki yanımdan yüzüme dökülürken tesislerdeki sahada yaşadıklarımızı hatırladım. Dejavuya yakın bir deneyimdi. “Gidelim mi?” diye sorduğumda derin nefesler almaya başladı. “Bugünlük bu kadar yeter sanki...”

Beni yere bıraktığında sessizliğine devam etti. “Bu...” dedi en sonunda. “Bana yararlı bir antrenman mı yoksa zararlı mı emin olamıyorum.”

Altdudağımı dişlerimin arasına alıp susarak sorusunu cevapsız bıraktım. İkimiz de değişik hislerle spor salonundan ayrıldık. Hemen yanında yürüyordum ancak son anlarımızdan sonra hafiften utanmıyor da değildim. Arkasına geçip saklanmama az kalmıştı.

Tam bir şey demek için dudaklarımı aralamıştım ki Ayla Hanım’ı görmemle adımlarım yavaşladı. Bakışları ikimizin arasında dolaşırken olduğu yerde durmaya son vererek bize doğru ilerlemeye başladı. Dudağımın üzerini kaşırken mırıldandım. “Kadın kasten üzerimize doğru mu geliyor yoksa ben mi yanlış görüyorum?”

Deniz neyden bahsettiğimi anlamayarak bana döndüğünde bakışlarımı takip ederek Ayla Hanım’a baktı. Onun karşımızda durmasıyla biz de durmak zorunda kaldığımızda kollarımı göğsümde birleştirdim. “İyi akşamlar.” dedi ikimize de başıyla selam vererek. İkimiz de iyi akşamlar dilerken Deniz’den bir adım geride duruyordum. “Si burada görmeyi beklemiyordum Utku Bey.” Bana döndü. “Nasılsınız Lara Hanım? Sizi gördüğüm iyi oldu.”

“Teşekkür ederim, iyiyim. Sizler nasılsınız?” dedim ve ekledim. “Ne açıdan iyi olduğunu sorabilir miyim?”

Ellerini önünde birleştirdi. “Geçen Florya’daki karşılaşma-

mız... Malum, sevgili olduğunuzu bilmediğim için konuşurken sizi kovmuş gibi oldum. Kusura bakmayın lütfen. Hak verirsiniz ki sizi yalnızca bir spor şirketinin çalışanı olarak biliyordum.”

Özür mü diliyordu yoksa laf mı geçiriyordu belli değildi.

“Sorun değil.” derken yüzüme rahat bir gülümseme kondurdum. “Özel olarak konuşmak istemeyi başka birini kovmak olarak algılamıyorum. Benimle alakası olmayan konulara takılmam.”

“Süper.” derken başını salladı. Deniz yanımda sessizce dururken yüzüne baktığımda etrafı incelediğini gördüm. Onun bu umursamazlığı peki... “Geçen konuşamadığımız konuyu bu gece konuşabilir miyiz?” diye sordu Ayla Hanım ona. Bakışları ikimizin de üzerinde gezindi. “Şu an müsait değilsiniz sanırım. Bir de madem Lara Hanım takılmıyor özel olarak konuşsak iyi olur. Neticede rakip şirketten kendisi, değil mi?”

Gece?

Gözümün kenarını kaşırken altdudağımı dişledim. Gerçekten başladığında üst üste geliyordu. Ayrıca şimdi biz adı geçenlerin pek çoğuyla rakip bile değiliz, dememe çok az kalmıştı.

“Olur.” dediğini duydum Deniz’in. Tepki vermemek için kendimi sıkarken kalbim tüm çabama inat göğsümde fırlayacak kadar sert atmaya başladı. “Birkaç saate müsait olacağım, o zaman iletişime geçeriz.”

Harika. Buraya benim için gelmiştin iş için değil, diye ağlasam abartı mı olurdu?

“Süper.” dedi Ayla Hanım yüzünde güller açarken. Açardı tabii... “Gece görüşmek üzere o halde.” Başını yavaşça eğip kaldırdı. “İyi akşamlar. Size de şimdiden iyi geceler Lara Hanım.”

Alçak sesle mırıldandım. “Size de Ayla Hanım.”

Güçlkle yutkunurken mideme oturan yumruğu görmezden gelmeye çalıştım. Sahiden gece o kadınla mı görüşecekti? Hem

de özel olarak. Pekâlâ, belki de bu gayet normal bir olaydı ve ben anlamsız bir tepki veriyordum.

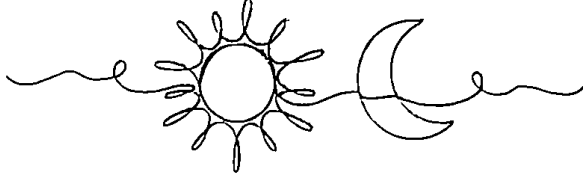
Hâlâ kadının arkasından bakan Deniz'e döndüm. "Geceyi bekleme şimdi git istersen. Çekemedin gözlerini. Zaten konuşmak için de pek bir hevesli gibisin, hemen olur dedin. Ben oda da beklerim yani dert etme."

Dudaklarımdan dökülenlere engel olamazken çatılan kaşlarımı yüzünden hafif bir ağrı hissettim. Saldığım saçlarımı sol omzuma bırakırken derin bir nefes aldığım da, "Oydu." dedi. Kaşlarımı daha derin çatarak başımı sorarcasına salladım.

Deniz en sonunda bakışlarını Ayla Hanım'ın uzaklaşıp gözden kaybolduğu koridordan çekip bana çevirdiğinde yüzünde kararlı bir ifade olduğunu gördüm. "Ne oydu?" diyerek sorumu sesli olarak dile getirdim. "Anlamıyorum."

Kaşlarıyla onun gittiği yönü işaret ettiğinde ellerini eşofmanın ceplerine yerleştirerek ağırlığını sol bacağına doğru verdi. "Bizim fotoğraflarımıza ulaşmış magazine veren..." dedi tane tane. "Ayla Hanım."

bölüm ÜÇ

Gözünü hırs bürüyen birinden her şeyi beklemek mantıksız bir davranış olmazdı.

“Ayla Hanım ne alaka Deniz?” Odaya girer girmez yatağın ucuna oturdum. Ayla Hanım yanımdan ayrıldıktan sonra Deniz’in söyledikleriyle şok olsam da konuşmak için odaya gelmemizi beklemiştim. “Nasıl anladın?”

Karşıma geçerek kalçasını masaya yasladı. “Emin değilim.” dedi. “Ama o yapmış gibi geliyor.”

“Nasıl emin olacağız?” diye sordum. Böyle hissettiyse ya da şüpheleniyorsa emin olmamız da gerekiyordu. “Günahını da almayalım şimdi.”

“Bağlantısı olup olmadığını özellikle araştıracağım. Benimle ne konuşacağına da bağlı.”

Parmağımı şıklatarak yalandan gülümsedim. “Doğru ya... Aşağıda görüşecektiniz.”

“Görüşmeyeyim mi?”

Omuz silktim. “Yok canım, görüş tabii.”

“Rekabetin olduğu ortamda herkesten her şey beklenir

Güneş.” dedikten sonra yaslandığı yerden doğrularak bana doğru yürüdü. “Bunu da öğrenmemiz gerekiyor. Beni etkilemedi ama sonuç olarak o fotoğraflar yüzünden senin ekibin değişti. Belki fotoğraflar olmasaydı da kendin konuşsaydın her şey daha farklı olacaktı ama buna izin verilmedi.”

Başımı usulca salladım. “Ve bunu çözenin en hızlı yolu onunla iletişime geçmek.”

“İlla ki belli eder.” diyerek yanıma oturdu. Ona değil de karşımdaki duvara bakmaya devam ettim. “Etmese de ben anlarım.”

“Tamamdır ajan Utku Deniz Has.”

Güldü. “Sen de gelmek ister misin?”

Ciddi misin dercesine ona baktım. “Kadın özellikle baş başa konuşmak istiyor. Sence ben de gelsem konuşur mu? Elbette tek gideceksin. Ben zaten çok yoruldum, birazdan uyurum.”

Gözüme bir gram uyku girmeyeceğine emindim.

Ayağa kalktı. “Bir duş aldıktan sonra çıkarım.” Başımı salladım. Eşyalarını alıp banyoya girdiğinde kendimi yatağa bıraktım. Dakikalar sonra Deniz banyodan çıktığında siyah bir eşofman takımı giydiğini gördüm. Kokusu tüm odayı doldururken yattığım yerde doğruldum. Bakışlarını üzerimde gezdirip, “Fazla geç kalmam.” dedi.

“Sen bilirsin.” demekle yetindim.

Kapıya doğru yönelmek yerine yanıma gelerek yatağın kenarında diz çöktü. “Gerçekten gitmeyebilirim. Oraya yalnızca fotoğraflarla bir ilgisi olup olmadığını öğrenmek için gidiyorum. Biliyorsun, değil mi?”

Gülümsedim. “Biliyorum ve sorun yok. Eğer fotoğrafları basına servis eden gerçekten oysa öğrenmemiz gerek.”

Gözlerindeki şüpheci ifadeyi gördüğümde yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. İkna olmuş olacak ki başımın üzerinden öperek odadan ayrıldı. Telefonumu şarja bırakıp ben de kısa bir duş aldım. Ayla Hanım’ın fotoğrafları magazi-

ne vermesindeki amaç ne olabilirdi, bilmiyordum. Düşündükçe düşünüyordum ancak mantıklı bir sebebe ulaşamıyordum.

Buğra paylaşmış olsaydı zaten benimle derdi olduğu için şaşırılmazdım ancak benim ekibimin değişmesinin Ayla Hanım'a nasıl bir yarar sağlayacağını mantıklı bir çerçeveye oturtamıyordum. Düşündükçe de çıkmaza giriyordum. Denize olan bakışlarından bir şey sezmemiştim ancak belki de ondan hoşlanıyordu. Sırf yanında olduğum için bir inat uğruna paylaşmış da olabilirdi ancak nedense altından başka bir şeyler çıkacağını seziyordum.

Saçmaydı da bir kere. Artık Galatasaray maçlarına gitmiyordum da ne oluyordu? Deniz yine de yanımdaydı.

Düşün ardından yatağa geçtim. Gerçekten yorgun hissetsem de tahmin ettiğim gibi gözüme bir gram uyku girmedi. Bir ara telefonumu alıp sosyal medyada gezindim ancak kafam tamamen aşağıda ne konuştuklarındaydı.

Bir sağa bir sola dönerek zaman öldürüyordum. Çok da uzun sayılmayacak bir vakit geçmişti ki kapım çalındı. Bunu bekliyormuşum gibi ki bekliyordum, yatarak çıkıp koşarak kapıyı açtığımda Deniz'in bakışları üzerimdeki pijama takımında gezindi. Tavşanlı pijamalarım onu selamlarken sırtıma başladı. "Çabuk döndün."

"Yeterli." dedi bakışlarını en sonunda yüzüme kaldırabildiğinde. Kapıyı biraz daha aralayıp geri çekilmemle birlikte içeriye girdi. "Ayla Hanım'a da telefon geldi ve acilen gitmesi gerekti zaten. Haftaya bir röportaj yapacağız. Şirketlerine davet edildim."

Odadaki koltuklardan birine geçip otururken dirseklerini bacaklarına yasladı. "Peki ya bizim fotoğraflarımız konusunda bir şey öğrendin mi?" Aslında ona sormak istediğim çok şey olsa da onu bunaltacağımdan korkarak bundan vazgeçtim.

Başını *hayır* dercesine iki yana salladığında omuzlarım düştü. "O konu biraz daha zaman alır gibi duruyor. Mesela

Buğra'nın fotoğrafları aldığı kişiyi söylememesi, aynı kişiye Ayla Hanım'ın da ulaşabiliyor olması biraz garip.”

“Keşke bir taraftar görüp magazine gönderseydi de şu şekilde kafa patlatmasaydık.”

“İlla ki öğreneceğiz.” diyerek ayağa kalktı. “Yan odanı tuttum. Çıkayım da uyu artık. Sabah antrenmana gitmeden beni de çağırmayı unutmuyorsun.”

“Gerçekten gelecek misin?” diye sorduğumda göz kırparak başını salladı. “Peki, kapına dayanırım.”

Kapıya kadar peşinden ilerledim. İyi geceler diledikten sonra odamdan çıktığında başımı kapının kenarına yasladım. Beni son bir kez süzdükten sonra, “Rüyanda beni gör.” dedi.

Muzipçe gülümsedim. “Bakarız...”

Ayla Hanım'dan hiçbir şey çıkmaması canımı sıkıyordu. Deniz hâlâ onun olduğunu ve buna yönelik araştırmalarının devam edeceğini söylese de ben emin olamıyordum.

Sert smacın yere vuruşu gümbürtü koparırken dakikalar önce attığım antrenman videosuna gelen yorumları inceliyordum.

Keyifli bir ses duyuldu. “Bizim antrenmanlarımızı daha dikkatli inceliyordun.”

Bakışlarımı yanımda dakikalardır sessizce oturan adama çevirdim. Sonunda kendini tutamamıştı. “Şşş, öyle bir şey yok Deniz.”

“Var.” dedi kararlılıkla. “Gözlerimle gördüm.”

Tabii ki yalandı.

Başımı iki yana salladım. “İşimi nerede olursam olayım se-verek yaparım.”

“Benim takımımın ekibindeyken daha çok severek yapıyordun.” dedi düşünceli bir sesle. “Dışarıdan bakan herkes bunu

görebilir. Sen şimdi objektif olmak için böyle konuşuyorsun.”

Gözlerimi kısarak koluna vurdum. “Zaten objektifim!” Başını öylesine sallayarak antrenmanı izlemeye döndüğünü görünce, “Sen de çok ilgili gözüktüyorsun.” dedim.

“Sporcunun dostu...”

“Sporcudur.” diyerek tamamladım onu. “Antrenmanları bitsin de tanışır kaynaşırsınız artık.” Oturduğu yerde biraz kayarak kollarını önünde bağladı. Dudaklarının arasından anlamayacağım homurtular çıkarken sııttım. “Ne oldu şimdi?”

“Bir şey olduğu yok.”

“Buna emin miyiz?” Bakışlarını takip ettiğimde Behlül’ü incelediğini gördüm.

“Boyundan gerçekten iki metre mi?” diye sordu. “Benimle aynı duruyor.”

“Deniz... Ölçelim istersen?”

Göz ucuyla bana baktı. “Sen neden ölçeceksin Güneş? Bize mi kaldı?”

Parmaklarımı dudaklarımın üzerine yaslayarak gülüşümü sakladım. “Tabii beni ilgilendirmez ama sen çok merak etmiş benziyorsun.”

Sessiz kaldığında önünde duran çayını alarak ona uzattım. Çayını alıp yudumlarırken ben de telefonumu kucağıma bırakarak antrenmanı izlemeye geri döndüm. Antrenman, oyuncuların önce saha kenarında koşmalarıyla başlamıştı. Hemen sonrasında bacak esnetme hareketlerini yapmış ve daha sonrasında manşet almak için sahada yan yana dizilmişlerdi. Hemen karşılıklarına bir top fırlatma makinesi yerleştirildi. Deniz’in kolunu dürttüm. “Sizin antrenmanlarda frikik kullanırken zıplayan cansız mankenlerle yarışır bu teknoloji.”

Makineye yerleştirilen top oyuncuya doğru uçarken oyuncu eğilerek manşet aldı. “Makine Atlas’tan daha isabetli top atıyor.”

“Çocukla uğraşma Deniz. Bu dediğini duysa umursamaz gerçi ama olsun.”

“Ato’nun umursadığı bir şey mi var zaten?”

“Emin olmamakla birlikte artık var gibi görünüyor...”

Baş antrenör dikkatle oyuncularını takip ederken bir ara Berkay’ı yanına çağırarak bir şeyler söyledi. İkişerli olarak smaç antrenmanı da yapmalarının ardından tüm takım ikiye ayrılarak maç oynayama başladılar. Bir taraf kırmızı tişört giyerken diğer taraf siyah tişört giymişti. “Kırmızılar alır.” dedim.

“Siyahlar bence.” dedi Deniz. Kırmızı takımda olan Ali topu alarak servis atışını kullanmak için arkaya doğru yürüdü. Karşı takımdan Berkay topu Behlül’e pas attığında Behlül yükseldi ve sert bir smaçla topu karşıya yollayarak ilk sayıyı aldı. “İlk sayıyı alan kazanır.” Deniz’in sözlerinin hemen ardından siyah takım ikili blok yaparak bir sayı daha almıştı.

“Sen o kadar da emin olma.”

İlk seti benim söylediğim gibi kırmızılar aldı. Deniz yine de siyahların alacağı konusunda diretiyordu. İkinci seti onlar alarak durumu eşitlemişlerdi. İki taraf da öyle iyi oynuyordu ki Efeler Ligi’ne çok iyi bir başlangıç yapacaklarına artık yüzde yüz emindim.

“İlk maç Galatasaray erkek voleybol takımıylaymış.” dedi Deniz. “Kim alır diyorsun?”

“Ziraat.” dedim kararlı bir ses tonuyla. “Set bile vermeyebilirler, o derece diyorum. Bu sezona çok iyi hazırlanıyorlar.”

“Ben o kadar da emin olmazdım.”

“Evet, objektif tarafını yine kapatmışsın belli ki.”

Tek gözünü kapatarak bana doğru döndüğünde tatlılığı karşısında erisem yeriye. “Benimki yalnızca bir tahmin. Nasıl ki maç doksan dakikaysa burada da her sette ne olacağını tahmin edemeyiz.”

“Ben yine de Ziraat alır diyorum. Göreceğiz bakalım.”

Rekabetçi bir tonda, “Göreceğiz.” dedi.

Antrenman galibiyet tahminlerimizin kazananı Deniz oldu. Siyah takım kırmızı takımı yenerek galip gelmişti. “Son anda

bir GDS bakılmalıydı.” diye homurdandım.

“Katılıyorum. Burada GDS eminim vardır.”

“GDS sizin dilinizde VAR oluyor yani.” dediğimde bana garip garip bakmaya başladı. “Biliyor muydun?”

“Biliyorum.” dedi ayağa kalkıp üzerine düzeltirken. “Buraya gelmeden ufak çaplı bir araştırma yaptım.”

Gerçi ilk maçın kiminle olduğunu bilmesinden bunu anlamalıydım.

“Sen gittiğin her yere araştırma yaparak mı gidersin Deniz?”

“Yoo.” dedi uzatarak. “Yalnızca seni de ilgilendiren konularda.”

Normal bir konuşmanın son derece normal bir cümlesine bile yükselmem artık beni korkutmaya başlamıştı. Ben cevap veremeden ilerlemeye başlayınca montumu ve çantamı hızlıca toparlayarak arkasından koşmaya başladım.

Antrenman çıkışı Behlül’le karşılaştığımızda gülümseyerek nasıl olduğumu sormuş, Deniz’i zaten tanıdığı için burada gördüğüne önce şaşırmış ardından sohbet etmeye başlamıştı. Deniz başta soğuk dursa da konuşmanın tam ortasında Behlül’ün sevgilisinin yanımıza gelmesiyle önce bir duraksama yaşamış hemen ardından onunla kırk yıllık dostlarmış gibi sıkı fıkı olmuştu.

“Pes gerçekten.” dedim yanlarından ayrıldığımızda. “İki saniyede canciğer kuzu sarması oldun çocukla.”

Tesis binasından çıktığımızda beni durdurdu. Ceketimin hafif açık olan önünü kapatırken ben de ellerimi ceplerime yerleştirdim. “Çok iyi çocuk.” dedi neşeli bir ses tonuyla. “Çok da yetenekli kardeşim.”

“Kardeşin?” Kaşlarım havalandı. “Tam olarak ne zaman favorin oldu?” Sorum işine gelmediği için omuz silkmekle yetindi.

Yan yana tesislerin çıkışına yürümeye başladığımızda, “Ben buradan direkt iş arkadaşlarımın yanına geçiyorum. Sen de arkadaşının yanına geçecektin, değil mi?”

Başıyla onayladı. Bizim ekiple yemeğe gidecektim. Her ne kadar Deniz'i de davet etsem de Ankara'dan dönmeden futbolcu bir arkadaşıyla görüşeceğini söylemişti. Vedalaşarak ayrıldık. Son zamanlarda adını sıkça duyduğum restorana geldiğimde ekip arkadaşlarımın çoktan geldiklerini gördüm. Beni asıl şaşırtansa onların yanında oturan Yarkın oldu.

"N'aber Lara?" diye sorarken elini uzattı.

Uzattığı elini tuttum. "İyiyim Yarkın, sen nasılsın?"

"Süper." dedi. "Beni görmeyi beklemiyordun galiba."

Yani dercesine başımı salladım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Küçük bir işim vardı. Gelmişken sizinle görüşeyim istedim, şansına burada toplaşıyormuşsunuz. Nasıl gidiyor? Alışabildin mi yeni ekibine?"

Masadaki boş –Yarkın'ın yanındaki– sandalyeye oturdum. "Sayılır." derken üzerimdeki ceket çıkırıyordum. "Yine de geri dönmek için konuşacağım en kısa zamanda."

"Muhtemelen konuşmana gerek kalmadan Galatasaray ekibine geri alırlar seni." dediğinde kaşlarım çatıldı. "Mantıksız bir karardı. Biz de konuştuk."

"Siz?"

"Ben, Dilara ve Ferhat. Sana yöneltilen suçlamaların bir gerçeklik payı olsaydı önce benim müdahale edeceğimi söyledim." İmayla ona baktığımda sırtıttı. "Doğru değil mi? Yorumlarda bahsedildiği gibi bir kayırma olsaydı anlar ve araya girerdim. Lafımı esirgeyen bir adam olmadım hiç."

"Bilmez miyim?" diye mırıldandım.

"Kısacası Ankara'da son günlerin diyebiliriz. Hem sana da hava değişikliği oldu. Tatil gibi, fena mı?"

"Ya... Ne tatil ama." dedim kaşlarımı kaldırıp indirerek. "İş sıkıntısı değil ancak sürekli Ankaraya gidip gelmem zor olacak değişiklik olmazsa. Babaannem malum."

"İzin almayı düşünüyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "İzin günlerimi zaten hastane

günleri için kullanıyorum ve az kaldı. Ani bir durum için saklıyorum onları da.”

“Maç olmadığı günler evden çalışmana izin verilebilir.” dediğinde bu fikir mantıklı geldi. “Sen bir dön de o zaman konuşulur bunlar. Haftanın üç günü evden çalışıyorum, sorun edeceklerini sanmam.”

“Sağ ol Yarkın.” dedim gülümseyerek. Onunla tanıştığımız zamanlar bir gün bana destek olacağını söyleseler inanmazdım. “Her şey için.”

Umursamazca elini salladı. “Ne yaptım Lara? Medya şirketi biz. İşimiz haber yapmak. Her yoruma kulak asıp şirketi buna göre yönetmek akıl kârı değil. Takım nasıl bu arada? Ligler başlıyormuş.”

Elimi *süper* dercesine kaldırdım. “Bayağı hazırlar. İlk maç Galatasaray’la ama vermezler gibi.”

“Kaderin cilvesine bak...”

“Ben onlardan kopsam da onlar benden kopamıyorlar.”

Önümüze getirilen mezelere şaşkınlıkla baktım. Yalnızca beş kişiydik ancak masa daha sipariş vermeden dolmuştu. Masanın tam ortasında alev şovlu bir kebab bile vardı. Alperen buraya bayılırdı.

Donatılan masa ve siparişlerin ardından yemeğe başlamadan hemen önce toplu bir fotoğraf çektirdik. Sporun Nabzı hesabında paylaşıldıktan dakikalar sonra Atlas’tan mesaj geldi.

Atlas: *görsel*

Atlas: Yanındaki Yarkın mı yoksa ben herkesi lavuk olarak mı görmeye başladım?

Lara Güneş: evet Yarkın

Lara Güneş: buralar işi varmış gelmişken bizimkiler onu da çağırmışlar yemeğe. bu arada Ankara’da bir yere geldim ve buradaki yemekler harika

Atlas: İş koskoca İstanbul’da değil de Ankarada mıymış? İnandırıcı gelmedi

Lara Güneş: öyleymiş herhalde. ne işi olduğunu soracak kadar samimi değiliz Ato. neyse sen napıyorsun? tesislerde misin?

Atlas: O adamdan zerre hoşlanmıyorum

Atlas: Ekibinin değişmesinde payı bile olabilir öyle bir güvensizlik. Utku gördü mü bu fotoğrafı?

Lara Güneş: bilmem yanımda değil ki

Atlas: Gördüyse bile fotoğrafa kilitlenmiştir. Utku'nun Yarıttırkın'a intikal ediş şekli

Atlas: *video*

Gönderdiği videoyu oynattım. Video Fatih Terim'in kurtlar vadisi müziği eşliğinde stadyumda yürüdüğü videoydu.

Atlas: Gerçi Utku kıskanç bir adam değil ama yine de kilitlenmiştir

Gözlerim kocaman açıldı. Deniz mi kıskanç değildi?

Lara Güneş: kesinlikle kıskanç bir adam değil

Atlas: Geçen gün benimkinin yanında da gördüm bu lavuğu

Lara Güneş: heh karın ağrın belli oldu...

Lara Güneş: yan yana görmem normal çünkü hepimiz aynı yerde çalışıyoruz

Atlas: Ben tesislerde çalışan herkesi tanımıyorum?

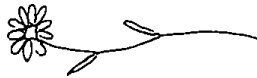
Lara Güneş: o da senin problemin?

Atlas: Bu benimkine yürümüyordur değil mi?

Lara Güneş: BİLMİYORUM

Atlas: Öğrenirsin (:

Mesajını görüldü bırakarak telefonumu yeniden çantama attım. İş dışında bir sohbetin açılmasıyla ortam neşelenirken Yarkın'ın da aslında düşündüğümünden daha cana yakın bir adam olduğunu bu gece öğrenmişim.

Dumanı tüten kahve bardağımın etrafına parmaklarımı sar-
dım. Bakışlarım gözleri kapalı duran babaannemdeydi. "Dok-
tor yarım saate çıkabileceğimizi söyledi." derken sesimi güçlü

tutmaya çalıştım. Bazı anlar güçlü görünmeye çalışmak her zamankinden daha zor oluyordu. “Deniz bizi almak için geleceğini söyledi. Nasıl hissediyorsun canımın içi?”

Yatağın üzerinde duran bembeyaz kesilmiş elinin üzerine elimi koyduğumda gözlerini açıp bana baktı. Yorgunluğu yüzünün her bir santiminden okunuyordu. Boğazımda oluşan yumruya rağmen tebessüm ettim. “İyiym Güneşim.” dedi kısık sesle. “Bakma öyle görünmediğime. İki saate kendime gelirim yine.”

Bu haldeyken bile beni teselli etmeye çalışıyordu.

“Olacaksın tabii. Eve gidelim de sana ellerimle bir sofraya hazırlayayım.” Ankara’dan dönmüştüm ve döndüğüm gibi son günlerde iştahı olmadığını öğrenmiştim. Bu yüzden daha da fazla zayıflamıştı. Yüz ifadesinden canının hiçbir şey çekmediğini anlasam da başını aşağı yukarı salladı. “İstediğin bir şey var mı?”

“Sen ne yaparsan yerim.” demesiyle eğilip elinin üzerine öptüm. “Deniz çocuk iyi mi?” Babaannem yaşananları öğrendiğinden beri her fırsatta Deniz’i soruyordu. Bir de sık sık aramaya çalışıyordu. Deniz de öyleydi. Benimle ayrı babaannemle ayrı bir sohbeti vardı. Benim Ankara’da olduğum zamanlarda babaannemi yalnız bırakmamıştı ve aralarındaki bağ daha da güçlenmişti. Öyle bir bağdı ki babaannemin artık en sevmediği futbol takımı Deniz’in eski takımındı. Zaten başka da sevmediği yoktu.

“Daha iyi. İtiraz kabul edilmedi şimdi önümüze bakacağız. Avukatı en kısa sürede halledeceklerini söylemişler son görüşmelerinde. Herkesten olumlu geri dönüşler alması da Deniz’i motive ediyor. İlk günlerdeki moral bozukluğu azaldı. Yarın akşam da takım arkadaşları onun için bir yemek organize etmişler, ona katılacak.”

Babaannem anladığını belirtircesine kafasını hafifçe salladı. “Sen de gidecek misin?”

Güldüm. “Benim ne işim var babaanne? Takım arkadaşları olacak orada.”

“Ne olmuş?” dedi aksi bir tavırla. “Takım arkadaşlarının da yok muymuş eşleri? Hep birlikte yersiniz.”

“Babaanne... Adı üstünde eşleri.”

Babaannem kaşlarını çattı. “Sen de sevgilisisin.”

Dudaklarım birkaç kez açılıp kapandı. Evet, Deniz’le ilişkimiz çok ilerlemişti ve gerçek bir çift gibiydik ama bunu ne kendi aramızda ne de çevremizle dile getirmiştik. Şimdi babaannemin dan diye böyle söylemesi duraksamama sebep oldu. Sevgilisi miydim gerçekten?

Utku Deniz’in sevgilisi... Bir zamanlar sevgilisinin kalbinde çiçekler açtıracığına emin olduğum adam artık benim sevgilimdi.

Yanaklarımdaki ısı artışını hissederek bakışlarımı kaçırmıştım ki babaannem tarafından bir kıkırdama yükseldi. “Utanma güzel kızım.” diyerek elimi sıktı bir kez daha. “Hak ettiğin sevgiyi yaşarken sakın ha utanma. Dışarıdan konuşanlara da kulaklarını daima kapatmayı unutma. Öyle ya da böyle, beşer şaşar. Bencili de var nankörü de... Bugün yüzüne gülen yarın sırtına takar bıçağı. Demedi demeyesin. Ha, bugün sana köstek olur gibi görünen bir zaman sonra en büyük destekçin de olabilir. Bırak kim ne derse desin. Sen yalnızca doğru bildiğin yoldan ilerlemeyi bırakma.”

Derin bir nefesi içime çekerken hastane kokusu içime doldu. Nefret ediyordum bu kokudan. “Unutmam babaannem.” diyerek kocaman gülümsedim. “Başlarda daha çok takıyordum ama artık umursamıyorum. Daha önemli değil...”

“Deniz çocukla olmaktan.” diyerek devam ettiğinde kıkırdarak bakışlarımı kaçırdım.

“Çöpçatan oldun başıma ya!”

Benim gibi gülerken bu neşeli halini gözlerimle fotoğraflayıp kafamdaki çekmeceye kaldırdım. “Herkes böyle güzel bir damat nasip olmaz.”

Gözlerim kocaman oldu. “Umarım Deniz’in yanında da böyle konuşmuyorsundur babaanne!”

“Konuşuyorum.” dedi ciddiyetle. “Damadım diye sesleniyorum.”

Birkaç saniye ciddiyetini sorguladım. “Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?” diye sorduğumda yüzündeki ciddiyet maskesini indirip gülmeye başladı.

“Sen var ya, gerçekten turp gibisin.” dedim gözlerimi kırkarken. “Sen bile benimle uğraşıyorsun ya pes yani babaanne.”

Dudakları aralanırken kapı tıklatıldı. Deniz başını hafif araladığı kapıdan uzattığında içimi onu ilk defa görüyormuşum gibi bir heyecan kapladı. Evet diyorum, doğru güneşim...

“Gelebilir miyim?” diye sorduğunda onu babaannem onayladı. Elini arkada tutarak içeri girdiğinde yatağa yaklaştı. Arkasında sakladığı papatya buketini babaannemin göreceği şekilde önüne alarak hemen yanındaki masaya bıraktı. “Önceki getirdiklerimin kuruduklarını tahmin ediyorum.”

Doğruydı. Kurumuşlardı ancak evde hâlâ babaannemin başucunda duruyorlardı. Deniz’e bunu söylememiştim ancak düşünceli bir adam olduğu için akıl etmemesi imkânsızdı.

“Sağ ol oğlum.” diyen babaannem papatyalarına bakarken Deniz’in bakışları benim üzerime döndü. Yatağın diğer tarafında oturuyordum. Bu yüzden etrafında dolanarak yanıma geldiğinde sol elini de arkasından çıkararak aldığı kâğıthelvayı bana doğru uzattı. Sen gerçek olamazsın, diyerek çığlık atmak istiyordum.

Teşekkürüme karşılık göz kırparak gülümsedi. Babaannemin bakmıyor olmasını fırsat bilerek eğildi, dudaklarını saçlarımın üzerine bastırarak geri çekildi. Kâğıthelva paketimi açıp her zaman olduğu gibi bir parçasını ona doğru uzattığımda eliyle almak yerine bir kez daha eğildi ve uzattığım kâğıthelvayı dudaklarının arasına aldı. Bakışlarım kısa bir an dudaklarına kayarken hızlıca kâğıthelvama geri dönerek yemeye başladım.

“Oğlum zahmet etmeseydin buraya kadar. Biz taksiyle dönerdik.”

“Hatice Sultan.” dedi Deniz oturduğum sandalyenin hemen yanında dikilmeye devam ederken. “Zahmet mi? Sabahtan beri dakikaları sayıyorum yanınıza gelmek için.”

Dayanamayarak başımı ona doğru yasladım. Ayakta durduğundan dolayı kafam bileğine denk geldi. “Antrenmanlar yapıldı mı?” diye sordum.

“Hem de sabah beşte kalkarak.” dediğinde gözlerimi kocaman açtım. “Hocama antrenmanı tam yapmazsam azar yiyeceğimi söyledim.”

Babaannem, “Kimden azar yiyeceksin?” diye sorduğunda kısa bir sessizlik oluştu.

Başımı tekrardan kaldırarak onlara kısa bir bakış attım. “Benden olabilir...” Kaşlarımı çattım. “Ben seni azarlıyor muyum yani Deniz?”

Dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı. Genelde eşofman giymeyi tercih ediyordu ama bugün siyah bir kot pantolon ve tişörtünün üzerine giydiği lacivert tonlarındaki kolej ceketiyle gelmişti. Uzun boyundan ötürü başımı iyice geri yatırıp yüzüne bakmaya başladım. “Hayır.” dedi hızlıca. “Küçük bir yanlış anlaşılma. Antrenmanımı tam yapmazsam birilerinin çok üzüleceğini söyledim.”

“Hıhım.” dedim inanmadığımı anlasın diye.

“Bir de inanmıyorsun, öyle mi?”

Babaannemin ikimizi gülümseyerek izlediğini fark etmemle omuz silkerek ayağa kalktım. “Hiç inandırıcı değil söylemlerin. Hem sporda otorite olmazsa sağlıklı bir sonuç da alınmazmış.”

“Pek de bilgiliyiz bakıyorum.”

“Yalnızca konuşurken.” diyerek sırttım. “İcraata geçemem, ısrar etme.”

“Yavrum sen de spor yapsana Deniz çocukla.” diyerek soh-

betimize katıldı babaannem, “İyice zayıfladın bak gözümünden kaçmıyor. Kasların güçlensin Güneş’im.”

“Ben diyorum ama dinleyen yok Hatice Sultan. Spora başlıyoruz iki dakika sonra Güneş’i bir yerde uzanırken buluyorum.”

Ellerimi belimin iki yana yaslarken birlik olan ikili arasında gezdirdim kısılan bakışlarımı. “Spor yapmıyor olabilirim ama seviyorum. Bu da bir şey. İçimde istek de var mesela ama kal-kıp da yapmıyorum.”

“Sen spor aletlerini sevmiyorsun.” dedi Deniz baştan aşağı beni süzerken. “Yüzmeyi deneyelim. Benim sitedeki havuz genelde boş oluyor.”

“Yüzme bilmiyorum.” dedim dehşet içinde. “O yüzden teklifini üzümlere reddedeceğim Deniz.”

“Tamam, öğreteceğim işte.”

“Tamam, öğretecekmiş işte.” dedi babaannem de onun hemen ardından. “Sen Güneş’i dinleme oğlum. Götür öğret.”

Deniz bana doğru bakarak gözlerini kapatıp açtı. “Hatice Sultan ne derse o.”

Ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırdım ve tripli tripli konuşmaya başladım. “Pes ediyorum. Siz ikiniz bir olup beni alt ettiniz. Deniz *oğlun* yanında kalsın, ben lavaboya gidiyorum.”

Lavabodan sonra odaya döndüğümde doktorun tekrar gelip çıkış işlemlerimizi tamamlayabileceğimizi söylemesiyle hastaneden ayrıldık. Eve varırken havanın bugün her zamankinden soğuk olmasından olsa gerek, sokakta kimseleri görmedik. Babaannem geldiğimiz gibi yatağına uzanıp uyuduğunda salon-da oturan Deniz’in yanına geçerek başımı koltuğa yasladım. “Doktor ne dedi?”

“Aynı.” diye konuştum umutsuzca. “Çok yoruldu Deniz. Bana göstermemeye çalışsa da tedaviyi boşuna gördüğü o kadar belli ki... Babaannem kabullenmiş.”

“Onun için de çok zor.” diyerek koltukta bana doğru yaklaştı. “Bedeni de psikolojisi de kaldırmıyor yaşından ötürü ama bunu bir kabulleniş olarak görme Güneş. Elinden geleni yaptığını biliyoruz. Ve en çok senin için savaşıyor.”

“Biliyorum.”

Elini belime atarak beni iyice kendine çektiğinde bacaklarımı bacaklarının üzerinden koltuğun diğer tarafına uzattım. Şimdi yüzlerimiz de birbirine yakinken boştaki eliyle önüme düşen perçemlerimi kulağımın arkasına sıkıştırdı. “İyi olacak.” diye mırıldandı. “Hepimiz bunun için elimizden geleni yapıyoruz. Kaderimizde yazılanların önüne geçemeyiz. Sen her halükârda içini rahat tut çünkü benim gördüğüm en merhametli torun sensin.”

Burnunun ucunu burnumun ucuna sürttüğünde gülümseyerek başımı omzuma doğru eğdim. “Bazen elimden geleni yapmamış gibi hissediyorum. Sanki daha fazlasını yapabilirmişim gibi ama daha fazla ne yapabilirim bilmiyorum.”

“Her şeyi yapıyorsun. Daha fazlası yok.” Saçlarımın üzerindeki elinin başparmağıyla yanağımı okşadı. “Böyle düşünümüyoruz, tamam mı?”

Yüzünü yüzüme yaklaştırmasının hemen ardından dudaklarımın üzerinde yumuşacık dudaklarının baskısını hissettim. Gözlerim kendiliğinden kapanırken bacaklarımı üzerinden çekmeden bedenimi ona biraz daha yaklaştırmak elimi yanağına yasladım. Kirli sakallarının avuç içime batması hoşuma giderken öpücüğüne karşılık vermeye başladım.

Bir eli belimden bacağımın üzerine kayıp tenimi okşarken yanağındaki elimi saçlarının arasına çıkardım. Başını omzuna doğru eğerek öpüşünü derinleştirdiğinde onu öpmenin hayatımdaki öncelikli ihtiyaçlardan biri olduğunun farkına vardım.

Saniyeler sonra nefes almak için geri çekildiğinde yüzünü yüzümden çok da uzaklaştırmadı. Nefesi nefesime çaparken birbirine değmeyen dudaklarıma küçük bir öpücük daha bıraktı. Bunu yapmayı seviyordu.

“İyisin?” dedi sorarcasına.

Bakışlarımı gözlerine çıkardığımda parmaklarımla önüne düşen saçlarını geriye doğru ittim. “Biliyor musun? Uzun bir süredir aksi mümkün değil.”

Sözlerimin bitimiyle dudakları bir kez daha dudaklarımı buldu. Enseme çıkardığı eliyle yüzümü kendine doğru çektiğinde alev alev yandığımı hissettim. Dudaklarımdan kopan dudaklarının rotası önce burnum hemen ardından yanağım oldu. Ardı ardına kondurduğu öpücükleriyle kendimi tutamayarak gülmeye başladığımda alnını boynuma yaslayarak o da gülmeye başladı.

“Bir şey sormak istiyorum.” dedi gülüşlerinin arasından. Başını kaldırıp tekrardan yüz yüze gelmemizi sağladığında elimi omzuna yaslayarak devam etmesini bekledim. “Yarın gece bizim takımla Galatasaray Adası’nda yemek yiyeceğiz. Sadece takımdan ibaret olmayacak. Gelmek isteyen eşleri ya da sevgilileriyle de gelecek.” Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Benimle gelmek ister misin?”

“Takım arkadaşlarının bulunacağı yemeğe benim de mi gelmemi istiyorsun?” diye sordum. Başını aşağı yukarı sallarken beklentiyle cevabımı bekliyordu. Öyle bir gecede bile yanında beni istemesi... “Ben... Çok isterim.”

“Güzel.” dedi gözlerindeki heves yerini korurken. “Yarın akşam yedide seni alırım.”

“Süper! Utku Deniz saatinde hazır olacağım.”

Sırıttı. “Yedi rakamını ben olarak mı kodladın?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Kodlama değil, direkt sensin. Haberin olsun.”

Büyük bir keyifle konuştu. “Yedi numaranız da en iyi şekilde sahalara geri dönmek için çalışıyor. Sizin de haberiniz olsun.”

Yumruk yaptığım elimin başparmağını havaya kaldırdım. “Biz bunu zaten biliyoruz.”

Bacağımın üzerinde duran elinin üzerine elimi yasladığımda parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Temas bağımlıları olmaya adaydık ve bundan en ufak bir şikâyetim yoktu. Aramızda hâlâ dile getirilmemiş şeyler olsa da bu gidişle içimde tutamayacak gibiydim.

Ona kapılıp derin sularında bir başıma yüzmek bile beni korkutmuyordu.

Ellerim eline kenetlenmiş olduğu müddetçe.

Galatasaray Adası.

Buraya ilk kez geliyordum. Methini duymuştum ama bu kadar güzel olmasını beklemiyordum. Denizi seyretmeyi seven ve o anlarda huzur bulan biri olarak tam İstanbul boğazının ortasında olmak hoşuma gitmişti.

Tekneye binmeden hemen önce magazincilerle karşılaşmıştık. Diğer futbolcularla ilgilenirlerken ben arka taraftan direkt içeri girdiğim için çekemediklerini düşünüyordum ancak dakikalar önce telefonuma baktığımda yanılığım yüz yüze gelmiştik. Arka tarafta azıcık da olsa görünmüştüm ve elbette tanıyan çok fazla kişi çıkmıştı.

Görünmeyeceğime dair umutlanmak da güzeldi...

“Ne zaman ayrılır bunlar?” ve “Maks. iki ay veriyorum” yorumlarını görmemle gözlerimi devirdim. Bu tarz yorumları her yere yazmaktan asla vazgeçmiyorlardı.

İki aya nikâh yaptığımızda gelen o şok...

Elbette şaka. Sakiniz.

Bakışlarım futbolcuların ve ailelerinin üzerinde gezindi. Yaklaşık bir saattir buradaydık ve artık herkesin gelmesiyle tamamlanarak uzun masadaki yerlerimizi almıştık.

Çocuklar yoktu ama evli ve sevgilisi olan futbolcular partnerleriyle buradalardı. Magazinden de çoktan gördüklerini

düşünüyordum o yüzden Deniz'in yanında beni gören kimse şaşırmamıştı.

Deniz'in yanında beni görmeye takımın bile şimdiden alışmış olması...

"Bugün antrenman hiç güzel değildi. Utku'm olmadığı için." dedi Eymen. Galatasaray hesabının paylaştığı gönderiyi görmeseydim dediklerine inanabilirdim. Antrenman sahasının ortasında dans ediyordu. "Çok mutsuzdum."

Deniz ona kısa bir bakış atarken başını aşağı yukarı salladı. "Gördüm kardeşim. O kadar mutsuzdun ki zil takıp oynamadığın kalmış. Lütfen benim için bu kadar karalar bağlama."

Eymen, "Şimdi orasını karıştırma Utku'm." derken hafifçe sıırttı. Kıvırcık saçları son zamanlarda daha da uzadığı için tam bir bonus kafa olmuştu. "Palyaço misali düşün. Herkesi güldürüp eve dönünce ağlıyorum."

"Sallama lan." Alperen başını tabağından kaldırarak bakışlarını huysuzca etrafta gezdirdi. Dilara gelmediği için geldiğimiz andan beri söyleniyordu. "Dört laf konuşuyor beşi yalan."

Eymen elini *eyvallah* dercesine göğsüne vurduğunda Atlas hemen yanımdan ona laf attı. "Valla Alpingo sen de sakatım diyorsun ama her yerde bizimlesin. Nasıl bir sakatlık bu anlamadım ben. Adın kronik sakata çıkmasın, dua et."

Alperen'in bozulduğu görünce araya girme ihtiyacı hissettim. "Sen o sakatlığın ne demek olduğunu yaşamadığın için böyle konuşuyorsun Ato. Adam iyileşmeden maçlara çıksın da tamamen mi kariyerini bitirsin. İyileşiyor işte, her geçen gün daha iyi olacak."

Kolumu dürttü. "Bir kere de beni destekle be."

Alperen'in duyamayacağı şekilde mırıldandım. "Sen de artık biraz düşünerek konuş! Adamın zaten morali bozulup duruyor bir de üzerine gidiyorsun. Evde kendi kendine tribe girmesindense ortamlara girmesi daha iyi."

"Şaka da yapmayalım." diyerek homurdandı.

“Senin şu güldürmeyen şakaların...”

Bardağına uzandı. İçki aldığını fark ettiğim gibi gözlerimi devirdim. “Sporcu olduğunu yine unuttuğun saatlerin içerisinde miyiz?”

“Diyetisyenim izin verdi.”

“Merdiven altı diyetisyene mi gidiyorsun Atlas, nasıl izin verdi?”

Cevap vermedi. Hatta sanki ona hiçbir şey dememişim gibi yemeğini yemeye devam etti. Kucağımın üzerinde duran elimin üzerinde bir temas hissetmemle bakışlarım ışık hızıyla diğer yanımdaki adama döndü. Deniz.

Ona her baktığımda göğüs kafesimin içerisinde çiçekler açtığına emindim.

O çiçekler mutlaka küçük papatyalardı.

“Yemeğin soğuyor.” diyerek önümdeki tabağıma işaret etti. Cümlesinin bitmesiyle yüzünde bana karşı her an gösterdiği sıcacık gülümsemesi belirdi.

“Çok bir şey yiyemeyeceğim.” diye mırıldandım yine sadece onun duyabileceği şekilde. “Midem ağrıyor bugün. Sanırım Ankara’da üşüttüm.”

Gözlerine saniyeler içerisinde endişe parıltıları yerleşti. “Hastaneye...”

Gözlerimi kocaman açarken başımı hızlıca iki yana salladım. “Hastane asla olmaz. Eve gidince bir ıhlamur içer kendime gelirim ben.”

Ölmeye ramak kalmadığı sürece hastaneyi gitmeyi reddediyordum.

“Güneş.” dedi sakince. “Ne ıhlamuru güzelim? Yalnızca ıhlamurla olacak iş mi bu?”

Güzelim.

Kalbim aniden hızlanırken nefesimi tutarak ona baktım. Bu bana ilk güzelim deyişiydi ve ben heyecanımı ona belli etmemeye çalışsam da çoktan fark etmiş, dudaklarına çapkın

bir gülümseme yayılmıştı.

“Peki.” demekle yetindim.

“Ne peki?” diye sordu gülmemek için altdudağını ısırırken. Pekâlâ, kesinlikle başarılı olamıyordu.

Bakışlarımı onun üzerinden çektim. “İhlamurla olmaz diyorsan öyledir. İlaç da içerim.”

“Vay.” dedi. “Ne büyük değişim oldu.”

“Hastaneye gitmem.” dedim net bir tavırla. “Çoğu zaman evde yalnızdım ve her defasında kendi kendimi iyileştirdim. İki güne turp gibi olurum.”

Sözlerimin ardından kısa bir duraksama yaşarken o da aynı şekilde birkaç saniye sessizliğe gömüldü. Ellerimi önümde birleştirip hafifçe sıkarken çeneme koyduğu eliyle yüzümü yeniden yüzüne çevirdi. “O zamanlarda ben yoktum.” dedi. “Her defasında sana hatırlatmam gerekiyorsa bana uyar. Artık ben varım ve sen hasta olduğunda kesinlikle tek başına iyileşmeye çalışmayacaksın. İhlamurunu ben yaparım. Yeri gelir başında da beklerim.”

Kendimi yalnızlaştırmaya çalışmıyordum. Yalnızca artık yalnız olmadığımı alışmak zordu. Hatta kendime defalarca kez tekrar etmem gerekiyordu. Bunca yıl kimsenin bana istediğim değeri vermeyeceğini düşünerek kendimi ikna etmişken şimdi Deniz her bir kelimesiyle o düşündüklerimi bir bir ezip geçiyordu.

Ona inanıyor, ona güveniyor olsam da bazı konular hemen çözülmüyordu. Özellikle sorun insanın kendisiyleyse... Ya da geçmişle.

Elimi bana hediye ettiği kolyemin üzerine götürdüm. “Deniz...”

Başıyla önümdeki tabağımı işaret etti. “İtiraz kabul etmiyorum. Afiyet olsun Güneş.” dedi. “Yiyebildiğin kadar ye. Ben de omuzlarına atman için şal isteyeceğim.”

Dudaklarımı iki yana kıvrarak başımı aşağı yukarı salladım. “O zaman çıktıktan sonra bana mı geleceksin?”

Başını eğdi. “Evet.”

“Yüzünü iyi gizlemelisin. Gece sorun olmaz ama yarın bizim evden çıkarken yakalanırsan fotoğrafların medyaya sızabilir.”

Sırıttı. “Süper kahraman gibi hissediyorum. Maske de takayım mı?”

Zaten süper kahramandı. Benim süper kahramanım.

“Yani, maske değil ama bir atkı iyi olabilir belki.”

“Atkım yok.” dedi masumca. Gözlerindeki ifade nedense doğru söylemediğini gösteriyordu.

“Hım, yakında olabilir o zaman.”

Ona acilen bir atkı örmeyi aklımın köşesine yazdım.

“Önümüzdeki maç gol atacağım.” dedi Abdülkerim konuşmamızı bölerek. Masada hemen çaprazımda oturuyordu. “Utku golü koydum adını. Şimdiden sana armağan ediyorum kardeşim. Ekstradan sevincini de yaparız, aklın kalmasın.” Göz kırparak işaretparmağıyla gökyüzünü gösterdi.

Deniz bir görevliden benim için şal istedikten sonra takım arkadaşına döndü. “O saçlara bir gol yakışır zaten kardeşim.” dedi eğlenceli bir tonda. Abdülkerim’in yeni tarzı beni başta şoka uğratsa da zaman geçtikçe alışmaya başlıyordum. “Sen yine de benim gol sevincimi yapma.” Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Özel bir anlamı var da.”

Abdülkerim birkaç saniye onun yüzüne bakıp sıırıttı. “Anlaşılmıştır.”

Eymen masaya doğru eğilip ona baktı. “Ben de mi öyle yap-sam benim saçları?” diye sordu.

“Saçmalama.” dedi Atlas. “Senin kıvırcıklara olur mu?”

“Ona her şey olur.” diyerek Eymen’e öpücük attı Barış Alper. “Yaptır brom arkandayım.”

Eymen de aynı şekilde uzaktan bir öpücükle Barış Alper’e karşılık verdiğinde bakışlarımı kaçırdım. Futbolcuların aralarındaki bağ arada bir korkutmuyor değildi.

Alperen düşünceli bir sesle, “Apokerim.” dediğinde bakışlar üzerine döndü. “Özledin mi oğlum beni? Forma yarışı yapardık, hep ben kaybederdim.”

“Kaybederdin değil de ben üzülmeeyim diye kötü oynardın diyoruz ona Alpingo.” dedi Abdülkerim. “Çok özledim seni. Dön de formamı al.”

Alperen efkârlı bir halde sırtını sandalyesine yasladı. “Zor be kardeşim. Ben ne yapsam sağa sola falan mı geçsem?”

“Yok santrafor ol istersen.” dedi Atlas. “Kafana göre mevki mi değiştireceksin?”

“Niye değiştirmeyeyim?” diye çıkıştı Alperen. “Barış Alper santrafor, sağ açık, sol açık, orta saha, defans, teknik direktör, başkan olarak oynuyor. Ben de yaparım birader.”

“Bu aralar favorim sol açık.” dedi Barış Alper muzipçe. “Sen iyileş de hangi taraf boşsa seni oraya koyar hoca. Halledilir o bir şekilde.”

“Antrenmanlarda o korkunç müziklerini açmadığın sürece hepimiz iyi oluruz zaten kardeşim.” dedi Atlas. “Müzikleri senin açtığın günlerde çıkışta terapiye gidiyorum.”

Bakışlarım yanımda sessizce arkadaşlarını dinleyen Deniz’e kaydı. Yüzünde asılı kalmış bir gülümseme mevcuttu. “Çok sessizsin.” dedim. “Antrenmanlarda da yoksun. Sesini özlüyorlardır. Daha fazla konuş Deniz.”

İkimizin tam ortasından bir kafa uzandığında irkilerek geri çekildim. Torreirainın sarı kafası görüş açıma girdiğinde başparmağımı üst dişime yaslayarak başımı geriye attım. Deniz’le konuşmaya başlamalarıyla önüme dönerek yemeğime devam ettim. İnanılmaz bir futbol muhabbetine dalmışlardı.

Yemekler bitince takım arkadaşları Deniz’i kenara çekti. Onlar kendi aralarında sohbet etmeye başladıklarında ben de büyük havuzun kenarından geçip köşede bir yere çekilerek boğazı seyretmeye başladım. İyiden iyiye serinleyen hava burnumu ve ellerimi buz gibi yapsa da bu koku için değiyordu.

“Niye yalnızlığa terk ettin kendini?” Atlas’ın sesi hemen yakınımdan geldiğinde irkildim. “Gelsene yanımıza.”

“Manzarayı seyrediyorum.” diyerek denizi işaret ettim. “Deniz sevdiğimi biliyorsun.”

Kollarını demirlere yaslayarak eğildiğinde dudaklarından bir tebessümün geçtiğini gördüm. “Bilirim. Deniz’i sevdiğini.”

Bu gece konuşmalara katılsa da moralinin bozuk olduğunun farkındaydım. “Neden keyfin yok?”

“Aynı mesele.” dedi. “Söyleyince kızılıyorsun.”

“Sanki dertlerini anlattığında kızıyormuşum gibi konuşma Atlas.” diye homurdandım. “O mesele kızılacak bir meseleydi sen de farkındasın bunun. Aranız hâlâ kötü mü?”

Başını salladı. Gerçekten üzgün görünüyordu ve itiraf etmem gerekirse Atlas’tan beklemediğim bir performanstı. Özellikle konu sevgili işleriye hiç beklemezdim. Ona karşı önyargılı olduğumdan değildi. Yalnızca yılların getirisiyle onu çok iyi tanıyordum ve aşka inanmayan bir adam için şu an bir hayli üzgün görünüyordu.

“Detaylı olarak anlatmak ister misin? Belki bir yardımım dokunur.”

“Senin de düşündüğün her şeyi o da düşünüyor Lara. Güvenmiyor bana. Mevzu bu.”

“Haksız mı?”

“Değil! Değil ama insanlar değişebilir.”

“Artık kimse kimsenin yara bandı olmayı kabul etmez ki Atlas. Karşındaki insana değer verip her anında yanında olmak başka, karşındaki insan ben böyleyim diyerek çevresine zarar verdikçe onu değiştirmeye çalışmak başka. İnsan en çok kendine zarar verir böyle bir ilişkide ve ben artık herkesin önce kendini düşünmesi gerektiğine inanıyorum.”

Sessiz kaldı.

“Bırak öyle düşünmeye devam etsin ama sen değiş. Ondan uzakta, ona zarar vermeyecek konumdayken değiş ve öyle git

ona. İşte o zaman sana karşı çıkacak haklı sebepleri kalmaz, inan bana. Aksine onun için, birlikte olmanız için çabaladığını görmesiyle zaten artık o bırakmaz seni.”

Yeniden doğruldu. Ellerini ceplerine sokarken bakışları boğaz köprüsünden akıp giden arabalardaydı. “Öyle mi diyorsun?”

“Sen genelde beni dinlemeyi tercih etmesen de evet öyle diyorum.”

“Aman lafını sokmayı da esirgeme.” dedi alay ederek. “Bu kadar sevgi dolu olma Lara.”

Gülerek omzuna dokundum. “Huyum kurusun.”

“Deniz’le nasıl gidiyor?”

Omuzlarıma attığım şalı düzeltirken, “Güzel.” dedim.

“Bayağı konuşkansın. İki sohbet edeceğiz kızım, anlatsana.”

“Ya neyini anlatayım? Güzel gidiyor. Nazar değdirme.”

Yüzünü buruşturdu. “Nazara da inanma bir zahmet.”

“İnanırım.” dedim ters ters. “Hele sen o gözlerle kesin nazar değdirirsin Ato. Anlatmıyorum.”

“İyi. Ben de barıştığımızda sana anlatmam.”

“Anlatacağını ikimiz de biliyoruz.”

Gözlerini devirdi. “Gidiyorum ben.”

Elimi kaldırıp suratına doğru sallayınca yüzünü bir kez daha buruşturarak yanımdan uzaklaştı. Sessizlik yeniden hâkimiyeti devralırken sırtımı demire yaslayarak bu sefer bakışlarımı etrafta gezdirdim. Deniz takım arkadaşlarının tam ortasında durmuş, gülerek bir şeyler anlatıyordu. Keyfinin yerinde olmasına sevindim. Özellikle kalabalık ortamlarda çok sık dalıp gitmeye başlamıştı ancak bunun farkında değildi.

Bakışlarımız kesiştiğinde yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ancak önce kısa bir duraksama yaşadı, hemen ardından göz kırptı. Her göz kırptığında olduğu gibi içim ısınırken arkadaşlarına bir şeyler söyleyip bana doğru yürümeye başladı.

Saniyeler sonra karşımdaydı. “Neden uzaktasın?”

“Biraz denizi seyretmek istedim.” dediğimde ağzından çıkan sonradan fark ettim. “Arkamdakinden bahsediyorum.” diyerek muzipçe güldüm.

“Az önce pek de arkadakini seyrediyormuşsun gibi gelmedi.” derken başını omzuna doğru eğdi. “Sıkıldın mı?”

“Hayır, hayır.” dedim hızlıca. “Gerçekten iyiyim. Denizi seyretmeyi sevdiğim için biraz uzaklaşmak istedim.” Derin bir nefes aldım. “Bir fotoğrafımızı çeker misin?”

Birden böyle bir şey istememe şaşırsa da başını sallayarak cebinden telefonunu çıkardı. Yanıma yaklaşp benim gibi sırtını denize döndüğünde telefonunun ön kamerasını açarak ikimizi kadrja aldı. Başına geçirdiği kapüşonundan saçları gözüktüyordu. Başımı ve sol elimi omzuna yaslayıp kameraya doğru kocaman gülümsediğimde benim gülümsememe eşlik ederek fotoğrafımızı çekti.

Çektiği fotoğrafı açtığında saniyelerce ekrana baktı. Ona doğru eğilip fotoğrafa baktığımda, “Çok güzel çıkmış.” dedim heyecanla. “Bize bir anı olarak kalacak. Bir gün birimiz diğerinin yanında olamazsa artık fotoğrafımız var.”

“Neyse ki fotoğrafa hiç ihtiyacın olmayacak.” dedi. “Ben hep yanında olacağım.”

“Hayat...” diyerek derin bir nefes aldım. “Olur da bir gün en kötü anımda seni arayamayacak durumda olursam bu fotoğrafa tutunacağım.”

Kaşlarını çattı. “Bu ne demek şimdi böyle?”

“İlla öyle olur diye demiyorum.” Elimi havada salladım. “Sen bana bakma Deniz. Babaannemi kaybetme düşüncesi o kadar yerleşti ki kafama, geçmişimle birleşince herkesi kaybedeceğime dair bir kaygı sarıyor bedenimi.”

“Kaygını anlıyorum ama öyle bir şey olmayacak. Söz veriyorum.” Çenemi tuttu. “Hatta yemin ediyorum. Bana ihtiyacın olan her an seninleyim. İhtiyacın olmasa da seninle olacağımı söylememe gerek var mı?”

Güldüm. “Yok.” Başım la ortamı gösterdim. “Hadi, yanları-na gidelim. Takım arkadaşlarıyla bir damat halayı oynamazsan içimde kalır.”

İçimde bırakmadı. Takımın yanına döndüğümde yabancı oyuncular da dâhil olmak üzere herkesi –Alperen hariç – aya-ğa kaldırıp damat halayına davet etti. Deniz en baştayken he-men yanında oyunu biliyormuş gibi Torreira vardı. Daha önce Muslera’yla birlikte çektiği halayı hatırladığımda dudaklarımı birbirine bastırdım.

Şarkının başlamasıyla Deniz halayı başlattı. Yabancı fut-bolcular Deniz’e bakarak aynısını yapmaya çalışıyorlardı. El çırpma bölümünde Torreira’nın yere eğilip tekrar yükselerek alkışlamasıyla hayret içerisinde bakakaldım. Onu nereden öğ-renmişti Allah aşkına?

“Yalnız buraya bir Arda abim yakıştırdı.” diye bağırdı Al-peren oturduğu yerden. “Size derler Bayrampaşalı Utku’m.”

Buradayken tüm dünyayı geride bırakmışız gibi hisset-tim. Sanki tüm dertleri tekneye binmeden hemen önce kara-da bırakmıştım. Oysa bir şeylerin üzerini birkaç saatliğine kapatmaktan ibaretti yaptığımız.

Dönüp de karaya ayak bastığımız ilk anda tüm sorunlar ye-niden üşüşecekti. Güzel anların beş saniye sürdüğü yeryüzünde kötü anların beş sene gibi geçmesi büyük haksızlıktı.

Günlerden cumartesiydi ve Galatasaray maçı vardı.

Deniz’in olmadığı ilk maçı.

Ortalık yangı yeri gibiydi. Tribünler tıklım tıklımdı ve teza-hüratları stadyumu adeta yıkıyor gibi duyuluyordu. Tezahürat-lar Deniz’eydi.

Tribünler Utku Deniz şu an maçta olmamasına rağmen onun adını tezahürat ediyorlardı.

“Utku! Utku! Utku Deniz!”

“Ooo! Utku Deniz! Ooo!”

Spiker konuştu. “Evet sevgili futbolseverler. Tribünlerden oyuncularını Utku Deniz Has’a büyük bir destek var. Utku Deniz şu anda stadyumda değil ancak taraftarı onun için de burada olduklarını göstermek istiyorlar.”

Bakışlarımı usulca üzerine döndüğünde yumruk yaptığı elini dudaklarına yasladığını gördüm. Gözlerinin içi saniyeler içerisinde kızardı. “Yedi numara tribününü susar mı sandın?” diye sordum. “Tüh, orada olmam gerekiyordu.”

“Döndüğüm ilk maçta tezahürat yapmanı beklemeli miyim o halde?” diye sordu ufacık da olsa titreyen sesiyle. “Lideri sensin.”

“Bakarız.” dedim tek omzumu silerken. “Şimdi orada olmasan bile oradaymışsın gibi destekleyen taraftarınıza odaklan ve moralini yüksek tut. En kısa zamanda da maç sonu üçlüsü çektireceksin. Yedi, yedi, yedi. Utku Deniz, Utku Deniz, Utku Deniz.”

Spikerin sesini duymamla, “Alırlar mı sence bu akşam?” diye sordum.

Bakışları az sonra başlayacak olan maçın açık olduğu tablet ekranındaydı. “Alırlar.”

Güldüm. “Aksi bir cevap beklememiştin zaten Deniz. Bayağı objektifsin.”

Önce gülüşüme ardından gözlerime baktı. “Sence alamazlar mı?”

Dudak büzerken omuz silktim. “Çok önemli bir oyuncuları eksik.” dedim. “Kaybetme ihtimalleri var.”

“Kimden bahsediyorsun?” diye sordu sanki bilmiyormuş gibi.

“Yani, tanıyor musun bilmiyorum ama yedi numaralı oyuncular çok iyi. Bu maçta yok maalesef. Önemli bir eksik. Aniden gelebilecek bir mağlubiyetle daha da sarsılabilirler. Kendimce yorumumdur.”

“Diyorsun?”

“Dedim bile.” dediğimde düdük çalındı, maç başladı. Bir zamanlar tribünden Deniz’i izlerken şimdi ikimiz de ekranlardan Galatasaray maçını seyrediyorduk. Osmanlı’nın çöküşüne rakip olmaya yemin de etmemiştik ancak neden böyle olmuş-tuk bilmiyordum. “Bitiricilik olayı çözülürse kazanma olasılıkları yüksek.”

Dudağının kenarını kaşırken başını salladı. Maç durağan başlasa da onuncu dakikanın ardından oyun hareketlenmiş, spikerin heyecanlı sesi duyulmaya başlanmıştı.

“Sol kanatta Kazımcan top istiyor. Şimdi Kazımcan. Mertens yanında. Sérgio koştu. Bir pas. Kazımcan’ın önünde kaldı. Ankaragücü ceza sahası kalabalık. Kazımcan kurtardı. İçeriye doğru... Top dışarıda.”

“Kaleci çok iyi kurtarışlar yapıyor.”

Deniz çayından bir yudum aldı. “Bizimkilerin hatası da çok. Sağ taraf boş be kardeşim. Gerçi maç anında göremiyoruz.”

Şimdi maçta köşe vuruşu kullanılıyordu. Köşe vuruşunu yapacak kişi Galatasaray’ın alt yapısından genç bir futbolcuydu ve ilk süper lig maçıydı. Düdükle birlikte topu ortaladığında Abdülkerim zıplayarak kafa vuruşuyla topu ağlara gönderdi. “Gol!” diye bağırdı spiker art arda. “Abdülkerim, Abdülkerim, Abdülkerim! Bir forvet gibi vurdu topa! Yeni saç stiliyle nefis bir gol attı Abdülkerim! Tribünler ayakta, gole seviniyor Galatasaraylılar.”

Abdülkerim gol sevinciyle yedek kulübesine doğru koştu. Aldığı formanın arkasını çevirip havaya kaldırdı ve önce tribünlere, ardından kameralara gösterdi.

Utku Deniz’in formasıydı.

“Önümüzdeki maç gol atacağım.” dedi Abdülkerim konuşmamızı bölerek. Masada hemen çaprazımda oturuyordu. “Utku golü koydum adını. Şimdiden sana armağan ediyorum kardeşim.”

“Gerçekten sözünü tuttu.” dedim şaşkınlıkla. “Helal olsun.”
Babalar sözünü tutar...

Utku Deniz bakışları ekrandayken, “Kardeşim benim.” dedi. Böyle anlarda sessiz kalıyordu ama gözlerindeki duygular kendisini öyle belli ediyordu ki zaten konuşmasına gerek yoktu. Şu anda en çok ihtiyacı olan şey sevdiklerinin desteği idi ve en başından beri o isteği yerine getiriliyordu.

“Şimdi Alperen burada olsaydı hemen bir dostluk sözü patlatırdı.” dediğimde kahkaha attı.

“Daha çok, ‘En sevdiğin stoper hâlâ ben miyim Boşnak böreğim?’ diyerek başımın etini yerdı.” dediğinde bu sefer kahkaha atan ben oldum.

“Sizin aynı anda takımda olmamanız da sevdaya dâhil mi?”

“Sevda kelimesiyle adımı kullanırken Alperen’i eklemen hakkında ne düşünmeliyim Güneş?”

Elimi elinin üzerine yasladım. “Ben sizi tutuyorum Deniz.”

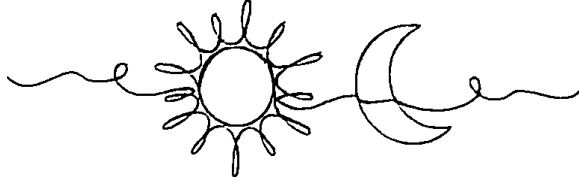
Spikerin heyecanlı sesiyle ilk yarı sonlandığında mutfağa geçtim. Doldurduğum çaylarla birlikte geri döndüğümde Deniz’in kaşlarını çatarak telefonuna baktığını gördüm. Anlık bir kaygıyla kalbim hızla çarpmaya başladı. “Bir sorun mu var?”

Başını telefonundan kaldırırken hızlıca ekranını kararttı. “Hayır.”

Yanına adımlayıp çaylarımızı koltuğun önünde duran sehpaye bıraktım. “Emin misin? Sen kolay kolay kaşlarını çatmazsın.” Yanına oturduğumda burnunu çekti. “Bir şey olmuş, söyle.”

“Sorun yok güzelim.” diyerek gülümsese de içim rahat etmedi. “Her şey kontrol altında.”

Uzatmak istemiyordum. Uzatmadım da fakat neden bana gerçeği söylemediğini düşünüyordum?

bölüm

DÖRT

Bu evdeki en huzurlu anlarımdan birini yaşıyordum. Sıcacık hissettiren kollarının arasındayken bakışlarım televizyon ekranındaydı. “Kesin siyahlı adam öldürdü Deniz. Bir dediği bir dediğini tutmuyor, baksana.”

Dilini şaklattı. “Şu kırmızılıının gözlerini görmüyor musun? Az önce de kamera çekmemiş deyince oh çekti zaten. Kesin katil o.”

Parmaklarının arasında duran parmaklarımı oynattım. Sırtım göğsüne yaslıyken, “Hayır.” diyerek reddettim. “Asıl sen siyahlının davranışlarını görmüyor musun? Ben kaç sezon *Sherlock* izledim biliyor musun? Kesin siyahlı.”

“Ben de on sezon Arka Sokaklar izledim.” dediğinde güldüm. “Katili gözünden tanırım.”

“Polisiye kitapları delisiydim.” dedim inatla. “Kırmızı çok şüpheli görünse de değil. Asıl sessiz olandan korkacaksın.”

Yayına birinin bağlanmasıyla ikimiz de pür dikkat televizyon ekranına bakmaya başladık. İsmi vermek istemeyen şahsın siyahlı adamla öldürülen kişiyi tartışırken gördüğünü söylemesiyle Deniz’e *ben demiştim* bakışlarım eşliğinde dön-

düm. “Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.” diyerek kabul etmediğinde kaşlarımı çattım.

“Bu gayet de delil sayılabilir. Tartışma sonrası öldürmüş olabilir.”

“Bak bak.” diyerek çenemi tuttuğu eliyle yüzümü televizyona çevirdi. “Kırmızılının rahatlığını görüyor musun? Nasılsa yayına çıktım, oklar da diğerinin üzerinde kafasıyla bu kadar rahat.”

Çenemi ellerinin arasından kurtarıırken hemen önümüzde duran tabaktaki peynire batırdığım çatalı ağzına tıktım. “Hayır, sen bilmiyorsun. Ben haklıyım.”

Ağzına tıktığım lokmayla gülmemek için dudaklarını bastırırken o lokmayı yutup tekrardan konuştu. “Olay çözüldüğünde sen haklıymışsın Deniz demeni sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Tüm oklar siyahılının üzerinde.” dedim inatla. “Asıl ben sabırsızlıkla bekliyorum haklı olduğumu söyleyeceğin dakikaları. Ben zaten olayı çözdüm ama hadi kesinleşsin de sen öyle kabul et.”

“Şuna bak şuna.” dedi beni hiç umursamadan. “Önce yasaklı madde kullanmaz dedi, şimdi de ara sıra beraber kullanırdık diyor. Net hedef şaşırtma.”

Söyledikleri kısa bir an mantıklı gelse de savunduğum şeyden vazgeçecek değildim. “İlk defa televizyona çıktığı için heyecandan karıştırıyor da olabilir.” Sesini taklit ettim. “Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

“Bu kırmızılı program çıkışı açsın kendini izlesin. O bile katil benmişim deyip teslim olur Güneş.”

Bakışlarım yüzüne döndüğünde onun bakışlarının televizyonda değil de benim üzerimde olduğunu gördüm. Epey eğleniyor gibi görünüyordu. “Benimle mi uğraşıyorsun sen şu an?”

“Yoo.” diyerek kumral saçlarını arkaya doğru çekti. Şu hareketi bile içten içe erimeme sebep olsa da belli etmeden işaretparmağımı ona doğru salladım. Uzattığım işaretparmağıma

eğilerek dudağını parmak ucuma bastırdı. “Seninle uğraşmak ne haddime?”

“Böyle tatlı hareketler yaparak sana kızmamı engelleyeceğini mi düşünüyorsun?”

Düşünüyorsan çok doğru düşünüyorsun Deniz. Kızmanın ne demek olduğunu bile unuttum an itibarıyla.

Başını omzuna doğru eğerken gözlerini kırıştırdı. “Doğru yolda mıyım peki?”

Hayır, demek isterdim... “Bana hak verirsen doğru yol olabilir.” Karşısında hâlâ direnebilen irademden dolayı kendimi tebrik ediyordum. “Katil siyahlı, değil mi?”

Beklentiyle yüzüne bakmaya başladığımda sırtıttı. “Kırmızı.”

“Ya Allah Allah!” Bağdaş kurduğum bacaklarımı çözerek ayağa kalktım. “Tatlılıklarına kanmamak adına buradan gitme kararı aldım.”

“Tatlıyım yani?”

“Ağzımdan öyle çıktı.” diyerek salonun çıkışına ilerleyecektim ki elimi tutup beni çekerek kalktığım yere geri oturttu. Hemen önümüzde duran sehpa da duranları dökmediğim için mutluydum. Hatice Sultan küçük çaplı bir kriz çıkarabilirdi. “Tatlılıktan çok uzaksın şu an.” Sessiz kalarak yüzüme bakmaya devam etti. “Neden bakıyorsun öyle? Her istediğini böyle tatlılıkla yaptırmıyorsundur umarım Deniz.”

Kaşları havaya kalktı. “Başkalarına da böyle olup olmadığımı mı soruyorsun?”

“Yoo.”

İki parmağının arasına aldığı burnumu sıkıştırdı. “Asıl tatlı olan senin şu sinirli halin. Biraz daha inatlaş benimle, hoşuma gidiyor.”

Hayretler içerisinde ona bakarken burnumu kurtardım. “Resmen benimle eğleniyorsun. Hoşuna gidiyormuş bir de...”

“Bak bak yeni olay çıktı. O kadar *Sherlock* izlemişsin ya,

bunu da çöz bakalım.” diyerek konuyu değiştirdiğinde istemsizce televizyona baktım. “Sana şu ‘Katil Kim?’ oyunlarından alacağım.”

“Çocuk kandırıyor sanki ya...”

Topuzumdan fışkıran saç tellerimi parmağına dolarken, “Hoşuna gitmediğini söylemezsin.” dedi.

Maalesef benimle uğraşması inanılmaz hoşuma gidiyordu. Yine de bunu bilmesine gerek yoktu. “Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Milli ara öncesi maç ne olur diyordum.” dedi. “Kesinlikle bundan bahsediyordum. Yoksa seninle uğraşmak falan asla.”

Hıhım dercesine dudak büktüm. “Dün akşamki maçı Abdülkerim olmasa alamazdınız.” dedim açıkça. “O da maşallah şov yaptı. Bir maçta iki gol... Önümüzdeki maçta da bu çekil oynarsanız yenilirsiniz. Fenerbahçe de arayı açar...”

şu an puanlar eşitti.

“şu Fenerbahçe maçından önce bir dönebilsem.” dedi sıkıntıyla. Eğlenceli tavrı bir anda yok oldu. “Önümüzdeki hafta ceza ödenecek. Sonrasında lisans işlemleri yeniden başlıyor.”

“Süper.” dedim onun aksine heyecanla. “Bu birkaç haftaya döneceğin anlamına geliyor. Fenerbahçe maçından önce bile alırsın lisansını.”

“Bakalım.”

Aklıma gelen meseleyle konuyu tamamen başka yöne çektim. “Takım arkadaşının oyuncu sevgilisiyle ayrıldığı doğru mu?”

Alnının kenarını kaşıdı. “Doğru.”

“Neden ayrılmışlar ki?” diye sordum bu sefer de.

Omuz silkti. “Bilmem. Sormadım.”

Gözlerimi kocaman açtım. “İnsan sorar Deniz. Merak etmiyor musun?”

Yüzünü buruşturdu. “Etmiyorum.”

“Ama bu bir hakarettir. Nasıl bilgi aktarımı yapacağız seninle?”

“Bilgi aktarımı mı?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Evet. Yalnızca ikimiz arasında olan bir bilgi aktarımı.”

“Bir dahakine sorarım.” derken başını koltuğa yaslayarak iyice yayıldı. “Bilgi aktarımlarımıza hakaret etmemek açısından...”

Yumruk yaptığım elimi havaya kaldırırken başparmağımı ona doğru gösterdim. “Anlaştık.”

“Ha bu arada...” dedi. “İki gün sonra Dilara’nın doğum günüymüş. Bizimki sürpriz yapmak istiyor. Sen bir konuşursun onunla.”

Dilara’nın doğum günü olduğundan benim bile haberim yoktu. “Olur, konuşurum. Ne yapmak istiyorsa beraber yaparız. Dilara’nın da hoşuna gider diye düşünüyorum.”

“Alpingo’nun sakatlığından beri ona karşı daha ılımlı san ki.” dediğinde ona katıldığımı göstermek için başımı salladım. “Olurlar mı dersin?”

“Biraz zor ama imkânsız değil. Konunun Alperen’le ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Dilara direkt olarak futbolculara ve aşka önyargılı.”

“Hayırlısı.” demekle yetindi.

İkisinin ilişkisine karışmak istemiyordum ama yine de Dilara’nın Alperen’e karşı önyargıyla yaklaşmasını da istemiyordum. Bu yolda ikisi de üzülsün istemiyordum ancak böyle giderse bir kalp kırıklığıyla sonuçlanması kaçınılmazdı.

Belki de ben bir kalp sanırken kırılan kalplerin sayısı ikiye çıkacaktı.

Stresten buz kesen ellerimle kapıyı ardımdan kapadım.

Karşıdaki duvara sırtını yaslamış, olduğum yere bakan Deniz’le göz göze geldiğimde ona doğru ilerledim. Tepki vermeden önünde durmaya başladığımda bir adım atarak bana

yaklaştı. Ne olduğunu yüzümden anlamaya çalışıyordu. “Sonuç ne?” diye sorarken sabırsızdı. “Futbol ekibine döndün, değil mi?”

Deniz’in endişe barındıran sesini duyunca gülmek için kendimi zor tuttum. Küçük bir oyundan zarar gelmezdi. “Deniz...” Sesim düşük tonda çıkarken omuzlarım düştü.

Kaşları derinden çatıldı. “Dönmedin?” Bakışları omzumun üzerinden müdürün kapısına kaydıığında o yöne atılmıştı ki önüne atlayarak kollarımı etrafına sardım. “Bırak Güneş. Buraya kadardı. Ben konuşacağım.”

“Konuşmayacaksın, çünkü...” derken son heceyi uzattım. Kollarımı üzerinden çekip yüzüne bakmaya başladığımda parmak ucumda yükselerek ellerimi birbirine vurdum. “Futbol ekibine geri döndüm!”

Önce birkaç saniye tepkisiz kalıp yüzüme öylece baktı. Hemen ardından dudakları iki yana kıvrılırken belime yasladığı eliyle beni kendine doğru çekti. “Sonunda.”

Kollarımı sıkıca boynuna sararken gözlerimi kapadım. Yorucu ve sıkıntılı günlerin ardından ilk defa güzel bir haber almak çok iyi gelmişti.

“Yarkın’ın da çok etkisi oldu.” dediğimde yüzünü geri çekerek yüzümü görmeye çalıştı. Başımı kaldırdım. “Bana bayağı destek oldu. Zaten müdürüm de yaptığının hata olduğunu, problemleri böyle çözemeyeceğini söyledi. Artık Ankara’ya gitmiyorum. Hatta yarınki Galatasaray maçını stadyumdan takip edeceğim.”

Nerede olduğumuzu hatırlayarak kollarının arasından istemeyerek de olsa çıktım. Artık görülebileceğimiz yerlerde daha dikkatli olacaktım. “Ben de gelirim.” dedi. “Bizimkilere tribünden destek vermek istiyorum.” Alnının kenarını kaşıdı. “İzgi aradı. İtirazımız kabul edilmediği için verilen ceza ödemesi bu hafta kesin olarak yapılacak. Sonrasında da lisansımın tekrar çıkarılması için işlemlere başlayacaklar. Diğer milli takım

kadrosuna...” Yutkundu. “Çağrılmak için elimden geleni yapmam gerekiyor. Kendimi göstererek.”

Ellerini gri eşofmanının ceplerine yerleştirirken yüzü biraz da olsa düştü. “Ceza ödendikten sonraki süreç daha hızlı geçecek.” dedim güven dolu gülümsememle. “Bak ben ekibime geri döndüm. Şimdi sıra sende Deniz. Sen de takımına geri döneceksin. Bir sonraki milli takım kampını basmak için sabırsızlanıyorum.”

Başını sallarken gülümsemesi için söylediğim sözlerde başarılı olduğumu kanıtlayarak tebessüm etti. Arkamdaki kapı açılırken ondan bir adım daha uzaklaştım. Yarkın içeriden çıktığında ikimize de küçük bir baş selamı verdi. “Yarınki maçta görüşmek üzere.” diyerek ilerlemeye başladığında adını seslenerek durmasını sağladım.

“Her şey için teşekkür ederim Yarkın.”

“Bir şey yapmadım.” dedi düz bir sesle. “İşimizi ekip olarak yaptığımız gibi bu gibi durumlarda da ekip arkadaşımızın hakkını korumalıyız. Yarın geç kalmamaya bak.”

Cevabımı beklemeden ilerlemeye başladığında başımı iki yana salladım. “Hâlâ uyuz birisi ama bir şey demeyeceğim.”

Yarkın’ın gittiği yoldan Atlas’ın geldiğini gördüğümde kaşlarım havaya kalktı. Arkasını baka baka yanımıza geliyordu. “Bu lavuğu bir kere geldiğimde de görmeyeyim.”

“Adamın çalıştığı yere gelip onu görmek istememek de ayrı mesele Ato.” dedim. “Ne işin var burada?”

“Beril’le konuşmaya geldim.” diyerek etrafa bakındı. “Buradadır, değil mi?”

Omuz silktilim. “Muhtemelen. Seninle konuşmak isteyeceğine emin misin?”

Yüzü düştüğünde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Değilim ama denemeye değer. Böyle bekle bekle bir yere varılmıyor.”

“Dün gece yine bir eğlence mekânında paylaşım yapmışsın.” diyerek bu konu hakkında ilk kez konuştu Deniz. “Kızın bunları

görüp de konuşmak istememesi normal değil mi? Değişeceğim diyorsun ama buna dair adım attığını hiçbirimiz görmedik.”

Atlas bir süre sessiz kalıp onun sözlerini kendi kafasında tartarken beni bir kez daha şaşırtarak usulca başını salladı. “Haklısın.”

“Zaten uğraştığını gördükçe o da sana adım atacaktır.” dedim içini rahatlatmak için. Gerçekten üzgün görünüyordu. “Sıkma canını.”

“Sağ olun.” dedi. “Yine konuşuruz.”

Başımızı sallamamızla ilerlemeye başladı. Arkasından bakmaya bir son verip yanımdaki adama döndüm. “E hadi sen de git o zaman.” dedim yürümeye başladığımızda.

“Kovuyorsun yani beni?”

Göz ucuyla ona baktım. “Ne alakası var Deniz? Artık toplum içinde çok fazla beraber görünmemeliyiz.”

Olduğu yerde durdu. “Sebep?”

“Ne demek sebep?” diyerek ben de onunla durduğumda ellerini yeniden ceplerine soktuğunu gördüm. “Biliyorsun sen de. Allah’tan angut burada çalışmıyor. Yoksa şu an anons bile geçebilirdi bizi.”

“Bana uyardı.”

“Deniz!”

Omuz silkti. “Ne?” Kolundan tutup yürümeye devam etmesi için çekiştirmeye başladım. İzin vermese asla yerinden oynatamazdım ama benimle yürümeye başladı. “Bir kahve bile ısmarlamıyorsun Güneş.”

Kolunu bırakmadan onu odama çekiştirip içeri soktum. Kimse yoktu. “Açsan yemek de söyleyebilirim.” dediğimde başını iki yana salladı.

Masamın önündeki koltuklardan birini oturduğunda ikimize kahve söyledim. “Haberlerimi artık yeniden sen paylaşacaksın.”

“Haberlerini değil, haberlerinizi...”

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Nasıl bir duygu?”

“Ne nasıl bir duygu?” diye sordum hemen yanına otururken.

“Sevgilinin haberlerini paylaşmak...”

Nefesim tekledi. “Sevgilim?”

“Sevgilin.” diyerek bedenini bana doğru döndürdü. “Yoksa yalnızca yedi numara tribünü olduğunu mu düşünüyordun?”

Hem yedi numara tribünü hem de sevgilisi... Ben hayattaki tüm şansımı onunla kullanmıştım ve her geçen saniye buna şükreliyordum.

“Yedi numara tribünü.” Kendimi işaret ettim. “Ben...”

“Yani sevgilim.” diyerek tamamladı cümlemi.

Bana biraz daha sevgili derse şuracıkta bayılıp kalacaktım. Bir insana sevgilim demek bu kadar mı yakıştırdı? Yoksa ben gerçekten aşk sarhoşu mu olmuştum?

“Bunu hiç dile getirmemiştik.” dedim nefesimi tekdüze tutmaya çalışarak. “Böyle birden deyince...”

“Zamanla daha neler dile gelecek.” diye fısıldadı. “Aklımız hayalimiz durur.”

Yutkundum. “Öyle mi dersin?”

“Öyle diyorum. Her şey bakışlarımızda kalmayacak.” Yüzümü ve saçımı arşınlayan bakışları boynuma doğru düştü. “Dile gelecek.”

“Ya...”

“Ya...”

Kapının tıklatılmasıyla ayağa kalktım. Kahvelerimizi alıp birini ona doğru uzattığım anda bildirimlerimin aniden coştı. Telefonu hızlıca elime alırken art arda bildirimi düşen mailler başımı döndürdü. “Ne oluyor?” diye sordu Deniz.

Maillerden birini açtım. “Fenerbahçe’nin teknik direktörü istifa etmiş.” dedim şaşkınlıkla. “Puanlarınız eşit ama son maçları kaybettikleri için olsa gerek.”

Fenerbahçe ilk haftalardaki maçlarında hep galip gelmişti ve averajı yüksek olduğundan son maçlarda iyi olmasa da şampiyonluk yarışının içerisindeydi.

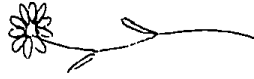
Sosyal medya saniyeler içinde istifa haberiyle çalkalanmaya başlamıştı. “Bizim stadyumun isim sponsoru da değişiyor.” dedi. “Daha resmi olarak açıklanmadı ama birkaç gün içerisinde duyurulur.”

“Herkesten önce mi öğrendim şu an?” Ellerimi çenemin altına yaslayarak ona yavru kedi bakışı attım. “Merak etme, resmi açıklama gelene kadar aramızda.”

“Öyle oldu ve merak etmiyorum. Aramızda kalacağından şüphem yok.”

Kahvemi yudumlamaya devam ederken bir yandan da taraftarların yorumlarını okuyordum. “Kim gelir dersin?”

Dudaklarını *bilmiyorum* dercesine oynattı. Bilgi aktarımı konusunda çok gerideydi ama zamanla halledeceğimizi düşünüyordum.

Milli Takıma çağrılacak futbolcuların listesi açıklanmıştı. Deniz yanımdayken aldığım ikinci haber bu olurken moralinin bozuluşunu anbean izlemek durumunda kalmıştım. Maalesef şu an için elden hiçbir şey gelmiyordu.

İyi haber: Atlas ve Eymen milli takıma çağırılmıştı.

Kötü haber: Deniz’in hâlâ bir lisansı olmadığı için elbette çağırılmamıştı.

Haftalık planlama için ekip toplantısı yapmamız gerekiyordu. Bu yüzden Deniz kahvesini bitirir bitirmez ardından yanımdan ayrılmıştı. Kulüpteki koçuyla buluşacağını, akşam da takımdan birkaç arkadaşıyla yemek yiyeceğini söylemişti gitmeden. Biraz olsun moralini düzelterceğini düşünüyordum.

A MİLLİ TAKIM KADROSU AÇIKLANDI!

A Milli Takımı’nın 18 Kasım’da gerçekleşecek özel maçta Almanya ve 21 Kasım’da elemelerdeki son maçında xxx ile oynayacağı karşılaşmaların aday kadrosu belli oldu.

A Milli Futbol Takımı'nın teknik direktörü tarafından belirlenen kadroda ilk milli takım serüvenlerini yaşayacak yeni isimler bulunurken, yüksek performansıyla milli takımda yer almasına kesin gözüyle bakılan *Utku Deniz Has* geçtiğimiz haftalarda lisansının alınması sebebiyle kadroda yer almadı.

Yarın gece Galatasaray'ın milli aradan önceki son maçı vardı. Sonrasında iki haftalık milli ara verilecekti. Uzun zaman sonra bizimkilerle maçı tribünden takip edecektim bu yüzden içim kıpır kıpırdı. "Özlemişim." Sesini duyduğum gibi başımı tablet ekranından kaldırdım. Dilara iki elinde tuttuğu kahvelerle içeri girerek ayağıyla kapıyı ardından kapattı. "Gerı dönme ne çok sevindim Lara."

"Ben de." Ayaklanıp masanın etrafından yanına ilerlediğimde elindeki kahvelere dikkat ederek yanaklarını öptüm. "Nasıldı bensiz?"

"Yarkın beni Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıklarına yatırmak istercesine davrandı." derken kahvelerden birini uzattı. "Ciddi anlamda sinir krizi eşiğine ulaştığım anlar yaşanmadı dersem yalan olur Lara. Böyle gıcık, böyle ukala bir adam olabilir mi? Tahammül seviyem eksilere düştü. İyi ki döndün. Sen varken çok fazla gelmiyor maçlara."

"Yine de öyle deme ya." dediğimde gözlerini kocaman açtı. "Hiç öyle bakma. Benim için sürekli müdürle konuşmuş. Dönmemde etkisi büyük."

Kaşları havaya kalktı. "Bunu Yarkın mı yapmış? Bildiğimiz Yarkın?"

Kahvemden bir yudum alarak yerime geçtim. "Evet."

"Hayret." dedi. "Ben aksine bizi göndermek için uğraşır diye düşünüyordum. Şaşırttı."

"Bana da öyle geliyordu. Hatta ekibim değiştiğinde en çok onun sevineceğini düşünmüştüm ama sonuç gördüğün gibi."

"Enteresan. Voleybol nasıldı? Birbirinden iki ayrı spor dalı sonuçta..."

“Çok da ayrı sayılmazlar.” diyerek güldüm. “Kaleci ve orta oyuncu mesela. Forvet ve pasör çaprazı. Gol değil sayı. VAR değil GDS.”

“Vay.” dedi uzata uzata. “Voleybol kızı olmuştun görmeyeli.” Saçımın kulağımın arkasına sıkıştırırken, “Sakin bunu Deniz’in yanında söyleme.” dedim.

Gülmeye başladığında telefonu çalmaya başladı. “Pardon.” diyerek aramayı cevapladığında telefonu yüzüne doğru tutmasıyla görüntülü bir arama olduğunu anladım. “Babacığım.”

“Kızım.” dediğini duydum tok bir sesin. Boğazıma yumru oturmasını engelleyemezken bakışlarımı kaçırarak tabletime odaklanmaya çalıştım. “Müsaitsin değil mi?”

“Müsaitim.” dedi Dilara. “Bir sorun yok değil mi?” Babası, “Yok yok.” dedikten sonra bir kahkaha patlattı. “Amcanlar memlekete gitmeden bir uğrayalım demişler. Seni konuşuyorduk. Benim güzel kızım dünya kupasına gidecek dedim de inanmıyor. Bir de sen söyle bakayım.”

Sesindeki gurur kalbimi bin parçaya ayırırken geçmişin pençelerinin tekrardan boğazıma sarılmasından korkarak derin nefesler almaya başladım. “Bak şimdi ya... Sen kardeşine hava mı atıyorsun baba? Seni de gizliden götüremem dünya kupası maçlarına ama kusura bakma.”

Birkaç kahkaha sesi birbirine karıştı. “Sen bize fotoğraf atarsın.” dediğini duydum başka bir sesin. “Ronaldo’dan imzalı forma getir amcana.”

“Almaya çalışırım.” dedi Dilara. “Babam da Messi imzası istiyor. Siz iki kardeş bir konuda da zıtlaşmasanız olmaz.”

“Önce babasına getirecek benim prensesim.” dedi babası gururla. “Hadi neyse biz seni daha fazla meşgul etmeyelim.”

“Tamam babacığım. Görüşürüz. Tartışmadan ayrılın amcamla.”

“Tamam tamam. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” diyerek aramayı sonlandırdığında

bir kez daha derin bir nefes aldım.

Onu seven bir babası vardı. Ona onu sevdiğini hiç çekinmeden söyleyecek bir babaya sahipti. Bu baba sevgisi görmemiş kızlar için imkânsız bir hayalden ibarettir. Dilara şanslıydı. Dilara gibi olan herkes çok şanslıydı.

Baba. Benim lüğatimde her bir yanı yara bere içinde kalmış o kelime. Bir başkasının içinde çiçekler açarken...

Kaç yıl geçerse geçsin içimde ona karşı olan kırgınlığımı üzerimden atamamak da canımı acıtıyordu. Senelerdir hayatımda yoktu ama olduğu zamanlar öylesine hasar vermişti ki ruhuma, yarası hâlâ sızlıyordu.

“Lara.” diyen Dilara’yla kendimi toparlayarak gülümsemeye çalıştım. “Sen iyi misin?”

“Evet.” dedim gözlerimi kapatıp açarken. “Ben geldim, sen gidiyorsun. Aslında dünya kupası için beni de görevlendireceklerdi ama az önceki toplantıda konuştum. Babaannemin durumu iyiye gitmiyor. Maçların tamamında orada kalmam mümkün değil.”

“Zaten bu durumda gelmemen en iyisi.” dedi anlayışla. “Durumlar hâlâ aynı mı?”

“Biliyor musun? Artık onunla son günlerimi geçiriyormuş gibi hissediyorum.” Dolan gözlerimi kırpttırırken yumruk yaptığım elimi dudaklarıma yasladım. “Herkes elinden gelen her şeyi yapıyor. Babaannem de elinden gelen her şeyi yapıyor ama... Ama işte. Hiçbir ilerleme yok. Her geçen gün gözlerimin önünde daha çok çöküyor.”

“Söyleme öyle.” dedi. “Her şey çok güzel olacak. Ben inanıyorum. Sağlığına kavuşacak.”

Başımı salladım. “Yine de umudumu kaybetmiyorum. Bazen hiç beklemediğimiz bir anda her şey düzelebiliyor. Buna tutunuyorum.”

“Umut bu yoldaki ilk adım zaten. Sen canını sıkmamaya çalış.”

Derin bir nefes alırken gözlerimi minnetle kapatıp açtım. Kafamı dağıtsın diye gönderilere gelen yorumlara girdim. Yorumlar dudaklarımdaki sahte gülümsemenin gerçeğe dönmesini sağladı. Futbol tayfanın bazı yorumları insanı karnı ağrıyana dek güldürebiliyordu.

Hayatımdaki en önemli insan olması gerekirken bir hata olarak kalan insanın verdiği hüznü hiç tanımadığım birkaç kişi sayesinde atmaya çalışıyordum.

Acınası bir durumdaydım.

Avucumu yanağına yaslayarak bana bakmasını istediğimi gösterdim. “Milli takım kadrosu açıklandığından beri böylesin. Gözlerinin içindeki hüznü görebiliyorum o yüzden beni iyiyim diyerek kandıramazsın Deniz.”

“İyi sayılırım.” diyerek saçlarını karıştırdı. “İlk günlerdeki gibi üzmüyor. Ciddiyim. Zaman geçtikçe düzeliyor.”

“Ama?”

“Ama milli takım Güneş. Her sporcunun hayali. Yıllardır bunun için uğraşıyorum. Yıllardır Türk bayrağımızı göğsümde gururla taşımak için ter döküyorum. Şimdi o şansı tam yakalayacakken önüme çıkan bu engel... Bilmiyorum. Hayat her adım atacağımda önüme bir engel çıkarıyor ve ben çok yoruldum.”

“Biliyorum yorgunsun, belki bazen umudun da tükeniyor ama sen Galatasaray’a gelene kadar da hep böyle olmadı mı? Sonra ne oldu? Süper Lig’in en iyi takımlarımdan birinin yedi numarası oldun. O takımın ilk on birinin vazgeçilmezi oldun. Yine öyle olacak. Bunlar geçtikten sonra bu sefer de milli takımın vazgeçilmez oyuncusu olacaksın.”

Kolunu sırtımdan arkaya doğru attı. “Olacağım tabii.” dedi. “Güneş’im yıllar sonra yeniden yolumu aydınlatarak ilerlememi sağlayacak.”

Uzanıp dudaklarımı çenesinin kenarına bastırdım. “Her daim.”

“Saçların daha da uzamış.” derken parmak uçları saçlarımdan üzerinde narince geziniyordu. O saçlarımdan ne kadar nefret ettiyse Deniz bir o kadar çok seviyordu saçlarımı. Sanki hissediyordu. Bilmeden bile kırıklarımın üzerindeki çiçekleri yeşertiyordu. “Çok güzel.”

Deniz’e kadar saçlarımı kimsenin ellemesine izin vermezdim.

Deniz’den beri saçlarımdan okşanmasına ihtiyaç duyuyorum. Sadece onun tarafından.

Bu hayatta beni incitmeyeceğine inandığım tek insan o.

Küçük Güneş’i hayal kırıklığına uğratmayacak tek insan.

“Nasıl kokuyor?” diye sorarken sesimdeki heyecanı engelleyemedim. “Yeni bir saç kremi aldım da...”

Heyecanım yüzüne bir tebessüm kondururken yüzünü saçlarıma yaklaştırmak için derin bir nefes aldı. “Artık en sevdiğim koku.”

“En sevdiğin koku?”

“Saçlarının kokusu.”

Yüzünü saçlarımdan biraz uzaklaştırdığında yüzüne baktım. “Bence sana bir kurşun döktürelim.”

“Ne?” Güldü. “Nereden çıktı şimdi? Saçlarını konuşuyorduk...”

“Sen nazara geldin Deniz. Kariyerin iyi gidiyordu ve gözleri kaldı. Kurşun döktürelim.”

“Annem gibi konuşmaya başladın.” dediğinde gözlerimi kıstım. “İkinizin de sözünü dinleyeceğimden şüphen olmasın. Döktürürüz.”

Birkaç patırtı, birkaç da bağırışmanın aramıza girmesiyle birbirimizden uzaklaştığımızda odanın kapısı açıldı. Atlas ve Eymen içeri girip kapıyı arkalarından kapattıklarında Atlas burnundan soluyarak Eymen’e döndü. “Senin yüzünden oldu.”

“Ben ne yaptım?” diye masumca soran Eymen’e döndüm.

“Görmedim bile Beril’i.”

“Ne oluyor?” diye sordum araya girerek. “Maça çıkacaksın birazdan. Ne bu öfke Ato?”

“Beril yanımdayken abuk subuk konuştu.” diyerek kafasıyla Eymen’i işaret etti. “Zaten konuşmaya zor ikna ettim. Bu araya girdikten sonra yanımdan ışınladı.”

“Bro sen yapınca sorun yok da ben konuşunca mı sorun oluyor?”

Kapı bir kez açılırken elinde su bardağıyla seke seke içeriye girdi Alperen. “Bunlar hâlâ vıdı vıdı mı ediyor?” dedi kaşlarını çatıp. Yanımıza gelip elindeki su bardağını Deniz’e uzattı. “Al Utku’m. Yarasın.”

Deniz, “Bu ne kardeşim?” diye sorarken onun uzattığı suyu aldı.

“Florya suyu.”

Demek o söylenenlere futbolcular da inanıyorlardı...

Deniz gülerek suyu tek seferde içti. “Hayırlı olsun.” dedi Alperen. “Bir aya geri sahalardasın Boşnak böreğim. Sihirli suyu içtin.”

Atlas bile kızgınlığına rağmen gülmeye başladı. Alperen’in ruh hali aniden değişirken somurttu. “Beyler ben emekli olacağım galiba.”

Deniz sessizce sabır çekti. “Dur daha yirmi yedi yaşındasın.”

“Kırk yedi hissediyorum ama.”

“Allah akıl fikir versin.”

“Âmin.” dedi Alperen. “Bu sakatlık çok fazla düşünmeme sebep oldu. Geri döndüğümde eski performansımı yakalayamayacağım.”

“İyi şeyler inandığında, daha iyi şeylerse sabrettiğinde seni bulur abi. En iyisini istiyorsan da vazgeçmediğinde seni bulacaktır.” Alperen’den duymayı beklediğim sözler Eymen’den gelince hepimiz düz bir ifadeyle ona bakmaya başladık. “Ne var? Alperen abimden bir şey öğreniyorum ben de. Geçen hafta

yabancı oyunlarımız sahaya girerken besmele çekiyordu sayesinde.”

“Yürüyen sevap oldu herif.” dedi Atlas. “Bilmeden alakasız insanları bile imana getiriyor. Yakında takımda yabancı oyuncuların bile içki içmesini yasaklayacak.”

Alperen, “O konudaki planlarım devam ediyor.” dedi ciddiyetle.

Stadyuma erken geldiğimizden dinlenme odalarından birine geçmiştik. Maç saatinin yaklaşmasıyla tribünlerde yerimizi aldığımızda Dilara hemen sağ tarafıma geçerken Deniz ne kadar itiraz edersem edeyim sol tarafıma oturdu. Kameralar maç başlamadan Deniz’in maçı tribünden takip ettiğini göstermek adına onu çekecekti ve ben de hemen yanında görüntülenecektim. Tekrar dillere düşeceğimizi söylememe gerek bile yoktu. Sevgili yetkililer, yan tarafları buğulamamız mümkün mü? Kırpsak da olur.

“Hâlâ yanımdan kalkman için geç değil.” dediğimde taraftarların üzerinde gezdirdiği bakışları bana çevrildi. “Ciddiyim. Şöyle iki öne falan geç. Hiç ilişki gizlemeyi bilmiyorsun Deniz ya. Bence diğer futbolculardan ders almalıydık.”

“Yok.” dedi umursamazca. “Ben gizlim saklım yok. Şimdi den alışınlar.”

“Sana fan sayfası açılmış.” diyen Alperen’i duyunca şok oldum. “Bilirsin takım yengelerinin de fan hesapları var. Hatta takip etti beni dün.”

Avucumu dudaklarıma yasladığımda Deniz’in başını eğerek güldüğünü gördüm. Bu kadar hoşuna gitmesi gerçek miydi?

“Artık futbol camiasının yengesisin Lara bacım. Alış bunlara. Dilara’m da olacak yakında inşallah.”

“Beni o cümleden çıkar.” dedi Dilara. Bizim tarafa bakmadığı için dinlemediğini düşünüyordum ancak bir kulağı bizdeydi demek ki. “Yenge olmak en son isteyeceğim şey bile değil. Hele ki futbol tayfanın yengesi... Korku filmi gibi.”

“Kırıcı oluyorsun ama Dilara.” dedi Alperen öne doğru eğilip sevdiceğine bakarken. “Taraftarımız seni de baş tacı yapar. Bak Lara’ya...”

“Bakıyorum ve fanlarınızın kötü yorumlarını görüyorum.” diye homurdandı. “Bazı fanlarınız gerçekten korkutucu.”

“O başlarda yalnızca. Zaman ilerledikçe ikimiz için de fan hesapları açılacak. Fotoğraflarımız yan yana koyularak tam ortaya kırmızı bir kalp yerleştirilecek.”

“Sen 2012 Facebook’ta yaşıyorsun herhalde Alpingo.” dedi Deniz. “O ne oğlum öyle?”

Alperen somurttu. Sırtını yeniden arkasına yaslayarak sahaya döndüğünde takımlar ısınma için sahaya çıkmaya başladılar. Rakip takım ıslıklanırken Galatasaray’ın çıkmasıyla alkışlar duyulmaya başladı. “Şu Atoınun havalara bak hele. Sanırsın bana Messi.”

Alperen Kalkan futbolculuktan sonra umarım program yorumculuğu yapmayı düşünmüyordur.

“Her maç on bir oynamaya başladı.” dedi Deniz. “Milli takıma da çağrıldı. Herhalde bir havası olacak Alpingo.”

“Sezon sonunda bizi bırakır yurtdışına gider bu.” dedi bu sefer Alperen. Deniz’in söylediklerini es geçmişti. “Sezon arasında bile terk edebilir. Ato’da tam bunu yapacak hainlik var.”

“Atlas için bence en iyisi Almanya ligi.” dedim. “Yurtdışına gidip kariyerini bitirmesini istemem. Sırf teklif geldi diye ya da yurtdışı diye önüne gelen takıma giderse büyük sıkıntı.”

“Utku Deniz hangi takıma gitmeli?” diye sordu Dilara muzipçe.

Deniz de merakla yüzüme bakarken omuz silktim. “Bence ikisi de bu sezon sonu gitmemeli.”

“Tamam, zamanı geldiğinde hangisi olmalı?”

“İtalya ligi olabilir.” dedim. “Inter mesela.”

“Oo, Hakan abimle oynarlar işte.” dedi Alperen. “Ama oraya gidersen ona benzemeyeceksin Utku’m. Yoksa senin de

milli takım formanın altına Inter forması giydirmek zorunda kalırız.”

Kollarımı teknik direktör edasıyla önümde birleştirdim. “Katılıyorum. Ülke sınırları içinde oynamayı unutma Deniz. Tüm milli maçları İtalya’da oynatamayız.”

“Gittim de oynamamam kaldı.” dedi Deniz. “Daldınız hayallere.” Doğru. Birden gaza gelmiştik. Deniz’in kariyerini yurtdışına taşımasını elbette çok isterdim ama zamanı geldiğinde olmalıydı bence. Oynayamadığı bir yere gitmesindense Süper Lig’de kalması çok daha iyi bir tercih olurdu herkes için.

Alperen, “Hiçbirinizi göndermiyorum.” diyerek konuyu noktaladı. “Biz daha nice şampiyonluk nice Avrupa maçları yaşayacağız.”

“Haklısın kardeşim.” dedi Deniz de. “Benim de uzun bir süre bir yere gitme niyetim yok zaten.”

“Utku İtalya’ya giderse sen de transfer olacak mısın Lara bacım?”

“İtalya’da şirketimiz yok Alperen.”

“Tüh.” dedi. “Mecbur mesafeleri yaşayacaksınız o zaman.”

“Hani hiçbir yere göndermiyordun?” diye sordum. Deniz’in uzakta olacağı düşüncesi bile keyfimi kaçırmıştı. “Şimdi mesafeler falan diyorsun.”

Deniz hangi sıra sıkmaya başladığını bilmediğim ellerimin üzerine avucunu yasladi. Tek eliyle iki elimi kaplarken, “Seninle uğraşıyor yalnızca.” diye konuştu. “Bakma sen ona. Daha Galatasaray’da yolum çok uzun. Hem öyle bir an geldiğinde kim kimin neyi olur bilemeyiz.”

Kuruyan altdudağımı dişlerimin arasına aldım. İma ettiği şeyi doğru mu anlıyordum? Yalnızca sevgili olmayabiliriz mi diyordu?

“Derbiye de az kaldı.” Ellerini birbirine üşüyor gibi sürttü Alperen. “Selim’in gol atıp hamburger sevinci yapması... Var bir hayalimiz.”

“İyi ki teknik direktör değilsin.” dedim. “O kadar oyuncudan derbide onu mu oynatacaktın?”

“Hayali beni ağlattı. Adam demiyor ki Icardi hat-trick yapsın, Deniz asist kralı olsun. Selim gol atıp hamburger sevinci yapsın diyor.”

Dilara’nın sözleriyle biz sırtırken Alperen *aşk olsun* dercesine başını salladı. E aşk olsundu tabii...

“Lara bacım sen bilirsin. Bu Sacha Boey ve Bayern haberleri doğru mu?”

Yönetime değil de bana sorması gururlandırmıştı, ne yalan söyleyeyim.

“İstenen teklifler yapılırsa gidecek gibi görünüyor.” dedim saatler önce öğrendiğim bilgilere dayanarak. “Ciddi görüşmeler başlamış.”

“Bir oyuncumuza peruk takıp Bayern’e yollasak olmaz mı?” diyerek yine inanılmaz mantıklı bir soru sordu.

“İstersen senin yüzünü ayakkabı boyasıyla boyayıp peruk takalım ve gönderelim Alperen.” dedi Dilara.

“Ben Galatasaray’ımdan ölsem gitmem. Buradan bırakacağım futbolu. Bak kolumu keseyim sarı kırmızı akar. Ayrıca senin her konuyu bana bağlaman da gözümünden kaçmadı Dilara.”

“Dikkat et de ayağın yerindeyken gözün çıkmasın Alperen.” Didişmeleri bitmek bilmiyordu.

Dakikalar sonra maç başladı. “Aslanlarım benim! Saldırın!” Alperen’in sesiyle birkaç yüz bize doğru döndü. “Ato soldaki bizim kale ha, dikkat et!”

“Seni duymuyor.” dedi Deniz. “Maçtan önce niye söylemiyorsun bunları?”

“Söyledim kardeşim. Ato’nun anlaması için on kez tekrarlamam gerektiği için bir de buradan bağıriyorum.”

Dikkatle maça odaklandığımda top rakip takımın tarafındaydı. Kaleye doğru tehlikeli bir atağa engel olan Sacha Boey taraftardan büyük bir alkış aldı. Belki de bu son maçıydı.

Atlas'ın Icardi'ye pasını vermesiyle Deniz heyecanla öne doğru kaydı. Icardi önünün kapanmasıyla topu kaleye en yakın duran Atlas'a pasladı. Atlas'ın sert vuruşu kale direğinin hemen yanından dışarı çıktı. "Sizinkiler tüm pozisyonları kaçırmaya yine yemin etmiş."

Oflayarak yeniden sırtını yasladı. "Güya Atlas benim bitiriciliğim çok iyi diyordu." dedi Alperen yan taraftan. "Aynen kardeşimin bitiriciliği çok iyidir. Bizi bitirir genelde."

"Atlas bunları duyarsa gurur duyar." dedim. Gerçekten duyardı. Ona laf edilmesinden garip bir şekilde zevk alıyordu. Zaten kötü yorumların umurunda olduğu da yoktu o yüzden rahattı. Belki de yükselen performansının en büyük etkilerinden biri de buydu. Bazen bir şeylere sağır olmak insanın yolunu açıyordu.

Dakikalar birbirini kovalarken top tekrardan Icardi'nin ayağıyla buluştu. Onun Mertens'e topu tam olarak servis etmesiyle ve Mertens'in kalenin tam köşesine topu isabetli bir şekilde göndermesiyle Galatasaray 1-0 öne geçti. Deniz ayaklanıp yumruk yaptığı ellerini havaya kaldırdı. "Gol be!"

Kafamın içinde minik Ciro'nun gol bağıışı yankılandı. Stadyumda gol müziğinin yankılanmasının ardından anons başladı. "Galatasaray'ımızın birinci golü! Dries?"

"Mertens!" Deniz de taraftarıyla birlikte tezahürata katılırken Alperen gururla onlara bakıyordu. Bu adamın aniden gurdan duygulanma halleri...

Mertens'in golünü gönderi olarak paylaştığım sıralarda Deniz yeniden yanıma oturunca kolunu dürttü. "Taraftarlık yapmaya çok alışma. Biz seni orada görmeye alışkınız. Sen gol atmaya bak, biz senin için taraftarlık yaparız."

"Bir süre taraftar olarak takılacağız. Yan yana maç izliyoruz, fena mı?"

"Değil tabii..."

Maç hareketli bir şekilde devam ederken, "Fotoğrafınız düşmüş bile." diyerek tableti önüme bıraktı Dilara. Sosyal medya-

da hem fotoğraf hem de video şeklinde paylaşılmıştık. Tahmin ettiğim gibi maç başlamadan Deniz'in tribünden takip ettiğini göstermek için çekmişlerdi ama taraftarın dikkatini çeken asıl şey, benim yanımda oturmasıydı. Normal olarak buydu tabii. Hiç mimik yapmadan ekranı kapattım. "İçinden panik atak mı geçiriyorsun şu an?"

"Her an dışımdan da geçirebilirim."

"Sakin geçirme." dediğinde ona baygın bakışlar yolladım.

"Sence bu hadi dediğinde geçirilmeyecek bir şey mi?" Sessiz kaldı. İlk yarı devam ederken dayanamayıp az önce tablet ekranından kapattığım videoyu telefonumdan açtım. Deniz telefonuma eğilerek videoya bakarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Çekinme çekinme, gül."

Çatık kaşlarımı görmesiyle yine konuyu değiştirmeye çalıştı. "Dediğin gibi bizim takımdaki bitiricilik düzelmezse çok sıkıntı yaşarız."

"Acil sol bek gerekiyor." dedim. "Barış Alper oynuyor tamam ama o mevki oyuncusu değil sonuçta. Bir de sol bek bulamazken sağ bekiniz de gidiyor. Nasıl olacak anlamadım."

"Vardır bizimkilerin bir bildiği..."

"Ben döndüğümde oynarım iki tarafta da." dedi Alperen. "Utku'm da olmadı arada bek oynasın."

"Yok artık." diyerek güldüm.

"Kardeşim harbiden yok artık." dedi Deniz de. "Kanat oyuncusuyum oğlum ben."

"Beke de geçerek bize kol kanat gerersin işte Utku'm."

Gerçekten ağzı iyi laf yapıyordu Alperen'in.

Taraftarın sesinin yükselmesiyle hızlıca sahaya baktığımda Galatasaray bu sefer Icardi'yle ikinci golünü yakaladı.

İlk yarı 2-0 olarak sonlandığında hemen döneceğimi söyleyip yanlarından ayrılarak içeri geçtim. Babaannem biraz rahatsızdı ve aklım ondaydı. Sessiz bir yer bularak yanında kalan yardımcımızı aradım. İlk çalışta açmaması tüylerimi diken

diken ederken kafamda felaket senaryoları kurmamak için kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Tekrar arayıp telefonu kulağıma yasladım. “Ay yetiştim.” diyerek aramayı cevapladı Aysel abla. “Kusura bakma kuzum, mutfaktaydım.”

Elimi kalbimin üzerine yasladım. “Kalbime iniyordu Aysel abla. Ben dışarıdayken telefonunu yanında tut, ne olursun.”

“Doğru söylüyorsun kızım, benim hatam. Dikkat ederim.”

“Babaannemi soracaktım.” dedim. “Nasıl oldu?”

“Daha iyi kuzum. İhlamur istedi. Bol limonlu bir ıhlamur yaptım, keyifle içiyor şimdi. Sen canını sıkma. Bir şey olursa ben hemen haberdar ederim seni. Tamam mı?”

“Tamam abla.” Alnımı ovaladım. “Durumu kötüleşirse de ara. Ben zaten maç bittiği gibi geleceğim.”

“Tamamdır.”

Aramayı sonlandırıp arkamı döndüğümde Yarkın’la karşılaştım. “Gelmeyeceksin sanmıştım.”

“Şirketteydim.” dedi. Elindeki paketi bana doğru uzattı. “Çekiliş için imzalanacak forma burada. Fenerbahçe ve Beşiktaş’ınki hazır. Maç bitimi futbolcular çıkarken sen de imzaları alırsın. Yarın gönderisi paylaşılacak.”

Paketi alarak başımı salladım. “Hallederim.”

Yanından geçip yerime oturduğumda Deniz’in meraklı bakışlarına gülümseyerek cevap verdim. İkinci yarı başladığında aklım hâlâ babaannemdeydi. Dakika kırk yedide Galatasaray üçüncü golünü de attı ve rakip takım iyice düşmeye başladı. Bu durumu hiç doğru bulmuyordum. Beşiktaş kırmızı kart yediği maçta on kişi olduğu halde 1-0 geride olan maçı 2-4’e çevirebilmişti.

Başakşehir maçın sonlarına doğru dördüncü golü de ağlarında görmüştü. Maç sonlandığında Alperen ve Deniz teknik ekibin çağırmasıyla sahaya indiler. Ortada 4-0’lık bir skor vardı.

Sporun Nabzı hesabında açıklamaya “ Galatasaray evinde, Başakşehir’e şans tanımadı!” yazarak paylaştığım gönderi-

ye saniyeler içinde onlarca yorum gelmeye başladı. Kimisi iyi oynadıklarını söylerken kimisi tamamen baldan goller atıldığını söylüyordu.

“Usta galibiyete de sevinemiyoruz ki Sacha’mız gidiyor-muş. Evladını gurbete gönderen baba gibiyim. Çok gururluyum ama bir o kadar da hüznü. Yolun açık olsun gölge adam!”

Alperen’in sahte hesabından yazdığını düşündüğüm bir yorumu okudum:

“Vedalar gözüyle sevenler içindir çünkü gönülden sevenler ayrılmaz, demiş Mevlana. Ama ayrılıklar da sevdaya dâhildir...”

Koca koca adamların futbolcuları için romantik sözler yazmalarına tam şaşırıacaktım ki elli bin kişinin bir futbolcuya ithafen *Aşkın Olayım* söyledikleri aklıma geldi...

Takım taraftarına doğru yürürken birkaç futbolcunun çocukları da sahadaydı. Deniz, Dayı Kerem’in kızının taktığı şapkaya parmağını takıp onu geriye doğru çekerken küçük kız kahkaha atarak kaçmaya çalıştı. Deniz onu kucağına alıp sahada onunla koşuşturmaya başlayınca küçük kızın kahkahalara boğuldu.

Çocuklara olan sevgisini çok seviyordum.

Alperen de babasının kucağındaki Ciro’ya döndü. Bebeğin ağzındaki emziği çıkarıp geri verirken gülüşüm daha da büyüdü. “Nasıl uğraşıyorlar çocuklarla ya...”

Dilara, “Tatlı.” dediğinde muzipçe ona bakmaya başladım. “Ne? Çocukları sevdiğim için yalnızca.”

“Senin de ona gönlün var gibi gibi...”

“Alakası bile yok. Futbolcu adamdan sevgili olmaz.” Kaşlarımı kaldırdım. “Hadi senin güzel hatırın için Deniz hariç diyorum Lara.”

“Alperen’i uzun yıllardır tanımıyorum ancak tanıyabileceğim kadar zaman geçirdik. Ben sevgili olunmayacak biri olduğunu düşünmüyorum. Adamı tanıdığımdan beri ağzından yalnız senin adın çıkıyor Dilara. Bence bunu da göz önünde

bulundur. Herkes aynı olmaz. Bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum ama önyargını bir kez olsun kenara bırakabilirsen seni gerçekten sevdiğini gözlerinden bile anlayabilirsin.”

Yutkundu. “Ben sadık olduklarına inanmıyorum Lara. Bu konudaki düşüncelerimin değişeceğini de zannetmiyorum.”

“Pişman olacağını düşünüyorum.” dediğimde bakışlarını kaçırdığı gördüm. Belki de doğru yoldaydım. “Sana karşı gittikçe büyüyen bu sevgiyi bir çırpıda silip atma. O da uğraşmıyor.”

“Bu konuyu kapatsak olur mu?” diye sorduğunda talebine saygı duyarak başımı salladım. Tekrar sahaya baktığımda Deniz’i Okan Hoca’yla konuşurken gördüm. “Utku’nun bireysel antrenmanları devam ediyor değil mi? Sosyal medyada yine saçma sapan haberler dönmeye başlamış. Yaşananlardan dolayı küsüp çalışmadığına dair.”

“Yani, o haberlerin önüne geçebilmemiz mümkün değil gibi. Geçen ben de döndüğünde takımdan ayrılmak istediğini söyleyecek gibi yorumlar okudum. Her kafadan bir ses çıkıyor ve neredeyse hepsi yalan. İnanan inanıyor. Biz hem sektörün içinde olduğumuzdan hem de onların yakınında olduğumuzdan görmezden gelebiliyoruz ama insanların inanması normal. Bazı sayfalar yüzde yüz doğru kaynaktan haber almış gibi konuşuyor.”

Telefonuna bakarken Dilara’nın dudaklarından bir şaşkınlık nidası yüklendi. “Bu rakip takımdaki oyuncunun eşi değil mi?”

Telefonun ekranını bana doğru çevirip videoyu oynattı. Videoda konuşan kişi bahsettiği gibi rakip takımdaki bir oyuncunun eşi idi. “Konuşacak bir şey yok. Atılan gollere sevinmeye devam edilebilir. Biz sizin için çok dişli bir rakibiz ama keser döner, sap döner. Biz de sizi o sahaya gömeriz.”

Parmaklarımı dudaklarımın üzerine yasladım. “Bunu şimdi mi atmış?”

“Evet.” diyerek güldü Dilara. “Galatasaray hesabının paylaşımlarından sonra bu videoyu çekip atmış.”

Ya on yıl sonra yedi numara holiganlığım yüzünden böyle bir video çekersem? Tövbeler olsun...

Asla öyle bir şey yaşanmayacak.

“Takım kendisini sosyal medya editörü olarak almalı. Güzel paylaşımlar yapar.” dedi Dilara.

“Dalga geçme.” diyerek ayağa kalktım. “Çoktan sosyal medya karışmıştır.”

“Hem de nasıl.” derken peşimden geliyordu. Futbolcular da yavaş yavaş içeri girmeye başlamışlardı. Maç sonu röportajının yapılacağı kısımdan geçerken Mertens’in röportajı oğluyla verdiğini gördüm. Ciro karşısındaki ekranda babasını gördüğünde, “Baba.” diyerek işaretparmağıyla ekranı göstermeye başladı.

“Umarım böyle bir bebeğim olur.”

“Ben Sánchez’in oğlu gibi bir oğlum olsun isterim.” dedi. “Herkesten nefret ediyor.”

“Özellikle de basındakilerden.” diyerek sırttım. “Ve sen spor spikerisin Dilara.”

Omuz silkti. “Olsun.”

Basın tribününde diğer şirketlerden gelenlerin yanında yerimizi aldığımızda elimdeki formayı gelen Galatasaraylı futbolcuların imzalaması için en öne geçtim. İçeriden ilk olarak Atlas çıktığında sırtıtmamak için mücadele verdim. Diğerlerine selam vermesinin ardından beni görmesiyle duraksadı. “Bir imza alabilir miyim?” diye sorarak kalemi ona doğru uzattım.

Elindeki poşeti yere bırakıp kalemi aldığında, “Biraz düşüneyim.” dedi. Beni sinir etmek için ukalaca sırtırken göz kırıp formanın ön tarafına imza attı. “Bana söyleseydin senin için takımdan alırdım imzaları.”

“Öyle olmaz.” diye fısıldadım. “Benim almam lazım.”

“İyi.” diyerek kalemi tekrar bana uzattı.

Baş selamı verip çıkışa ilerlemeye başladığında hemen yanımda telefonda bir hayranıyla konuşan Dayı karşıma geldi.

Önce formaya ve uzattığım kaleme baktı. Ardından bakışları kısa bir an bana döndüğünde tek gözü kısıldı. Dudaklarından bir Ezel repliği dökülmesini beklesem de dünyanın en ciddi konuşması yapar gibi, “Utku’yu göremedim çıkışta.” dedi. “Selam söyle kardeşime.”

Söylemezsem beni vurma olasılığı kaçtı?

“Aleykümselam.” dememle birlikte imzasını attı. “Güzel asistlerdi. Tebrik ederim.”

“İşim bu.” dedi aynı ciddiyetle. “Övmeyi sevmem kendimi.”

Ve Ezel fon müziği girer.

Kaşlarımı kaldırıp indirdiğimde baş selamı vererek yanımdan ayrıldı. Dilara’yla bakışlarımız kısa bir an birleştirdiğinde güldüğünü gizlemek için avucunu dudaklarına bastırdı. Galatasaray oyuncuları teker teker stadyumdan ayrılırken Tetê formaya saniyeler süren bir imza attı. İmzası da şöyleydi: Tetê. Evet, dümdüz.

Biz bu futbolcuları çok hafife alıyorduk. Böyle bir imzayı düşünmek hiç de kolay değildi.

Sánchez oğluyla birlikte çıktığında oğlu yine muhabirlere ters ters bakıyor, babasının elini yüzüne bastırıyordu. İmza atmak için önümüzde durduklarında bu durum hoşuna gitmedi. Babası formaya imza atarken o babasının bacağının arkasına yaslanmış bir halde gizliden bize bakmaya çalışıyordu. Tatlıydı ama bizden hoşlandığın düşünmüyordum. Arka tarafta duran Ferhat ona el salladığında biraz daha geri çekildi ve ona dil çıkararak ilerlemeye başladı. İkonik bir çocuktü.

Formanın her köşesi dolmaya başladığında imza atmayan yalnızca iki kişi kalmıştı. O iki kişi de son olarak içeriden çıkarken Deniz beni henüz görmemişti. Fotoğraf çekilmek isteyenlerle çekilip bir çocuk hayranıyla video çekirtmesinin ardından beni görmesiyle adımları yavaşladı. Bakışları usulca önümdeki formaya kaydığında kalemimi ona doğru uzattım. “Bir imza alabilir miyim?”

“İmza?” derken sesi sorarcasına çıktı. Altdudağını dişlerken parmaklarını parmaklarıma değdirerek kalemi aldı. “Verelim.”

“Teşekkür ediyorum.” derken başımı sol omzuma doğru eğdim.

Galatasaray armasının hemen altına kalemi götürdüğünde başını kaldırmadan bakışlarını bana çevirdi. “Benden aldığın ilk imza formaya oldu.” dedikten sonra ardından imzasını atarak yeniden doğruldu. Kalemi elinden alırken düşünceli gözlerle onu seyrediyordum. Göz kırptı. “Darısı senin için atacağım başka imzalara diyelim. Bekliyorum seni çıkışta.”

“Tamam.” diyerek başımı salladım. “Alperen de imzayı at-sın, hemen geliyorum.”

Bir kere daha göz kırpıp kalbimi tekleymesinin ardından çıkışa ilerledi. Alperen, Dilara’nın üzerindeki bakışlarını çekmeyince boğazımı temizledim. “İmza?”

“Demek benden imza istiyorsun Lara.” dedi gururla. Göğsünü kabartarak kalemi aldı. “Sana kendi formamı imzalı olarak daha sonra da gönderebilirim.” Bana doğru yaklaşarak fısıldadı. “Yengemden bir formamı esirgeyecek değilim evvel Allah.”

Yenge? Lara bacıya ne olmuştu?

“Sağ ol Alperen.” dedim dişlerimin arasından. “Toplum içinde hele ki bu kadar medya çalışanının içinde bana yenge demeni daha sonra konuşalım, olur mu?”

İmzasını atıp –daha çok bir karalama yapmıştı– seke seke yanımdan uzaklaştığında Dilara arkasından kahkaha attı. Alperen bu kahkahaları duysa hemen yarına nikâh tarihi alırdı.

“Ben artık kaçıyorum.” Formayı özenle katlayıp çantaya yerleştirdim. “Yarın sabah genel toplantı varmış o yüzden art arda on beş tane alarm kurmayı unutma.”

“Tamam.” dedi. “Sen de dikkat et. Hem futbolcu sevgilisin hem de takımımızın haberlerini paylaşıyorsun. Hanımefendinin baş düşmanı olmaya adaysın yani şu an.”

Sırtarak ona el sallayıp yanından ayrıldım. Stadyumdan ayrılıp Deniz'in arabasına doğru ilerlemeye başladığımda soğuk havaya rağmen arabanın önüne yaslanmış bir halde stadyumun isminin yazılı olduğu dev tabelaya baktığını gördüm. Herkes çoktan stadyumdan ayrılmıştı. Etrafta kimse yokken adımlarımı hızlandırdım.

"Geldim." diyerek yanına doğru zıpladım. "Ne düşünüyorsun böyle kara kara?"

"Bir şey düşünmüyorum." diyerek elini belime attı. "Arabaya geçelim, üşüyeceksin."

Çoktan buz kesen ellerimi ellerinin arasına aldığı anda kaşları çatıldı. Avuçlarını dudaklarına yaklaştırıp ellerime üflediğinde yüzüme huzurlu bir gülümseme yayıldı.

"Sende bir şeyler var ama bana anlatmıyorsun." diye nazlandım. "Böyle mi olduk şimdi?"

"Aynı şeyler." derken beni arabanın sağ koltuğuna doğru ilerletmeye başladı. "Sen canını sıkma."

Arabaya bindiğimde kapımı kapatıp şoför koltuğuna geçti. "Bir şey olursa söylersin zaten."

"Evet." derken arabayı çalıştırdı. "Sorun yok dediysem yoktur güzelim."

"Peki." diyerek kemerimi taktım. "Sana güveniyorum ve bu konuyu kapatıyorum."

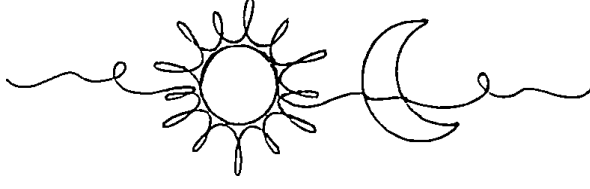
Kendi tarafındaki camı aralayarak derin bir nefes aldı. "Şarkı açayım mı?" diye sorduğumda başıyla onayladı. Müzik sistemine bağlandığımızda Mavi Gri'nin *İlaç Ol Yaralarım*a şarkısını açtı. Bu şarkıyı da yeni keşfetmiştim. Dinlerken onu iliklerimde hissettiğim şarkılardan yalnızca biriydi.

İlaç ol yaralarım

Ben rotası şaşırmış bir gemi

Gel güneş ol zifiri karanlığa

Pusulam sensin deniz fenerim

bölüm BEŞ

“açların...”
“Kısa.” diyerek tamamladım cümlesini. “Çocukken saçlarım hep kısaydı.” Dudaklarıma buruk bir tebessüm yerleşirken bakışlarını üzerime çevirdiğini hissettim. “Çocukken saçlarım en seninle ilk kez karşılaştığımızda uzundu. Bir daha hiç uzatmadım.”

Sert yutkunuşu kulaklarıma dolduğunda bakışlarımı çocukluk fotoğrafımdan çekemedim. Kabul edelim, kötü bir fikirdi. Hatırlamak bile istemediğim anıların bulunduğu albüme bakmayı kabul etmek kötü bir fikirdi ama Deniz öyle hevesliydi ki onu kıramamıştım. Birlikte yaşayamadığımız çocukluğumuzu geri getiremeyeceğimizi ama en azından tek başıma geçirdiğim çocukluğumu onunla geçirmişim gibi hissedebileceğini söylemişti.

Kulaklarıma ancak değen kısacık saçlarımla ekrana gülümsemeden baktığım bir fotoğraftı. Çocukluk fotoğraflarımın neredeyse hiçbirinde gülümsemiyordum.

Deniz orada olsaydı her şeye rağmen yine de gülümserdim.

Burnunu saçlarımın üzerine yasladığında dudaklarını ardına saçlarımın üzerine bastırdı. Bu temasıyla gözlerim kapanırken bir damla gözyaşı bağımsızlığını ilan ederek yanığımdan süzüldü. “Seni daha erken bulmam gerekiyordu.”

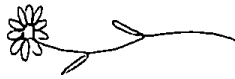
“Sorun değil.” Değildi. Yıllar sonra bile olsa birbirimizi bulmuştuk. Önemli olan buydu. Artık yanımdaydı. Artık sığınabileceğim Deniz’di. Herkese tüm fırtınasıyla gelirken bana dalgası bile olmayan denizdi.

Uzatılmasına bile izin verilmeyen saçlarıma nadide bir çiçeğe dokunmaktan korkar gibi dokunuyor, öpüyordu.

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. “Hem seni ben buldum Deniz. Rolümü çalma.”

O gülümsemedi.

Kucağımdaki çocukluk fotoğraflarımdan birini albümden çıkardı. Üzerimde mavi örgü bir kazağın bulunduğu, elimde oyuncak tavşanımla kameraya baktığım bir fotoğraftı. Gülümsemi-yordum ama arkamda deniz vardı. Gün batıyordu, deniz en mavi haliyle arkamdaydı ve ben öylece kameraya bakı-yordum. “Bu bende kalacak.” dediğinde başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım. Albümü kapattıktan sonra ayırdığı fotoğrafı sol tarafına koyduğunda başımı omzuna yaslamam için beni kendine çekti. Parmaklarını narince saçlarımda gezdirmeye başladığında gözyaşlarımın akmasını engelleyemedim.

“Babanne.” diye ağlayarak babaanneme koşuyorum. “Saçların erkek gibi olmuş dediler. Ben artık erkek gibi miyim?” *Küçük ellerim kısacık ve yamuk kesilen saçlarıma kaydığında* babaannemin gözlerindeki hüznü görüyorum. Küçücüğüm, kocamanmış gibi hissediyorum. “Artık çirkin miyim babanne?”

“Güneş’im.” diyerek beni kendine doğru çekiyor babaannem. Her zamanki anne şefkatiyle kucağına oturmamı sağladı-

ğında yüzünde güzel bir gülümseme belirliyor. “Olur mu öyle şey bal kızım benim? Sen çok güzelsin.”

“Babam yine saçlarımı kesti.” diyerek daha da fazla ağlamaya başlıyorum. Şımarık değildim. Canı yanan bir çocuktum. Ben hep canı yakılan bir çocuk olmuştum ve böyle çocukların büyümeleri için yaş almaları gerekmezdi. Babası tarafından yaralanan kız çocuklarının zaten çocukluklarını yaşama şansları yoktu. “Çok acıttı babaanne. Yine canım acıdı.” Burnumu çekerek devam ediyorum. “Yamuk da kesti. Babam beni sevmiyor mu babaanne?”

Babaannem iç çekerek başımı kendine çekip omzuna yaslıyor. “Olur mu öyle şey?” diye soruyor ama sesi titreye titreye. “Babalar çocuklarını severler. Hem ben ne öğrendim biliyor musun? Saçı kısa kesilen kızların saçların çok ama çok hızlı uzuyormuş.”

Yaşlı gözlerimi kaldırarak gözlerine bakıyorum. “Rapunzel gibi mi?”

“Ya... Rapunzel gibi.” diyor babaannem. “Baban senin saçlarını çok sevdiğini biliyor. Daha da uzasın, kızım Rapunzel olsun diye kesiyor saçlarını. Acıttığını fark etmemiştir. Fark etse kıyamazdı sana.”

“Kıyamazdı değil mi?”

“Kıyamazdı Güneş’im.”

“Babam beni seviyor mu?”

“Seviyor.” derken derin bir nefes daha alıyor. Gözlerindeki hüznün dalgaları yerini korurken bakışlarını saçlarıma çeviriyor. “Hem o anlamaz saç kesmekten. Ben şimdi saçlarını bir güzel düzeltirim olur mu bal kızım?”

“Tekrardan uzarlar, upuzun olurlar değil mi?”

Parmak uçlarını saçlarımda gezdiriyor. “Upuzun olacaklar.” diyor. “Upuzun ve çok güzel saçların olacak.” Ağlamam iç çekişlerine dönerken yanağımı öpüyor. “Gün gelecek saçlarını sadece kendin de sevmeyeceksin.”

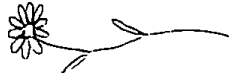
“Başka kim sevecek ki?” diye soruyorum. Yalnızca gülümüyor. Cevap alamamamla birlikte saç diplerime dokunuyorum. “En çok buralar acıdı babaanne.” *Gösterdiğim yeri öperken* iç çekiyor. “Babam artık saçlarımı acıtmasın. Ben çok üzülüyorum.”

“Acıtmayacak.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Babaannemin bana verip tutamadığı ilk söz bu olmuştu.

“Çok seviyorum.” diyen Deniz’in sesiyle geçmişten sıyrıldım. Saçlarımı okşayan elleri bir an olsun durmazken dudaklarını bir kez daha saçlarıma bastırdı. “Saçların güneş gibi. Güneşim gibi.”

“Deniz...”

“Seni bir daha incitmesine izin vermem.” dedi kararlı ses tonuyla. “Kim olursa olsun, seni bir daha kimse incitemez.”

Yanağımı göğsüne sürttüm. “Biliyorum.”

“Biliyorsun.”

“Sen de bil.” dedim. “Kimsenin artık beni incitmesine izin vermeyeceğini benim bildiğim gibi, incinen her bir yanıma tek tek sararak iyileştirdiğini de sen bil Deniz. İçimdeki çocuk artık mutsuz değil. Çünkü bir zamanlar babasının nefret ettiği o saçları artık incitmekten korkarak seven bir adama sahip. Bu yaşanan tüm o kötü anlara bedel.”

Geri çekilerek yüzümü yüzüne çevirdiğimde kızaran gözlerini gördüm. Her şeye rağmen kocaman gülümseyerek uzanıp dudaklarını öptüm. Teşekkür edercesine, *iyi ki varsın* dercesine.

Hissetti.

Dudaklarımız birkaç saniyeliğine birbirinden ayrılrsa da yüzünü yüzümden çekmedi. Nefesi nefesime çarparken al-

nını alnıma yasladı. “Dünyanın en güzel saçlarına sahip kadını benim sevgilim.” dediğinde gözyaşlarımın arasından gülümsedim. Tek bir cümle kurdu, içimde hapsolmuş küçük Laraya kahkahalar attırdı.

“Rapunzel’den bile güzel mi?” diye sorarken sesim çocuk gibi çıktı.

“O kim?” diyerek kaşlarını çattı. “Hele senin yanında?”

Bu kez sesli bir şekilde güldüğümde alnımın köşesini öperek geri çekildi. Koltukta dip dibe oturuyorduk. Bir bacağını koltuğa doğru çekip bedenini tamamen bana doğru döndürdüğünde işaretparmağını salladı. “Dön bakalım.”

“Ne oluyor?” diye sorduğumda göz kırparak tek bir hamlede ona sırtımı dönmemi sağladı. Bazen hiç güç sarf etmeden bana bunları yapabiliyor olmasından inanılmaz etkileniyordum. Bunun farkında mıydı bilmiyordum ama aramızda inanılmaz bir çekim vardı. Bu çekim en duygusal anda bile peşimizi bırakmıyordu.

Öylece ne yapacağını beklemeye başladığımda parmaklarıyla önce saç diplerime dokundu hemen ardından saç diplerimden saç uçlarıma doğru saçlarımı okşadı. Saniyeler sonra saçlarımı üçe ayırdı.

Utku Deniz saçlarımı örüyordu.

Gözlerim bir kez daha dolarken olabilecek en narin dokunuşlarla saçlarımı örmeye devam etti. Ara ara saçlarımı kokladı, öptü.

Akıp giden saniyelerin ardından uzun saçlarımı örmeyi bitirdiğinde bileğimdeki tokayı ona uzattım. Parmak uçlarını parmak uçlarıma değdirerek tokayı aldı ve saçımın ucuna taktı.

“İşte bitti.” diye fısıldamasının ardından beni biraz daha kendine çekerek sırtımı göğsüne yasladı. Açıkta kalan ense mi öptükten sonra çenesini omzumun üzerine koydu. “Az önce görüp görebileceğim en güzel saçları ördüm. Sence de fazla şanslı bir adam değil miyim?”

Burukça gülümsedim. “Küçük bir kız çocuğunun tüm umutları sensin.”

“Olmaya da devam edeceğim.” dedi. “En çok sana, bir tek sana.”

Evin içerisinde yankılanan kapı zilini duyunca sırtımı yasladığım göğsünden çektim. Deniz oflayıp puflamalar eşliğinde benden uzaklaşıp kapıyı açmak için ilerledi. “Sen yine mi geldin?” diye soran Utku Deniz’in sesini duymamın ardından kapı kapandı.

Saniyeler sonra içeriye önde Deniz, arkasında Alperen girdi. Alperen’in dizi iyileşmişti ve yakında takımla antrenmanlarına geri dönecekti. Hafifçe sekerek salona girerken eline aldığı mendili Deniz’e doğru sallamaya başladı.

“Ay doğar ayazlanır, gün doğar beyazlanır.” Kaşlarım havalandığında Deniz’le kısa bir an göz göze geldik. *Bilmiyorum* dercesine dudak büktü. Dünyanın en tatlı görüntülerinden biri daha ortaya çıktı... “Benim nazlı sevdiğim, gel deyince nazlanır. Sana yandım güldaniyem.”

Alperen mendilini sallaya sallaya koltuğa ilerlerken aynı zamanda şarkı söylemeye devam etti. “Hayırdır Alpingo?” diye sordu Deniz. Gerçekten hayırdır Alpingo? Ne oluyordu?

“Haftaya antrenmanlardayım.” dedi.

“Şarkı ne alaka?”

“He, o Utku’nun evine geldiğimde söylediğim özel bir şarkı. Rumeli falan anlarsın ya Lara bacım.”

“Sanki arada Dilara’ya da özel bir şarkı olmuş.” dediğimde yüzünün düşmesiyle yerimde doğruldum. “Yanlış bir şey mi dedim?”

Başını iki yana salladı. “Dilara’m dünya kupasına gidiyor Lara bacım. Dünya kupası diyorum altını çizerek.”

“Biliyorum Alperen. Ben de orada çalışıyorum ya...”

Deniz ayakta durmaya bir son vererek yanıma aramızda boşluk bırakmayacak şekilde oturup kolunu koltuğun üzerin-

den omzuma doğru attı. “Orada nasıl futbolcular izleyeceğini de söylemem gerekiyor mu?” Elini alnına yasladı. “Messi’si ayrı, Ronaldo’su ayrı, Haaland’ı ayrı bilmem nesi ayrı. Hem dünya kupası da neymiş? Benim güzel ülkemin Türk kupaları dururken.”

“Oğlum sus.” dedi Deniz oflayarak. “Ne alaka? Kafayı sıyırdın iyice. Türkiye’ m olarak dünya kupasında olsak meydana çıkar ulurduk.”

“Orası öyle.” diyerek yan çizmeye başladığında sııttım. “Zaten benim de saydığım isimlerden bir farkım yok. Öyle değil mi kardeşlerim?”

Ciddiyetle sorduğu soruya Deniz gözlerini devirirken ben başımı salladım. “Arada tek bir fark bile göremiyorum Alperen.”

Elini göğsünün üzerine yaslayıp hafifçe eğildi. “Eyvallah.”

“Dilara Ronaldocu bu arada Alperen. Belki bilmek istersin.”

Tek kaşını kaldırdı. “Artık ben de Ronaldocuyum.”

“Hayır ya.” diye isyan ettiğimde kaşlarım çatıldı. Bu ciddi ve kırmızı çizgi olacak bir konuydu. “Messi!”

Alperen sinirlendiğimi düşünmüş olacak ki olduğu yere çökerek bedenini hafifçe geri çekti. “Sakin ol Lara. Sakin ol. Tamam, Messi olsun. Bana fark etmez... Yalnız bu konuda Boşnak böreğimin de yorumunu merak etmekteyim.”

Kollarının arasından sıyrılıp ona döndüğümde cevap vermesi için yüzüne bakmaya başladım. Yüzümdeki büyük ciddiyete karşı hafifçe yutkundum. “Duydun. Messiciymişiz.”

Alperen iç çekti. “Bir de hanımcı olmuşsun kardeşim.”

“Zaten.” dedi Deniz.

Aldığım cevaptan dolayı memnuniyetle gülümseyip tekrardan kollarının arasına girdim. “Harika bir gün.”

“Kendi hür iradenle verdiğin bu cevap için teşekkür ederiz Utku Deniz Has.”

“Deniz!” dememle Alperen’e cevap verdi.

“Kendi hür irademle verdim zaten cevabı.” diyerek tersledi.
“Sus artık kardeşim benim. Sus.”

“Yenildim.” dedi Alperen efkârlı bir tonda. “Aç kapıyı yalnızlığım, tekrardan ben geldim.”

“Yalnız buradaki en büyük hanımcı sensin bence Alperen. Dilara ağzını açıp bir şey dese de yapsam diye bekliyorsun.”

“Doğrudur.”

“Vazgeç oğlum.”

“Neden vazgeçsin Deniz? Sen savaş Alperen. Savaş, ben arkandayım.”

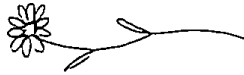
Alperen çenesini kaldırdı, bakışlarını karşısındaki duvara dikti. “Konu Dilara’ysa vazgeçmek benim lüğatimde yoktur Boşnak böreğim. Ha, Dilaramı derse ki rahatsız oluyorum...” Derin bir nefes aldı. “Kalbime gömerim o zaman, terk edip de giderim o zaman bu ülkeyi.”

Deniz elimi kucığına çekerek üst kısmını okşamaya başladığında, “Bu iş olacak gibi hissediyorum.” dedim Alperen’e. “Bir şey bildiğimden değil. Tamamen hissel.”

“Kadınlar doğru hissederler.” dedi Alperen mutlulukla. “Bence de olacak Lara bacım. Alperen Kalgan zaferi yaşatacağız evvel Allah.”

Nedense Dilara’nın çok da uzak olmayan bir zamanda Alperen’e karşı olan o çelikten duvarlarını eritmeye başlayacağını düşünüyordum.

Tamamen hissel.

Sporun Nabzı olarak inanılmaz yoğun bir hafta geçirmiştik. Tüm spor programlarının yoğun geçtiği bir haftayı tamamlıyorduk. Bu yoğunluktan dolayı pek görüşemediğim Deniz beni ziyarete gelmişti.

Hemen ardından yanımıza damlayan Alperen'i de unutmam gerekiyordu tabii ki.

"Lara, geliyorsun değil mi?"

Deniz'den ayırdığım bakışlarımı ona döndürdüğümde Deniz önce ofladı, ardından konuştu. "Daha sormamıştım Alpingo."

"Ne oluyor?" diye sordum bakışlarımı ikisinin arasında gezdirerek. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Basketbol maçına." diyen Deniz'di.

Alperen, "Bizimkilerin derbisi var. Malum ikimiz de milli takımda değiliz. Bari kardeşlerimizi destekleyelim dedik." dediğinde başımı salladım.

"Ben galiba gelemeyeceğim."

"Neden?"

"Bugün depresif hissediyorum."

Alperen düşünceli bir halde kaşlarını çatı. "Ne zaman çıkarsın? Kaç saat gerekli?"

Deniz uzanıp ensesine vurdu. "O ne biçim soru kardeşim?"

"Boşnak böreğim sen bir dur." dedi ve tekrar bana döndü. "Depresyon zimbirtısından çıkman için kaç saat yeterli söyle Lara bacım. İstersen maça biraz gecikebiliriz."

"Alperen bu sence birkaç saatte geçen bir şey mi?"

Başını eğdi. "Neden olmasın?"

Gülerek başımı iki yana salladım. "Gelirim tamam. Kafam dağılır benim de."

Kabul etmemle Deniz'in dudakları iki yana kıvrıldığında doğru bir karar verdiğimi anladım. Bugün siyah bir pantolon üzerine beyaz gömlek giymişti ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrarak kalbimi durdurmaya yemin etmiş benziyordu. Dümdüz beyaz bir gömleği bile böyle taşımasına inanmakta güçlük çekiyordum. Geldiğinden beri bakışlarım sürekli üzerine kayıyordu ve o da bunun farkındaydı.

Hoşuna gittiğinden sırtıp durduğunu söylememe gerek var mıydı?

“Ama bir şey var... Siz oraya gittiğinizde özellikle sizi de çekecekler. Ben de yanınızda mı bulunacağım?”

“Yanımızda bulunmayacaksın.” dedi Alperen.

Onu, “Çünkü yanımda bulunacaksın.” diye tamamladı Deniz.

“Allah Allah.” diyerek muzipçe gülümsedim. “Utku Deniz Has’ın yine dillere düşesi gelmiş anladığım kadarıyla.”

Alperen telefonunun çalmasıyla yanımızdan uzaklaşırken Deniz bir adımda dibimde bitti. Yüzüme ulaşabilmek için üzerime doğru eğilirken dudaklarını burnumun üzerine bastırdı. “Dillere düşeceğim kişi sen olduktan sonra her zaman, biliyorsun.”

Biliyordum...

Yaklaşıp yanağını öptüğümde gülerek doğruldu. “Çok tatlısın, uzaklaşıyorum.” dediğinde dudaklarımı birbirine bastırarak ondan bir adım uzağa geriledim. Elini önce ensesine attı, hemen ardından etrafa öylece bakındı. “Ayarlarım bozuluyor yakınındayken.”

“O zaman yaklaşmamalısın.” Bana öyle bir bakış attı ki gözlerinin içiyle, “Mümkün mü?” dediğini duydum. “Eh, bu da senin hayattaki sınavın diyelim o zaman Deniz...”

“Bak sen.” dediğinde kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Bunu baş başa kalması da var Güneş.”

Dudaklarıma fermuar çekme işareti yaptım. Gerçekten imdat çığlıkları atmak istiyordum. Yalnızca bakışıyla bile beni bir yangının ortasında bırakacak olan adam bir de üzerine böyle sözler söylediğinde nefesim kesiliyordu. Deniz’di ama en yakıcı olanından.

Birlikte spor salonuna varıp arka kapıdan giriş yaptığımızda maçın başlamasına beş dakika vardı. Oturacağımız yerin saha içinde olduğunu söylemişti Deniz. Kafama top geldiği an hastanelik olurum, desem de başka yere geçmeye ikna edememiştım. Üstümüze top gelirse bana isabet etmeden önleyeceğini de eklemişti.

Koruma deyince de Utku Deniz Has.

Alperen salona önümüzden girerken kalbim heyecanla atmaya başladı. Deniz benden bir adım önde ilerlerken arkasına bakmadan tutmam için elini bana doğru uzattı.

“Emin misin?” diye sordum yalnızca onun duyabileceği şekilde.

Cevabı netti. “Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

Bakışlarımız kısa bir an birbirinde takılı kalırken birçok duyguyu aynı anda hissettim. Emindi. Benden de emindi, kendinden de. Ama en çok da... Gelecek tüm laflara karşı ilişkimizden emindi. Cesurdu, tüm hayatı göz önünde olsa dahi elimi sıkıca tutarak tüm kameraların önüne çıkmaktan korkmuyordu. Onun cesareti bana da güç verirken parmaklarımı parmaklarının arasından geçirerek elini sıkıca tuttum. Kalbi ellerimin arasında atıyormuş gibi hissediyordum. Elim tutan sıcak elleriyle birlikte beni peşinden götürüyordu.

Salonun yüksek ışığı bir an için gözlerimi kamaşırsa da etrafı incelemeyi edemedim. Kocaman bir salondur. Tribünler tıklım tıklım doluydu ve çoktan tezahüratlar yükselmeye başlamıştı. Küçük adımlarla onunla yürürken birkaç kameranın bize doğru döndüğünü gördüm. Salonun içine ilerledikçe tribündeki taraftarların bakışlarını da üzerimizde hissettiğimde Deniz gerginliğimi hissetmiş gibi başparmağıyla elimin üzerini okşadı.

Yanımdaydı.

Bizim için ayrılan köşeye yaklaştığımızda Deniz elimi bırakmak durumunda kaldı. Köşeye çekildiğimde kameralar onlardan birkaç poz aldılar. Deniz ve Alperen birkaç kişiyle görüşürken ben de ayakta durmaya bir son vererek bizim için ayrılan koltuklardan birine yerleştim. Birçok bakışın üzerimde olmasından dolayı gerilsem de bunu belli etmemeye çalışarak Deniz'i seyrettim. Bir başka fotoğrafçı onu hem tek hem de Alperen'le çekmesinin ardından yanlarından uzaklaştığında bizimkiler yanıma geldiler. “Valla özlemişiz bu ortamı kardeşim, yalan mı söyleyelim?”

Alperen sağ tarafıma Deniz sol tarafıma oturduğunda tribünlerden Utku Deniz tezahüratları yükselmeye başladı. “Utkul Utku Deniz! Utkul Utku Deniz!” Deniz bir elini kalbinin üzerine götürüp diğer elini tribünlere kaldırarak gülümsedi. Aynı gülümsemenin bir benzeri benim yüzümde belirirken bakışlarımdan gurur aktığına emindim. Gururlu bir anne gibi onu her böyle gördüğümde kenarda köşede ağlamamak için çok zor duruyordum.

Yaşadıkları kötü hissettirse de taraftarı her zaman arkasındaydı. Bunu bu basket maçında bile gösteriyorlardı. Yakında kendisi de o gururu hissedecekti. Günler geçip süreç uzadıkça inancı soğusa da günü geldiğinde o da kendisiyle bizim onunla gurur duyduğumuz gibi gururlanacaktı. Bunu biliyor, buna inanıyordum.

Deniz’in hemen ardından Alperen için de tezahürat yapıldığında Alperen onun aksine ayağa kalkıp belediye başkanı gibi tribünleri selamlamaya başladı. Başımı iki yana sallayarak parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. “Yakında otobüse binip ön sıradan halkı selamlayacak diye korkmuyor değilim.” diyen Deniz’i duyan Alperen yerine oturdu.

“Yaparım kardeşim.” dedi Alperen. “Yaparım. Hakkım değil mi? Koskoca Galatasaray’ın aslan mı aslan stoperiyim ben. Yakında sahalara da dönüyorum çok şükür. Geri dönüşümü konvoyla kutlamamız yok mu Utku’m?”

“Yok kardeşim.”

Alperen yüzünü buruşturarak önüne döndü. “Bu da iyice yaşlandı. Her şeye hayır diyor.”

“Yalnız o senden daha genç.” dediğimde ters ters suratıma baktı. Arada yaş kompleksi nüksediyordu.

“Güneş’e bir daha ters ters bakarsan bir sakatlık daha alıp sezonu kapatacaksın Alpingo.”

“Özür dilerim Lara bacım.”

Derin bir nefes aldım. “Hiç problem değil.” Yerimde rahat-

sızca kıpırdandım. “Yalnız böyle en önde olmamıza sahiden gerek var mıydı? Yani utanmasak sahanın ortasında oturacagız. Oyuncular da üstümüzden basket atarlardı artık.”

Deniz, “Basket maçı izlenecek en iyi yer burasıdır.” dese de ben pek emin değildim.

“Ya yüzümün ortasına top gelirse?”

“Gelmez.” dedi Deniz. “Top yaklaşırsa ben hallederim.”

“Ya...” dedim uzata uzata. “Burada da mı kahraman olmak istiyorsun?”

Alperen’in oflama sesi araya girdi. “Dilara’m, neredesin benim güzel sevdiğim? Basket maçına gelip aşkı biraz uzaklaştıralım derken asıl aşkı yanımda sürüklemişim. Yanımda aşka en uzak insan tanesi Atlas’ı getirseydim keşke.”

Sırıttım. “Belki bir gün sen de buraya sevdiceğinle gelirsin Alperen.”

“Allah nasip ederse...”

“Ayrıca bir yanlışını da düzeltmek isterim müsaadenle. Artık aşka en uzak insan Atlas olmayabilir. Beril’e bayağı fena kafayı takmış durumda. Âşık mı değil mi anlamadım ama çapkınlık modunu kapatmışa benziyor. İnanmak güç olsa da...”

Alperen kirli sakalla çevrili çenesini kaşırken başını salladı. “Atlas’ın bu konularda adam olacağına olan inancımın benim Dilara’mdan vazgeçeceğime olan inancım aynı. Sıfırın altında kırk falan anlayacağın. Kız bunu reddetti diye ilgisini çekiyordur. Yoksa Atlas ve aşk? Kafayı yormaz, sonuna bakmaz. He bir de adam olmaz.”

Ellerimi kucağımın üzerinde birleştirdim. “Belki olur ya...” Deniz bu konu hakkında bir yorum yapmadı. Zaten uzun zamandır Deniz de Atlas da birbirleri hakkında konuşmamayı tercih ediyorlardı. Aralarını tam anlamıyla düzeltemediğime içim ayrı bir sıkılıyordu.

Her olayda bir Pollyannalık yapmam gerekiyordu. Özellikle konu Atlas’sa... Evet, aşktan çok uzak olabilirdi ama Beril

hakkında konuşurken gözlerinde daha önce görmediğim duyguların pırıltılarını görmüştüm. Sanki gerçekten hoşlanıyor gibiydi ve bunun Beril'in onu reddetmesiyle alakası yoktu. Üstelik reddedilmiş de sayılmazdı. Yalnızca şu an bir ayrılık yaşıyorlardı ve Beril asla ona doğru bir adım atmıyordu. Ben Atlas'ı dize getirecek olan Beril'den razıydım. Yalnızca umarım geleceğin çapkın futbolcusunu yetiştirmiyoruzdur, diye dua ediyordum.

Bir süre sonra hava atışıyla birlikte maç başladı. Pür dikkat seyretmeye başladığımda taraftar da bir an olsun susmuyordu. İş için değil de taraftar olmaya gelmenin keyfinin bir ayrı olduğunu da söylemem gerekiyordu. İlk dakikalarda rakip takımdan bir oyuncunun Galatasaraylı oyuncuyu düşürmesiyle Alperen oturduğu yerde öne kaydı. "Faul, faul!"

"Tamam Alperen. Verdi zaten faulü." Galatasaraylı oyuncu serbest atış için potanın karşısına geçtiğinde diğer oyuncular çevresindeydi.

"Penaltı mı kullanıyor?" diye sordu Alperen.

Derin bir nefes aldım. "Sence basketbolda penaltı var mı?"

"Yok mu?"

"Serbest atış." dediğimde *vay be* dercesine dudak büktü. "Futbolcu olduğunu bu kadar belli edemezsin."

"Bir de az önce buraya gelmeyi özlemişim, diyordu." diyerek başını benim üzerimden uzatarak Alperen'e baktı. "Sen hayatında hiç basketbol maçı izledin mi acaba Alpingo?"

Galatasaraylı oyuncunun topu potaya atmasıyla tribünlerden ses yükselirken bizimkiler de alkışladı. "Gol be! Aferin kardeşime benim."

Başımı iki yana salladım. "Gol değil desem de ikna olmayacaksın değil mi?"

"Hayır." dedi Alperen. "Ben barbarsporum."

Maç serbest vuruşların ardından devam ederken iki takım da iyi oynuyordu. Rakip takım çizgi dışından nefis bir basket

attığında üç puanı aldı. “Ben olsam hep üç puanlık yerden atardım. Ne uğraşacağım ikiyle birle?”

“Muazzam bir futbolcu matematiği.”

Başımı Deniz’e doğru eğdim. Dirseklerini dizlerine yaslamış heyecanla maçı takip ediyordu ancak onu doğru baktığımı hissetmiş olacak ki omzunun üzerinden bakarak göz kırptı. “Sana bir şeyler alayım mı?”

Kaşlarım havaya kalktı. “Şimdi, maç devam ederken mi?”

“İstiyorsan evet.” dediğinde erimeyi düşünsem de her tarafta kameraların olduğunu hatırlayıp gülümsemekle yetindim.

“Arada olabilir...”

Tekrar göz kırparak önüne döndü. Bilerek mi yapıyordu? Kalbim, pır pır pır...

Tekrar sahaya baktığımda oyuncu elindeki topu potanın altında bekleyen arkadaşına attı. Pis Yedili Cimbom’un yıllar sonra Galatasaraylı bir basketbol oyuncusuyla evlenmesi ve bir de çocukları olmasını ayakta alkışlıyordum. Gerçek bir manifestti.

İşaretparmağımla Deniziin kolunu dürttüğümde yerinde doğrularak başını bana doğru eğdi. “O oyuncunun eşini tanıyor musun?”

Kaşlarını çattı. “Hayır.”

Şok içinde gözlerimi açtım. “Ne demek hayır? Pis Yedili dizisindeki Cimbom işte. Düğünlerine gitmedin mi?”

“İstanbulda değildim.” dedi. “Yakında bebekleri doğacakmış. Ziyarete birlikte gideriz.”

“Gideriz birlikte.” diyerek gözlerimi kapatıp açtım. “Sen bu boyla çok iyi basketbolcu da olurdun Deniz. Herkesi geride bırakırdın.”

“Sevgilin olduğum için her konuda en iyisi olduğumu düşünüyor olabilir misin?” derken muzipliğiyle gülümsüyordu.

Sevgilim olduğunu bir daha söyle...

Dudak büzdüm. “Hiç alakası olduğunu düşünmüyorum.

Ben objektif biriyim.”

“Eminim öyledir yedi numara tribünü.”

Öyleydim, yalan mı söyleyeyim? Deniz’in lisansını yeniden alması ve maçlara dönmesi için her gece dua ediyordum. “Yedi, yedi, yedi!” diyerek ara sıra Utku Deniz manifestimi de ihmal etmiyordum tabii ki.

İlk çeyrek bitiminde rakip takım öndeydi. Oyuncular kenara geçerken dansçı kızların sahanın ortasına gelmesiyle Alperen şok içinde olduğu yerde hareketsizce kaldı. Kendimi Amerikan dizilerinden birinde gibi hissederken dans başladı. Deniz kafasını eğmiş telefonunda bir şeylerle ilgilenirken Alperen’in kolunu dürttüm. “Sorun ne?”

Boğazını temizledi. “Bu nedir?”

“Bilmiyor muydun?”

“Yok.” diyerek kafasını çevirdi. “Dilara’ma söyleme sakın.”

“Söylesem ne olacak sanki Alperen?”

Gözlerini kıstı. “İyi. Boşnak böreğim de kafasını kaldırıp izlesin bu dans gösterisini o zaman.”

Kaşlarını kaldırarak Deniz’e baktığımda adını duyunca o da bize döndü. “Gerek yok. Ben böyle iyiyim.”

“Ben sorun etmem.” diyerek omuz silktim. Yalandı. Tamam, ortada hiçbir şey yoktu ama ben kıskanç bir kadındım. Her ne kadar göstermiyor olsam da... Ne gerek vardı şimdi dans izlemeye değil mi?

Deniz sırtarak öyle mi dercesine kaşlarını kaldırdı. Alperen telefonu çalınca ayağa kalkıp bizden uzaklaşırken Deniz de telefonunu cebine atarak bana yaklaştı. Burnu neredeyse burnuma değecek kadar yaklaştığında yutkunma ihtiyacı hissettim. “Deniz... Ne yapıyorsun?”

“Sen bugün hiç olmayacak şeyler söylüyorsun farkında mısın?”

Nefesime çarpan nefesiyle bir kez daha yutkunup başımı omzuma doğru eğdim. Bakışlarını önce eğilmemle dökü-

len saçlarımda, ardından dudaklarım ve gözlerimde gezdirdi. “Uzaklaşsan iyi olur.”

Dilini şaklattı. “Uzaklaşmasam nasıl olur?”

Yüzüm nasıl bir hâl aldı bilmiyorum ama işaretparmağını burnumun ucuna dokundurarak sırttı. Saniyeler sonra geri çekildiğinde yanaklarımın cayır cayır yandığından emindim. “Bu oynamaların hesabı alınır.”

“Heyecanla bekliyorum.” derken kumral saçlarını eliyle dağıttı.

Alperen yanıma döndüğünde ikinci çeyrek başlamadan evvel salonun tepesinde bulunan ekranda üçümüz görüldük. Yanımdaki iki adamı görenler direkt olarak alkışlamaya başladıklarında Deniz bana doğru eğilerek parmaklarını dudaklarının üzerine yasladı. “Gül gül.” dedim dişlerimin arasından. “Bayılıyorsun benimle magazinlere düşmeye. Al bak artık oradan çıkışımız da olmaz. Allah’ım geliyorlar. Bu kız Utku’muza hiç yakışmamış yorumlarını yapmaya geliyorlar, hissediyorum.”

Ekrandaki görüntümüz kaybolurken kaşları çatıldı. “Senin benim yanıma yakışman ya da yakışmaman söz konusu bile olamaz Güneş. Ortada bir yanına yakışma mevzusu varsa eğer, ben senin yanına yakışmışımdır.” dedi tane tane. “Bunun dahası yok. İlerisi de yok, gerisi de.”

Kucağımda tuttuğum elimi alarak parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdi. Birleşen ellerimizi dizinin üzerine koyarak başlayan maça odaklandı.

Boştaki elimle telefonumu çıkararak sosyal medyaya giriş yaptım. Tabii ki her yerde burada çekilen fotoğraflarımız dolaşıyordu. Instagram’da dolaşıma girenlerden bazıları buradaki-lerin çektikleriydi bazılarıysa tribünden çekilenlerdi. Bir kesim de televizyonda bizi gördüğü anı yakalamıştı. Fotoğrafımızın magazine ilk düştüğü zamandaki gibi hissetmiyordum. Şu an çok daha rahattım ve bunun nedeni kesinlikle Deniz’in verdiği güven ve cesaretti.

Salona girerken bir çekilen bir fotoğrafımıza takılı kaldım. Deniz bir eliyle ceketini ve telefonunu tutarken hemen sağında ben vardım. Ellerimiz sımsıkı birbirini kavrarken ben gülümseyerek tribünlere bakıyordum, Deniz'in bakışlarıysa aynı gülümsemeyle beni buluyordu. Fotoğrafımız tam yürürken çekilse de öylesine güzeldi ki uzun bir süre bakışlarımı ikimizden ayıramadım.

Fotoğrafi kaydederek diğerlerinin arasında gezmeye başladığımda yorumlara bakmamakta kararlıyım. O an yaşadığım keyfi herhangi bir yorumun bozmasını istemiyordum. Yine de ben iflah olmaktan çok uzaktım. Beğendiğim bir fotoğrafımızın yorumlarına tıklamamak için kendimle savaşısam da sonunda tıkladım. Kendimi gelebilecek her şeye hazırlamışken en başta, “Valla çok güzeller, kıskandım.” yorumunu görmemle duraksadım. Hemen altındaki nazar duası yorumuyla bir tık daha şok olurken dudaklarımdan şaşkınlık nidası döküldü. Burası sadece Galatasaray magazini yapan bir sayfaydı. Taraftarın Deniz’e karşı duyduğu sevgiden olduğunu düşünüp genel bir spor magazini sayfasının yorumlarına baktığımda da aynı tarz yorumlar olduğunu gördüm. Deniziin ben üzülüyorum diye herkesi tek tek bulup güzel yorumlar yaptırmış olmasının ihtimali yüzde kaçtı?

İmkânsızdı.

“Boy farkını düşünürsek uzak mesafe ilişkisi zor oluyor mu acaba?” yorumuyla güldüm. Aslında çok da zor olduğunu söyleyemezdim. Deniz tek koluyla belimi kavrayıp bana eğildiğinden hiç zorlanmıyordum. Eridiğim bir hareketti.

Ekranı kapatıp tekrar maçı izlemeye döndüm. Deniz ve Alperen kollarını dizlerine yaslamış hem maçı seyrediyorlar hem de aralarında ben yokmuşum gibi rahatça sohbetlerini ediyorlardı. Alperen dansçı kızlar şokunu kolay atlatmışa benziyordu. Yine de o anki yüz ifadesini asla unutamazdım. Eğer kameralar çektiyse hemen WhatsApp üzerinden o halini çıkartma yapma-

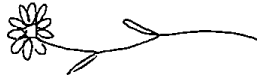
ya hazırdım. Arda Turan'ın şok olmuş yüz ifadesine yeni bir rakip gelmişti.

Futbolcuların moodluk fotoğraflarını mesajlaşırken kullanıyordum, evet. Kim kullanmazdı ki? O fotoğrafları ayrı, duygusal edit videoları ayrı güzel oluyordu.

Maçın son çeyreği bitmek üzereyken durumlar eşitti. Gitgide heyecanlı bir atmosfere bürünen maçta bizimkiler yerlerinde duramazken ben de merakla sonucu bekliyordum. Birkaç sayı farkla kazanan Galatasaray olurken oyuncular sevinçlerine Deniz ve Alperen'i de davet ettiler. İkisi sahanın ortasına geçip basketbol takımıyla sevinmeye başladığında taraftar da onlara eşlik ediyordu.'

Bir an Alperen yine kameraların önüne geçip elleriyle D harfi yapacak sansam da kendini frenlemiş olmalıydı. Elinde olsa kendi de dünya kupasına giderdi diye düşünüyordum. Yakın zamanda maçlara çıkacak olmasa eminim giderdi de.

Güzel bir gündü. Beklediğimden daha çok eğlendiğim, kafamı kısa bir an da olsa boşaltabildiğim bir gün olmuştu. Belki de uzun bir zaman için güzel diyebileceğim son günlerden biriydi ancak bundan haberim yoktu.

Dünya kupası startı veriliyordu. Kupayı kimin kazanacağını daha şimdiden biliyordum. Burada da kaybetmeyecektim.

"Katar yolcusu kalmasın." diyen Dilara'ya bir kez daha sarılıp geri çekildim. "Bekle beni dünya kupası."

"Bol bol fotoğraf atmayı unutma." dediğimde sırtarak başını salladı. Sonunda ekip olarak Katar'a gitme vakitleri gelmişti. Çok yakında dünya kupası başlayacaktı. O kupa en başta benim ülkemin hakkıydı ama sağlık olsun... "İmzalı formaları getirmeyi de unutma. Bir de Messi, iki de Messi, üç de Messi..."

“Yok.” diyerek başını iki yana salladığında kaşlarımı çat-tım. Evet, yine başlıyorduk. “Bir de Ronaldo, iki de Ronaldo, üç de Ronaldo...”

“Boşuna anlatıyorsun. Dünya kupası bu sene Arjantin’in.”

“Ben Fransa diyorum.” diyerek oturduğu yerden seslendi Ferhat.

Dilara, “Portekiz’in alacağını söylememe gerek var mı?” diye sorduğunda bayık bakışlar attım. “Katar dönüşü ben de sana böyle bakacağım Lara Güneş Yazgan.”

“Görürüz bakalım.” diyerek sııttım. Dilara bizle vedalaş-tıktan sonra odadan ayrıldığında Ferhat’a döndüm. “Biz de çı-kalım mı?”

Kolundaki saate bakıp hemen ardından ayağa kalktı. “Çıkalım.”

Bugün milli takımın ilk antrenman günüydü. Yalnızca bu-gün ve maç günü onlarla birlikte olacaktık. Bugünkü planımız teknik direktör ve milli takım kaptanıyla röportaj yapmakken maç günü her zamanki seyrinde ilerleyecekti.

Benim yedi numaram lisansı olmadığı için orada olmayacaktı.

Sabah işe gelirken telefonda konuşmuştuk. Sesi bitkin ge-liyordu ama hocasıyla bireysel antrenman günü olduğunu söy-lemişti. Son zamanlarda canımızı sıkan çok fazla şey olsa da Deniz’de farklı bir şeyler daha var gibi geliyordu. Her ne kadar konuşması için ısrar etsem de ağzını bıçak açmıyordu. Her şeyi benimle paylaşan adam konu her neyse bu sefer suskunluğu koruyordu.

Ferhat ve ekipteki diğer arkadaşlarımızla şirketten ayrılıp milli takım antrenmanının yapılacağı yere ulaştığımızda tesis-leri görüntüleyerek ilk paylaşımı yaptım. Sosyal medyadaki paylaşımı halledince Deniz’le sohbetimize girdim.

Lara Güneş: gözlerim seni arıyor...

Mesajı atıp Ferhat’a yetiştiğimde kısa süre içerisinde telefo-numun bildirim sesini duydum.

Utku Deniz: Mecbur oraya geleceğiz o zaman

Lara Güneş: mecbur mu?

Utku Deniz: Geliyorum

Sırtarak ekranı kilitledim. Benim işlerim, onun antrenmanları derken bu aralar bir türlü fırsat bulup buluşamıyorduk. “Deniz geliyor.” dedim Ferhat’a.

“Sensizliğe dayanamadı yani?” diyerek muzipçe konuştuğunda yüzümdeki saçma sırıtışı silerek ciddileştim.

“Ne alakası var? Arkadaşlarını ziyarete geliyor.”

Yüzünü şekilden şekle sokup, “Aynen aynen.” dediğinde gözlerimi devirdim. “Hepinizde de maşallah bir imalar bir imalar!”

Telefonum tekrar titredi.

Utku Deniz: Gelemiyorum

Lara Güneş: bir şey mi oldu?

Utku Deniz: İzgi aradı. Görüşmemiz gerekiyormuş

Lara Güneş: KESİN GÜZEL HABERLER ALACAĞIZ!!!

Utku Deniz: İnşallah güzelim

Güzelin miyim sahiden, yazmamak için kendimi zor tuttum.

Lara Güneş: o zaman çabuk oraya git ve bana güzel haberlerle gel olur muuu? bekliyorum

Utku Deniz: Bekle bakalım

“Plan iptal.” dedim Ferhat’a. “Gelemiyor. Yarkın geldi mi? Buradan çıktıktan sonra marka için görüşmeye gidecektik.” Soruyu sormamla karşıdan gelen Yarkın’ı görmem bir oldu. “Hah! Gelmiş bile.”

“Biz işlerimizi bir an önce halledip çıkalım Lara.” diyerek soluğu yanımda aldı. “Marka görüşmesi yapacağımız şirket başı uzak bir konumda. Neredeyse İstanbul dışında. Gidişimiz uzun süreceği gibi görüşmeler de bir o kadar uzar.”

Başımı sallayarak onayladım. “Tamamdır.”

Milli takımdakilerin antrenman yapacağı sahaya geldiğimizde birkaç görüntü ve video alarak Sporun Nabzı grafikeri-

ne mail yoluyla gönderdim. Atlas ve Eymen'i köşede paslaşırken gördüğümde el sallayarak gülümsedim. Bir zaman sonra Fenerbahçe'den İsmail koşarak Atlas'ın sırtına atladığında gülüşmeye başladılar. Atlas onu yere devirirken İsmail yavaş sayılacak şekilde bacağını ona doğru salladı.

Derbi maçlarında birbirini yedikten sonra erkekler...

Bayrak aşkı ortak olunca ortaya böyle bir görüntü çıkıyordu.

"Milli takım sezonu açtı." yazarak paylaştığım hikâyeye birlikte hesap canlandı. Pek çok kişi bu sefer milli takımdan fazlasıyla umutluydu. Ben de öyleydim elbette. Özellikle genç oyuncularımızdan beklenti epey yüksekti. Tabii en ufak hatalarında çarmıha gerilme endişesi taşımaları performanslarının çok daha iyi olacağını düşünüyordum. Taraftar olmak, holigan olmak, sahada her şeyin en iyisini istemek anlaşılacak meselelerdi ama sporcuların en ufak hatalarında tüm başarılarını bir kenara itip onları ağza alınmayacak laflarla gömmek mantıklı bir hareket değildi.

Genç sporcularımıza bugün sahip çıktığımızda günü geldiğinde hepimizi gururlandıran onlar olacaklardı.

Atlas antrenmanına kısa bir ara verip karşımda durdu. "Şu ekibinize Berili de katsanız nasıl olur Lara?"

"Onun işi başka Atlas."

"Ne olacak?" diye sordu umursamazca. Gölgelelik bir yere geçerek çömeldi. "Gariban Atlas sevinmesin mi hiç?"

Omuz silktilim. "Pek de garibana benzemiyor o Atlas. Ne yapıyorsa kendi kendine yapıyor diye biliyorum."

Ofladı. "Göm göm. Biraz daha göm beni. Beril'in yanında da göm hatta Lara."

"Seni Utku'na söyleyeyim de gör." diyen Eymen'i duyduğumda sorarcasına kaşlarını kaldırdım.

"Neyi söyleyeceksin Utku'na?"

Kafasıyla yerdeki Atlas'ı işaret etti. "O biliyor."

"Ben de bilmeyeyim mi?"

Sırıtmakla yetindi. Kendi aralarında bir şeyler döndürüyorlardı ama erkekleri anlamak bazen mümkün olmuyordu.

Belki de hiçbir zaman olmuyordu...

Akşamüzeri rüzgârı beklediğimden daha sert eserken ürperdim. Milli takım kampından erkenden ayrılmak durumunda kalmamızın sebebi gideceğimiz yerin beklediğimizden uzakta olmasıydı. Ferhat'ı orada bırakıp Yarkın'la birlikte marka sponsorluğu görüşmesi için geldiğimiz bu yerin kesinlikle İstanbul dışı olarak kabul edilmesi gerektiğini düşünüyordum.

Görüşme bittikten sonra nihayet markanın ofisinden çıktığımda titreyen telefonumun ekranında Utku Deniz Has adını gördüğümde sevinçle çağrıyı cevapladım.

“Deniz.” dedim son hecesini uzatırken. Sesim hiç beklediğim şekilde cilveli çıkarken güldüğünü duydum. Benimle aynı tonda, “Güneş.” dediğinde bu sefer gülen bendim.

Tüm günün yorgunluğuyla sifıra düşen enerjim sesini duymamla yüzde yüze ulaştı.

“İki gün görüşmedik diye yıllardır görüşmemişiz muamelesi yapamazsın ama!”

“Yaparım.” derken sesi netti. “Birkaç saat görmediğimde de yaparım. Güneş’imden almam gereken vitaminlere ihtiyacım var. Futbolcuyum ben. Sağlığım fevkalade olmalı.”

“Bu özledim demenin Utku Deniz Has versiyonu mu?”

“Öyle.” derken gülüş sesini duydum. “Gündüz milli takım kampına da geledim zaten. Şimdi geleyim mi?”

“Olmaz.” derken omuzlarım düştü. “Ben de özledim ama gelemesin. Şirkette değilim çünkü.”

Bir süre cevap beklesem de Deniz'den ses gelmeyince telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. “Tam da zamanıydı.” Şarjım bitmişti. Üstelik Yarkın da yanımdan ayrılmıştı.

Görüşme beklediğimizden uzun sürünce Yarkın şirkette kalan işlerini halletmek için benden önce çıkmıştı. Ben markanın ofisinden ayrılana kadar da hava kararmaya yüz tutmuştu. Geldiğimiz yer hem şirketten hem de evimden fazlasıyla uzaktı. Oldubittiye getirip Yarkın'la çıkmadığım için çoktan pişman olmuştum bile. Sabah milli takım kampının ardından hemen buraya gelmiştik, o yüzden Deniz'le de konuşabilme fırsatımız olmamıştı.

Etrafta tek bir ses bile yokken taksi bekliyordum. Hayır, dağ başında da değildim ama fazla tenhaydı. Telefonumun şarjına bakmayı akıl etmemek tamamen benim hatamdı.

Taksi bulmak umuduyla biraz daha yürümeye karar verdiğimde arkamdan gelen adım seslerini duyunca telefonumu ve çantamı sıkıca kavradım. Arkamı döndüğümde gördüğüm yüzle vücudumu saniyeler içerisinde bir titreme sararken aldığım nefes zehir gibi içimi yaktı. Kalbim korkunun etkisi altında şiddetle çarparken bir adım geriye attım. Elim istemsizce saçlarıma dokundu. "Sen..."

"Ben ya." dediğinde yıllar sonra sesini duymak bile zulüm gibi geldi. "Baban geldi. Hoş geldin demeyecek misin kızım?"

Bakışlarım tereddütle etrafta gezindiğinde herhangi bir insan görmeyi bekledim ama kimse yoktu. Şarjım bitik, etraf ıssız ve babam yıllar sonra karşımda. Çocukluğumun korkulu rüyası tam karşımdaydı.

Tereddütle sordum. "Burada ne işin var? Beni mi takip ediyorsun?"

"Ben senin babanım." derken sesi sert çıktı. Soğuk bir esinti tenime değip geçerken ürperdim. Bu kez rüzgâr değildi ürperti-nin sebebi. "Seni takip ettiğimi mi düşünüyorsun Lara?"

Yutkundum. "İş görüşmesi yaptığım bu şehirden uzak ve ıssız yerde benimle aynı anda ne işin var o zaman?" diye sordum. "Öyle düşünmem normal değil mi?"

"Başka türlü yanına yaklaşamıyorum." derken bir adım

daha atarak yaklaştı. Ne demekti bu? “Ya yalnız kalmıyorsun ya da önüme birilerini çıkartıyorlar.”

“Ne diyorsun?” Bir adım geriye attım. “Gerçekten anlamıyorum.”

“Amcan.” dediğinde kaşlarım ağır ağır çatıldı. “Ölümle yüzleşince iyilik meleğine dönesi tutmuş. Benimle görüşmüyor, yanınıza yaklaşmama engel oluyor.”

Duyduklarım, karşımda onu görmemden daha büyük bir şok etkisi yaratmıştı. Bahsettiği kişi gerçekten benim tanıdığım adam mıydı?

“Senin nasıl bir insan olduğunu o da anlamışsa demek ki.” dediğimde yüzündeki ifade benim için fazla tanıdıktı. Küçük Lara Güneş’in neredeyse her gün gördüğü bakıştı. Öfkeyle dolup taşan ve benden nefret ettiğini düşündürten o bakışlar...

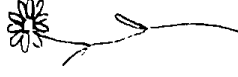
Çocukluğumu bir hiç uğruna mahveden bu adam şimdi karşımda bu yaşlarımı da mahvetmek ister gibi duruyordu ve göstermemeye çabalasam da o kadar korkuyordum ki ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Evet, korktuğum kişi babamdı. İşten gelmesini heyecanla beklemeyi, saçlarımı okşamasını, özgürce boynuna atlamayı, kahramanım olmasını isterken yalnızca korktuğumdu.

Bazı kızlar babalarının prensesi olamadığı gibi, bazı babalar da kızlarının kahramanı olacaklarına korkulu rüyaları olurlardı. Ben hiçbir zaman ilk kesimde olamamıştım. Onu böyle tanımaktansa hiç tanımamayı dahi tercih ederdim ama her zaman her istediğimiz olamıyordu.

Küçük bir kız çocuğunu, kendi kızını düşünmeden inciten kişi şimdi karşımdaydı. Ve ben artık o küçük kız çocuğu olmasam da onun karşısında öyleymiş gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Ben Lara Güneş.

Dik durmaya çalışan bir kadını. Sırtıma yüklenen, babamın çocukluğumda bıraktığı kamburlara rağmen.

Utku Deniz Has

Güneş'e ulaşamıyordum.

"Oğlum sakın olsana bir lan. Kızın şarjı bitmiştir."

"Saatten haberin var mı Alperen? Güneş bana bir şekilde ulaşırdı. Üstelik şirkette de değilmiş. Nerede olduğunu bile sora-
madım."

Bir şey vardı. Kalbimi sıkıştıran bu hissin onunla ilgili ol-
duğunu biliyordum.

Yarım saat önce telefonda konuşurken aniden aramamız ka-
panmıştı ve o dakikadan itibaren ona bir daha ulaşamamıştım.
Alperen'in dediği gibiydi belki de ama içimi kasıp kavuran bir
his öyle olmadığını söylüyordu.

"Şimdi şirketi arayıp son gittiği yeri öğren diyeceğim ama
ortalığı ateşlendireceksin Utkuım. Bir dur, biraz bekle. Daha
geç olursa arar, yerlerini öğrenir gideriz zaten."

"Daha geç olduğunda her şey için de geç olursa?" diye so-
rarken çenemi öfkeyle oynattım. Güneş'in amcasına da angut
dediği o lavuğa da güvenmiyordum.

"Dilara'ya soralım."

Başımı salladım. Kısa mesafede volta atarak Dilara'yı ara-
masını bekledim. Saniyeler sonra ciddi bir ifadeyle, "Dilara."
dedi Alperen. Olanları özet geçtiğinde bakışları tereddütte üze-
rime döndü.

"Ne oluyor?" diyerek ona yaklaştım. Bir şey vardı. Şarjı bit-
miş olsa bile şu zamana kadar dönmüş olması gerekirdi.

"Yarkın'la milli takım kampından sonra iş görüşmesine git-
mişler ama Yarkın Lara'dan önce ayrılmış."

Uzanıp telefonu aldım. "Nerede bu yer?" diye sordum hız-
lıca. Salonun çıkışına doğru ilerlerken aynı zamanda köşeden
araba anahtarımı kaptım.

Dilara, “Hemen konumu atıyorum.” diyerek telefonu kapattığında evden çıktım. Alperen koşarak bana yetiştiğinde kalbim uzun zaman sonra ilk kez korku doluydu.

Çocukluğuna yetişememiştim çünkü ben de çocuktum. Ama şimdi... Şimdi yine bir şeyler oluyorsa ve ben yine yetişemezsem kendimi asla affetmezdim.

“Kardeşim sakın ol. Arabayı da şöyle sürme güzünü seveyim. Lara’yı bulacağız ama kaza yapmadan bulalım, değil mi?”

Dilara’nın attığı konuma son hızla sürmeye başladığımda Alperen’in söylediği sözleri duymuyordum. Telefonumun çalmasıyla birlikte Güneş olduğunu düşünerek hızlı davranısam da bilinmeyen bir numara olduğunu görmemle kaşlarım çatıldı. Aramayı cevaplayıp kulağıma götürdüm. “Utku?” Tanımadığım bir ses olmasından dolayı bir süre cevap vermedim. Alperen yanımda ciddi bir ifadeyle *ne oldu* dercesine bakarken telefondaki bir kez daha konuştu. “Benim, Buğra.”

Angut Buğra.

Güneş’in ona karşı olan kızgınlığı ve her defasında angut demesi kafamın içinde yankılanırken tüm gerginliğime rağmen sakın kaldım. “Evet?”

“Telefonunu şirketten buldurdum.” diyerek açıklama yapmaya başladığında derin bir nefes aldım. Kısa kesmeliydi. “Lara hakkında söylemem gereken bir şey var.”

Şimdi ilgimi çekmeye başlamıştı. “Dinliyorum.”

“Babası İstanbul’a gelmiş.”

Tek bir cümle duvara toslamışım hissiyatı verirken direksiyonu daha sıkı kavradım. Sokuk herif. Güneş’e, benim Güneş’ime çocukken neler yaşatmıştı bilmesem de tahmin etmek zor olmuyordu. Karşıma çıktığı an kendimi hâkim olamayacağımın bilincindeydim. “Babam biliyormuş ama ben daha yeni öğrendim Utku. Uzun süredir de babam sayesinde Lara’nın yanına yaklaşamıyormuş. Yine de haberin olsun iş-

tedim. Babaannem öğrenince fenalaştı. Biz şimdi hastanede-
yiz ve Lara'ya ulaşamıyoruz. Senin yanında mı?"

Değildi.

Lara yanımda değildi ve babası İstanbul'daydı. Üstelik ne-
rede olduğunu bile öğrenemiyordum.

Ona onu bir daha kimsenin incitemeyeceğine dair söz ver-
miştim.

"Güneş'e ben de ulaşamıyorum." derken sesimin sert çık-
masını engelleyemedim. "Demek ki baban yeterince engel
olamıyormuş Buğra. Kendi başına hareket etmek yerine haber
vermesi gerekiyordu."

"Nereden bilebilirdi? Ayrıca Lara'nın babasıyla olduğu ne
malum?"

Cevap vermeden telefonu kapattım. Arabanın içindeki
ölüm sessizliğinden dolayı Alperen her şeyi duymuştu. Hiç-
bir şey sormadan, "Kardeşim biraz yavaşla." dediğini duydum.
Yavaşlayamazdım. Kafamın içi ihtimallerle o kadar doluydu
ki yolu nasıl gördüğümün bile farkında değildim. "Bak biliyo-
rum, çok endişelisin ama böyle olmaz. Lara'nın babasıyla arası
bu kadar kötü mü?" Bakışlarımı yoldan ayırmadım. Kötüydü.
Tahmin bile edemeyeceğim kadar kötü olduğunu ve eğer baba-
sını gördüyse çok korkacağını biliyordum. "Yani demek istedi-
ğim... Zarar verir mi babası?"

Dişlerimi kırılacak kadar birbirine bastırdığımda direksiyo-
nu tutan parmak boğumlarım beyazladı. Dişlerimin arasından
güçlkle, "İzin vermem." kelimeleri döküldü. Ona söz vermiş-
tim. Yanında olduğum sürece ona kimsenin zarar veremeyece-
ği konusunda önce kendime sonra da ona söz vermiştim.

Belki tam şu an kalbi korkuyla çarpıyordu ve ben yanında
yoktum. Daha önce de olamadığım gibi...Bu sefer öyle olma-
yacaktı.

Âşık olduğum kadına da dokunmaya kıyamadığım saçları-
na da kimsenin zarar vermesine izin vermezdim.

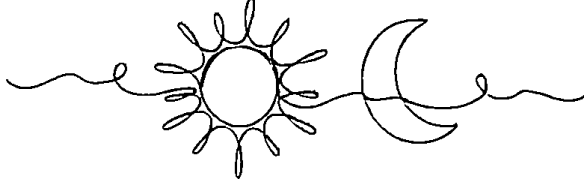
Çocukluğum çocukluğunu bulamamıştı ama yetişkin Utku Deniz hem Güneş'ini hem de onun çocukluğunu bulmuştu. Şimdi onu kaybetmeye de çocukluğunda yaşadığı acıları tekrar yaşamasına da izin vermeye de hiç niyetim yoktu.

Güneş'e âşıktım.

Tek bir saç teli için herkesi silecek, tüm dünyayı yakabilecek kadar âşıktım.

@ayisigikitap

bölüm

ALTI

*Y*edi yaşımdaydım.

Acısını hissettiğim, çocukluğuma dair hatırladığım ilk tokadı yediğimde yedi yaşımdaydım. Tek sebebi sokağa çıkıp oyun oynamak istememdi. Bir daha hiç istemedim.

Küçük bir çocuğun evinin önüne çıkıp oyun oynamak istemesinden daha doğal bir şey yoktu belki de ama küçük Lara Güneş bunu bilmiyordu. Onun için yedi yaşından itibaren oyun oynamak istemek saklanması gereken bir şey haline gelmişti. Çünkü başkalarına olan sinirini de geçmişine duyduğu öfkeyi de küçücük bir kız çocuğundan çıkarmaya çalışan bir babası vardı.

Baba.

Büyütmek zorunda kaldığım çocukluğumla birlikte o zamanda bıraktığım bir kelime. Acı, gözyaşı ama en çok da kaybedilmiş çocukluğumu sığdırdığım bir kelimeydi. Birçok kişi için tebessüm sebebiydi, benim için de olmasını pek çok kez diledim. Olmadı. Baba olmak için babalık da yapmak gerekiyordu. Doğduğu andan itibaren çocuklarının gözlerinin içine

bakıp onları tüm dünyadan koruyan babalarla, yalnızca doğmalarını sağlayan babalar bir tutulamazdı. Bu onlara haksızlık olurdu.

Benim babam hiçbir zaman baba olmamıştı. Olmak bile istememişti. Annemi hiç tanımamıştım. Beni doğurduktan sonra yurtdışına gittiğini biliyordum. Başka bir bilğim yoktu. Onu aramamıştım, aramayı hiç düşünmemiştim bile. Yıllar sonra çıkıp gelse dahi hiçbir şey ifade etmezdi, geç kalmıştı. Küçük bir bebeği, küçük bir kız çocuğunu nasıl bir adamla baş başa bıraktığını en iyi bilen oydu. En çok da bildiği halde çekip gitmesi kırıyordu kalbimi. İşte bu yüzden artık her şeyi geride bıraktığım bu yaşta, ona hiç ihtiyacım kalmadığında çıkıp gelmesi umurumda olmazdı.

Bazı geç kalışların telafisi yoktu, ne bu dünyada ne de diğer dünyada. O geç kalışların bıraktığı yara izleri her an sızlayarak unutturmazdı yaşananları.

Hayatımın hiçbir döneminde bir annem olmamıştı. O beni doğuran kadındı. Ve yine hayatımın hiçbir döneminde babam da olmamıştı. O beni zorla da olsa büyütmeye çalışan bir insandı.

Küçük Lara Güneş için aile kavramı babaannesinden ibaret. Veli toplantılarının çoğunu bana bakmak için çalışırken kaçıran babaannem. Babam her deliye döndüğünde kendini önüme atsa dahi elinden hiçbir şey gelmeyen babaannem. Doğduğu andan itibaren önüne bırakıldığım, bana bakmaya tüm hayatını adayan, en sonunda da hem yorgunluktan hem de kederinden kanser olan babaannem.

Bu hayatta ne yaparsa yapsın kızamayacağım tek insandı. Hakkını ödeyemeyecektim. Benim için yaptığı her şeyi içinden gelerek yaptığını söylese de çok yorgun olduğunu ve bir yerden sonra ona yük olduğumu biliyordum. Torununa kendi evladı gibi bakmak zorunda değildi. Belki anne yüreği, belki de vicdanıydı bunu yaptıran ama eğer o da olmasaydı nereden, ne halde olacağımı tahmin bile edemiyordum. Ona minnettar-

dım. Beni okuttuğu, ayaklarımın üzerinde durduğum günlere giden yolu önüme serdiği için hep minnet duyacaktım.

Hastalandığımda başımda bekleyememesinin bir önemi yoktu. Çalışıyordu. Benim için. Bana bakmak için. Çocukluk işte; bir keresinde beni sevmediğini, hastayken yanımda bile olmadığını söyleyerek onu ilk kez üzmüştüm. Şimdiki aklım olsaydı ağzımı açıp tek kelime bile etmezdim. Çünkü o an yanımda olamadıysa ondan sonraki tüm zamanlarda yanımda kimse olmadan ayak kalabilmem içindi.

Hastanelerden nefret ederdim.

Bünyesi zayıf bir çocuktum. Sürekli hasta olurdum. Hatta öyle ki birçok kez hastanelik olmuşum. İğneden bile korkmazdım çünkü yalnızca iyileşmek istiyordum. Hastaneye götürürken de hastanede sıra beklerken de babamın ağır sözlerini dinlemektense o an onlarca iğne yemeye razıydım. Hasta olmamdan bile nefret ederdi.

Ya da artık gerçeği kabullenmeliydim. O benden nefret ediyordu.

En çok uzayan saçlarımdan nefret ederdi. Ben neyi çok seviyorsam o en çok onu sevmezdi. O benim babamdı. Hayatımın koca bir yüküydü ve ben o yükten kurtulamadıkça çıkmaza sürüklenen küçük bir kız çocuğuydum. Bazen düşünüyordum, benden nefret etmeseydi nasıl olurdu diye... Aklımda güzel tek bir an bile canlandıramıyordum. Tamam, sevmeseydi beni ama zarar da vermeseydi.

Bir insan babasının hayatından tamamen çıkması için her gün dua eder miydi? Babaannem her gece ağlayarak uyumaya çalıştığımda, “İstediğin ne varsa dua et, Allah’tan iste kızım.” derdi. İlk duamı o gün öğrenmişim ve yine ilk duamı babamın uzaklara gitmesi için etmişim.

Hayal kırıklığıydı. Öyle bir insandı ki annemin onu terk etmesine şaşırıyordum. Bu konuda onu suçlamıyordum. Suçlu olduğu tek konu onun nasıl biri olduğunu bile bile beni dünya-

ya getirmesi ve beni onunla bir başıma bırakmasıydı. Harika bir evlat olacağımı savunmuyordum ama bu kadarını kimse hak etmezdi.

Babama karşı beslediğim tek duygu korkuydu. Çok uzun süre psikolojik yardım almam gerekmişti yaşadıklarımı aşmam için. Bir süredir ilaç kullanmıyor olsam da titreyen bedenimin bir krizin habercisi olduğunun farkındaydım. Uzun zamandır bunları yaşamıyordum. Durup dururken ağlama eşiğine gelmelerim bile yok olmuştu. Çünkü hayatımda tutunabileceğim o dalı bulmuştum. Başımı göğüskafesine yaslamam yetiyordu.

Deniz. Utku Deniz. Her şeyden habersiz yaralarımı öyle güzel, öyle nahif sarıyordu ki... Tüm yaralı geçmişime bir hediye olarak gönderilmişti sanki.

Bana ulaşamayınca kim bilir ne kadar endişelenmişti.

“Benimle ne konuşacaksın?” Sigarasını dudaklarından çekerken masada gezdirdiği bakışlarını yüzüme yöneltti. Sesim kısıktı ama netti. Ondan korktuğumu bilmesini istemesem de gözlerimin beni ele verdiğinin farkındaydım. Ona hep böyle bakardım. “Saat geç oldu. Dönmem gerekiyor.”

Beni bırakmamıştı. İnatla benimle konuşmak istediğinde her ne kadar reddetsem de üzerime yürüyünce kabullenmek durumunda kalmıştım. Onu bir şekilde ara sokaklardan birinde açık olan küçük esnaf lokantasında oturmaya ikna edebilmiştim. En azından burada yalnız değildik. Yalnızca dükkân sahibi burada olsa da...

“Babaannenin sağlığı nasıl?”

O kadar umurunda değildi ki bunu öylesine soruyordu. “İyi değil.” dedim, gerçeği söyleyerek. “Tedavi görüyor ama iyiye gittiği söylenemez. Yaşının ve ona yaşatılanların da etkisi büyük.”

Gözlerini kapatıp açtı. Biten sigarasını küllüğe bastırıp yenisini yaktığında sessizliğe karşı onu inceledim. Saçları onu son görüşümünden bu yana daha da beyazlamıştı. Yanakları çökmüş,

inanılmaz kilo vermişti. Yüzünün her bir yanı kırışsa da gözleri hâlâ çok netti. Hâlâ iğrenç bir nefretle bakabiliyordu. Yıllar dudaklarındaki pervasız gülümsemeyi bile götürememişti.

“Seni ben büyüttüm.” Üç kelimesi hem aramıza hem de kalbimin ortasına bomba gibi düşerken dudaklarım alaylı bir kıvrımla sola doğru ilerledi. Buraya benimle dalga geçmek için mi gelmişti? Belki de eski konuları açarak çocukluk travmalarımı tetiklemeyi amacı. Yapardı. Acımasızdı, duygusuzdu. Bunu yapmak ona zevk verirdi. Ondan korktuğumu bilmek bile onu mutlu ediyordu. “Ama sen hep nankördün değil mi, Lara? Nankör! Ben olmasaydım çöplerde bulurlardı seni. O anan olacak kadın seni doğduğun gibi bırakıp gittiğinde bana kaldın sen. Aslında ben de bırakacaktım seni, sonra ne bok yersen yerdin. Geberip giderdin sokağın birinde!”

“Sen büyüttün.” diyerek başımı aşağı yukarı usulca salladım. “Her gün beddualar okuyarak, küfürler ederek, canımı acıtarak... Ne güzel büyötmüşsün beni, değil mi baba? Her gün bir çöpte bulunmamı dileyecek kadar güzel büyötmüşsün.”

Gerçekleri duymaktan da hoşlanmazdı. Ona karşı gelinmesinden, istemediği şeylerin söylenmesinden... Sigarasını tuttuğu elini masaya koyduğunda sandalyemi biraz daha geriye çektim.

*Babamın bağışlarının üzerine kırılan vazonun sesi eklen-
diğinde küçücük ellerimi kulaklarıma yaslayarak kapının ar-
kasına biraz daha yaklaştım. Bedenim hem korkudan hem de
oturduğum soğuk zeminden dolayı zangır zangır titrerken adım
sesleri kapının önünde durdu. Gözlerimi daha da sıkı kapatıp
kapının dibine sinerek küçüldükçe küçüldüm.*

“Bencilliğinin kime çektiğini biliyorum. Annen de böyleydi. Kendinden başka kimseyi düşünmezdi. Sana hamile kaldığında seni umursadığını mı sanıyordun? Ne o zaman ne de doğurduğunda... Doğumhaneye girip senden kurtulmak için gün sayıyordu. Nitekim doğurduğu an defolup gitti. Seni başıma bıraktı. Ben çok mu mutluydum sanıyorsun sen? Küçük

bir bebek önüme atıldığında mutlu mu olmam gerekiyordu? Hayatımın içinden geçtiniz.” İşaretparmağıyla beni işaret etti. “Sana bakacağım diye nelerden mahrum kaldığımı biliyor musun sen? Karşıma geçip nasıl büyüdüğüne dair palavralar atmak kolay Lara Hanım. Şimdi öyle el bebek gül bebek yaşayıp konuşmak da kolaydır.”

“El bebek gül bebek? Sana az önce babaannemin durumunun ağır olduğunu söyledim. Ayrıca şu an iyi şartlar altında yaşıyorsam bu senin sayende değil, dişini tırnağına takarak gece gündüz çalışan babaannem sayesinde. Hayatımda tek bir olumlu etkin olmamışken sana minnet duymamı mı bekliyorsun? Kimse size çocuk yapın demedi.” Kaşlarımı çattığımda düz bir ifadeyle bana bakmayı sürdürdü. “Korunsaydın. Sen ve senin gibiler bundan bile bihaberken baba oluyorlar ya, en çok da buna üzülüyorum.”

“Lara!” Sesi lokantada yankılanırken irkildim. Lokanta sahibi baktığı küçük televizyondan çektiği bakışlarını bize çevirdiğinde babam *sorun yok* dercesine elini kaldırıp tekrar bana döndü. Sorun vardı. Sorun burada onunla olmamdı. Titreyen ellerimi bacaklarımı arasına sıkıştırdım. “Önce o sesini kıs, sonra da cümlelerine dikkat et. Karşında baban var.”

Karşımda çocukluğumu mahveden bir şeref yoksunu var.

“Artık ne istediğini söyle.” dedim. “Ne istediğini söyle ve çık git hayatımdan. Madem bu kadar nefret dolusun neden yıllar sonra yeniden geldin?”

Bir sigara daha yaktı. Geldiğimiz andan beri biri bittiği an diğerini yakıyordu. Ciğerlerim sigara dumanıyla dolmuştu ve midem bu yüzden mi bulanıyordu yoksa onunla karşılıklı oturduğum için miydi, bilmiyordum. “Tehdit ediliyorum. Bazı problemler var. Bu yüzden peşimdeler.”

Şaşırdım mı? Elbette hayır. İş düşmediği sürece geri döneceğini sanmıyordum.

“Yani? Bunun beni ilgilendiren kısmı neresi?”

“Sizinle yaşayacağım.”

“Ne?”

“Duydun.” dedi. “Bir süre ortalarda dolanmamam gerekiyor.”

“O ev babaannemin. Ve seni içeri sokmayacağını adın gibi bildiğinden eminim.”

“O ev senin.” Soru işaretleriyle dolu bakışlarımın ardından devam etti. “Babaannen üzerinde ne varsa senin üzerine geçirmiş. Haberin yok mu? Ne zaman yaptı bilmiyorum ama amcanla birlikte yapmışlar. Şimdi sen beni o eve alacaksın, beni saklayacaksın, ben de sonrasında seni rahat bırakacağım. Anladın mı beni?”

Babaannem... Üzerine olan her şeyi benim üzerime geçirmişti. Üstelik bunu hâlâ güvenmediğim amcamla yapmıştı. Benim canımın içi...

Babamın peşinde birilerinin olduğuna inancım sıfırdı. Başka bir şeylerin peşinde olduğundan emindim. “Bizim de mi başımızı derde sokmak istiyorsun? Bari bunu yapma.”

“Ben kendi başımı bok çukurundan çıkarabiliyor muyum da sizi düşüneceğim?” diye sordu tükürürcesine. “Beni o eve alacaksın ve bunu amcan dâhil kimse bilmeyecek Lara. Ben başımın çaresine bakacak duruma geldiğimde zaten gideceğim.”

Bakışları sürekli etraftaydı. Sanki her an biri gelecekmiş gibi bir korkuya kapılmıştı. Onun bu halini görmezden gelerek, “Yapamam.” dedim.

Elini masaya sertçe vurdu. “Ne demek yapamam?”

“Duydun.” dedim. “Sana yardım etmeyeceğim. Başının belada olması da umurumda değil. Ben mi başını belaya sok dedim? Bunca yıldan sonra gelip yardım istemeni geçtim bir de sana yardım edeceğimi düşünmen...” Duraksadım. “Trajikomik.”

Kollarını masaya yaslayarak öne doğru eğildi. “Kime güveniyorsun? Kim kurtaracak seni?”

Deniz kurtarırdı. Beni her zaman bulurdu.

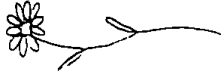
Yine de özgüvenle kaşlarımı kaldırdım. “Kendime. Kendime güveniyorum baba. Ne yapacaksın? Sana yardım etmediğim için beni dövecek misin? Yapmadığın şey mi?”

Bakışlarımı masanın üzerine odakladığımda gelecek cevabı bekledim. Korkudan tir tir titresem de ona verecek tavizim yoktu. Şimdi elini kaldırırsa belki de o şokla hiçbir şey yapamayacaktım, bilmiyordum. Onun karşısında tekrar çocukluğuma dönüyordum ve bu histen kurtulmanın yolunu bulamıyordum. Deniz’i istiyordum. Onun kollarını ve sıcaklığını istiyordum.

Saniyeler birbirini kovalarken hiçbir cevap gelmemesiyle birlikte başımı kaldırıp gözlerine baktım. İfadesiz bakışları önce gözlerimi bulsa da hemen kaçırdığı bakışları saçlarıma kaydığında nefes alamadığımı hissettim.

Hayır.

Yapmazdı. Yapamazdı. Değil mi?

“Babaanne bak.” Elimdeki küçük sarı kurdeleli tokayı babaanneme doğru uzatıyorum. İçimden *öyle bir neşe* yükseliyor ki parmak uçlarımda kalkıp duruyorum. “*Öğretmenim bugün sınıftaki tüm kızlara bundan hediye etti.*” Ellerim kısa saçlarıma kayıyor. “Benim saçlarım tutmaz belki ama yine de takabilir miyiz babaanne?”

Babaannem heyecanıma karşı önce gülümsüyor hemen ardından dizinin üzerine oturmam için dizlerine vuruyor. Koşarak önüne gittiğimde sırtım ona dönük bir şekilde dizlerine oturuyorum. Kısacık saçlarımin hemen sol yanına sarı kurdeleli tokayı özenle taktığında hemen karşımda duran aynaya bakarak ellerimi dudaklarıma yaslıyorum. “*Çok güzel oldu, değil mi babaanne?*”

“*Çok güzel oldu benim Güneşim. Bak hem de güneş gibi sarı. Bu toka senin için yapılmış.*”

Omuzlarım düşüyor. “Elif okuldayken hemen taktı tokasını babaanne. Onunki mordu. Saçları artık beline geliyor, biliyor musun? Öğretmenimiz onun saçlarının hep çok güzel olduğunu söylüyor.” Dolan gözlerimle bir kez daha aynadaki yansıma mama bakıyorum. “Bu bende hiç güzel durmadı işte. Benim saçlarım kötü. Çirkin.”

“Hayır, hayır Güneş'im. Olur mu hiç öyle şey bal kızım benim? Hem ne demiştik biz seninle? Kısa saç da seveceğiz çünkü sana çok yakışıyor. Saçların uzadığında da başka tokalar alırsın. Böyle çeşit çeşit alırsın, her gün farklı bir toka takarsın olur mu?”

Tam o sırada dış kapı açılıyor. Babam her zamanki nefret dolu bakışlarıyla içeri girdiğinde önce babaannemle ikimize bakıyor, hemen ardından bakışları kafama taktığım tokama kayıyor. “O ne?”

Bize doğru adımladığında babaannem engel olmaya çalışsa da kafamdaki tokayı saçlarımla birlikte çekiştirerek alıyor. Saç diplerimdeki acıyla ağlamaya başlıyorum. Saçlarımı hep acıttırdı. Babam saçlarımı acıtmayı çok mu seviyordu? Oysa saçlarımın kendisini sevmesi gerekmez miydi?

“Baba.” diyorum ağlarken. “Lütfen yapma baba. Öğretmenim aldı onu bana. Lütfen baba.”

Dinlemiyor beni. Zaten ne zaman dinlemişti ki. O kötüydü. O beni hep ağlatırdı. O bana hep zarar verdi. O benim canımı hep acıttırdı.

Avucundaki tokayı saniyeler içerisinde parçalarken tokenın parçalarını yere saçıyor. “O saça böyle şeyler takılmayacak.” diye bağılıyor gür sesiyle. “O saç uzatılmayacak. Sokakta çocuklarla oynanmayacak. Ben ne diyorsam o olacak Lara! Duydun mu Hatice Hanım? Hep sen yüz veriyorsun bu kıza ama şansını zorlama.”

Babaannem ve babam her zamanki tartışmasını yaşamaya başlarken tokenın parçalarını yerden toplayıp odama geçiyo-

rum. Kapının dibine oturup bacaklarımı kendime çekmemin ardından sıkıca tuttuğum toka parçalarını hiç bırakmadan alnımı dizlerime yaslıyorum.

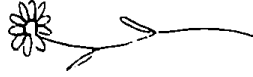
“Ahmet!” diye bağıyor babaannem. “Ne istiyorsun küçücük kızdan?”

“Ondan ne isteyeceğim be?” diyor babam. “Ben direkt o küçücük kızı istemiyorum anne! Yükten, masraftan başka bir şey değil. Sen yüz verdikçe daha da tepemize çıkıyor.”

“O daha çocuk! Oyun oynamak da ister, toka da ister. Yeri gelir ağlar, yeri gelir nazlanır Ahmet. Bir daha ona elini kaldırırsan bu evin içine adım dahi atamazsın.”

İçeriden bir vurma sesi geliyor.

En çok bu acıtıyor.

Titreyen ellerimi yumruk yaparak sandalyemi geriye doğru ittim. “Artık... Artık gitmem gerekiyor.”

“Hiçbir yere gitmiyorsun.” derken dümdüz bakıyordu. “Teklifimi kabul edene kadar buradayız küçük kızım.”

“Tamam.” dedim aklıma aniden bir fikir düşerken. “Bizimle kimsenin haberi olmadan bir süre yaşa. Ama babaannem buna sıcak bakmayacak.”

Tek kaşını kaldırdı. “Az önce hayır diyordun?”

“Şimdi de evet diyorum. Zaten aksi olursa burada kalacağız gibi duruyor. Yalnız amcam arada bize gelip gider haberin olsun.”

Güldü. “Ruhu bile duymaz benim aptal kardeşimin. Sen bunları boş ver.”

Aptal kardeş kendisiydi ama bunun farkına henüz varamamıştı. “O halde gidelim.” diyerek restoranın kapısını işaret ettim. “Bu saatte bizim oralar sakindir zaten. Rahatça girersin kimse görmeden.” Gözlerini sakince kapatıp açtı. Sorgulayan

bakışları üzerimdeyken kendimi açık etmemek için ciddiyetimi korudum. “Hadi. Gelmek isteyen sendin. Şimdi neden böyle duruyorsun? Gelmeyeceksen benim için hava...”

“Geleceğim.” dedi. Sonsuza dek travmam olarak kalacak bu yerden nihayet onu çıkarabildiğimde birkaç adım arkasında tedirginlikle yürüyordum. “Taksi buluruz ileride.” Tek bir insan evladına rastlamak istiyordum. “Bavulun falan yok mu?”

Bakışları omzunun üzerinden bana döndüğünde onun da tedirgin olduğunu gördüm. Gerçekten bir işler karıştırıyordu ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Yok.” dedi sertçe. Gerginlikten her bir kasımı öyle sıkıyordum ki nefesim daralmaya başlamıştı. Bunun neyin habercisi olduğunu biliyordum. Enseme gezinen ılık ve hafif ağrıyla zor da olsa yürümeye devam ettim. Ortam sessizliğini korurken bir sigara daha yaktığını duydum. “Seni uyarıyorum. Kimse bilmeyecek Lara. Sözümden çıkmaya kalkma.”

Bakışlarımı taksi beklediğim yoldan çekmedim. “Kime söyleyeceğim zaten?”

“Ben sana söylemiş olayım.”

“Sonra bizi rahat bırakacak mısın?”

“Bakarız.” demesiyle gözlerimi devirdim. Bakarsın tabii... “Hem rahat bırakmak falan ne oluyor? Babanım ben senin.”

Sessiz kaldım. Söylenecek çok söz, edecek çok fazla hakaret vardı ama ağzımı bile açmadım. Değmeyeceğini biliyordum. Artık birçok şeyi de kabullenmişim. Buradan teklifini kabul etmeden dönmeyeceğimi de biliyordum. O babamdı ve ben ondan delicesine korkuyordum. Başıma neler gelebileceğini tahmin bile edemezdim bu yüzden suyuna gitmeye karar vermişim. Başka çarem olmadığının farkındaydım.

“Bu Allah’ın unuttuğu yerden taksi bile geçmiyorsa sen neyle dönmeyi düşünüyordun?” diye sorduğunda omuz silk-tim. “Cevap ver bana.”

“Taksi geçiyor.”

Taksi geçmese bile bu saate kadar bana ulaşamayan Deniz'in yanına geleceğini biliyordum.

Ve şu an bedenim bu korkuya dayanabiliyorsa onu göreceğim an içindi. Yanımdaki adam bana zarar verebilirdi ve ben buna engel olup olamayacağımı bile bilmiyordum. Saçlarıma yıllar sonra bir kez daha dokunursa geri dönüşünün nasıl olacağını düşünmek bile istemiyordum.

"Hiç değişmemişsin." dedi. "Hâlâ aynısın. Çocuk gibi."

"Çocuk gibiyim ve değişmemişim öyle mi?" diye sordum alayla. "Sen benim çocuk olmama ne zaman izin verdin de böyle konuşuyorsun? Ne zaman çocuk oldum ki ben baba? Hiç yaşayıp tatmadığımı şimdi de sürdüremem."

Bana doğru adım attığını duyduğumda kendimi sıktım. Gözlerimi kapatmamak için büyük bir savaş verirken bir adım ötemde durdu. Boyu benden uzun olsa da görece kısa bir adamdı. "Bu lafları bir gün beni tekrar gördüğünde söylemek için mi hazırladın? Zor bir çocukluk geçiren tek kız sen değilsin. Kaldı ki sayemde başını sokacağın sıcak bir evin vardı. Farkına var da şükret."

"Tamamdır."

Elini havaya kaldırdığında gözlerimi sıkıca kapadım. Ondan uzaklaşacağım sırada adım seslerini duydum. O benden uzaklaşmıştı. Kalbimin gürültüsü kulaklarımı delip geçerken aldığım nefes bana ulaşmıyordu. Bayılacak gibi hissediyordum.

Dakikalar birbirini kovalarken caddenin başından süzülmeğe başlayan araba ışığıyla omuzlarım dikleşti. Lütfen sen ol Deniz. Lütfen sen ol. Altdudağımı dişlerimin arasına alıp kanatacak derecede ısırırken araba son hızda bize yaklaştı. Gördüğüm tanıdık plaka içimde saatlerdir kurumaya yüz tutan çiçekleri bir anda canlandırırken saniyeler içinde dolan gözlerimi kırptırdım.

"Taksi dediğin bu mu?" diyen babamın sesini duydum. Ondan birkaç adım uzaklaşmamla birlikte kaşları derinden çatıldı.

Derin nefesler alarak arabaya doğru güçlkle koşarken titreyen bacaklarım beni daha fazla taşıyamadı. Yere düşerken kafamı vurmamak için yere tutunmaya çalıştığımda keskin bir acı elimi sardı.

Deniz'in arabası hemen önümde durdu. Babamın arkamdan bir kez daha adımını bağırdığını duydum. Deniz koşar adımlarla yanıma gelip yere çöktü. Ellerini belimin altından geçirip beni kendine çekti. Elim hiç olmadığı kadar acırken bunun bile babamın ruhumda yarattığı acıyı geçemediğini fark ettim. Canım yanıyordu. Canım çok yanıyordu.

Buradaydı.

Artık sorun yoktu.

Babam canımı acıtamazdı.

“Geldin.” diye mırıldandım her şeye rağmen. Kokusu buruma dolarken vücudumu kontrol edemediğim bir titreme sardı. O an geçmişte aldığım tüm terapilerin, iyileşmem adına verilen tüm ilaçların sanki bir hiç uğruna olduğunu hissettim. Ama hayır değildi. Belki bu gece geçmişimin tetiklemesiyle en başa dönecektim ama bu tüm savaşımın bir hiç olduğu anlamına gelmeyecekti. Gerekirse yine savaşacaktım. Yine her şeye en başından başlayacaktım ama babamın bende bıraktığı tüm bu kötü izleri bir gün tamamen silecektim.

“Geldim.” dedi bu hayatta en sevdiğim ses. Kolları etrafımı sıkıca sararken başımın üstünü art arda öptü. “Senin için her zaman geleceğim.”

Titremelerim sıklaştı, nefes almak artık daha da zordu ama onun kollarının arasındaydım. Artık güvendedim.

Gözlerim kapandı.

Utku Deniz Has

Yaşanacakların ihtimalini düşünmenin bile kalbimi sıkış-

tırdığı, nefes almanın güçleştiği bir geceydi. Sevdği kadının başına bir şey geleceği korkusu insanı yitirip bitiriyordu.

“Lara uyandı mı?”

Başımı iki yana salladım. Uyanmamıştı. “Babası nerede?”

Alperen, “Karakolda.” derken ensesini kaşdı. Ortada bir sorun olduğu belliydi. *Hayırdır* dercesine başımı çevirdim. “O adamın başka meseleleri varmış Utku. Tam öğrenemedim ama zaten polisten kaçıyormuş. Muhtemelen içeriden çıkması zor olur. Avukatı falan da yok herifin.”

O şerefsizde avukat ne arardı zaten? Güneş’i bulduğum an, bana doğru koşarkenki halini gördüğümde beri nefes alamıyordum. Çok korkmuştu. Benim güzelim o kadar korkmuştu ki beni gördüğü an daha fazla dayanamayarak olduğu yere yığılmıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, üstelik bir kriz geçirmişti. O an onunla ilgilenmem gerekmeseydi babasına ne yapardım tahmin edemiyorum. Yüzünün ortasın bir yumruk geçiremediğim için pişmandım. Bunun getireceği sonuçlar umurumda değildi. Yumruğum o herifin yüzünün ortasında patlamalıydı.

Güneş her zamanki hayatımdaki her şeyin önüne geçiyordu. Öfkemin de. O an aklımdan geçen tek şey onu hastaneye götürmek ve iyi olduğunu öğrenmekti. Nitekim öyle de oldu. Alperen o herifle ilgilenirken bu kez tersi istikamette, onu hastaneye yetiştirmek için bastım gaza. O yol ne kadar sürdü bilmiyorum ama bir ömre bedeldi.

“Güzel.” dedim başımı ağır ağır sallayarak. “Zaten çıkmasına müsaade etmeyeceğiz Alperen.”

Hafifçe başını eğdi. “Bende o iş. Lara’nın durumu iyi ama değil mi? Dilara da arayıp duruyor, bir şey bilmediğimden ona da haber veremiyorum. İyi olacak mı? O şerefsiz bir şey yapmış mı?”

Yapmamıştı. Kalbim yaşanabilecek ihtimallerin ağırlığıyla bir kez sıkışırken gözlerimi kapadım. “Yok.” diye cevapladım.

“Yapmamış çok şüktür. Ama iyi olmadığını biliyorum Alperen. Fiziksel olarak bir şeyi yok gibi görünse de bu gece ruhuna çok büyük yaralar aldığının farkındayım ve onları nasıl iyileştirebileceğime dair hiçbir fikrim yok. O şerefsiz yıllar sonra geldi ve zaten yaralı olan Güneş’ime bir yara daha bıraktı. Bunları konuşmaya bile dayanamayan Güneş bu gece saatlerce o adamlarla birlikteydi.” Başımı kabul edemeyişimden dolayı iki yana salladım. “Fiziksel olarak da zarar verebilirdi. Yapardı biliyorum çünkü öncesinde de yapmış. Güneş bana bir şeyleri anlatmasa da Hatice Sultan bahsetti. Gerçi o herif yapmamış olsa dahi Güneş düştü, biliyorsun. Yine onun yüzünden zarar gördü.”

Yutkundum. “Sen o yüzden... Bu gece...”

“Evet.” dedim. “Deliriyorum sandım Alperen. Kuzeni Güneş’in babasının burada olduğunu söylediğinde delireceğim sandım. Bir insan bir insanı öz babasından korumak ister mi? O pezevenk öyle bir adam ki beni sevdiğim kadını babasından korumaya mecbur bırakıyor. Bu bile Güneş’i yaralamaya yeter.” İçimdeki yangın öyle büyüktü ki yerimde duramıyordum. Yüzümü sıvazlarken beni sakinleştirebilecek tek şeyi gösterircesine kapıyı işaret ettim. “Ben içeri giriyorum. Uyandığında haber veririm.”

“Eyvallah kardeşim.” demesinin ardından uzaklaşmaya başladı Alperen. Dost değil, kardeşten öteydi benim için. Her konuda ama en çok da Güneş mevzubahis olduğunda iki eli kanda olsa bile yardımına yetişecek bir adamdı. Bu gece de yaptığı gibi. Kontrollü bir adamdım. Kolay sinirlenen biri değildim. Sinirlensem dahi bunu kolayca atlatırdım. Konu her ne olursa olsun kendimi bir şekilde sakinleştirirdim ama bunun sınır çizgisinin Güneş’e kadar çekildiğini bu gece öğrendim.

Güneş’in, benim Güneş’imin zarar görebileceği bir konuda sakin olmanın kıyısından bile geçemezdim.

Kapıyı aralayıp içeri girerek kapıyı ardımdan kapadım. Onu görmeye dayanamadığım hastane yatağında öylece uyuyordu.

Yüzünde düz bir ifade vardı. Bir eli sargıdaydı. Bana koşarken düştüğü için eli sargıdaydı. Yine de ona zarar gelmesine engel olamamıştım ve bu her geçen dakika kendimden daha da uzaklaşmama neden oluyordu.

Yatağının kenarına yaklaştıkça yüzünü daha net görmeye başladım. Âşık olduğum saçları yastığa yayılmıştı. Üzerinde hastane kıyafetleri vardı ve sargılı eli yatakta dururken diğer elini karnının üstüne koymuştu. Uyurken dudakları açık değildi ama hafif büzülmüştü. O kadar masumdu ki karşımda küçük bir kız çocuğu uyur gibiydi. Berbat hissettiren bir geceye rağmen dudaklarımın iki yana kıvrılmasına engel olamadım.

Yatağının kenarına onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça oturdum. Parmaklarım elindeki sargının üzerinde bir kuş tüyü hafifliğinde gezindi. Hemen ardından benden bağımsız yukarı çıkan elim, hedef noktası her daim orasıymış gibi saçlarını buldu. Sevmek için fırsat kolladığım, her dokunduğumda içimin gittiği saçlarını... Zaaflar onlardı.

Uğruna ölebilirdim. Bu öylesine bir cümle değildi. Bu öyle bir sevgiydi. Kırmaktan korkuyordum, bu yüzden saçlarına dokunurken tereddüt ediyordum. Şimdi uyanık olsaydı önce kaşlarını çatardı. Ki bana kızgınmış gibi bakmasına bayılıyordum. Hemen ardından küçük bir iç çekişle, “Sen beni asla kırmazsın.” derdi. Bunu yaptığını hayal ederken dudaklarımdaki tebessüm daha da büyüdü.

Onu bulmak, daha doğrusu onun beni yıllar sonra bulması, yaşadığım yirmi üç yıllık hayatımın en paha biçilemez olayıydı. Aksini düşünmek genelde sakin olan sinirlerimi germeye sebep olurdu yalnızca.

Saçlarını usulca okşamaya devam ettiğimde yüzündeki kasılan noktaların gevşediğini fark ettim. Gergin ifadesi yerini huzura bırakırken hafifçe dudaklarını oynattı. Bir an için konuşacak sansam da bir başkasının fark edemeyeceği şekilde dudakları kıvrıldı. Çok küçük bir hareketlenmeydi ama o huzuru

görmemek benim ayıbım olurdu. Uzandım, alnının kenarına dudaklarımı bastırırken derin bir nefes aldım.

“Sana bundan sonra özel şoförlük yapayım, gözümün önünden ayırmayayım da gör.” diye mırıldandım geri çekilirken. “Bıktım senden diyene kadar uzaklaşmak yok Güneş Hanım. Bundan sonra yalnızca Utku Deniz Has devri başlıyor. Hiç öyle beni tatlılıklarınla falan da ikna edemeyeceksin.” Kendi kendime konuşurken söylediğim şeylerin farkına varınca duraksadım. “Pekâlâ, bu söylediğimden ben de emin değilim.”

Sanki beni duyuyormuş gibi konuşmaya devam ettim. “Acilen uyanman gerekiyor. Gözlerimin önündeki son halini düşündükçe ben o karakolu basmamak için çok zor duruyorum Güneş. Hayır, haberlere düşmek de yapacağım şeyin nelere bedel olacağı falan da umurumda değil. Bunu sana uyandığında asla söylemeyeceğim çünkü fırça yemek istemiyorum. Ama sen yine de bir an önce uyan, olur mu? Bunu söylemesem de... Söyleyeceğim çok önemli üç kelime var.”

Geç bile kalınmış üç kelimem vardı.

Ona onu ilk gördüğüm anda söylemediğime bile hayret ediyordum. Hislerin dile dökülmesi çoğu kişiye zor gelse de bunları söylemekten gocunacak bir adam değildim. Zaten ona karşı bütün davranışlarımın kaynağı içimdeki sevgiden doğuyordu. Çoğu zaman yaptıklarımı düşünerek bile yapmıyordum. Güneş’i gördüğümde içimden ne geliyorsa o yaşıyordu.

Güneş baba sevgisinden mahrum büyümüş bir kız çocuğuydu. Ve ben Utku Deniz Has; o küçük kız çocuğunu alıp göğüs-kafesimin içine saklayacak, tüm yaralarını özenle saracaktım.

Lara Güneş Yazgan

Gözlerimi kırpıştırarak araladığımda başımdaki ağrıyla yüzümü buruşturdum. Saçlarımda usulca gezinen el duraksarken

yattığım yatağın kenarına oturmuş olan Deniz’le göz göze geldim. “Güneş’im.”

Güneş’iydim. Deniz’in Güneş’i.

Yutkunmaya çalıştığımda elini yanağıma yasladı. “Doktoru çağırayım.” diyerek kalkacağı sırada boştaki elinin üzerine elimi koydum. Doktorum oydu. Ona ihtiyacım vardı. “Tamam, gitmiyorum.”

Elini kavramaya çalıştığımda endişeli gözlerle nasıl hissettiğimi sordu.

“İyiyim.” derken gözlerimi kapatıp açtım. Sesim pürüzlüydü. En son kriz geçirdiğimi hatırlıyordum, sonrası karanlıktı. Şimdi başım her ne kadar ağrısa da yanımda olduğu için iyi hissediyordum. “Gerçekten iyiyim.”

Bir süre sessiz kalırken kızarıklık gözlerinin usulca dolmaya başladığını gördüm. Kalbim bu görüntüyle bin parçaya ayrılırken, “Çok korktum.” diye fısıldadı. Alnını omzuma yaslamasıyla boynuma doğru bir ıslaklık hissettim. Utku Deniz benim için ağlıyordu. “Sana bir şey olacak diye çok korktum.”

Sol elim sargılıydı. Düştüğüm sırada elimle cam kırıklarına bastığım için sarılmıştı. Acısa da dayanılmayacak gibi değildi. Boştaki elimi saçlarının arasına daldırmak istediğimde elimin üstündeki damar yolunu fark edip elimi yanağına uzattım. Tıpkı onun gibi gözyaşlarımı tutamadım. “Ben de korktum.” derken sesim boğuk çıktı. “Ama bu sefer çok korkmadım. Gerçekten. Çünkü gecenin sonunda beni yine kollarının arasına alacağını biliyordum. İçimdeki kız çocuğu ondan hep korkuyordu ama bu sefer farklıydı Deniz. Bu sefer hayatımda senin olduğunu bilerek karşımdaydım. Ve bu onun karşısında daha da dik durmamı sağladı.”

“Yine de...”

“Yine desi yok.” diyerek devam etmesine izin vermedim. “Nereden bilecektin? Onun karşıma çıkacağını, beni zorla konuşturacağını... Bilemezdin. Ben de bilemezdim. Ama bir şey

olmadı. Bak buradayız.”

Alnını omzumdan kaldırdığında tekrar yüz yüze geldik. Yanağındaki elimle gözyaşlarını sildim. “Olmadı.” dedi, en çok da kendini ikna etmek ister gibi. Bakışları usul usul saçlarımda dolandı. Babamın yıllar sonra bile zarar vermek istediği her bir teline büyük bir sevgiyle baktı. “Özür dilerim.” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Sen bu hale gelmeden sana yetişemedim. Geç kaldım. Yine.”

“Deniz.” derken sesim kısık çıksa da duyuluyordu. Kaşlarımı çattım. “Bu hayatta benden özür dileyecek son kişisin. Bana iyi gelecek de ilk kişisin. O yüzden böyle şeyler söyleme, olur mu?”

Bir süre sessiz kalsa da bakışlarımın ardından başını aşağı yukarı salladı. “Seninleyim.”

“Biliyorum.” diyerek tebessüm ettim. “Ben de seninleyim. Ama şimdi de ben Deniz eksikliği çekiyorum. Çok acil almam gerekiyormuş.” Dakikalar sonra ilk kez dudakları iki yana kıvrıldığında ellerini iki yanımdan uzatıp yatağa yaslayarak üzerime eğildi.

Yakınlığı her zaman olduğu gibi kalbimi hızlandırırken dudaklarını boynuma yaslayarak derin bir nefes eşliğinde öptü. Kollarımı ona sıkıca sardığımda burnumu saçlarına yasladım. Buydu işte. Yaşadığım tüm korku dolu anları geçirecek tek şey ona kavuşmaktı.

“Mis gibi kokuyor ya.” dediğinde gülümsedim. Başını geriye çekip yüz yüze gelmemizi sağladı. “Mis mis.”

“Yalancı.” dedim. “Üstüm başım hastane kokuyor, biliyorum.”

“Olabilir.” dedi tek kaşını kaldırıp. “Belki ben üzerine Güneş sinmiş hastane kokusu seviyorum?” Yüzünü buruşturdu. “Bekle, hayır. Bir daha üzerine hastane kokusu sindirmeyeceğiz o yüzden bu cümlemi geri alıyorum.”

Yutkundum. “Hastaneden ne zaman çıkabilirim? Şimdi çık-sak olmaz mı?”

Hastaneleri sevmediğimin artık o da farkındaydı. “Bir doktorunla konuşalım ona göre bakarız güzelim.” Alnımdaki saçlarımı geriye doğru itti. “Burada kalmak istemediğini biliyorum ama sağlığın daha önemli.”

Başımı salladım. “Bitkin hissediyorum zaten ama yine de iyiyim. Burada... Burada kaldıkça kötü hissediyorum. Sanki o hastane koşuşturmacasının ortasında babamın bağırtılarını duyuyor gibiyim.”

“Muhtemelen bu gece kalmamızı söyleyecekler.” dedi. “Ama söz veriyorum sabah buradan çıkacağız. Seni kucaklayarak kaçıracağıma söz veriyorum.”

“İşte, kimin kahramanı?” dediğimde göz kırparak burnumun ucunu öptü.

“Babaannen de iyi.” dediğinde rahatlayarak derin bir nefes verdim. “Seni görmek istiyordu ama ilaçlar yüzünden uyudu. Durumu gayet iyi, merak etme. Angut ailesi dikkatli olup gizlemeyi başarabilselerdi ben ona bir şey çıkırtmazdım da. Gereksizler her yerde gereksizler.”

Başımı geriye doğru atarak kahkaha attım. “Angut ailesi mi?” Gülmeye devam ettim çünkü ondan böyle bir cümle duymayı beklemiyordum. Gülüşüm yavaş yavaş azalırken tekrar göz göze geldik. Bana hep olduğu gibi hayranlıkla bakıyordu. Ama en çok da gülüşüme bakıyordu.

“Hep böyle güler misin?”

Suratımda küçük bir tebessüm asılı kaldı. “Hep yanımda olacaksan gülerim.”

“Söz müdür?”

“Sözdür.”

Elleri iki yanımda yatağa yaslı durmaya devam ederken bir süre yüzümü seyretti. Ardından ikimizin de ihtiyacının farkındaymış gibi yüzünü yüzüme yaklaştırarak dudaklarını dudaklarımın üzerine yasladı. Üstdudağını ondan senelerce uzak kalmış gibi bir hasretle dudaklarımın arasına aldım. Bir eli bacağıma

usulca okşarken dudakları dudaklarımı hapsetmeye devam etti. Herhangi birinin gelmemesini dileyerek onu öpmeye devam ederken yanağını okşadım.

Hem soğuktan hem de korkudan buz tutan her bir parçamı öpüşüyle sıcacık yaptı. Dudakları kısa bir an dudaklarımdan koptuğunda yeterli gelmediğini düşünerek o da benim altımdağımı dudaklarının arasına aldı. Elim tam kalbinin üzerine koydum. Deliler gibi atıyordu. Dudakları dudaklarımdayken gülümsediğimde yüzüme bakmak için uzaklaştı. Ardından tekrar yaklaşıp dudaklarımdan yanağıma, yanaklarımdan boynuma ilerleyerek küçük buseler kondurdu.

Tekrar yüz yüze geldiğimizde gözlerinin içine dikkatle baktım. Gözleri yakından çok daha güzel görünüyordu. “Seni seviyorum.” Ondan ilk kez duyduğum bu iki kelimeyle nefesim teklerken avucum kalbinin üzerinde asılı kaldı. “Seni çok seviyorum. Bunu söylemek için geç kaldım ama artık seninle ilgili hiçbir şey için geç kalmayacağım.”

“Söz müdür?” diye sordum onu taklit ederek.

Kararlı bir şekilde cevapladı. “Sözdür.”

Yanağını okşarken dolan gözlerimi kırıştırdım. Beni seviyordu. Belki hayal dahi edemezdin böyle bir adam tarafından sevilleceğimi ama gerçektir. Benim gerçeğimdi. “Ben de seni çok seviyorum.” diye mırıldandım. Dudakları bir kez daha dudaklarımı yakalayacağı sırada başımı geriye çektim. “Ne kadar seviyorsun diye sormayacak mısın?”

Dudaklarını yalarken meraklı gözlerle konuştu. “Ne kadar?”

“Tam bir ölçüt veremem.” dedim. “Ama kâğıthelvalardan bile çok.”

“Bu duyduğum en güzel cümleydi. Kâğıthelva demişken...” Benden uzaklaşıp doğrulduğunda somurttum. Bu halime muzipçe sırıtırken yatağın yanındaki komodinin çekmeden çıkardığı birkaç paket kâğıthelvayı havaya kaldırdı. “Senin için her zaman yanımda bulundururum.”

“Yiyeyim mi şimdi?”

“Önce bir doktorla görüşelim.” dediğinde başımı salladım. “Sonrasına bakacağız.”

Yanımdan kısa süreliğine ayrılıp doktorumla birlikte geri döndü. Deddiği gibi sabah çıkacaktık. Bu durum biraz moralimi bozsa da belli etmemeye çalıştım. Doktorun odadan çıkmasının ardından Deniz beni olduğum yerde doğrultup yeniden yatağımın kenarına oturdu. Babamla neler olduğunu anlatmamı beklediğini biliyordum. Yine de kötü hissedeceğimi düşünerek tek bir şey bile sormuyordu.

“Seninle konuşurken şarjım bitti.” dediğimde dikkatle beni dinlemeye başladı. Olanları anlatırken duraklayıp derin bir nefes aldığımda elimi sıkıca tuttu. “Ben isteklerini kabul etmeyince de...”

“Tamam.” diyerek böldü beni. “Tamam, devam etme. Zor geliyorsa bilmesem de olur.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Zaten bu kadar. Ben... İsteddiği şeyi kabul etmediğimde sinirlendi. Her zaman olduğu gibi... Zaten o ne zaman istedikleri olmasa sinirlenip, bağırır, zarar verir.” Sertçe yutkunurken başımı eğerek bakışlarımı ondan kopardım. Gözlerine bakarak anlatmak zor geliyordu. “Yine zarar vermek istedi. Gözlerinden anladım biliyor musun? Bir baba kızına zarar vermek ister mi? O istiyor. Hep istedi. Bakışları saçlarıma kaydığında...”

Devam edemedim. Yatakta bana iyice yaklaşarak bedenimi kollarının arasına aldı. Sıcak kolları beni her şeyden korumak istercesine etrafıma sarılırken başımı art arda öptü. “Geçti. Artık tamamen geçti.” Bu kez söz vermedi. Nedenini biliyordum. Sergili elimi nazıkçe tuttu. “Çok acıyor mu?”

Cıkladım. “Vallahi acımıyor.”

Sargının üzerine de dudaklarını hafifçe dokundurdu. “Acımasın.”

Başımı geriye doğru atarak yüzünü görmeye çalıştım. “İlacım yanımdayken aksi mümkün mü?” diye sordum gülümseyerek. Şov deyince de bendi... “Deniz, korkma. Yemin ederim iyiyim. Fiziksel olarak da ruhsal olarak da. Artık büyüdüm. O bana eskisi gibi zarar veremez.”

“Aklım çıktı.” derken yüzü öyle bir hal aldı ki onun daha önce hiç böyle sinirli görmediğimi fark ettim. Ses tonundan bile öfke akıyordu. “Aklımı kaybedeceğim sandım.”

Ben de aynıydım ama daha kötü hissetmemesi için susmayı tercih ettim. “Aklın zaten bendeyken nasıl çıkabileceğini açıkla mısın?” Öfkeli bakışlarındaki buzlar bir bir kırılırken yapmak istediğim şeyi anlayarak bana ayak uydurdu. “Hani başka bir durum varsa bilelim Deniz.”

“Sen benimle uğraşıyor musun şu an?” diye sorarken elini çeneme atarak hafifçe sıktı. Gülerek başımı salladığımda dudakları yeniden dudaklarıma dokunmuştu ki kapı hastaneyi inletecek bir gümbürtüyle açıldı. İrkilerek doğrulacaktım ki anın heyecanıyla sargılı elimi Deniz’in göğsüne sertçe çarptım. Acıyla yüzüm buruştuğunda, “Ulan dingonun ahırını mı burası Alpingo?” diye kızan Deniz’i duydum. “İyi misin güzelim?”

Elim sızlasa da başımla onayladım. İçeriye girenlere çevirdiğim bakışlarım tek tek yüzlerinde gezindi. Alperen, Atlas ve Eymen buradaydı. Alperen, “Bismillah.” diyerek en önden bize yaklaşırken Atlas onun ensesine vurdu.

“Sana dedim o kapıyı çal önce diye.” Atlas’tan beklenmedik hareketler... “Terbiyesiz herif.”

“Bana dallama dallama konuşma.” dedi Alperen. “Burası hastane odası. Ne bileyim ben böyle olacaklarını? Tövbe es-tagfurullah.”

Eymen, “Yalnız her türlü öyle girilmez abi içeri. Dediğin gibi hani hastane odası ya burası...” diyerek Atlas’a katıldı.

“Tamam lan. İkiniz de kibariye oldunuz başıma.” Bakışları bana döndüğünde mahcup bir hâl aldı. “Kusura bakma Lara

bacım. Saatlerdir seni görmeyi bekliyoruz. Çok endişelendik. İyisin değil mi?”

Rahatlaması adına kocaman gülümsedim. “Hiç sorun değil Alperen. Turp gibiyim. Öyle görünmüyor muyum yoksa?”

“Yok yok.” dedi aceleyle. “Görünüyorsun tabii ki. Ben lafin gelişi şey ettim.” Hızlıca arkasını dönerek Atlasın elindeki poşeti çekiştirdi. “Bunu da sana aldık.”

Yatağıma biraz daha yaklaşarak paketi uzattığında sağ elimle tuttum. Eymen, “Geçmiş olsun kankim.” diyerek yanıma geldiğinde paketi açmadan önce ona sarıldım.

Teşekkür ettikten sonra bakışlarım hâlâ olduğu yerde durarak bana bakan Atlas’a kaydı. “Hayırdır Ato? Öyle televizyon izler gibi izlemeye mi geldin yoksa? Üzüntüden acillik olduğunu biliyorum, inkâr etmeye kalkma.”

Ufak bir tebessümle dudaklarını birbirine bastırdı. “İyi misin?” Başımı aşağı yukarı salladım. Bakışlarım onda durmaya devam ederken birkaç adımda yanıma gelerek kollarını etrafıma sardı. “Bir daha beni böyle korkutursan arkadaşlığımız üzerine birkaç saat tatava dinlersin Lara. Bilirsin ki ben saatlerce konuşmaktan nefret ederim. Tamam mı?”

Koluna vurdum. “Sürekli keyfin ve kâhyasına göre hareket edemeyiz.”

“Tüh.”

Gülerek geri çekildiğimde bakışlarındaki hüznü yakından fark ettim. Benim yıllardır tanıdığım o umursamaz Atlas ilk kez böyle bakıyordu. Onu tanımasam birazdan ağlayacağını bile düşünebilirdim. Bakışlarını hızlıca benden kaçırıp elimdeki paketi işaret etti. “Şunu aç da Alpingo rahatlasın. Hamile kadınlar gibi beklerken dokuz doğuracak diye korkuyorum.”

Alperen de durur mu? “Bir daha hakkımda böyle konuşursan kafanı halı saha çiminde çeviririm Ato.” diyerek kibarca uyarıda bulundu.

Atlas kafasını sallayarak güldü. Paketi açması için Deniz'e baktığımda sessizliğini koruyarak bana yardımcı oldu. Bu sırada odadaki koltuğa Eymen ve Alperen yan yana otururken Atlas da koltuğun kolçağına yaslanmayı tercih etti. Paketten çıkan kahverengi pelüş tavşanı görünce iç çektim. "Çok güzel!"

"Yani, ben çiçek çikolata falan alalım dedim." dedi Alperen. "Ama ille de bu alınacak dendi bana. Gerçekten beğendin mi Lara bacım?"

"Çok beğendim." diyerek başımı sol omzuma doğru eğdim. "Aldığım en güzel hediyelerden birisi. Teşekkür ederim."

"Harbi mi?"

"Harbi."

Yaşım sayısal açıdan artsa da böyle hediyeleri sevmekten vazgeçmiyordum. Özellikle tavşanların benim için ayrı bir önemi vardı. Ve bunu bilen tek bir kişi vardı. Bakışlarım oda da onu bulduğunda kollarını önünde birleştirmiş, yüzündeki gülümsemeyle beni izlediğini gördüm. Ona baktığımı görünce göz kırptı. Elbette bu hediyeyi almalarını o söylemişti. Beni nasıl mutlu edeceğini çok iyi biliyordu.

"Pembesi de vardı. Ben de onu alalım dedim ama ille de kahverengi dendi." diyen de Eymen oldu.

İmalı bakışlarım Denizin üzerinde gezindi. "Kim bu ille de bir şeyler yaptıran acaba..."

"Onu söyleyemiyoruz maalesef." dedi Atlas. "Sadece size bir tavsiye, yedi rakamına dikkat edin."

Kahkahalarımız odada çarpışırken en çok gülen ben oldum. Büyük bir mutlulukla derin nefesler alırken Deniz de Atlas'a uzanarak omzunu sıktı. "Seversin sen yedi rakamını."

Atlas yalandan yüzünü buruşturdu. "Ancak sahada."

Bir süre kafamı dağıtmak adına sohbet ettiğimizde, "Ee..." dedi Deniz. "Hasta ziyaretinin kısıası makbuldür. Siz gidin artık."

"Oğlum ne diye kovuyorsun bizi?"

“Ayıp Deniz.” dedim dişlerimin arasından.

“Ne ayıbı Güneş? Bu kadar ziyaret yeterli. Senin dinlemen gerekiyor.”

Üçü de sırtmaya başladığında alnımı avucuma yaslayarak gözlerimi kapadım. Elbette hepsinin aklına odaya girdikleri an gelmişti. Yargılanacaksın Utku Deniz Has!

“Bence de biz gidelim artık Lara. Hadi Ato, hadi abi. Zaten geç vakitte geldik. Biz yine geliriz. Oldu o zaman...”

Deniz homurdandı. “Gelmeden haber verin.”

“Merak etme.” dedi Alperen imayla başını eğerken. “Bir daha tövbe zaten. Artık gelirken camii hoparlörlerinden bile duyururum.”

“Oğlum abartma lan sen de.” diyerek onu kapıya doğru çekti. Atlas. “Bir ihtiyacınız olursa arayın. Alperen’i aramayın. Susması için uyku ilacı vermeyi düşünüyoruz.”

Tam odadan çıkacakları sırada Alperen omzunun üzerinden baktı. “Dilara da çok endişelendi.” dedi ciddiyetle. “Sürekli arayıp seni soruyor. Yarın konuşursunuz siz zaten. Gelecekti ama iyi olduğunu söyleyerek ikna ettik.”

Tebessüm ederek başımı salladığımda iyi geceler dileyerek odadan ayrıldılar. Pelüş tavşanımı hemen yanıma koyarken dik dik Deniz’e bakıp işaretparmağımı ona doğru salladım. “Bir daha böyle bir şey yaparsan Güneş falan yok sana.”

Ellerini teslim edercesine kaldırdı. Masum bakışlarıyla beni kaldırabileceğini sanıyordu. “Ne yapmışım ki sevgilim?”

Sinirli tavrım tuzla buz oldu. “Bana sevgilim deme şu an.”

Sırıtarak yatağıma oturdu. “Sebep?”

“Çünkü sana kızacağım.” dedim inançsızca. “Hayatta mümkün olmayan şeylerin başında geliyor ama ben başaracağım.”

“Öyle mi? Hadi yap bakalım. Bekliyorum seni.” dedi ve hızlıca ekledi: “Sevgilim.”

Dudaklarımı büzerek omuz silktim. “Hain bir yedi numarasın. Sen git bu ataklarını sahada yap.”

“Hem sahada yaparım hem aşkta.” dedi. “Güzel gol atarım, bilirsin.”

Dudaklarımı yaladım. “Bilirim.”

Hastanede durduğum her dakika diken üzerinde duruyordum. Çocuklar geldiğinde biraz kafam dağılsa da şimdi yine bu hastane kokusu beni boğuyor gibiydi. Deniz de bunu fark etmiş olacak ki en sonunda dayanamadı. “Gidiyoruz.”

Gözlerimi kocaman açtım. “Nereye? Doktoru duydun...”

“Hastaneden gitmiyoruz zaten.” diyerek odadaki dolaba ilerledi. Dolaptan siyah bir hırka alıp yanıma geldiğinde sarı elime dikkat ederek hırkayı üzerime giydirdi. Beni zorlanmadan kucağına aldığı anda ani hareketi karşısında şaşkınlıkla kollarımı boynuna sardım. Beni gerçekten kaçırıyor olabilir miydi? “Ufak bir gezinti diyelim.”

Gece geç bir saat olduğu için bulunduğumuz kat fazlasıyla sessizdi. Koridorun sonundaki asansöre ilerlerken elime dikkat ederek boynuna daha sıkı sarıldım. Başımı omzuna yaslayarak bizi düşündüğü yere götürmesini bekledim. Asansöre bindiğimizde en üst katın düğmesine bastı. Başımı kısa bir anlığına kaldırdım. “Teras mı orası? Sen nereden biliyorsun orayı?”

Gözlerimi kıstığımda asansörde gezinen bakışlarını yüzüme çevirdi. “Bu hastanede tedavi oluyoruz ya hep. Arada bunalınca kaçırdım.” *Anladım* dercesine başımı salladığımda ekledi. “Tek başıma.”

“Zaten.” dedim homurdanarak. “Yok bir de hemşirelerle çıksaydın Deniz.”

Kahkaha attı. “Yok, ben öyle şeyler yapmam.”

“Aferin sana.”

“Teşekkür ederim sevgilim.” derken asansörün kapıları iki yana açıldı. Bir insanın bu kadar güzel sevgilim diyebilmesine hayret ediyordum. Bambaşka bir mevzuydu. Terasa çıktığımızda soğuk esse de üşümeme izin vermeden kollarını bana

daha sıkı sardı. Kenarda bir yere oturduğunda kucağında biraz daha yerleşerek başımı göğsüne yasladım. “Burası daha iyi hissettiriyor mu?”

Yüzümü göğsüne sürttüm. “Burası daha iyi hissettiriyor.”

Çenesini başımın üzerine yasladı. “Bunaldığın zaman içine atmak yerine bana söyle. Kaçarız.”

“İyi alıştın beni kaçırmaya...”

“Görevim bu.” dedi. “Arada sana sormadan da kaçırırım haberin olsun. Sonra yok efendim olmaz, yok efendim gidemeyiz dersin de dinlemem. Bundan sonra böyle.”

Omuz silktim. “Hiç de olmaz demem. Canıma minnet.”

“Şurada bir deniz manzarası olsaydı daha iyi olurmuş.”

“Var zaten.” dediğimde yaptığım imayı hemen anladı. “Bir tek ben görüyorum.”

Belimdeki elini kaldırarak yanağımı sıktı. “Fazla tatlılık yaparsan odaya döneriz.”

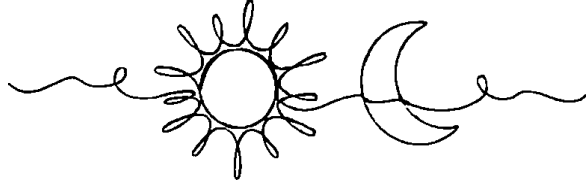
Bir yanım fazla tatlılık yapmak için deliriyordu. Başımı geriye doğru atıp boynunu öptüm. “Aklın fikrin... Hastayım ben.”

“Benim mi aklım fikrim?” diye sordu hayretle. “Dudaklarını uzak tut o zaman benden.”

Dilimi şaklattım. “Onu yapamıyoruz maalesef.”

Elini omzuma ve kollarıma sürterek üşümeme engel olmaya devam ederken kokusunu soluyup gözlerimi kapadım. Bedenim yorgundu. Geçirdiğim krizin etkilerini hâlâ hissetsem de bu ilk kez yaşanmıyordu. Bundan sonra yeniden terapi alacağımı biliyordum. İlaç kullanmadan devam etmek istiyordum ve bunu başaracağıma da inanıyordum.

Her yerde uyuyan biri değildim ama tam şu konumda, kokusu burnumda, yüzüm kalbine yaslı haldeyken gözlerimi kapadım. Ve yaşanan tüm kötü şeylere rağmen bir tane bile kâbus görmediğim, derin bir uykuya daldım.

bölüm YEDİ

Utku Deniz'in ailesi İstanbul'a gelmişti. Hem de benim için.

Ablası dışında herkes buradaydı. Bu kez abisinin eşiyle de tanışmıştım ve kesinlikle dünyanın en tatlı insanlarından biri olduğunu düşünüyordum. Çisil geldiğinden beri yanımdan bir kez olsun ayrılmazken sürekli sarılı olan elime bakıyor, dudaklarını büzüyor ve dolu gözleriyle iyi olup olmadığımı soruyordu. Onu yiyecektim. Buna karar vermiştim.

"Kızım sen rahatsın değil mi?" diyen Deniz'in annesiydi. Geldiği gibi önce bana sarılmıştı. Defalarca nasıl olduğumu sorup bir anne edasıyla her yerimi incelemiş, iyi olduğuma kanaat getirmişti. Hemen ardındansa onlara geç haber verdiği için Utku Deniz'e büyük bir fırça çekmişti. Bu an gerçekten komikti. Gülmemeye çalışsam da kendimi tutamamıştım. Eğlendiğimi gören Deniz'in fırça yemek umurunda bile olmamıştı.

Annesi yanıma gelerek saçlarımı seveceği sırada irkilmemle bu hareketinden hızlıca vazgeçmişti. İstemsizce yaptığım bu hareket utanmama sebep olsa da kimse yadırgamamış, aksine konuyu hızlıca değiştirmişlerdi.

“Gerçekten rahatım.” dediğimde yine de arkamdaki yastığa dokunarak düzeltti. Gelirken bana ve babaanneme Boşnak böreği getirmişti. Börekleri afiyetle yedikten sonra uyanan babaannemin yanına geçmiştik ve Deniz’in ailesi babaannemle tanışmıştı. Eşsiz bir andı. Kendimi aile tanışmasının ardından nişan yapacaktıymış gibi hissetmiştim ancak içinde bulunduğumuz durum bu düşünceden hızlıca sıyrılmamı sağlamıştı.

Deniz’le nişanlanma fikri... Evlilik... Erkendi ama aklımın köşesinden geçtiği için şimdi de gitmek bilmiyordu.

“Teşekkür ederim her şey için.” dedim her birine bakıp. Sevecen ve samimi bir ifadeyle bana bakıyorlardı. “Buraya gelmeniz benim için... Çok değerli.”

“Tabii ki gelecektik kızım.” dedi Deniz’in babası Yavuz Bey. “Sen de bizim kızımızsın. Çok endişelendik ama çok şükür ki iyisin. Bir sonraki gelişimize elini de iyileşmiş halde göreceğim. Bizim kerata bundan sonra iyi baksın sana.”

Utandım. Deniz cevapladı. “Şüpheli mi var baba?”

Babası tekerlekli sandalyesini onun yanına doğru ilerletti. “Yok tabii.” dedi. “Kimin oğlusun sonuçta.”

Annesi cevapladı. “Benim.”

Babası eşinin bu cevabıyla güldü. “Tek başına mı oldu bu çocuk, hanım?”

“Ben de buradayım.” dedi abisi muzip bir tonda. “Şimdi şu yedi numarayı boş verin de... Utku Deniz Bey kızın yanından bir saniyecik çekilebilirse Çisil, ablasına bir şey verecek.”

Babasının bunu söylemesiyle bakışlarım Çisil’e döndüğünde koşarak babasına doğru gitti. Elinde papatya tacıyla geri döndüğünde dikkatli bir şekilde yatağın üzerine çıktı. Tacı usulca başımın üzerine yerleştirdikten sonra küçük elleriyle saçlarımı okşayacaktı ki babaannesiyile yaşadığımız olayı hatırlayarak vazgeçti. İçim acıdı ama bir şey diyemedim. Her şey çok tazeydi. Çisil bunu umursamadan uzanıp yanağımı öptü. “Sana prenses tacı aldım Güneş abla.” dedi kocaman gülüm-

seyerek, “Artık ikimiz de prensesiz.” diyerek başındaki pembe prenses tacını işaret etti.

“Zaten öyleydiniz.” dedi Deniz. Çisil tacımı hafif yamuk yerleştirdiği için önce uzanıp düzeltti ardından saçımın üzerine dudaklarını bastırdı. Tüm ailesinin önünde yaptığı bu hareket yanaklarımın ısınmasına sebep olurken yalnızca Çisil’e odaklanmaya karar verdim. Bu adam şu hareketleriyle bir gün bana kalp krizi geçirtecekmiş gibi hissediyordum.

“Çok güzel oldu.” dedi Çisil’in annesi Duru. “Harika bir ikili oldunuz.”

Çisil sargılı elimi ufacık öpüp yataktan indi. Canım benim. Öyle güzel bir kalbi vardı ki Deniz’in ailesinin her bir ferdi merhametliydi.

“Teşekkür ederim.” diyerek Çisil’in yanaklarını öptüm. “Yine de en güzel prenses sensin.” Utandı.

“O zaman biz eve geçelim oğlum.” dedi annesi. “Hastaneden çıktığınızda Hatice Hanım’la Güneş’i bir de evde görür, öyle döneriz eve.”

Deniz’in onaylamasıyla her biri benimle vedalaşıp odadan ayrılmışlardı. Çisil bizimle kalmıştı. Deniz yeğenini kucağına alıp tam karşımdaki koltuğu oturduğunda Çisil’in bıcır bıcır konuşmasını dinliyorduk. “Ne zaman seni televizyondan izleyeceğim amca? Artık televizyonu açınca seni göremiyorum. Ben seni çok özlüyorum amca.”

Çisil başını Deniz’in omzuna yasladığında Deniz kollarını yeğenin etrafına daha sıkı sardı. “Az kaldı bebeğim. Hem sen her özlediğinde beni görüntülü arayacaktın, unuttun mu?”

“Babamlar telefonlarını her zaman vermiyorlar. Ders çalışmam ve kitap okumam gerekiyormuş. Telefon zararlıymış amca. Sen televizyona çıktığında istediğim zaman seni görebiliyordum.”

“Ben konuşurum onlarla.” dedi Deniz. “Benimle görüşmek istediğin zamanlarda verirler telefonlarını, tamam mı amcacığım? Baktık olmuyor, biner gelirim yanına.”

Çisil kıkırdadı. “Güneş ablamı da getirir misin?”

“Bilmem.” diyerek bana baktı Deniz. “Güneş ablan gelmek ister mi ona soralım.”

“İsterim tabii.” dedim ona kısa bir bakış atıp Çisil’e gülümserken. “Amcan cevabını bildiği soruları sormayı çok sever Çisilciğim.”

Deniz dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Duymak hoşuma gidiyorsa demek ki...”

Çisil avucunu dudaklarına yaslayarak güldüğünde Deniz onun yanağını art arda öperek kahkahalar atmasını sağladı. Bir yandan karnını gıdıklıyor diğer yandan yanağını öperek hafif çıkan kirli sakallarıyla onu huylandırıyordu.

“Amca yapma.” diyerek daha çok gülmeye başlayan Çisil’in isteğiyle geri çekildiğinde Çisil kafasındaki prenses tacını çıkararak Deniz’in kafasının üzerine yerleştirdi. Bu sefer yüksek sesle kahkaha atma sırası bana geçerken Çisil de onun bu haline dayanamamıştı.

Deniz’in eğlendiği her halinden belli olurken yalandan kaşlarını çatı. “Prensler pembe taç takmazlar.” dedi, kafasıyla beni işaret etti. “Prensesimin önünde böyle bir hareketi hak ettim mi amcacığım? Gitti karizma.”

Prensesim... Kalbime aniden taklalar attırdı. Elimi kalbimin üzerine götürmemek için zor dururken karşımdaki görüntüyü sessizce izlemeye devam ettim. Yeğeniyle olan iletişimini film izler gibi saatlerce sıkılmadan izleyebilirdim.

“Amca benim de prensim olacak mı?”

Deniz ciddileşti. Ben onun saniyeler hatta saliseler içerisindeki değişimine şaşırıırken, “Yok amcacığım.” dedi. Başının üzerindeki pembe tacıyla pek bir ürkütücü görünüyordu. “Sen tek başına kraliçe olacaksın. Ben öyle duydum.”

“Ama neden?” diye sordu Çisil omuzları düşerken. “Sen Güneş ablamın prensisin. Ben neden tek başıma olacağım ki? Annemin de prensi babammış.”

“Çünkü...” dedi Deniz ama sustu. Ne diyeceğini bilemeye-
rek bakışlarını odada gezdirmeye başladığında araya girdim.
Kıskanç...

“Çisilciğim tabii ki senin de prensin olacak.” dediğimde dü-
şen omuzları normal haline döndü. “Bak ben de büyüdüğümde
buldum.”

Büyüdüğümde buldum... Başta hatırlayamamış olsam da.

Deniz bana gözlerini kıstı. Dışarıdan hiç öyle durmasa da
kıskançlık seviyesi çok yüksekti. Çisil amcasının benim söz-
lerime de itirazıyla kaşlarını çatarken onun kucağından inerek
tekrardan yanıma geldi. Yatağın üzerine çıkıp kollarını önünde
bağlayarak amcasına baktı. Ben de aynı onun gibi kollarımı
önümde bağlayıp Deniz’e bakmaya başladığımda Deniz ba-
kışlarını ikimiz arasında gezdirip önce başındaki tacı çıkardı
sonrasında pes edercesine ellerini havaya kaldırdı. “Sizinle baş
edemem hanımlar.”

Çisil’le aynı anda konuştuk. “Aynen öyle.”

Bu halimiz gülümsemesine sebep oldu. Aynı kelimeleri
söylememizle birlikte Çisil bana baktığında uzanıp yanağından
küçük bir makas aldım. İşaretparmağımı ona doğru uzattığıım-
da işaretparmağını kaldırarak parmağımın ucuna dokundurdu.
“Başım belada.” dediğini duydum Deniz’in. Sesi söyledikleri-
nin aksine neşeli çıkıyordu. “Birdi, iki oldular.”

Mutluluğu yüzünden okunuyordu. “Bir şikâyetin mi var?”
diye sorduğumda bana öyle bir baktı ki güç bela da olsa bakış-
larımı ondan çektim.

“Hiçbir şikâyetim olmadığına emin olabilirsin Güneş. Tabii
emin olamıyorsan sonrasında özel olarak açıklama da yapabi-
lirim sevgilim.”

Dudaklarımı birbirine bastırırken ona bakmadım. Sevgilim
sözcüğünü duyan Çisil’in avucunu dudaklarına kapatarak gü-
lerken amcasına göz kırptığını gördüm.

Has ailesinin küçükten büyüğüne kadar utandırmayı sev-

mek gibi bir özellikleri vardı. Yine de kusursuzlardı. Ve yine her birini çok sevdiğim bir gerçektir.

Nihayet hastaneden çıkabildiğimizde en mutlu olan kişi şüphesiz bendim. Deniz bu süreçte beni bir an olsun yalnız bırakmamıştı. Sadece beni değil, babaannemi de aynı şekilde. Ona duyduğum minnet her geçen gün daha da artıyordu. Bunu içinden geldiği için yaptığının, ona yük olmadığının farkındaydım. Üzerime titriyordu.

Ona hayran olduğum da inkâr edemeyeceğim noktalardan biriydi. Babaannemin elinin üzerini öptüm. “Bir isteğin yok değil mi?”

“Yok Güneş’im.” derken bakışlarını televizyondan çekmedi. Deniz eve geldiğimiz gibi ona izlediği yarışmanın kaçırıldığı bölümlerini açmıştı. Şu an babaanneme ulaşmak imkânsız gibi görünüyordu. Babamla yaşadığımız anları ona anlatmamıştım. Onunla karşılaştığını bile bilmiyordu. Yalnızca şarjımın bittiğini ve dönmek için araba bulamadığımı, o sırada da düştüğümü söylemiştik. Tedirginliği sürse de inanmışa benziyordu. “Deniz çocuk gitti mi?”

“Hayır.” diyerek içeriyi işaret ettim. “Mutfakta telefon görüşmesi yapıyor. Bizim çocuklar gelecekler birazdan. Yorulduğunda söyle, seni odana götürürüm. Olur mu?”

Başıyla onayladığı sırada zil çaldı. Babaannemi yarışma aşkıyla baş başa bırakıp kapıyı açmak için odadan çıkmıştım ki Deniz’in benden önce kapıyı açtığını gördüm. Evimi kendi evi gibi görmesi, çekinmiyor olması beni mutlu ediyordu. “Kim gelmiş?” diye sordum yanına vardığımda. Bir eliyle açtığı kapıyı tutarken diğer elini belime atıp beni kendine çekerek bedenini bedenime yasladı .

Saçımın üzerini öperken, “Bizim çocuklar.” diye mırıldandı. Sanki yanına geldiğim her an kedi gibi mayışlıyordu.

“Annenler döndüler mi?” diye sordum. “Keşke biraz daha kalsalardı ama günübirlik gelmişler.”

Başını salladı. “Yalnızca seni görmek için geldiler güzelim. İzin işleri falan sıkıntı. E tabii oraların sakinliğine alıştılar artık. İstanbul kalabalığına dayanamıyorlar. Onları da anlıyorum.”

“Ulan Allah çarpsın elimde kalacaksın.” diye bağırarak Alperen’in gürültüsüyle konuşmamız yarıda kesildi. “Allah’ı- ma kitabıma döveceğim seni Ato.”

“Lan bağırma apartmanda.” dedi Deniz. “Tesisler mi sandın burayı?”

Merdivenin başında üç kafadar görüldüğünde gözlerimi kısarak işaretparmağımı Alperen’e salladım. Bu hareketimle Deniz’e cevap vermek için açtığı ağzını bir şey diyemeden kapadı. “Özür dilerim yenge.”

Kalakaldım.

Alperen’in bana bacım diye seslenişi başta garip gelse de alışmıştım ama yenge demesine bacımdan daha zor alışacaktım. Tabii ilk andan hoşuma gitmişti orası ayrıydı ama garipsemiştim. Gerçekten yengeleri olmuş sayılıyordum, değil mi?

“Yenge mi?” diye sorduğumda yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama dördü de sırtmaya başlamıştı.

“Ben yenge falan demem.” dedi o sırada Atlas. “Ben Utku’ya enişte diyeceğim. Kız tarafıyım beyler.”

Eymen, “Lara’nın kınasında tepsiyi de tutarsın artık Ato.” diyerek onun ensesine vurdu. “Yakışır sana.”

Alperen abartı bir şekilde gülmeye başladığında Atlas ters ters onlara baktı. “Çok komik sayın şerefsizler.”

“Şş...” dedi Utku Deniz. O da gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. “Hadi girin içeri. Bütün apartman sizi dinledi.”

Çocukları içeri buyur etmediğimi fark edince geçmeleri için geri çekildim. Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdiklerinde hâlâ birbirleriyle uğraşıyorlardı. “Ulan Alpingo inşallah kadroya almazlar seni de görürsün dalgayı.”

“Tövbe de.” dedi Alperen ciddiyetle. Atlas elbette demedi.

Kollarını önünde bağlayıp pis pis sırtmaya başladığında Alperen sinirlendi. “Lan tövbe desene. Ya kabul olursa? Ulan ya tam duanın kabul edileceği anda dediysen bunu?”

Atlas, “Umarım öyle değildir.” dediğinde Alperen yumuşayacaktı ki devamını getirdi. “Dua hakkımı seninle harcamak istemem çünkü kardom.”

“Olası bir kadro dışı durumunda sen saklanacak yer ara kardeşim.” dedi Eymen de ona. “Hatta transferin için şimdiden takım falan da ara.”

Alperen, Atlas’ın üzerine yürüyecekti ki Atlas koşarak salona, babaannemin yanına geçti. “Adi.” dedi arkasından. “Adi pezevenk. Kariyerimle oynuyor görüyor musun Boşnak böreğim. Sonra ben neden dünyanın en iyisi olamıyorum. Al işte, beddualar yüzünden. Rabbim sen yüreğimi biliyorsun. Sen bana en hayırlısını en kolay yoldan nasip eyle.”

“Âmin.” dedim. “Bu maçta kadroda olursun Alperen merak etme. İlk on bir şu anlık zor. Malum yokluğunda yerine geçenler bayağı iyi performans gösterdiler.”

“Yenge gibi yenge.” diyerek kolunu omzuma attı. “Motivasyon konuşmacım olmak ister misin?”

“İstemez.” dedi Deniz benim yerime. “O bana yapıyor motivasyon koçluğu. Şansa bak kontenjan da tek kişiymiş.”

“Kıskanç herif.” diyerek omzumdan kolunu çekti Alperen. Söylene söylene salona doğru adımladı. “Zaten benim Dilara’m var. Şu dünya kupasından sağ salım dönebilseydi bir... Giderken arkasından su da dökemedim.”

Salona girip görüş açımızdan çıktığında Eymen kıvrıcık saçlarını karıştırdı. Uzanıp Deniz’in yanağını sıktı. “Aldık haberleri. Senin de sahalara dönmene az kalmış Utku’m. Derbiye yetişmen de biraz şov bence...”

“İnşallah.” dedi Deniz her zamanki gibi. “Erkenden bir şey demek istemiyorum.”

Hayal kırıklığına uğramamak için umutlanmamak...

Son olarak biz de salona diğerlerinin yanına geçtiğimizde Alperen'i babaannemin yanında pür dikkat televizyona bakar halde bulduk. "Sen iki gün Hatice Sultan'la kalsan günlük dizilere fan hesabı da açarsın Alpingo." dedi Atlas.

Alperen onu hiç umursamadan televizyon izlemeye devam etti. "Uğraşma adamla Ato. Yine günündesin herhalde."

"Çok mutluyum." dedi oturduğu yerde yayılırken. "Beril'le barıştık sayılır."

"Sen ondan bu aralar kulüplerde *story* atmıyorsun." dedi Eymen de. "Belli oldu karın ağrın. Yoksa gecelerin aranan ismi Atlas Uzunlar hanımcı mı oluyor? Alın size magazin haberi işte. *Fake* hesaptan futbol magazini yapan sayfalara mesaj atacağım."

Kolunun altındaki yastığı alarak Eymen'in kafasına fırlattı. Eymen bunu beklemediği için yastığı kafasına yerken Atlas, "Saçma sapan konuşma." dedi. "Babası kellemi alsın mı istiyorsun?"

"Babası Sultan Süleyman mı?"

Atlas gözlerini devirirken Eymen'in sorusuna gülmüştüm. "Hayır ama ilişkimizin ciddiyetini anlaması için benim düzeldiğimi görmesi gerekiyor. Bu yüzden önce gece hayatından sıyrıldığımı görsün, sonrasında ilişkimizi öğrenir."

Vay be dercesine dudak büzdüm. Atlas gerçekten değişiyordu. Bu değişim kalıcı mıydı yoksa geçici miydi bilmiyordum ama bu halini daha çok seveceğimden şüphem yoktu.

"Oğlum milli maçta nasıl yenildiniz siz öyle?" dedi Alperen aniden. "Hep ben ve Utku'm yokuz diye böyle oldu."

"Aynen kardeşim. Tek sorun buydu."

"Bok gibi oynadınız." dedi Alperen. Söylediğinin farkına anında varıp babaannemden özür dileyecekti ki onun hâlâ hipnotize olmuş gibi yarışmayı izlediğini görünce vazgeçti. "Böyle ruhsuz oynanır mı lan? Hasta etmeyin adamı."

"Ben gayet ruhumla oynadım." dedi Eymen. "Çok pas hatası yaptık yoksa atardık."

“Şu abimizin içine de Inter forması mı giydireyorsunuz, atkıyı alıp şortuna mı bağlıyorsunuz bilmem ama bir şey yapın da adam fabrika ayarlarına geri dönsün. Takımlarında maçın oyuncusu olan adamlar milli takımda bir araya gelince ne yapacaklarını şaşıyorlar. Ben olsaydım böyle olmazdı işte. İki fırçayla herkes kendine gelirdi. Yok öyle Türk bayrağını göğsünde taşıyıp kötü oynamak.”

Atlas ofladı. “Bir şeye de kendini katma be Alpingo. Kendini en çok kim övüyor yarışmasına katıldım ama rakibim sensin.”

“Olani söylüyoruz, biz kendimizi övmeyiz.”

“Biz elimizden geleni yapıyoruz.” dedi Atlas. “Olmayınca olmuyor.”

“He, olmayınca olmuyor deyip hep yenilelim mi o zaman kardeşim? Öyle şey mi olur? Olmuyorsa öldüracaksın. Türkiye’yi temsil ediyoruz biz.”

Araya girdim. “Biz voleybol ülkesiyiz.”

“Valla bu konuda katılıyorum.” dedi Eymen. “Gururdan ölüyoruz orası ayrı. Şu gururu bir biz yaşatamadık.”

Alperen düz düz baktı. “Sizin yüzünüzden.”

“Bir tek biz mi oynuyoruz abi?”

Alperen ona babaannemin görmeyeceği şekilde el hareketi çekti. “Onlar oynamıyorsa siz oynayın. Ben ne yapsaydım kaleci mi olsaydım? Madem siz atamıyorsunuz bari ben tutardım.”

Deniz konuştu bu sefer de. “Bir o eksikti.”

“Utku’m yakışmaz mıydı bana kalecilik?”

Deniz, “Yakışırdı Alpingo.” dedi onu kırmayarak. “Bu yaştan sonra kaleciliğe geç.”

“Yok. Yaşlandık artık.”

“Yirmi yedi yaşındasın abartma yine de.” dedim. “Ama sen herhangi bir değişiklik yapma da Alperen.”

“Dilara’m nasıl?”

“İyi. Fotoğraf atıp duruyor bol bol. Valla dünya kupasının atmosferi de bir başka.”

“Peh...”

“Peh mi?”

“Bizim maçlarımızın atmosferi daha başka. Millî takımımız arada üzse de herkesin kırmızı-beyazları kuşanıp Türk bayraklarını gururla sallaması? Ölürüm Türkiyeim.”

“Sen iyice şaşırdın Alpingo.” dedi Ato. “Ulan penaltıyı atsak biz de çok farklı yerde olacaktık zaten.”

Tüm Türkiye’nin umutlarını bir anda yok eden o penaltı... Kaçan penaltı... Olmasaydı sonumuz böyle...

Keyfimiz bir anda kaçtı. “Ben size yiyecek bir şeyler getireyim. Deniz çay da koymuştu. Bir şeyler hazırlayamadım kusura bakmayın.”

“Ya olur mu öyle şey Lara? Biz sizi görmeye geldik. Çaya bile gerek yok.” diyen Eymen olurken diğer ikisi de ona başlarıyla katıldıklarını gösterdiler.

“Zaten biraz oturur kalkarız. Sabahın körüne antrenman koymuşlar. Aynen, futbolcu olmak hiç stresli değil.”

“Stresli değil diye kim diyor lan?” dedi Alperen. “Anamıza bacımıza laf söz gelmesin diyerek oynuyoruz. Neresi stresli değilmiş? Kim diyorsa söyle özel olarak konuşacağım.”

Derin bir nefes aldım. “Neyse ki çayımız var.” dedim. “Kâğıthelva istiyorsanız ondan da getirebilirim. Malum, evden eksik olmuyor.” Umarım istemezlerdi. Neden teklif ediyorsam? Kâğıthelvalarımın eksileceği düşüncesi Joey Tribbiani gibi bağırmama sebep olabilirdi: *Joey doesn't share food!**

“İstemezler.” dedi Deniz onların yerine. “Çok isteyen gidip kendine alsın.” Ayağa kalkıp benimle salondan çıkarken, “Neden onlara kâğıthelva teklif ediyorsun?” diye sordu.

Kıskanç modunu yeniden açtığını söylememe gerek var mıydı? “Ayıp olmasın diye.”

---

* “Joey yemeğini paylaşmaz!” anlamına gelen Friends adlı Amerikan yapımı komedi dizisinden bir replik.

“Ne ayıp olacak bunlara?” derken sesi homurdanır gibi çıktı. “Hem ayıp böyle olmaz.”

Uzanıp dudaklarının üzerine vurdum. “Sen çok fena biri olmaya başladın.”

Mutfağa girdiğimizde sırtını tezgâha yaslayarak kollarını önünde bağladı. “Alakası yok. Kâğıthelvanı onlara verdiğini hayal etmem bile canımı sıktı.”

“Yediğim kâğıthelvanı vermeyecektim herhalde.” dedim. “Açılmamış paket. Seninle olan ayrı, bu ayrı!”

Göz ucuyla omuz silktiğini gördüm. “Ayrı falan değil. Hem sen kâğıthelvanı paylaşmaktan nefret edersin. İçeride kâğıthelva ister misiniz, diye sorarken öyle bir yüz ifaden vardı ki isterseniz döverim der gibi bakıyordun.”

Bardaklara uzanırken önüme düşen saçlarımı da geriye itmeye çalışıyordum. “Kâğıthelvanı paylaşırken rahatsız olmadığım tek kişi sensin çünkü.” Ne söylediğimi farkına varıp omzumun üzerinden ona baktığımda gülümseyerek bana baktığını gördüm. “Kâğıthelvamdan senin için her zaman bir parça ayıracağım.”

Onu sevdiğimi söyledim.

Tam bana yaklaşacağı sırada, “Temas yok.” diyerek önüme döndüm. İçeride o kadar insan varken tüm devrelerimi yakmasına da izin veremezdim. “Hiç bana doğru adım atma Deniz. Gerçekten dengelerimi alt üst etmeye başladın.”

Gülüşü sesini duymamla sırtım ona dönük olduğu için ben de gülümsedim. Hoşuna giderdi tabii... “O derece bir etki diyorsun yani?”

“Boşuna mı *hasar büyük kalbim gidiyor elden*, diyorum...”

Bir kez daha güldüğünü duyduğumda tek elle çay koymama müsaade etmeden yanıma gelerek çaydanlığa uzandı. “Temas etmeye değil, çay doldurmaya geldim. Yanlış anlaşılmasın. Sonra kalbim gitti diye kızma bana.”

“Ha ha.” dedim yalandan. “Eline de düştük. Harika.” Çayları dolduruşunu izledim. “Dedikodu var mı?”

Aniden konu değiştirişime şaşırmadı. “Yok. Sende var mı?”

Başımı hayır anlamında sağa sola salladım. “Bende de yok. Sen takımdan uzak kalınca dedikodumuz da kalmadı.”

“Tüh.” derken çaydanlığı yerine bıraktı. Bardakları çıkar-dığım tepsiye dizerken, “Sosyal medyada da mı yok bir şey?”

“Hayır.” diye mırıldandım. “Hem orada yalan yanlış şeyler de yazılıyor. Sen garantiydin.”

“Dönmemi bekleyeceğiz o zaman desene.”

Elimi kolunun üzerine koydum. “Kısa zamanda seni sahala-ra kavuşturacağız Deniz.”

İşaretparmağıyla burnumun ucuna dokundu. “O zamana ka-dar bekle. Dedikodu aşkını sakın kaybetme.”

“Dedikodu değil, hasbihal.” diyerek düzelttim onu. “Bilgi aktarımı.”

Başparmağıyla dudağının kenarını kaşırken gülmek için kendini sıktığının farkındaydım. “Benim hatam.”

“Sence Ato gerçekten bu ilişki için sadık olur mu? Bu ak-şam dediklerini düşündüğümüzde...”

“Dışarıdan dedikodu bulamadık, bizimkilere geçelim di-yorsun yani?” diye sorduğunda dudaklarımı büzdüm. “Ciddi görünüyor. Ben de onu ilk kez böyle görüyorum. Aksi bir şey hissetse bu kadar dönüp durmaz kızın çevresinde. Demek ki hislerinden emin.”

Heyecanla parmak uçlarımda yükseldim. “Biliyordum. Her gün aşk için atıp tutarken bir gün onun da tökezleyeceğini bili-yordum. Harikasın Beril. Yani, pek yakın sayılmayız ama şim-diden onu çok sevdim. Bir ara şirkette onu bulup Atlas hakkın-da konuşmam gerekiyor.”

“Konuş güzelim.” dedi Deniz. “Ama şimdi çayları içeri götürelim mi? Biraz daha bekletirsek soğurlar ve çayın bir anlamı kalmaz. Yoksa seninle burada saatlerce dedikodu ya-pabilirim biliyorsun.” Başını iki yana salladı. “Affedersin bil-gi aktarımı.”

Somurtup koluna vurarak onu orada öylece bıraktım ve mutfaktan çıktım. Çayları da kendi getirebilirdi.

“Çay Rizeiden mi geliyor?” diye sordu Alperen salona girdiğimde. “Bu kadar uzun sürecek ne olmuş olabilir?”

Ters ters ona baktım. “Kahvehaneye gitseydin o zaman Alperen.”

“Özür dilerim Lara yenge.”

“Lara’nın heyheyleri yine üzerinde.” dedi Ato. “Beril de böyle. Kadınları anlamak çok zor.”

“Benimle uğraşırsan Beril’e seni övmem, gömerim.” dediğim gibi sustu.

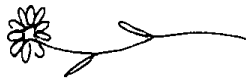
“Utku sen mi sinirlendirdin?” diye fısıldamaya çalıştı Alperen. Elbette başarısızdı. “Böyle şeyler yapacaksan önce bize haber ver de çıkıp gidelim birader.”

Deniz çayı önüme bırakırken, “Sinirlendirmedim ki.” dedi masumca. Diğerlerine de çaylarını uzatıp yanıma oturdu. “O sinirlenmemiştir. Siz sinir edecek sözler söyleyip onun ters cevaplar vermesine yol açmışsınızdır. İki farklı şeyler.”

Gülümseyerek başımı omzuna yasladığımda tek kolunu bana doğru uzatarak elini kucağıma bıraktı. Kucağımdaki elini tutup parmağımla üzerine çizmeye başladığımda yadırgamadı. Arka arkaya üç tane 7 rakamını çizdiğimde bunu anlayarak başımın üzerini öptü.

Utku Deniz, Utku Deniz, Utku Deniz.

Üç kafanın da aynı dönüp bize garip garip bakmasının ardından aralarında döndürdükleri futbol muhabbetine devam ettiler. Deniz de ara sıra onlara katılırken ben sessizce konuşulanları dinliyordum.

Çaylarını içip zengin kalkışı yapan bizimkileri yolcu ettikten sonra babaannemi yatırdım. Salona döndüğümde De-

niz ayakta, ellerini eşofmanının cebine sokmuş bir halde beni bekliyordu. “Burada kalayım mı?” diye sordu.

Bunu sormasını bekliyormuşçasına –bekliyordum– hızlıca başımı aşağı yukarı salladım. “Kal.”

Birkaç adımda dibimde bitti. “Seninle mi uyuyacağım peki?”

“Benimle uyumak istiyor gibi bakıyorsun o yüzden biraz düşüneceğim.” Bir saniye düşünür gibi elimi çeneme götürüp havaya baktım. “Benimle uyumalıymışsın.”

“Kesinlikle seninle uyumalıyım.” Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Elini tutarak onu odama çektiğimde kolunu arkamdan etrafıma sardı. “Sensiz uyuyamayacak bir adama dönüşürsem bana kızar mısın?”

“Her şeye bu kadar kolay bağlanır mısın?” diye sordum muzipçe.

Gülen yüzünü omzuma gömdü. “Bunun cevabını çok iyi biliyorsun.”

Kollarının arasında ona döndüğümde sargılı elimi tutarak avuç içimi öptü. Banyoya gitmek için kollarını üzerimden çekip odadan çıktığında bir süre duvara bakakaldım. Yakınımda olduğu her an devrelerim yanıyordu sanki. Gece bizde kalacak olması sebepsiz yere heyecanlanmama sebep olmuştu. Sebepsiz yere de değildi. Benimle uyumayı teklif etmişti ve ben de bu teklife balıklama atlamıştım. Hastanede de beraber uyumuştuk ancak bu sefer farklıydı. Benim yatağında, benimle birlikte uyuyacaktı.

Pijamalarımı giyip yatağa geçtiğim sırada odamın kapısını tıklatarak içeri girdi. Üzerinde zaten eşofman takımını vardı bu yüzden pijamalarının yanında olmaması bir sorun teşkil etmemişti. Kapıyı ardından kapatıp bana doğru yürümeye başladığında bakışları baştan aşağı üzerimde gezindi. “Uyuyor muyuz?” diye sordu.

Kenara doğru kayıp ona yer açtım. “Yani, uyumayalım mı?”

Başını eğerek gülerken onun için açtığım alana uzandı. Yatağım çok büyük değildi. Bu yüzdendir ki dip dibe kaldık. Koku buram buram burnuma dolarken sol kolunu kaldırdı. Bu gel demekti. İtiraz etmeden açtığı kolunun altına girip başımı omzuna yasladığımda örtüyü üzerimize çekti. Diğer kolunu da üzerime atıp saçlarımla oynarken çenesini başımın üzerine yasladı.

Bedenim bedeniyle bütünleşmiş bir haldeydi ve bu durumdan ikimiz de memnunduk. Yanağımı göğsüne sürttüğümde parmakları saçlarımla üzerinde dolanmaya başladı.

Kötü zamanlardan geçiyorduk. Kâbusum diyebileceğim adamla yaşadığım korku dolu anlar daha çok tazeydi ama şu an bütün dertlerimizi silip atıyordu. Hayatımda yanıma kalacak bir şey varsa o da Deniz olmalıydı. Bunu nasıl yapıyordu bilmiyordum ama yanımda öylece durarak bile tüm kötü anılarımı silebilecek bir adamdı.

Mayıştığımı fark ettiğinde, “İyi uykular.” diye konuştu. Benim gibi o da bu anın huzurunu yaşarken derin nefesler çekiyordu.

Kokusunu içime çekip gülümseyerek gözlerimi kapadım. “İyi uykular.” Bu gece de huzurlu bir uyku uyuyacaktım. Ben uykuya dalana dek parmakları saçlarımla okşamaya devam etti.

Sabah güne gözlerimi onunla açtım. Artık odama kokusu sinmişti. Nasıl uyumuştuk bilmiyordum ama uykuya dalmadan önceki pozisyonumuzla hiç alakamız yoktu. Şu an tam aksine o benim göğsüme yatmıştı. Koca bedeni neredeyse üzerimdeydi. Boynuma çarpan nefesiyle saçlarının üzerindeki parmaklarımı oynattım. Asi tutamlarını alnından çekip kaşının üstüne ufacık bir buse kondurdum.

Belimdeki elini usulca gezdirdiğinde uyandığını fark ettim.

Başını göğsüme yaslayıp kollarını etrafıma sardığında uyuma-ya devam edeceğini anladım. “Günaydın.”

“Günaydın.” dedi kısık sesle. “Gün hiç bu kadar güzel ay-mamıştı.”

Benim için de...

Başını boynuma gömüp tekrardan uyku pozisyonu aldı. Kırkırdadım. “Uyandığımıza göre... Neden hâlâ uyumaya devam edecek gibi durduğunu sorabilir miyim Deniz?”

“Sorabilirsin.” derken sesi uykulu çıktı. Sessiz kaldığım için başını hafifçe geri çekip yüzüme baktığında kaşlarımı çat-tım. “Kaşlarını çatarak sormanı kabul etmiyorum.”

Kaşlarımı düzelterek şirince sııttım. “Cevabımı alabilir mi-yim?”

Yeni uyandığından dolayı kısık olan gözlerini kırptırdı. Yeni uyanan Utku Deniz de favorilerime eklenmişti. “Bugün spora gitmeme kararı aldım. Sevgilimle vakit geçireceğim.”

Kaşlarım *bu ne cüret* dercesine havaya kalktığında geri çe-kilecektim ki kollarını bedenime daha sıkı sararak buna engel oldu. “Ben Utku Deniz sevgili yaptı da antrenmanlarını saldı dedirtmem yalnız.”

Başını tekrardan göğsüme yasladı. “Allah Allah...”

“Allah Allah evet.” dedim. “Hemen kalkılıyor ve antrenma-na gidiliyor. Akşam yine buluşuyoruz, tamam mı?”

Huysuzca homurdandı. “Tamam değil.”

“Deniz! Senin şu an yerin antrenman sahası.”

“Güneş... Benim şu an yerim kollarının arası.”

Az kalsın bu söylediğine kanıp evet diye haykıracak ve onu kollarımın arasına mühürleyecektim. Neyse ki biraz da olsa dira-yetli biriydim. “Uslu bir sporcu olup antrenmanlarını düzgün ya-parsan akşam da yerin kollarımın arası olabilir Utku Deniz Has.”

“Yoksa?”

“Bilemiyorum.” dedim. “Evdeki yastıklarının arası da ola-bilir...”

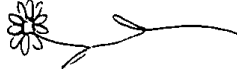
Homurdanarak geri çekildi. “Haksız rekabet.”

Omuz silktim. “Hiç de değil. Her şey senin için.”

Bir süre yastığıma yayılan saçlarımı ve yüzümü inceledi. En sonunda pes edercesine başını salladığında uzanıp dudaklarımın küçük bir öpücük kondurdu. “Akşam gelirim.”

Uyurken dağılan saçlarını düzeltiltim. “Bekleyeceğim.”

Yüzüme bir kez daha baktıktan sonra zor da olsa yatağımdan çıktı. Deniz erkenden evden ayrılırken ben de hazırlanıp babaannemi de kontrol ettikten sonra şirkete gitmek üzere yola çıktım. Bir süre yalnızca kafamı dağıtacak şeylere odaklanmak istiyorum ve işim bunların başında geliyordu.

Şirketteydim.

Bugün şirkete her zamankinden daha yoğun bir kargaşa hâkimdi. Herkes oradan oraya koşuştururken Yarkın’ı görmemle kolunu tutarak onu durdurdum. “Selam.” dedi. “Bugün gelmeni beklemiyordum. Nasıl oldun Lara?”

“İyiyim, teşekkür ederim.” diyerek gülümsedim. “Burada neler oluyor?”

Yanaklarını şişirdi. “Bizimkiler yeni içerik bulmuşlar. Şirket içi soru-cevap yapıyorlar. Seni gördükleri gibi gelip sana da yaparlar.”

“Ne sorusu?” diye sordum tedirginlikle.

“Süper Lige alakalı. Sezonun enleri kim olur soruları soruyorlar Sporun Nabzı ekibine.” Sırıttı. “Senin videonda shipçiler Utku Deniz demeni bekleyecekler.” Ellerini birbirine sürüttü. “Eğlenceli olacak. Sahi, tüm enlere onu mu söyleyeceksin? Fena etkileşim kazanırsınız bak, iyi düşün.”

Gözlerimi devirdim. “Ben objektif bir insanım Yarkın. Ne alakası var şimdi? Hem ne diyorsun öyle shipçi falan ya? Vallahi utanmam için hepiniz üzerime geliyorsunuz.”

“Utanma utanma. Bak ben de onun adını verdim çoğuna.” Bana doğru eğilerek fısıldadı. “Enişte kontenjanından da değil, harbiden objektifim.”

Karşımdaki Yarkın mıydı? Yarkın, bildiğimiz Yarkın az önce Utku Deniz’e enişte mi demişti? Şok içinde ona bakmaya başladığımda kahkaha attı. “Sana inanamıyorum.” dedim. “Bu cümleleri sen mi kuruyorsun?”

Umursamazca omuz silkti. “Arada eğlenceli bir adam oluyorum. En azından kafein ihtiyacımı yeterince karşılamışsam...”

Ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırdım. “Bundan sonra sana her saniye kahve içereceğimden emin olabilirsiniz.”

“O konsepti tamamladıysa şampiyon kim olur tahmini de alabilirler.” dedi ve tam o sırada avını gören avcı misali beni gören ekip arkadaşımız Şule elindeki mikrofonla bana doğru koşuşturmaya başladı. “Ta-da! Kolay gelsin Lara. Ben kaçtım.”

Yarkın yanımdan koşar adımlarla giderken Şule kısa bir an onun arkasından baktı ama üzerinde olan bakışlarımı görme-siyle gözlerini kırıştırarak tam önümde durdu. Hemen ardından Ferhat da elinde kamerayla yetişti. “Selam Lara.” derken gülümsedi.

“Selam. Yoğun görünüyorsunuz. Bence ben sizi meşgul etmeyeyim hiç.”

“Yok öyle.” dedi Şule. İnanılmaz bir enerjisi ve neşesi vardı. “Ferhat, gir kayda.”

“Bismillah.” diyerek sırtımı dikleştirirken elimi saçlarıma atarak düzeltmeye çalıştım. “Böyle aniden mi?”

Şule başını sallarken mikrofonu yüzümün ortasına tuttu. “Zaten birkaç saniyelik bir şey.”

Mikrofonu tutup biraz daha aşağı indirdim. “Sezonun şampiyon tahminini söyleyeceksin.” dedi Şule. “Yorum katmak istiyorsan kat tabii. Tüm ekibe sorduk. Sezon sonu bilenlere ufak bir hediyemiz olacak.”

Yumruk yaptığım elimi kaldırıp başparmağımı gösterdiğimde Ferhat kayda girdi. “Bu sezonun Fenerbahçe ve Galatasaray arasında kıyasıya bir rekabetle geçeceğini düşünüyorum.” diye başladım konuşmama. “Hatta yüksek ihtimalle son haftaya kadar şampiyonluk yarışı sonuçlanmaz ama son haftada Galatasaray’ın alacağını düşünüyorum.”

Ben böyle dedim ya, Beşiktaş şampiyon olursa hiç şaşır-mazdım.

Kayıt durdurulduğunda Şule ellerini birbirine çarptı. “Lara’nın da fikrini aldığımıza göre hemen videoyu editleyelim, akşam da paylaşırız. “Bu arada bence de Galatasaray şampiyon olacak ama Ferhat inatla Fenerbahçe diyor Lara. Biz kendi aramızda ayrı bir iddiaya girdik. Sevgiline söyle tüm takımını uyarsın da şampiyon olsunlar. İddia kaybetmekten nefret ederim.”

Beni dumura uğramış bir halde bırakıp ilerlemeye başladığında arkasından gözlerimi kırıştırmakla yetindim. Yanımdan koşup gidenlerle orada durmaya bir son verip odama geçtiğimde bakışlarım Dilara’nın boş masasına uğradı. Orada genelde Neymar olurdu ama artık yoktu. Alperen’i en iyi anladığım dakikalara girmiştik.

Masama geçip sosyal medyaya girdiğimde mail üzerinden iletilen haberi paylaştım. Galatasaray açıklama yapmıştı.

GALATASARAY YENİ STAT İSİM SPONSORUNU DUYURDU!

Sarı-kırmızılı ekip tarafından KAP’a duyurulan açıklamaya göre stadyum ismi konusunda anlaşmaya varıldığı bildirildi.

Galatasaray’dan gelen açıklama şu şekilde:

“Kulübümüz, ülkemiz topraklarında doğup uluslararası bir marka haline şirketle stat isim sponsorluğu konusunda anlaşma imzalamıştır. Detaylar önümüzdeki günlerde düzenlenecek olan basın toplantısında duyurulacaktır...”

Demek Utku Deniz Has'ın mekânının yeni adı buydu. Hazır isimde de yeniliğe gidilmişken lisansını alıp maçlara çıkmanın tam zamanıydı diye düşünüyordum. Biraz daha sahalardan uzak kalırsa mental sağlığını hiç toparlayamayacak diye korkuyordum. Hem lisans olayı hem de yaşadığımız şeyler üst üste geldiği için ruh halinin daha kötü durumda olduğunun farkındaydım. Sürekli düşünüyordu. Özellikle o geceden sonra yanımda bile sürekli daldığına şahit oluyordum. Bir şey anlatırken genelde ilk seferde beni duymuyordu. Düşünceleriyle o kadar boğuşuyordu ki hayattan kopmuş gibiydi. Bu hali döndüğünde sahaya da yansıyacak diye artık daha fazla endişe ediyordum.

Eski performansını yakalayamama gibi bir ihtimali vardı ve böyle bir şey yaşanırsa her şey iyice tepetaklak olabilirdi. Takım şu an iyi gidiyordu. Bir golle bile olsa üç puanı hanesine yazıyordu ancak ne takım ne de taraftar hataları kabul edecek durumda değildi. Bu rakip takım için de geçerliydi. Fenerbahçe sezona çok iyi başlamıştı. Galatasaray'ın aksine averajı çok daha iyiydi ve buna rağmen onların da hata yapma şansları yoktu çünkü yol şampiyonluk yoluydu. Hata yapan o yoldan sapardı.

Futbolcular da hata yaparlardı. Aslında bu çok doğal ve insani bir şeydi ama bazı taraftar gruplarına bunu anlatıp kabul ettirmek zordu. Hep dediğim gibi, on maç müthiş performans sergilese dahi tek maçla adam silebilirlerdi. Böyle bir senaryoya hazır değildim.

Utku Deniz Has, Galatasaray'ın yükselen yıldızıydı ve o yıldız engebeli yollar görse dahi parlamaya devam edecekti. Yedi numara tribünü buna inanıyordu. O da inanmaya devam ettiği sürece her şey düzelecekti. Çünkü güneş ışığını kaybetmezdi.

Sporun Nabzı sayfasında yayınlanan video gündem olmuştu. Evet, tabii ki o kadar kişi arasından benim videom kırılıp sosyal medyaya atılmıştı ve tam da Yarkın'ın dediği gibi shipçiler çıldırmışlardı. Sosyal medyaya girmeyen Deniz bile bunu duyduktan sonra Instagram'a girerek yorumları sırtta sırtta okumaya başlamıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ekranını kilitletiğim telefonu kucığıma bırakırken. Bugünlük bu kadar internet yeterliydi.

"Spora."

Yüzümü buruşturdum. "Yok, ben almayayım." Sargılı elimi kaldırdım. "Zaten elim de sakat."

Demek sakat futbolcular böyle yapıyorlardı.

Güldü. "Ben antrenman yaparken sen de izlersin diye düşündüm. Ama istemiyorsan..."

"İsterim." dedi hevesle. "Ne demek istememek? Zaten ben şaka yapıyordum. Antrenmanı çok severim Deniz. Seni yendiğim günleri çabuk unuttun herhalde. Altı yetmiş beş hâlâ burada."

Bakışlarını yoldan çekmeden sargılı elimi tutarak dudaklarının üzerine bastırdı. Elimin sargısını gördüğü her an gözlerine yerleşen hüzne şahit olmak beni üzüyordu. Onun bir suçu yoktu ama geç kaldığını düşünerek kendini suçlamaktan vazgeçmiyordu. "Deniz." dedim incecik bir ses tonuyla. Bu biraz da ona nazlanma tonumdu. Ve bunun farkında olduğundan da emindim. "Konuşmuştuk..."

"Evet." demekle yetindi.

"Unutuyorduk o geceyi." diye devam ettim. "Yaşandı ve bitti. Bundan sonra her şey çok güzel olacak." Heyecanla yerimde doğruldum. "Bak birkaç güne dava da sonuçlanacak. İzgi'nin eli kulağındadır. Bize güzel haberler verecek, ben biliyorum. Babam artık yok. Benim hayatımda bedenen belki hiç olmamıştı ama artık tamamen yok. Hem de senin sayende. Lütfen, lütfen gözlerindeki şu hüznü uzaklaştır artık. Beni de üzüyorsun."

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirirken son cümlele duraksadığını gördüm. “Tamam.” diyerek kabullendi hızlıca. Dudaklarımın iki yana kıvrılmasına engel olamadım. Onu bir şeylerden vazgeçirmenin bir formülünü keşfetmiştim. Formül şeydi... Ben. “Sana üzölmek yasak. Halledeceğiz, hep hallettik.”

“Aynen öyle.” diyerek yumruk yaptığım elimden başparmağımı kaldırdım. “Çok heyecanlıyım Deniz. Yedi numaramın tribünlere dönmesine az kaldı.”

“Dur bakalım. Daha kesin bir şey...”

“Var. Kesin bir şey var. Biz lisansımızı geri alacağız Utku Deniz Has. Senin de haberin olsun.”

Bir kez daha gülerken sargılı elim hâlâ ellerinin arasındaydı. Birleşen ellerimizse dizinin üzerinde duruyordu. “Olsun bakalım.”

“Yarın kaç gibi görüşeceğiz İzgi ve Merdan Efe’yle? Sağ olsunlar her gün arayıp nasıl olduğumu soruyor İzgiler.”

“Sabah küçük bir işleri varmış o yüzden öğlene doğru gideceğiz güzelim.” derken yalnızca sol eliyle direksiyonu çevirerek arabayı döndürdü. Bu hareketiyle yutkundüğümde cevap veremedim. Bir cevap alamayan Deniz bana kısa bir bakış attığında sırtarak göz kırptı. Hasar büyüktü... “Sabah seni alırım.”

“Yok.” diyerek reddettim. Sabah başka bir planım vardı ama bunu onun bilmesine gerek yoktu. “Ya da sabah konuşuruz.”

Neden böyle dediğimi anlamasa da başını sallamakla yetindi. “İstersen bende de kalabilirsin...”

“Allah Allah.” diyerek tek kaşımı kaldırdım. “Nereden çıktı bu birden?”

“Hiç.” diyerek omuz silktiğinde gülmek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. “Öyle, içimden geldi. Yalnızca bir öneriydi Güneş. Sen yine de bir düşün...”

“Cık.” diyerek dilimi şaklattım. “Olur mu öyle? Olmaz.”

“Niye olmuyormuş? Niye olmuyor Güneş? Gayet olur. Sevgilim ben senin. Yabancı mıyım? Orası senin de evin. İnsa-

nın evinde kalmasından başka doğal ne var? Olmazmış...”

Benim de evimdi. Beni bu kadar benimsediğini hep hissettirse de böyle duymak içimi bir hoş ediyordu.

“Doğru.” diyerek başımı salladım. “Madem benim de evim, eh bir ara geleyim kalmaya bari. Ama öyle sürekli olmaz.”

Memnuniyetle başını sallarken ağzının içinden mırıl mırıl konuştu. “Sürekli olacağı günler de uzakta değil.”

Aklıma gelen başıma mı gelecek, diye düşünürken elimi dudaklarıma yasladım. “Deniz...”

Kaşlarını çattı. “Ne oldu?”

“Çok önemli bir konu var.” Bir bana bir yola büyük bir ciddiyetle bakmaya başladığında hızlıca devam ettim. “Seninle antrenman ve maç yaptığımız günü hatırlıyor musun? Hani beni altı yetmiş beş ilan ettiğimiz?” Başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. “Sakin Merdan Efe’nin yanında o günden bahsetme.”

Arabayı kırmızı ışıkla birlikte durdurduğunda soran bakışlarla bana döndü. Sargımın üzerinden elimi okşamasıyla dikkatim dağılsa da devam ettim. “Ben o gün seni ittim Deniz!” Avucumu bir kez daha dudaklarıma bastırdım. Dehşet içindeyim, şu anı ifade etmek için doğru kelimeler olabilirdi. “Resmen milyon euroluk insanı ittim o gün. Ya sakatlınsaydın? Ya yere düşseydin ve başına gelmeyen kalmasaydı? Nereden gelmiş bana bu cesaret?”

Durdu. Birkaç saniye düz bir ifadeyle yüzüme bakmaya devam etti. Ben ona tereddütle bakarken saniyeler sonra başını geriye doğru atarak büyük bir kahkaha attı. Gülüşünün tınısı kalbimin hızını artırırken tereddütlü bakışlarım hayranlığa döndü.

Gülüşünü bitirmeden tekrar bana döndüğünde ona nasıl bakıyorsam bu kez de şaşkınlıktan dolayı bir duraksama yaşadı. Uzandım, tam gülüşünün üzerini öperek geri çekildim. Normalde olsa belki utanırdım ama şu an utanmaya yerim kalmamıştı. Sevgilimdi. Onu benî hayran bırakan gülüşünden öpmeyip de ne yapacaktım?

“İki oldu.” diye konuştu. “Şu arabada bir gün harbiden çıkmaza sokacaksın bizi Güneş.” Omuz silkerek bakışlarımı kaçırdım. Ona bir cevap vermek yerine saçlarımla oynamaya başladım. Omzumun üzerinden arkaya doğru bıraktığım saçlarımdan yükselen kokuyla derin bir nefes aldığımı duydum. “Harbiden iflahımı...” Boğazını temizledi. “Ayarlarımı bozuyor. Tek bir hareketle. Bitmişsin oğlum sen.”

Kıkırdadım. “Bir şey mi dedin?”

“Yok.” derken yeşil ışığın yanmasıyla yola devam etti. “Bilmiyormuş gibi konuşması yok mu bir de...”

“Duyuyorum seni yalnız.”

“Duy diye konuşuyorum.” Aynı direksiyon hareketini bir kez daha yaptığında dudaklarımı büzdüm. Çok saçmaydı belki ama gerçekten etkileyiciydi. “Merdan abime de söyleyeceğim.”

“Sakın.” derken sesim yükseldi. “Sakın Deniz. Tamam, bana kızacağından değil ama adamı kalpten mi götürmek istiyorsun? Yener Bey’e de söyleme ayrıca. İğnelerle ayakta tutmaya çalıştığı oyuncularından birinin sevgilisi tarafından sakatlanma riskini öğrenirse artık bir kulüp doktorunuz olmayabilir. Gerçekten bu riski alabilecek misin?”

“Sanırım alamayacağım.”

Gözlerimi kapatıp ben demiştim dercesine başımı salladım. “Bu ikimizin arasında bir sır. Başka kimseler bilmeyecek. Hem ben sana kıyar mıyım? Yalnızca küçük bir fauldü.”

Yaşadığı siteye geldiğimizde güvenliğe selam verip arabayı otoparka doğru sürmeye başladı. “Küçük? Sen ona küçük mü diyorsun? Küçücük bedenle şu koca cüsseyi uçuruyordun, haberin var mı?”

“Lara Güneş bilmiyorum diyor.”

“Sen yine futbol editleri mi izledin?”

“Bütün keşfetim onlarla dolu.” dediğimde arabayı boş otoparkta kendine ait alana park etti. Emniyet kemerini çözdüğümde istemeyerek de olsa elimi ondan çektim. Arabadan

indiğimizde sağlam elimi sıkıca tutup beni peşinden götürmeye başladı. “İtiraf etmem gerekirse sana yapılan bazı duygusal editlerde ağlıyorum.” Aslında hepsinde... “Ama çok fena videolar yapıyorlar Deniz. Böyle videonun başına o muazzam gollerini koyuyorlar. Sonra bir bakıyorum videonun sonunda siyah-beyaz efekt basılmış, başını eğdiğin videolar. Arkasında da ağlamaklı müzik... Gel de ağlama.”

“Ağlamaklı müzik mi?”

“Buna mı takıldın sahiden? Evet, ağlamaklı. Benim hayatında kimse yokken bile aşk acısı çektiren şarkılar listem var Deniz. Çok fena tribe sokuyorlar insanı.”

Birlikte asansöre bindiğimizde ben sırtımı duvara yasladım, o da üzerime eğildi. Ani hareketiyle dilim düğümленirken gözlerimi kocaman açtım. “Senin hayatında biri var yalnız.” dedi. Sol elini kaldırıp önüme dökülen saçlarımı sırtıma doğru attı. “Aşk acısı çekeceğin bir durum da yok diye biliyorum. Yanlış mıyım?”

Sen her zaman doğrusun Utku Deniz Has ama şu an bu yakınlıkta sana bir cevap verebileceğimi düşünüyor musun gerçekten?

“Hı?” dedi cevap vermediğimde.

“Var.” dedim zorlukla. Bakışlarım dudaklarına kaydığında gülümsedi. “Yani, var olduğunu bayağı görüyorum. Bayağı da hissediyorum farkındaysan. Uzaklaştan mı sanki biraz?”

Geriye doğru bir adım attığı sırada asansörün kapıları iki yana açıldı. İki kişi asansöre binip önümüzde bize sırtları dönük şekilde durduklarında Deniz’in koluna vurdum. Bu hareketimle sırtıttı. Elini belime atıp beni bedenine yaslarırken tek kolunu karnımın üzerinden tamamen bana sardı. Parmak uçları rahat durmayıp tişörtümün eteklerini sıyırdı. Karnımın üzerine değen parmaklarıyla tüm bedenime bir elektrik yayılırken parmakları karnımı okşadı. Başımı geriye atarak yüzüne baktım. Bir şey söyleyeceğimi anlayarak başını eğdi, kulağını bana doğru yaklaştırdı. “Bunun hesabını alacağım.”

“Alırsın.” dedi halinden memnun bir halde. “Büyük bir heyecanla bekliyorum almanı.” Geri çekilirken tekrar konuştu. “Hesabımı.”

Evine girdiğimizde ayakkabılarımızı çıkararak kenardaki dolaba koyduk. “Üzerimi değiştireyim, sonra çıkarız.” dedi. Bana hiç bakmadan odasına geçiyordu ki hiç tepki vermediğimi fark edince yavaşlayıp durdu ve bana döndü. Ellerimi belime yaslamış bir halde ona bakıyordum. “Ne oldu?” Cezasını bilen ama hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranan bir çocuktuk şu an. “Doğru ya...”

Ben ne olduğunu anlamadan mutfığa girdi. Konu sanki başka bir şeymiş gibi davranıyordu ama ne yapacağını merakla bekliyordum. Mutfaktan elinde bir kâğıthelvayla çıkarak tam karşımda durdu. “Beni böyle kandırabileceğini mi sanıyorsun?” Başını sol omzuna doğru eğerken kâğıthelvayı ikimizin arasında kaldırdı. Bir gözlerine bir kâğıthelvaya bakarken omuzlarım düştü. “Doğru sanıyorsun. Ne yaptın? Evine bir kâğıthelva deposu mu yaptın Deniz?”

Elinden aldığım kâğıthelvamın ucunu kırıp alırken dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdıktan sonra hızlıca odasına ilerlemeye başladı. “Arabamın torpidosunda da var.” derken tam odasına girecekti ki son sözü, “Senin için her zaman bir kâğıthelvam var.” oldu.

Benim lüğatimde beni sevdiğini söyledi.

Kelimenin tam anlamıyla ilk kez hastane odasında çık-mıştı dudaklarından o iki kelime. Onu seviyordum, beni sevdiğini biliyordum ama ikimiz de bunu ilk kez dillendirmiştik. Yine de Deniz’in bana her kâğıthelva alışması benim için seni seviyorum demekti. Onun sesinden o iki kelimeyi duymaksa daha ilk andan bağımlılık haline gelmişti.

Şimdiye kadar sadece bir kere söylemesi dışında bir problem yoktu... Yani, her an da söylenmezdi tabii. Kâğıthelvamı yiyerek salonun koltuklarından birine geçip oturdum.

Spor kıyafetleriyle yanıma döndüğünde kâğıthelvamı yemeyi çoktan bitirmiştin. Hatta çöprü atmak için mutfığa girdiğimde masanın üzerinde duran sarmaları görüp dayanamamış ve masaya oturarak birkaç tanesini ağzıma atmıştım bile. “Annemin getirdiği sarmalardan kalmıştı.” dediğinde bir sarmayı daha ağzıma attım. Fazla lezzetliydi. Büyük bir iştahla diğer sarmayı da ağzıma atacaktım ki sırtını mutfak duvarına yaslayıp beni seyreden Deniz’le göz göze geldim. Sarmanın boğazıma kaçmasına son anda engel olurken dehşet içinde yüzüne baktım.

Aniden değişen ruh halime anlam veremedi. Öyle ani tepkiler veriyordum ve öyle doğal karşılıyordu ki yaptığı tek şey yüzüme bakarak ne olduğunu sorgulamaktı. Asla yadırgamıyordu.

“Deniz.” dedim tedirgince. “Benden ayrılmak istediğini söylemeyeceksin değil mi?”

Yüzünün her bir noktasına şok dalgası yayıldı. “Ne?” kelimesi döküldü dudaklarından. Haklıydı. Bence de tam olarak ne idi. “Kafayı mı yemişim?”

“Nasıl yani?” diye sorduğumda sarma kabının kapağını kapadım. Tüm iştahım uçmuştu bir an.

“Senden neden ayrılayım, kafayı mı yemişim diyorum.”

Kalkıp ellerimi yıkadım. Yanına gidip hemen dibinde durarak ellerimi yanaklarına yasladım. “Bir film sahnesiydi.” dedim. “Travma bırakacak bir film sahnesi. Tam o anı canlandırmışız gibi hissettim.” Yüzümü buruşturdum. “Kadın sarma yiyip gününü anlatırken sevgilisi aniden ben ayrılmak istiyorum deyip sarmaları kadının boğazına diziyordu. Galiba o kadınla birlikte bana da travma bırakmış Deniz.”

Burnumu işaret ve orta parmağının arasına alıp sıkıştırdı. “Senin travmanı yerim.”

Parmaklarının arasından kurtardığım burnumun üzerini kırıttım. “Yine de ayrılmak falan istemiyorsun değil mi?”

“Kafayı yemedim.” diyerek bu sefer de eğilip burnumun ucunu öptü. “Bu kadar ayrılma kelimesini kullandığın yeter.

Bir daha kullanmanı yasaklıyorum. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı...”

“Güzel, şimdi antrenman yapmaya gidiyoruz. Malum geçen sabah azar yedik sevgilimizden.”

Cıkladım. “Ne azarı aşk olsun?” Tamamen yedi numaramın kariyeri içindi her şey. Bu yolda her şey mubahtır.

“Oldu zaten.” diyerek belime koyduğu eliyle beni yönlendirdi. “Hadi.”

Evden ayrılıp sitenin spor salonuna geçeceğimizi sansam da önce yüzme salonuna geldik. Deniz bu sefer de yüzmek için giyeceği şortunu üzerine geçirip yanıma geldiğinde üzeri çıplaktı. Şezlonglardan birine oturmuş onun bana gelişini seyrederken havuzun tam kenarında durarak havuza balıklama atladı.

Maşallahlık biriydi.

Uzun bir süre suyun altından çıkmadığında endişelensem de onun bir sporcu olduğunu kendime hatırlattım. Bunu defalarca kez yapmıştır nitekim. Tam önümde suyun yüzeyine çıktı. Başını iki yana sallamasıyla su damlaları etrafa dağılırken saçlarının üzerinden kayan damlalar usulca yüzüne ve omuzlarına doğru iniyordu.

“Boğulacaksın sandım.” derken su damlalarının akışını takip ediyordum. “O kadar uzun süre suyun altında mı kalınır? Ya nefesin tikanırsa? Ya nefes darlığı çekmeye başlar ve artık nefes alamazsan?”

Ellerini mermerin iki yanına yaslayıp kendini yukarı çekmesiyle birlikte kol kasları *biz buradayız* dercesine ön plana çıktı. Damlalar bu kez omuzlarından göğüslerine kaymaya başladığında Deniz başını bir kez daha iki yana sallayarak bana doğru yürümeye başladı.

“Programa uyuyorum.” derken üzerime eğilmesiyle kasıldım. Yakınlığına karşı tam dudaklarımı aralamıştım ki hemen arkamda duran havluyu alarak benden uzaklaştı. O havlu hangi ara oraya gelmişti?

Üzerime sıçrayan su damlalarıyla kendime geldim. “İyi.”
“İyi.” dedi eğlenen bir tonda.

“Bence stadyumda gol attığında falan formanı çıkarma.”
dedim alakasız bir şekilde. “Durup dururken kart yeme. Hiç
gerek yok.”

“He, kart yememem için sadece öyle mi?”

“Neden olacak başka?” diye homurdandım. “Zaten saha-
lardan haftalarca uzak kaldın. Bir de sarı kartları alıp cezalı
duruma düşme.”

Sırıtmaya devam etti. “Kesinlikle. Karttan cezalı duruma
düşmemek için formamı çıkarmayacağıma emin olabilirsiniz.”

“Ne gerek var zaten...”

“Değil mi? Ne gerek var zaten...”

Havluyla kurulandığı sırada bakışlarımı üzerinde tutmamak
adın etrafta gezdirdim. “Buradan spor salonuna direkt geçiş
var. Tekrar dışarı çıkmamıza gerek yok. Birazdan hoca gele-
cek. Rahatsız olmazsın, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Zaten şirkete geçeceğim Deniz.
Bir bakınayım.”

Bu durum pek hoşuna gitmese de başını salladı. Yine de
hocası gelene kadar biraz dana yüzdü. Ardından spor salonuna
geçtik. Deniz’in aletlerden birine geçeceğini sanıyordum ki ya-
nıma gelerek önümde eğildi. “Deniz?”

Sırtı bana dönük şekilde yere çömelmişti. “Omuzlarıma çık.”

“Ne?”

“Güneş.” dedi omzunun üzerinden bakıp. “Omuzlarıma çık
güzelim. Seni düşürmeyeceğim.”

Beni düşürmeyeceğine emindim. Yalnızca aniden omuzları-
ma çık demesini beklemiyordum. Yine de onu daha fazla beklet-
medim. Sargılı elimi bileğimden diğer elimi de direkt tuttuğunda
bacaklarımı iki yanından sarkıtarak omuzlarına oturdum.

Aniden ayağa kalkmasıyla hayata ilk kez bu kadar yuka-
rıdan bakmaya başladım. 1.90’lık adamdı ve ben o adamın

omuzlarındaydım. “Hayata yukarıdan bakmak efsane bir şeymiş. Tadını çıkar Deniz...”

“Sana da tadını çıkarttırırım.” Ellerimi bırakmadan benimle çömelip kalkmaya başladığında dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçtı. “Yalnız çığlık atmadığın sürece... Malum, burası tüm siteye açık.”

Elimin tutan elini sıktım. “Dalga geçme. Çok kötü olur.” Hiçbir şey olmazdı. “Her gün birinin omuzlarında ona spor yaptırtmıyorum, değil mi? Çok mu düşündün bu hareketi?”

“Yoo.” derken aynı zamanda nefesini düzenli tutmaya çalışıyordu. “Birlikte spor yapıyoruz işte. Altı yetmiş beşim olmadan yarım sayılırım.”

“Altı yetmiş beş sakat.” dedim hüznle. “Bir süre sahalarından uzak kalacak. Şov sırası yedi numarada.”

Sanki önceden onda değilmiş gibi... Beni hiç bozmadı. “Eh ne yapalım? Bir süre sensiz idare edeceğiz. Zor olacak.”

“Sen benimle gerçekten dalga mı geçiyorsun?”

“Ne haddime?”

Bir süre ben omuzlarındayken hareket etmeye devam ettiğinde onu sakatlayacağım korkusuyla bir şekilde ikna ederek omuzlarından indim. Bir spor matına geçip mekik çekmeye başladığında hemen yanındaki spor matına da ben geçtim. Ben yalnızca uzanıp bir sağa bir sola dönerken o ara sıra bana bakarak gülüyor, ardından sporuna odaklanmaya devam ediyordu.

“Sırtıma gelmek ister misin? Mekik çekmenin farklı yöntemlerini denemiş oluruz.”

“Yok, tam bunu yaparken hocan içeri girer falan. Riskli hareketler yapasın tuttu bugün Deniz.”

Nefes nefese konuştu. “Kuş kadarsın. Nesi riskli olacak?”

“Bir dahakine.” diyerek uzandığım yerden doğruldum. Yanında getirdiği su şişesine uzanıp birkaç yudum alırken hocası içeri girdi. Suyun kapağını kapatıp tekrar yerine koyduktan sonra hocaya gülümsedim. Deniz onun gelmesiyle birlikte aya-

ğa kalktığında ona uzaktan el sallayarak yanlarından ayrıldım. Spordan çıktığı an onu öpmeden gittiğim için homurdanıp duracaktı ama hocası varken hayatta öyle bir şey yapmayacağımı onun da bilmesi gerekiyordu. Utanma evrelerini hâlâ atlatamamıştım maalesef.

Yine de homurdanıp durması bile tatlı olduğundan sporunun bitmesini sabırsızlıkla bekleyecektim.

Bir hafta sonra

Büyük gün gelmişti.

Bugün lisans mevzusu bir sonuca ulaşacaktı. Yüceer ailesiyle birlikte o sonucu beklemek üzere buluşmuştuk.

“Nasılsın Utku’m?” Merdan Efe ve İzgi’yle sarılıp görüşmemizin ve geçmiş olsun dileklerini kabul etmemin ardından masadaki yerlerimizi almıştık. Hastanedeyken de sık sık arasalar da yüz yüze geçmiş olsun demeyi ihmal etmemişlerdi. “Moralini bozmuyorsun, değil mi?”

“İyi diyelim, iyi olsun abi.” dedi Deniz yalnızca. Moralini bozduğunun farkında olduğundan buna bir cevap vermedi. “Düzeleceğiz inşallah. Bekliyoruz bakalım.”

Merdan Efe sırtını sandalyesine rahatça yaslariken bir kolunu İzgi’nin sandalyesinin arkasına attı. Ardından sandalyenin uzak kaldığını fark etmiş olacak ki kolunu çekip eşinin sandalyesini kendine iyice çekti. “Merdan Efe.” dedi İzgi. “Bu aynı zamanda bir iş görüşmesi olacaktı ya hayatım. Neden dibine dibine çekiyorsun beni? Gitti bütün ciddiyet.”

Merdan Efe onun hemen dibinde bulunan sandalyesinin arkasına tekrardan kolunu atarken gülümsedi. “Güzelim yabancı mı var? Sen anlat ben ciddiyetle dinlerim.”

İzgi başını iki yana salladı. “Gelmene en baştan izin vermem gerekiyordu. Zaten evde her gün başımın etini yiyorsun

lisans diye.” Bana baktı. “Bu aralar kafamın içinde lisans diyen sesi yankılanıyor yalnızca.”

Sağ kolumu masaya yaslayarak öne doğru eğildim. Sol kolum kullanım dışıydı çünkü Deniz elimi tutmakla meşguldü. “İkinci bir Merdan Efe Yüceer olmak istemem ama lisansımızı alıyoruz değil mi İzgi? Lütfen alıyoruz de.”

Bu sorumla birlikte Merdan Efe işaretparmağıyla Utku Deniz’i işaret ederken başını onaylar anlamda aşağı yukarı sallamaya başladı. “Aferin Utku!”

Ben utanırken Utku Deniz göz ucuyla halime baktı. Sırıtmaya başlamasıyla kaşlarımı çattım. Deniz sargının dışında kalan parmak uçlarımı okşamaya başladığında, “Alıyoruz.” diyerek az önce sorduğum soruyu cevapladı İzgi. “Takım ödemesini çoktan gerçekleştirdi. Geçen Utku Deniz’le de görüştük. Şu an lisansı geri alması için onayı bekliyoruz. Zaten o onayı da aldığımızda lisans tekrar çıkarılacak. Sonrası malum.”

“Sonrası sahalarda fırtına estirmek.” dedi Merdan Efe yerinde doğrulup. Bir elini yumruk yaptı. “Sonrası rakiplerin korkulu rüyası olmak.” Gururla göğsünü kabarttı. “Sonrası şampiyonluk!”

“Çok şükür.” derken elimi kalbimin üzerine yasladım. “Yedi numara tribününe bu sözler şimdilik yeter de artar bile.”

Deniz de belli etmemeye çalışsa da bu sözlerin ardından heyecanlanarak yerinde doğruldu. Bu anlarda karşımda onu ilk gördüğüm hali belirliyordu sanki. Küçük, hayali futbolcu olmak isteyen Utku Deniz. Biliyorum. O küçük çocuğa verdiği sözü tutmaya devam edeceğine eminim. Bana verdiği sözü tuttuğun gibi.

“İzgiim git söyle onlara. Utku Deniz Has emaneti olan o sahaları geri alacakmış de.”

“Hayatım sakın ol.” dedi İzgi gülerken. “Kime söylememi istiyorsun bunları?”

“Herkes söyle İzgi. Herkes bilsin. Lara’nın da dediği gibi yedi numara tribünü tekrardan ayağa kalktı. Bundan son-

ra kimse oturtamaz evvel Allah.” Kollarını iki yana kaldırdı. “Utku Deniz sahada, tribünler ayakta! Doksan dakika bu taraf-tar arkanda!”

Onun hareketlenip sesini yükseltişiyle birkaç masadaki yüzler bize döndü. İzgi onun bu haline o kadar alışmış olmalıydı ki yüzündeki gülümsemeyle kocasını seyretmeye devam etti. Dönen birkaç bakış umurunda bile olmamıştı. “Abi çok sağ olun.” dedi Deniz. Elbette yine utanmıştı. “Desteyiniz için minnettarım.”

“Ne demek oğlum? Bugünler için buradayız. Değil mi İzgi’n?”

“Kesinlikle.” dedi İzgi de ona katılarak. “Lisansın alınmadan halletmek isterdim ama böyle olması gerekiyormuş. Biz artık bundan sonraki sürece bakacağız. Lisans onayından sonra ortada hiçbir problem kalmayacak zaten. İçin rahat olsun. Senden tek ricam futbola odaklan olur mu? Kocamın acillik ya da karakolluk olmasını istemiyorum.”

Utku Deniz bu sözlerle gülerken başını salladı. “Her şey Merdan abim için.”

Merdan Efe bilekliğiyle oynarken sırtıtmakla yetindi. Bilekliği Icardi’nin bilekliğinin aynısıydı. Sarı-kırmızı ipte ay yıldız vardı. Bunun aynısını Utku Deniz de takmaya başlamıştı.

“O Atlas’a da söyle bir daha beni eğlence mekânlarına çağırmasın.” dedi Merdan Efe aniden farklı konuya atlayarak. “Evliyim oğlum ben. Babayım baba. Çocuğum var. Karım var. Tövbe estağfurullah.”

Bakışlarım kısa bir an İzgi’ye uğradığında kocasına hayranlıkla baktığını gördüm. Tam o an Deniz’e nasıl baktığımı merak ettim. Merdan Efe ve İzgi dışarıdan büyümlü bir anın içerisindeymiş gibi görünüyordular. Birbirlerine olan bakışları, biri konuşurken diğerinin sanki tüm dünya susmuş da sadece o konuşuyormuş gibi dinlemesi... Sahiden aşk vardı. Bakışlarım bu sefer de yanımda oturan, geldiğimizden beri sargılı elimi bir an

olsun bırakmayan adama kaydı. Aşk sahiden de benî bulmuştu.

Merdan Efe, “Utku bak söyle.” diye ısrar etti. “Seni de çağırmasınlar öyle yerlere. O mekân neydi öyle? Sakın gitme kardeşim öyle yerlere.” Beni işaret etti. “Sen de evli sayılırsın.”

Gerçekten ama gerçekten açık sözlü bir adamdı. Aldığım nefeste bile boğulmama sebep olacak kadar açık sözlüydü hem de. Tabii bu sözlerle keyiften dört köşe olan bir adam vardı yanımda. “Haklısın abi de ben zaten gitmem öyle yerlere. Ev, tesis, stadyum, he bir de Güneş’in yanı. On numara hayat.”

“Deniz.” dedim usulca. “İstiyorsan git tabii.” Aynen, giderdi. Kesin. On beş yıl tribimi yemek istiyorsa elbette gidebilirdi Atlas’ın çağırdığı mekânlara. Ben inanılmaz medenî bir insandım. Böyle şeylere de karışmazdım.

Bana öyle mi dercesine kaşlarını kaldırdı. “Emînim gidebilirim Güneş.”

Kaşlarımı çattım. “Oradan bakılınca buna karışacak biri olarak mı duruyorum Deniz?” Evet. Ama bunu neden sesli olarak dile getireyim ki? Değil mi?

“Yok canım.” dedi benimle eğlenerek. “Hiç olur mu?”

“İzgi de böyle.” dedi sıkıntılı bir ifadeyle Merdan Efe. “Karışmaz hiç. Kıskanmıyor da. İki sinirlen, vur yumruğunu masaya, gidemezsin de, değil mi? Yok. İstedğin yere gidebilirsin diyor.”

İzgi sakince kahvesini yudumladı. “Başladın yine sevgilim.”

“Sevgilin değilim ben senin İzgi. Kocanım kocan.” diye homurdandı. “Hem zaten sen git desen de ben gider miyim karıcığım?”

İzgi göz kırptı. “İşte o yüzden gidebilirsin diyorum ya Merdan Efe. Gitmeyeceğine emin olduğumdan...”

Merdan Efe uzanıp karısının yanağından makas aldı. “Ölürüm sana.”

Utku Deniz çayını yudumlarken, “Aslan Ege yok mu?” diye sordu. “Özledim aslan parçasını.”

“Getirecektik ama bugün amcasıyla amca-yeğen günleriy-miş.” dedi İzgi. “Aldı çocuğumu gitti. Sabahtan beri ben de göremiyorum.”

“İzgi.” dedi Merdan Efe. Tedirgin bir tavır takınmıştı. “Çocuğumuza Trabzonspor marşı öğretmez değil mi? İzgi bak bu sefer onu gerçekten döverim. Şakam yok, yaparım. Hele ki oğlumun ağzından hamsinin hısı çıksın bak ben ne yapıyorum ona. Düşündükçe elim ayağım titredi ya.”

“Trabzonsporlu mu amcası?” diye sordum. “Takımlarınız kanka sayılır ya çok da sorun olmaz bence...”

“Yok.” derken sesi yankılı çıktı Merdan Efe’nin. “Yok kanka falan. O hamsi oğlumdan uzak duracak. Aslan parçam için tüm dünya sarı-kırmızı. Nefes alıyor Galatasaray diyor, nefes veriyor Cimbom diyor. Öyle bir sevda bizimki.”

İzgi, “Babadan oğluna miras.” diye tamamladı onu.

Gıpta dolu bir tebessümle karşımdaki çifti izlerken, “Daldık hayallere.” diyen Deniz’le neye uğradığımı şaşırdım. Dönüp baktım. Yüzündeki gülümsemeyle öylece sol elinde tuttuğu çay bardağına bakıyordu. Yoksa çocuğunun olmasını mı hayal ediyordu?

Harika. Artık ben de onunla bir çocuğumuz olduğunu hayal ediyordum. Şahaneydi. Önce evli olduğumuzu düşünmem yetmemiş gibi şimdi de bir çocuk... Bana öyle şeyler hayal ettirmeye başlamıştı ki içim kıpır kıpır oluyor, midem heyecanla kasılıyordu. Harika bir baba olacaktı. Benimkinin aksine bizim çocuğumuz harika bir babaya sahip olacaktı. Bir kız çocuğumuz olursa babası onu da saçlarını çok sevecekti. Belki banyo sonrasını saçlarını acıtmadan tarayacaktı, belki de uzayan saçlarını narince örecekti.

Ona da kâğıthelva alacaktı.

Belki de küçük bir erkek çocuğumuz olacaktı, tıpkı Utku Deniz’e benzeyen. Çocuklarıyla galibiyet sonrası yeşil çimlerde yürüyüp taraftarıyla üçlü çektiren bir Utku Deniz Has beni hüngür hüngür ağlatabilirdi.

“Darısı başına.” diyen Merdan Efe’yle daldığım hayallerden

koptum. Acilen kendime gelmem gerekiyordu. Dakikalar içerisinde ikimizi önce evlendirmiş, ardından çocuk da değil çocuklar doğurmuş, bir de o çocuklarla maçta Deniz'e üçlü çektirmenin hayalini kurmuştum. Hayaline bile düşmüştüm, o ayrıydı.

"İnşallah." dedi Deniz. Merdan Efe ikimize imalı bakışlar gönderirken utanmaya başladığını anlayan İzgi sırtarak Merdan Efe'nin koluna vurdu. Bu şöyle yapma demekti. Merdan Efe de hemen anlayarak o ima parıltılarını hemen yüzünden sildi. "Şu sıralar sallantıdayız maçlarda. Milli takım dönüşüne lisansım inşallah yetişirse takıma katkı sağlamak istiyorum. Sezon sonu şampiyonluğa oynarken böyle ufak tefek hatalarla puan kaybı yaşamamız bizi zora sürükler. Bir deneyim de inşallah hem o maçlarda hem de Fenerbahçe derbisinde elimden geleni yapacağım."

"Ay." dedim aniden. "Derbiye de az kaldı gerçekten. Sen o maça kesin yetişirsin Deniz." Ellerimi birbirine vurdum. "Harika bir maç olacak. Şimdiden bunu görebiliyorum."

"Benim aslanım yapar." Merdan Efe biten çayının yerine yenisi söylerken aynı zamanda telefonundan bir futbol haberi uygulamasını açtı. "Bak ben son maçlarda yaptığımız hataları not aldım. Sana da söyleyeyim."

Bir teknik direktör edasıyla Deniz'e tek tek hataları, hataları yapan oyuncularının kim olduklarını ve bunları nasıl düzeltebileceklerini anlatmaya başladığında hayretler içinde onu dinlemeye başladım. "Tetê'yle özel olarak konuşmam gerekiyor." dedi laf arasında. "Böyle olmaz. Dries'in ayağına kurban olurum. Yaşlı kurdum benim. Allah çarpsın bir sürü gence taş çıkarır. İnsan baba olunca böyle oluyor işte Utku'm. Başka bir olay bu. Ben şimdi girsem sahalara geçmişim olmasa bile Messi kesilirim. Babayım çünkü."

Her fırsatta evli olduğunu ve baba olduğunu konuşmalarına katması... İzgi Gökyel'in hayran bakışlarına hak vermemek elde değildi.

Deniz, “Abi öyle bir konuşuyorsun ki ne yapalım? Hemen bir çocuk mu yapalım?” dedi.

Masa kısa bir an sessizleşti. Ben gözlerimi yuvaların fırlayacak kadar açarak ona bakarken o da ne dediğinin farkına varınca altdudağını dişlerinin arasına aldı. “Ne diyorduk?” dedi hızlıca. “Tetê, Dries falan diyorduk abi. Katılıyorum ben de sana.”

Üçüne de bakmadan önümdeki kahveye uzandım. Sıcak olmasını umursamadan büyük bir yudum aldım. Isınan yanaklarımın ve patırtısı dinmeyen kalbimin imdadına İzgi’nin telefonu yetişti. Masa sessizleşirken İzgi titreyen telefonunun ekranından başını kaldırıp Deniz’e kısa bir bakış attıktan sonra aramayı cevapladı.

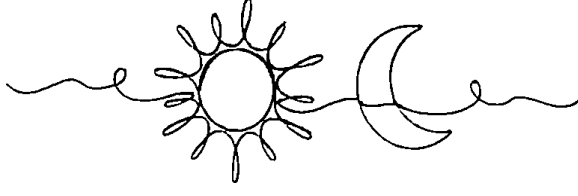
O an gelmişti.

İzgi uzun bir süre karşı tarafı dinledi. Deniz’in sabırsızlandığını gördüğümde iki elimle elini kavrayarak kucağıma çektim. Yüz kasları da vücudu da stresle kasılmıştı. Öylece İzgi’ye bakarken ona olan bakışlarımı fark ederek bana döndü. Gülümsedim, gözlerimi her şeyin güzel olacağına dair güvence verir gibi kapatıp açtım. İçinde tuttuğu soluğu dudaklarından dışarı bırakırken ufacık da olsa tebessüm etti.

İzgiye tekrar döndüğümüzde aramasını sonlandırmıştı. Üçümüz de beklentili gözlerle ona baksak da yüzünden herhangi bir şey okunmuyordu. “İzgiim konuşsana.” dedi Merdan Efe en sonunda dayanamayarak. “Kocan kalpten mi gitsin istiyorsun anlamadım ki güzelim.” Deniz de aynı durumdaydı. “Hayır beni düşünmüyorsun anladık da takımım en iyi oyuncularından birini kaybedecek biraz daha konuşmazsan.”

Nefeslerimizi tutarken İzgi doğrudan Deniz’in gözlerine bakarak, “Hayırlı olsun.” dedi. Neler olduğunu çözemediğimiz yüzüne saniyeler sonra kocaman bir zafer tebessümü kondurdu. “Tebrik ederim. Lisansın çıkarıldı Utku. Bundan sonraki hamlen belli. Yeniden ait olduğun yuvaya dönme vakti.”

bölüm

SEKİZ

*B*ugünü son zamanların en mutlu günü ilan ediyorum. Yedi numara tribünü olarak ayağa kalkmıştım. İçimdeki mutluluk dışarı taşacak gibiydi, yerimde duramıyordum. Deniz lisansını geri alıyordu. Bunu içimden defalarca kez tekrar ettim. Sonunda olmuştu. Sonunda kötü günler gerçekten geride kalıyordu. Deniz lisansını alıyordu.

Galatasaray'ın 7 numarası Utku Deniz Has geri dönüyordu.

Çok uzun zamandır gözlerinde hüznü taşıyan sevgilim formasına yeniden kavuşuyordu. Artık daha kararlı, daha emin adımlarla ilerleyecekti. Bundan hiç şüphem yoktu. Başına gelenlerde hiçbir suçu olmasa dahi yaşadıkları ona bir ders olmuştu. Artık kendini yeniden gösterme vaktiydi.

Bundan sonrası Utku Deniz Has zamanıydı.

İzginin müjdesini aldığımızda Deniz en başta bir tepki verememişti. Bir süre bakakalmasının ardından gözlerinin ilk uğrak noktası ben oldum. Haftalar sonra ilk kez gözlerinin içi parlıyordu. O parlaklığı uzun zaman sonra yeniden görmek kasvet dolu gökyüzünde açan bir güneşle eşdeğerdi.

Yüzümde gurur dolu bir gülümseme vardı. Onunla gurur duyuyordum. Onunla onu tanımıyorken bile gurur duyuyordum. Çünkü daha küçük bir kız çocuğuyken bile günün birinde hayallerine ulaşacağından zerre şüphem olmamıştı.

O Utku Deniz Has'tı.

Bir gün hayallerinin de ötesine giderek dünyanın en iyi yedi numarası olacaktı.

“Başardın.” dedim titrek bir ses tonuyla. “Bir kez daha başardın Deniz. Bitti sevgilim. Yeşil sahalara, ait olduğun yere başarılarını devam ettirmek için geri dönüyorsun.” Dudaklarımı boynuna bastırdım. “Ve ben bu kez her anında yanına olarak gurur dolu gözlerle seni seyredeceğim.”

Belime attığı eliyle beni kendine çekerken kollarımı sımsıkı boynuna sardım. “Artık bitti.” diye fısıldadı kulağıma doğru.

“Bitti.”

“Allah be!” Hemen yakınımızdan yükselen nidanın sahibini söylememe gerek var mı? “Bugün benim bayramım. Bugün var ya bugün tarihe geçsin İzgi'm.” Deniz'le birbirimizden ayrıldığımızda Deniz coşkuyla konuşan Merdan Efe'ye sarılmak üzere ayağa kalktı. “Eşim diye demiyorum ama dünyanın en iyi avukatıdır.”

İzgi ışıldayan gözlerle onu seyrederken bana bakarak bir kez daha gülümsedi. “Dünyanın en iyi avukatına da ayrıca teşekkür ederim.” demesinin ardından İzgi'ye de sarıldı Deniz.

“Hem dünyanın en iyi avukatı benim hem avukatım hem de eşim. Merdan Efe Yüceer'in çok şanslı olduğu konulardan bir tanesi. Diğer de oğlum.”

“Eh, şansın hakkında konuşmak bize düşmez bile abi.” Deniz tekrar yerine geçti. Sırtını sandalyesine rahatça yaslarken derin bir nefes verdi. “Çok şükür bu da bitti.” Minnet dolu gözleri İzginin üzerindeydi. “Teşekkür ederim İzgi. Sen olmasaydın ne yapardık bilmiyorum.”

“Teşekküre gerek bile yok.” dedi İzgi mütevazı bir tavırla.

“Bu benim işim. Sana bir faydam olduğu için ayrıca mutluyum. Hem seni kurtardım hem de kocamı. Daha ne olsun?”

Hepimiz gülerken Merdan Efe uzanarak karısının yanağından makas aldı. “Hâlâ en çok benim avukatımsın, değil mi?”

“Evet, Merdan Efe.”

Bu sefer derin bir nefesi bırakma sırası Merdan Efe’deydi. “Kusura bakma Utku’m. Yedi numaram da olsan malum.”

“Estağfurullah.” dedi Deniz sırtırken. Çok güzel güldüğünü daha önce söylemiş miydim? Her zaman güzel gülüyordu ama en çok da gerçekten mutlu olduğu anlarda güzelleşiyordu gülümsemesi.

Dakikalar sonra Utku Deniz’in lisans haberi medyaya da düşerken mailime düşen fotoğrafı sosyal medyaya yükleyip açıklamaya da, “Utku Deniz Has haftalar sonra lisansına kavuştu.” yazarak paylaştım.

Deniz’in, “Gerçekten haberlerimi sırtarak atıyorsun.” diyen muzip sesiyle bakışlarımı telefonumdan hızlıca çektim. Cevap vermediğimde fısıldadı. “Âşıksın.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ve... Bunu zaten biliyorsun?”

“E, duymayayım mı yeniden?”

Dudaklarımı büzdüm. “Gün içinde belki duyarsın.”

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirirken bakışları yüzümün her bir yanına değdi. Son olarak dudaklarıma bakıp bana imalı bir bakış atmasının ardından önüne döndü. Elimi yelpaze olarak kullanıp kendimi sakinleştirirken telefonumu yerinden oynatan bildirimlere geri döndüm. Uzun zamandır bu haberi bekleyen taraftar elbette ki yorumlarda coşuyordu. Kimi mutluluğumuzu paylaşırken kimi de eski performansını yakalayamayacağını söylüyordu.

Yorumlar bir anlığına kaybolurken ekranda Alperen’in adı belirdi. Aramasını cevapladığımda kulağıma dolan yüksek müzik sesiyle yüzümü buruşturdum.

“Lan kapasana şunu!” diye bağırdı Alperen. “Kapa şu mü-

ziği Ato! Bir de Ferdi Tayfur açmışsın şerefsiz. Burada sevdiğim gurbette zor dayanıyorum zaten. Kapat!” Saniyeler içinde müzik kapandı. “Alo?”

“Bir an beni unuttuğunu sandım Alperen.” dememle Deniz’in bakışları üzerime döndü. Omuz silktim.

“Ben seni unutmadım da Boşnak böreğim beni unuttu herhalde yenge. Lisans haberini ben nasıl senin paylaştığın gönderiden öğrenirim? Bunun günahından haberiniz var mı? Hadi haber vermedi eyvallah. Telefonlarımı neden açmıyor? Ayrı mı düştük hayırdır? Lara doğruyu söyle Merdan Efeler yerine başka futbolcularla mı buluştunuz? Yoksa rakip oyuncusu mu? Bunu da mı yaptı bana harbiden?”

“Alperen ne anlatıyorsun ya?” Güldüm. “Telefonu sessizdeydi, ondan açmamıştır. Ve gerçekten Merdan Efelerle birlikteyiz. Masada Deniz dışında hiç futbolcu olmadığına yemin edebilirim. Affedildik mi?”

Kısa bir sessizlik... “Tamam. Ben şimdi bizim çocukları toplayarak Utku’nun evine getirdim. Ufak bir kutlama yaparız diye. Sen çaktırmadan onu eve getir bir saate tamam mı Lara bacım?”

“Tamam.” diyerek gülümsedim. “Görüşürüz.”

“Eyvallah.” Telefonu kapattığında Deniz’e döndüm. “Telefonlarını açmamışsın ona kızıyor. Nasıl internetten öğrenirmiş bu haberi... Özel olarak konuşsan iyi olur.”

Deniz beni başıyla onayladığında bizi hiç dinlemeyen Merdan Efe tekrar söze karıştı. “Aslan Ege’m bu habere çok seviyecek.”

“Ya evet.” dedi İzgi de. “Onu da kendine benzettiğin için bundan hiç şüphem yok.”

İçim kıpır kıpırdı. “Sen benim sana anlattığım taktikleri unutma Utku’m. Yeri geldiğinde uygula muhakkak. Şimdi sahaları alevlendirme vakti. Biz de oğlum ve karımla seni desteklemek için ultrAslan tribününde olacağız.”

Yedi, yedi, yedi.

“Evet anne. Tamam. Haber vereceğim. Tamamdır.”
Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Güneş iyi. Bakıyorum tabii ki. Öyle şey yapar mıyım? Anne, tamam.”
Deniz dakikalar sonra telefonu kapattığında kendimi tutamayıp güldüm. “Selamları var.”

“Aleykümselam. Çok sevindiler değil mi?”

“Çok.” derken arabanın motorunu kapattı.

“İsmim de geçti?”

“Artık her konuşmamızda geçiyor. Kızının nasıl olduğunu merak ediyor doğal olarak.”

Elimi kalbimin üzerine yasladım. “Deniz! Kalbime indirmek mi istiyorsun? Üç kere ismini söylerken bu derece güzel gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim.”

Kemerlerimizi çıkardığımızda arabadan inmeden hemen önce uzanıp yanağımı öptü. “Üç kere ismimi söylemen? Şu yedi, yedi, yedi muhabbeti mi?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Utku Deniz Has manifesti...”

“Doğru.” diyerek başını omzuna doğru eğdiğinde dağılan saçlarını ve kayan gömleğini düzelttim. “Manifestin gerçekleşti desene.”

“Valla öyle oldu. Hiç beklemediğin anda...”

“Beklemediğin anda mı?” diyerek geri çekildi. “Seni gördüğüm ilk andan beri peşindeydim ve sen beklemiyor muydun? Pes, Güneş.”

Kapısını açıp arabadan indiğinde ben de hızlıca inerek arabanın etrafından dolanıp yanına geçtim. “Ya ama Deniz... Ben nereden bileyim? İnsan konu kendisi olunca konduramıyor işte.”

Beni beklemeden önden ilerlemeye başlasa da elini arkaya uzattı. Koşar adımlarla ona yetişip parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. “Küstük mü?”

“Hayır.” Omzunun üzerinden gözlerime baktı. “Mümkün mü?”

“Değil. Zaten bir kere sen bana küsemezsin.”

Emin oluşuma karşı gülümsedi. “Oynat bakalım parmağında.”

“Yok, ben sahada oynatsam?”

Asansöre binip evinin bulunduğu katın düğmesine bastık. “Artık o da olacak.” dedi keyifle. “Sen İzgi’yle görüşürken başkan aradı. Lisans birkaç güne çıkarılıyor. Önümüzdeki hafta pazartesi takımla antrenmanlara çıkmaya başlayacağım.”

Ellerimi birbirine çarparken parmak uçlarımda kalkıp indim. “Daha keyif verici bir şey duyamam herhalde.”

Deniz’in dairesinin bulunduğu kata geldiğimizde asansör iki yana kayarak açıldı. Tam o sırada Deniz, “O kadar emin olma.” diyerek asansörden benden önce indi.

Ben sözlerini sorgulamaya başlarken evin kapısı aniden açıldı. Alperen yedi numara Utku Deniz formasını arkası önüne gelecek şekilde giymiş bir halde bizi karşıladı. “Şimdi herkes susacak, onun sol ayağı konuşacak. İşte Utku, işte Deniz, işte Has!”

Gülerek başımı iki yana salladığımda onun hemen arkasındaki Atlas bıkmış bir ifadeyle onu dinliyordu. “Çekil de sarılalım artık.”

Alperen herkesten önce Deniz’e sıkıca sarıldı. “Hayırlı olsun kardeşim benim.”

“Eyvallah kardeşim.”

Alperen’in ardından Atlas da Deniz’e sıkıca sarıldı. “Hayırlı olsun brom. Estir fırtınanı.”

“Eyvallah Ato.” Onları bu şekilde görmek öyle mutlu ediyordu ki anlamsızca gözlerim doldu. Atlas geri çekilirken bu halimi gördüğünde gözlerini kocaman açtı. “Saçmalama istersen Lara. Balık burcu da değilsin, ne bu duygusallık?”

Tüm duygusallık uçup gitti. “Ben yanlış mı duydum yoksa az önce Atlas burçlarla alakalı bir şey mi söyledi?”

Alperen hayretle arkadaşına bakarken yere çömeldi. “Oğlum.” dedi Ato. “Beril burçları seviyor ne yapayım? Günde en az iki kere burç konuşuyoruz. Aklımda kalmış öyle.” Alperen tepki vermedi. “Saçma sapan tepkiler verme Alpingo. Çakacağım yumruğu en sonunda.”

Eymen ikisini kenara iterken diğerlerine nazaran Deniz’e boğarcasına sarıldı. “Biraderim benim. Kolum, kanadım hayırlı olsun Boşnak böreğim.”

Deniz de gizlemeye çalışsa da Atlas’a karşı küçük bir şok yaşamıştı ama Eymen’in üzerine atlamasıyla ilgisini ona döndürdü. “Sağ ol Eymen’im.”

En sonunda hep beraber içeri geçtiğimizde takımdan birkaç kişinin daha bizi beklediğini gördüm. Deniz hepsiyle sarılıp tebrikleri alırken duygusal modumu açarak onun keyifli hallerini seyrettim. “Kardeşim burası site. Mangal falan yakamayız.” Deniz’in yüzüncü kez söylediğini Alperen yüz birinci kez reddetti.

“Mangalsız ne partisi yapmamı bekliyorsun Utku’m?”

Eymen derin bir nefes aldı. “Sana sitede mangal yapamayacağımızı söylerken eve yemek de sipariş ettim zaten abi.”

“En azından birimiz akıllı.” dedi Atlas. “Hani içkiler?” Olduğum yerde doğrulduğumda gözlerini devirdi. “Hiç bana sporcusun diye başlama Lara. Lucas çoktan getirmiş bile şişeleri. Bugün kutlama zamanı.”

“Ne yapıyorsan yap.” diyerek gözlerimi devirdim. Sanki bana kötülüğü dokunacaktı. Kendi kendine yapıyordu.

Takım arkadaşının getirdiği içkileri dağıtırken Alperen tövbe ederek şişeyi geri çevirdi. Atlas onu es geçerek Deniz’e döndüğünde elindeki şişeyi uzattı. Dikkatli bakışlarım onların üzerinden deyken Deniz başını iki yana salladı. “İçmiyorum ben Ato.”

Atlas kısa bir an bana baktı. “Kendi partisinde sen izin vermiyorsun diye içmiyor bak.”

“Benimle ne alakası var? İçme mi dedim sanki?”

Başını iki yana sallayarak uzaklaştığında yemekler de geldi.

Deniz yanıma oturup önüme servis açtığına gelen yemeklerin her birinden tabağıma bol bol koyuyordu. “Ben olmasaydım içer miydin?” dedim.

Cevabı netti. “Hayır.”

“Eğer benim yüzümden içmiyorsan lütfen yapma. Bu senin hayat...”

“Güneş.” diyerek sözümü bölüp elindeki tavuğu dudaklarına uzattı. “Saatlerdir bir şey yemedin sevgilim. Afiyet olsun.”

“Ama...”

Sözümü bir kez daha böldüğünde tavuğun bir kısmını ısır-dım. Kalan kısmını da ağzına attı. “Ben bu kadar şeyi nasıl yiyeyim?”

İkimize ve Alpereni ayran doldurup yanımdaki yerine geçti. “Alkolün su gibi aktığı şu masaya oturduğum için sen günahlarımı affet Allah’ım.” diyen Alperen’i duydum. “Oğlum bizi sezon sonu şampiyonluk kutlamalarımızda alkolle ıslatma-ya kalkmazlar, değil mi?”

Aramızda Deniz oturduğu için öne doğru eğilerek ona bak-tım. “Yapmazlar Alperen. Siz suyla hocayı ıslatacaksınız. Za-ten içip içip kafayı bulduklarında akıllarına gelmezsin.”

“Hazır nane limon olmuşken kutlamalarda Ato’yu tesisler-de balkondan sallandırmam yok mu?”

Deniz aramızda sessizce yemeğini yerken gülerek başpar-mağını Alperen’e gösterdim. “Bir tık komik olabilir.”

“Güzelim, yemek.” Derin bir nefes alarak önümdeki ye-meğe döndüm. Bu aralar gerçekten fazla zayıflamıştım. Hem stres hem de iştahımın kapanması buna sebep olurken Deniz’i ısrarını bir bakıma doğru buluyordum. Maalesef yemek yemek aklıma bile gelmiyordu.

“Güzelim derken bir an bana diyorsun sandım Utku’m.” dedi Alperen. Yine öne doğru eğildim ama bu sefer ona dik dik bakmak içindi. Bakışlarımı gördüğünde dudaklarına götürdüğü et parçası havada kaldı. “Şaka.”

Deniz bu halimize kakhaha atarken uzanıp alnımın kenarını öptü. “Sen etrafa dehşet saçan minik bir tavşan olma yolundasın, farkında mısın?”

“Cıvciv değil mi o ya?”

Dilini şaklatarak cıkladı. “Sen tavşansın.”

“Tavşan demişken... Her gece onunla uyuyorum.”

Derin bir nefes aldı. “Bir tavşan olamadık desene.”

Kolunu vurdum. “Şöyle konuşmasana her yerde.”

“Sebebi nedir?”

“Sebebi yok.” diyerek kaşlarımı çatsam da heyecanla konuşmaya devam ettim. Masanın geri kalanı derin bir futbol sohbeti döndürürken dikkatli bakışlarla beni dinliyordu. “Tavşanıma isim bile koydum biliyor musun Deniz? İsmi Bal oldu. Gözlerinin rengi. Güneşe baktığında bal rengine çalıyor gözlerin. Çok güzel...”

Sesim sonlara kısıldı çünkü bana öyle bir bakıyordu ki konuşmaya devam edemedim. Boğazımı temizledim. “Yemek yiyelim.” diye konuştum. “Sen de saatlerdir açsın.” Elindeki çatalı alıp bir et parçasına batırmamın ardından dudaklarına götürdüm. “Afiyet olsun.”

Uzattığım eti alıp çiğnerken bakışlarımı kaçırdım. Masadaki muhabbet koyuydu. “Pazartesi kesin mi?” diye sordu Abdülkerim.

“Hayırdır, bana pasta mı hazırlatacaksın kardeşim?” diye sordu Deniz muzipçe. “Meyveli olsun.”

“Meyveli meyveli.” dedi Lucas yarım yamalak Türkçesiyle. Sessizce önümdeki yemeği yerken kimsenin benim burada olmamı yadırgamadığını fark ettim.

Eymen, “Utku dönmesinin şerefine bize sürprizler yapar.” dedi.

“Oğlum ben döndüm, neden ben alıyorum?” diye sordu Deniz gülerek. “Bundan sonra siz bana yaparsınız her şeyi.”

“Ben sana yaparım Boşnak böreğim.” Alperen benim yeri-

me de kıskançlık krizine giriyor gibi görünüyordu. “Boş ver bu hergeleleri.”

“Hergele mi?” diye sordu Abdülkerim. “Kızımın yanında da böyle konuşacak mısın Alpingo?”

“Estağfurullah kardeşim. Yeğenimi bir ara getir de sevelim. Bebek de yok etrafta.”

“Nasıl yok?” diye sordu Ato. “Bebeksaray’dan haberin var mı senin?”

“Sahalardan o kadar uzaklaşmışsın ki onu bile unutmuşsun.” dedi Eymen yalancı bir hüznle. “Vah vah...”

Alperen top yaptığı peçeteyi onun kafasına fırlattı. “Sus lan.”

Yemeğin sonlarına doğru Alperen kaş-göz yaparak beni mutfağa çağırdığında boşalan tabakları alarak onun arkasından mutfağa geçtim. Tabakları tezgâhın üzerine bırakırken fısıldayarak konuştum. “Bir şey mi oldu?”

Duraksadı. “Neden fısıldıyorsun?”

“Ay ne bileyim.” diyerek sesimi düzelttim. “Öyle gizlice çağırdın ya...”

Tam karşıma geçip tezgâha yaslandı. “Bir şey olduğundan değil de... Ben teşekkür etmek için çağırdım seni Lara.”

Teşekkür mü edecekti? “Neden ki?” diye sordum.

“Kardeşime olan desteğin için.” Konuyu o an anlarken dudaklarımı birbirine bastırdım. O bitirdikten sonra konuşacaktım. “Bir sporcunun hayatında yaşadığı en ufak kötü şey bile onun spor hayatını etkileyebiliyor. Bak bana, sakatlandım. Aylarca sahalardan uzak kaldım. Bunun getirdikleri, iç hesaplaşması dile getirilemeyecek kadar büyük. Utku her ne kadar güçlü görünse de lisans olayında çok etkilendi. Bunu en iyi sen gördün. Yine en büyük desteği de sen verdin. Ben biliyorum Lara. Sen olmasaydın toparlayamazdık biz onu. Belki toparlanırdı ama geç kalırdı.” Yutkundu. “Utku iyi ama seninle olduğundan beri daha iyi.”

“Alperen... Bu teşekkür edilecek bir konu değil çünkü ben her ne yaptıysam ki hiçbir şey yapmadım. Onu sevdiğim için yaptım.” Dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. “Deniz’e aşığım ve onun iyi olması için elimden ne geliyorsa yaparım. Bu süreçte yaptığım tek şey onun yanında olduğumu göstermekti. Bunun dışında ne yaptıysa Deniz kendi yaptı. Düşündüğümüzden çok daha güçlü ve bunun tek nedeni ben değilim.”

Uzanıp omzuma dokundu. “Yine de eyvallah. Yengemizsin, başımızın tacısın. Hep de yan yana, mutlu mesut olun inşallah.”

“İnşallah.” dedim derin bir nefes alırken. “İnşallah sen de gönlünün kapılarını en yakında çiçeklendirirsin Alperen.”

İlk defa şakaya vurmadı. Gözleri uzaklara dalarken usulca başını salladı. “Bizim iş zor ama... İnşallah diyelim Lara bacım. Kaderden öte yol yok. Olmazsa da olmaz.”

“Ne yapıyorsunuz burada?” Deniz’in sesiyle Alperen onun da omzuna dokunup içeri geçti. “Bir sorun mu var?”

“Yoo.” diyerek elindekileri tezgâha bırakmasını seyrettim. “Bugün sorun yok. Yalnızca çözüm var, mutluluk var. Değil mi?”

Yanağımdan makas aldı. “Sıkıldıysan ya da yorgunsan benim odama geçebilirsin. Bizimkiler birazdan giderler. Antrenman yorucuymuş bugün.”

“Yok, ayıp olur şimdi. Zaten gideceklermiş. Onlar gidince beraber uzanırız.”

Göz kırptı. “Uzanırız... Beraber.”

Nefesim tekledi.

Herkesi yolcu edip evi topladıktan sonra salondaki koltuğa yan yana uzandık. Başım göğsüne dayanıp saçlarım omzuna yayılırken burnunu saçlarıma yasladı. Avucum tam kalbinin üzerinde duruyordu. Yanıma uzanmadan hemen önce televizyondan

Uzun Kulak Ailesi'nin kaldığımız bölümünü açmıştı. Birazdan kalkıp sıcak çikolatalarımızı da hazırlayacağını biliyordum.

Avuç içimdeki kalp atışlarını hissederek televizyonu izliyorken bir süre konuşmadık. Huzurlu bir andı ama ben yine çenemi tutamadım. "Babam hakkında bir gelişme var mı?"

"İçeride," demekle yetindi. "Daha da çıkması mümkün değil."

"Buna mutlu olduğum için kötü biri olduğumu mu düşünmeliyim?"

Belimde duran elini çeneme yaslayarak başımı ona döndürdü. "Aklından bile geçirme. Sen ne hissediyorsan doğru hissediyor, düşünüyorsun güzelim. Sana yalnızca acı vermiş bir insan için üzülmemen en doğrusu. Kafanı aksi düşüncelerle doldurmuyorsun, anlaştık mı?"

Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Anlaştık."

Dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. Öpüşü içimi ısıtırken yanağını okşayarak karşılık verdim.

Deniz'i öpmek, kelimelerin yeterli gelmediği anlarda sadece gözlerin ve kalbinle konuşabildiğin o kısacık anlar kadar eşsizdi.

GALATASARAYLI UTKU DENİZ HAS'IN LİSANSI YENİDEN ÇIKARILDI

Sarı-kırmızılı kulübün transferinde eski kulübüyle sorun yaşadığı futbolcusu Utku Deniz Has'ın lisansı iptal edilmişti.

Galatasaray kulübünün, TFF Uyuşmazlık Çözüm Kurulu tarafından Utku Deniz Has'a verilen bir milyon 200 bin euro ve 506 bin 275 lirayı eski kulübüne ödemesiyle, sezonun geride bıraktığımız bölümünde forma giyemeyen sarı-kırmızılı futbolcunun lisansını çıkardı.

UTKU DENİZ HAS'IN LİSANS SEVİNCİ

Galatasaray'ın yedi numaralı oyuncusu Utku Deniz Has, transferiyle ilgili yaşanan sorunun çözüme ulaşmasının ardından lisansının çıkarılmasının mutluluğunu yaşıyor.

Utku Deniz Has, mutluluğunu sosyal medya hesabından taraftarlarıyla paylaşarak, "Formama tekrar kavuşmamın mutluluğunu yaşıyorum. Bu süreçte büyük çaba sarf eden değerli başkanımız başta olmak üzere tüm yönetim kurulumuza teşekkür eder, her zaman yanımda olan sevgili hocama ve ilk günden bu yana desteğini benden esirgemeyen büyük Galatasaray taraftarına minnetimi sunarım." ifadelerini kullandı.

Kahvemden aldığım yudum öylesine lezzetli gelmişti ki bu kahvenin güzelliğinden mi kaynaklanıyordu yoksa okuduğum haberden mi emin olamıyordum. Günlerden pazartesiydi. Deniz haftalar sonra bugün takımıyla ilk idmanına çıkmıştı. Sabah beni arayarak gece uyuyamadığını söylediğinde sesindeki heyecanı fark etmemek mümkün değildi. Sanki ilk kez antrenmana gidiyor gibi kıpır kıpırdı. Telefon konuşmamızdan yaklaşık bir saat sonra da Galatasaray resmi hesabında antrenmandan görüntüler paylaşılmış, en başa Utku Deniz'in fotoğrafı yerleştirilmişti.

Sosyal medya hesabımızda paylaştığım Utku Deniz Has'ın lisansının geri çıkarıldığını duyuran gönderimiz de hesapta son aylarda en çok etkileşim alan gönderi olmuştu. Hayır, gönderiyi otuz iki dış sırtırken falan paylaşmamıştım, öyle bir şey yoktu.

Okuduğum haberi kapatıp antrenmandan atılan gönderiye tekrar baktığımda iç çektim. Bazen bu adamın sevgilim olduğuna hâlâ inanamıyordum. Şimdi fotoğrafına çekip iç geçiriyordum ama saatler sonra kollarının arasında olacaktım. Sanırım bu kez tadını çıkarması gereken bendim.

Görüntülü arama isteğinin tabletimde belirmesiyle ekranı açık bir şekilde masama bırakarak aramayı cevapladım. Ekran-da Dilara'nın yüzü belirdiğinde kocaman gülümsedi. "Kaçak! Özlendin."

“Dünya kupası maçlarının arasında kaybolan Dilara konuşuyor.” dedi, kamerayı çevirip stadyumu gösterirken. “Birazdan Arjantinli oyuncuların yanına gideceğiz. Team Ronaldo olarak bir kıyak geçip sana Messi’den imzalı forma alacağım Lara. Bu tarihi anı canlı görmek istersin diye de telefonu birine verip çektireceğim.”

“Sen.” dedim büyük bir hevesle. “Sen harika bir kadınsın. Dile benden ne dilersen.”

Telefonun kamerasını yeniden kendine çevirdi. “Aslında bir isteğim var.”

“Nedir?”

“Alperen... Dünden beri bir garip. Sorun mu var?”

Sırıttım. “Siz her gün konuşuyor musunuz?” Yüzü donuklaşırken başımı geriye doğru atarak kahkaha attım. “Bu ilerlemeyi neye borçluyuz? Mesafelere mi?”

“Alakası bile yok.” Boğazını temizlerken bakışlarını benden kaçırdı. “Buraya geldiğimden beri mesaj atıyordu. Merak ediyormuş...” Hoşuna gittiği o kadar belliydi ki, yine de sessiz kaldım. “Dün kısa bir cevap verip bir daha da yazmadı. Hani, sürekli yazıp böyle yapınca ben de bir şey mi oldu diye düşündüm. O maksatla soruyorum.”

“Bir şey olmadı.” dedim. “Olsaydı bilirdim.” Sessiz kaldı. “Dilara... Bu dünya kupası sana bir mola olsun. Hazır oradayken, çevrende kafanı karıştıracak kimse de yokken iyi düşün olur mu?” Neyden bahsettiğimi çok iyi bildiği için açıklama gereği duymadım. “Bu şekilde belirsizlikle bir sonuç alınamayacağı gibi ikinizi de yıpratır. Senin duygularını bilmiyorum benimle paylaşmadığın için ama Alperen’i biliyorum. Daha fazla üzülmesin, Dilara. Karşılık alamayacaksa bile ki ben alamayacağını düşünmüyorum, bu üzüntüyü en az indirmek senin elinde. O gerçekten iyi biri.”

“Biliyorum.” derken sesi kısık çıktı. “Benim sorunum o değil ki Lara. Benim sorunum yine benim. Ve ben bunu çöze-

meden ona bir adım atarsam mutlu olamayız. İçimde hep bir şüphe olur. İçimdeki şüphe geçmezse o daha da üzüldür.”

“Anlıyorum. Sorun her neyse seni hep tereddütte bırakıyor bunun da farkındayım ama bunlar için çabalamazsak olduğumuz yerde kalmaya devam etmez miyiz? Benim için birine güvenmek hep zordu Dilara. İnsanı önce ailesi sever, ailesi büyüttür ama benim hiçbir zaman ailem olmadı. Bu yüzden gerçeklik payı olmasa dahi çok uzun bir süre yakınımıdaki herkese yük olduğumu düşündüm. Sanki kimse beni gerçekten sevemezmiş gibiydi. Ama öyle değilmiş.” Gülümsedim. “Hayatımın en güzel zamanlarını yaşıyorum. Çok sevdiğim adam tarafından aynı şekilde çok sevilirim. Ona yük değilim. Benim için bir şeyler yapıyor çünkü yapmak istiyor. Gerçek bu. Bu ilişkinin başında çok korkuyordum. Ona da yük olurum, o da benden bıkar da gider diye...”

“Ama onu kaybetme korkusu daha ağır bastı ve yerinde saymak yerine bir adım atarak bu korkunu yendin.”

Söylediklerimi anlaması mutlu etmişti. Başımı aşağı yukarı salladım. Yüzünde söylediklerimi kafasında tartar gibi bir hali vardı. “Aynen öyle. Deniz hep adım attı ama biz gerçekten biz olabildiysek benim de ona adım atmam sayesinde oldu. Bir ilişki iki kişiliktir Dilara. Eğer bir şeyleri kaybetmek istemiyorsan ona her şeye rağmen yanında olabileceğini göster. Sana hemen aşkına karşılık ver demiyorum. Alperen’e korkularından ya da endişelerinden bahsedersen anlar, seninle bebek adımlarıyla ilerlemeye de razı olur. Bundan bayağı eminim.”

Arkasından birkaç gürültü gelirken Dilara başını iki yana salladı. “Teşekkür ederim Lara. Ben... İmzalı forman için gitmeden önce bir... Alperen’i arayayım. Belki de senin bilmediğin kötü bir şey olmuştur.”

Yüzünden tereddüdü okunsa da bunu yapmak istediği çok belliydi. Tebessüm ettim. “Belki de. Ben kapatayım da sen onu ara. İmzalı formamı alırken tekrar aramayı sakın unutma ama. Alperen’den sonra unutursun falan...”

Kaşlarını çattı. “Lara!”

“Şaka! Oralarda kendine dikkat et.”

Omuzları düştü. “Görüşürüz Lara. Sen de kendine dikkat et. Seninkinin haberine de çok sevindim. Tebriklerimi iletirsin.” Onu onaylamamın ardından aramayı kapattık. Dilara’nın Alperen’den hoşlandığı çok açıktı. Önceki Dilara ve şu anki Dilara arasındaki farkları görmemek için kör olmak gerekirdi. Her geçen gün Alperen’e karşı daha da ılımlı davranıyordu. Yalnızca aşması gereken endişeleri vardı. Bunu da tek başına değil, Alperen’le daha kolay aşabileceklerini düşünüyordum.

İnsan bazen onu seven birine sırtını yaslama ihtiyacı hissediyordu. Alperen için Dilaramın bir gülüşü bile yeterliyken yavaş yavaş ilerlemek hiç sorun olmazdı. Bir ilişkinin içinde olduğumdan beri başkalarının ilişkileri hakkında daha mantıklı düşünebiliyordum. İnan hiç beklemediğin anda oluyor kuzum, diyen insanlardan olmaktan ufaktan korkmuyor değildim.

Bakışlarım hâlâ açık olan telefon ekranıma kaydığında tekrardan onu görmemle bir kez daha iç çektim. “İnanılmaz.” dedim kendi kendime. “Aşk gerçekten böyle bir şey mi?”

Dört gün sonra maç vardı. Deniz ilk on bir başlar mıydı emin değildim. O yokken yerinde oynayan takım arkadaşının performansı da yükselişteydi ama lisansı alınmadan önceki Deniz’in performansına kıyasla yine de bir tık aşağıda kalıyordu. Deniz’i deneme olasılıkları yüksekti. Öyle olursa Denizin kendini göstermesi de mümkün olabilirdi. Ondan daha heyecanlı biri varsa o da ben olabilirdim. Uzun bir aranın ardından tekrardan sahada olacaktı.

Sahada koşan Utku Deniz, pas veren Utku Deniz, gol atan Utku Deniz, gol sevinci yapan Utku Deniz...

En çok da gol sevincini benim için yapan Utku Deniz.

Ekrandaki fotoğrafını kapatıp son aramalardaki numara-ya tıkladım. Açılan telefonla birlikte, “Son kontrolleri yapıldı mı?” diye sordum.

Tek sürpriz Deniz'in sahalara geri dönmesi değildi.

“Utku! Utku Deniz! Utku! Utku Deniz!”

Yeni gelmedik geri geldik, diyerek stat koltuklarındaki yerimi almıştım. Maç için Deniz'in babası ve abisi de yerlerini almışlardı. Deniz, önceki performansı da göz önüne alınarak döndüğü ilk maçta ilk on bir olarak başlıyordu.

Sarı-kırmızı tribünler bir kez daha bağırdı. “Utku Deniz bu-
raya! Üçlü çektir tayfaya!”

Deniz taraftarının onu tribünlere çağırmasıyla birlikte ısın-
ma yaptığı arkadaşlarının yanından ayrıldı. Yüzündeki içten
gülümsemeyle tribünlere doğru koşarken ellerini havaya kal-
dırdı. Tribünlerden bir “Oo!” sesi yükselirken Utku Deniz tam
karşılarında durup kaldırdığı ellerini indirdi. Sol elinin işaret-
parmağını dudaklarının üzerine götürmesinin ardından statta
bu sefer de, “Şş!” sesi yankılandı. “1-2-3!” Deniz kollarını
tekrar havaya kaldırıp yerinde zıplamaya başladığında tribün-
deki taraftar da onunla zıplayarak bağırmaya başladı. “Cim-
bombom!”

“Konuşmayayım, konuşmayayım diyorum ama öyle bir ba-
kıyorsun ki Lara... Ağlamayacaksın değil mi?”

Dilimi şaklattım. Gözlerim hâlâ taraftarını alkışlayan
Deniz'in üzerindeydi. Her an ağlayabilirdim ama bunu
Yarkın'ın bilmesine gerek yoktu. “Ağlamayacağım tabii ki.
Neden ağlayayım Yarkın?”

“Oğlunu gururla izleyen annelere benziyorsun şu an.” Zaten
öyle sayılırdım?

“Biraz duygulandım.” diyerek itiraf ettim. “Şimdi sırf
sevgilim diye böyle konuştuğumu düşüneceksin ama çok
çalabalı Yarkın. Buraya gelene kadar çok çabaladı, şimdi
burada kalmak ve takımına en iyisini vermek için daha fazla

çabalıyor. Uzun zaman sonra onu ilk kez bu kadar mutlu görüyorum.”

Yarkın’a göz ucuyla baktığımda derin bir nefes aldığını gördüm. “Zaten bunu görmemek için kör olmak gerekir Lara. Geri döndü, hakkında hayırlısı olsun ama asıl süreç bu maçtaki performansına göre şekillenecek.”

Bunun farkındaydım. En başından beri döndüğündeki performansının nasıl olacağı konusu düşündürüyordu beni. Geçtiği süreç onu mental açıdan etkilemişti. Eğer bu sahadaki performansına da yansırса kaçınılmaz bir döngüye girebilirdik.

“Üstesinden gelecek.” dedim kararlı bir tonda. “Bundan eminim.”

Sessiz kaldı. Takımlar içeri girip maç için tekrar sahaya çıktıklarında İstiklal Marşı’mızın ardından her bir oyuncu sahadaki yerini aldı. Deniz, Galatasaray’ın sol kanadında ıslıl ıslıl parlıyordu. Maçtan önce elbette ki yanına uğramıştım. Heyecandan yerinde duramıyordu ama stresi de gözle görülebilecek seviyedeydi. Yine de tüm heyecanı ve stresine rağmen beni köşeye çekip aklımı başımdan alacak öpücüğünü vermeden göndermemişti. Öyle bir öpücüktü ki koltuklara geri döndüğümde birkaç saniye alık alık etrafa bakınmakla yetinmiştim. Elbette kırmızıya çalan yanaklarımla birlikte.

Düdük çaldı, maç başladı.

“Ay çok heyecanlı.” dedim kendimi tutamadan. “Bunu çalışan olarak demedim yanlış anlama Yarkın.”

“Bence de heyecanlı.” dedi rahatça. “Ben çalışan olarak söylüyorum. Ne olmuş yani?”

Top denizin ayağına geldiğinde stadyumda bir alkış koptu. Deniz dripling halinde kaleye yaklaşıp da pas vermesiyle takım arkadaşı topu kaybetti.

Takım dakikalar sonra tekrardan hücum çıkarken taraftar sesini arttırdı. Topu alan Mertens isabetli bir pasla solunda duran Deniz’e topu ulaştırdığında kalbim heyecanla çarptı. De-

niz topun hâkimiyetini sağlayıp kaleye doğru koşarken kaleye daha yakın olan Icardi'ye pas vermesini bekledim ama o pas yerine şut çekmeyi tercih etti. Rakip takımın defans oyuncusunun ayağını uzatmasıyla birlikte top kalenin dışarı çıkarken Deniz yüzünü buruşturarak başını eğdi.

Amacını anlayabiliyordum. Eskiden olsaydı risk almaz, topu takım arkadaşına göndererek garanti gole giderdi ama şu an kendini gösterebilmek adına o golü kendisi atmak istemişti. Yüz ifadesinden hatasının farkında olduğunu görebiliyordum. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirirken taraftarın yine de onun bu denemesini alkışladığını duydum. Bu seferlikti elbette. Aynı hatalar devam ederse neler olacağını tahmin etmek çok da zor değildi.

Oyun kaldığı yerden devam ederken arkamdaki taraftarların birinin, “Oğlum pas verse yüzde yüz goldü.” dediğini duydum. “Takımın bir puan bile kaybetme şansı yokken bu olacak iş miydi? Şöyle bireysel oynayan oyunculara ayar oluyorum Allah çarpsın.”

Oyun iki takımın da karşılıklı ataklarıyla devam ederken rakip takım ilk yarının sonlarına doğru ağırları havalandırarak skoru 1-0'a getirdi. Taraftardan sevinen rakip takıma ıslık sesleri yükselirken alnımın kenarını kaşıdım. Telefonumdan golün sahibini paylaştıktan sonra birkaç yorum gözüme çarptı. Deniz'in kaçırdığı gol ve rakip takımın yaklaşık on dakika önce kaçırdığı gol hakkında yazılıyordu. Rakip takım çok iyi bir gol şansını kalecinin kurtarışıyla kaçırmıştı. Üstelik o pozisyona sebebiyet veren Deniz'in top kaybı olmuştu.

Dakikalar geçtikçe modu düşerken nefes nefese bir halde yere baktığını gördüm. Okan Hoca yedek kulübesinden Deniz'in yerine oynatacağı kişiyi ısınmaya yollarken omuzlarım düştü.

İlk yarı, iki hata ve peşinden gelen ikinci yarıda oyundan alınma.

Bu Deniz'i daha da düşürdü. İlk yarının son dakikalarında iyiden iyiye düşen morali performansına da yansırken oturduğum yerde içim içimi yedi. Sahaya inip yanına koşarak sen bu değilsin, daha iyisisin dememek için zor duruyordum.

Yaptığı iki hata da normal bir Utku Deniz'in yapacağı hatalar değildi. Arkadaki taraftarların konuştuğu gibi hiçbir zaman bireysel oynayan bir oyuncu da olmamıştı. Tek sorunu stresini yönetememesi ve geçirdiği dönemi tek maçla telafi etmeye çalışmasıydı. Deniz hemen her şeyin bu maçta olup biteceğini düşünse de güzel şeyler zaman alırdı. Bu maçta olmadı diye diğer maçlarda düzelmeyecek diye bir kaide yoktu.

Yedek kulübesindeki Alperen omzunun üzerinden bana baktı. Sıkıntılı yüz ifadesine karşı başımı omzuma doğru eğerek dudaklarımı büzdüm.

İlk yarının bitiminin ardından hocanın kendi sahasında geriye düşmüş olan takımıyla ikinci yarı başlayana dek konuşacak olduğunu bildiğimden yerimden ayrılmadım. Denizle ancak maç sonu konuşabilirdim. Şu an ne halde olduğunu tahmin etmek benim için zor değildi. Onu o kadar iyi tanımıştım ki aklından neler geçtiğini bile biliyordum. Bilip yanına gidememekse içime yerleşen hüznü harlıyordu.

Yarkın sessizdi. Taraftar oynanan oyundan dolayı memnun değildi. İkinci yarının daha beşinci dakikasında değişiklik tabelasının ışığı yanarken Deniz oyundan alındı. Başını eğip kenara doğru giderken yerine girecek takım arkadaşı ona sarılıp hemen ardından yerine koştu.

Hoca morali bozulan Deniz'e birkaç şey söyleyip saçlarının üzerini öptü. Deniz'se başını hiç kaldırmadan yedek kulübesine, Alperen'in hemen yanına geçti. Alperen de aynı hocaları gibi Deniz'i kendine çekerek kafasının üzerini öptüğünde Deniz sıkıntılı bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırmakla yetindi. Benim olduğum tarafa hiç bakmamıştı.

Teselli edilmeyi bekleyen bir sevgilim olsa da bunu maç sonu-

na erteleyerek ilgimi zor da olsa sahaya çevirdim. Oyun değişikliklerle birlikte hareketlenirken dakika yetmişe doğru Icardi'nin golüyle skor beraberliğe taşındı. Stadyumda Simge'nin *Aşkın Olayım* şarkısı yankılanırken Icardi taraftarına koşup ellerini kulaklarının arkasına yerleştirerek sevincini yaptı.

Maç beraberlikle sonuçlandı.

Maç bitimi soluğu soyunma odalarının olduğu koridorun sonunda aldım. Deniz'e onu beklediğime dair bir mesaj göndermemin ardından sırtımı duvara yasladım. Odadan çıkan ilk kişi o olurken direkt olarak bana doğru yürümeye başladı. Üzerinde takımına ait eşofman takımı vardı. Bir elinde çantasını tutarken yanıma gelmesiyle bir elini belime atarak sıkıca sarıldı. Parmak ucumda yükselip kollarımı boynuna sardım. "İyi miyiz?"

"Pek sayılmaz." dedi sıkıntılı ses tonuyla. Geri çekilip yüzünü avuçlarımin arasına aldım. "Berbattım. Yapmayacağım hatalar yaptım. Herkesin inancını da boşa çıkardım. Berbat bile bu durumun yanında az kalıyor."

Kaşları çatıldı. "Öyle bir şey yok." Bana inanmadığına dair bir bakış attı. "Gerçekten yok Deniz. Haftalardır takımdan uzaksın. Yalnızca bireysel çalıştın. Üstelik geçirdiğin sürecin mental açıdan etkileri elbette olacaktı. Kim sorunlu süreçleri en iyi şekilde ya da hatasız geçirir ki? Bu daha ilk maçı. Önünde koca bir sezonun devamı var. Birçok maça çıkacaksın. Evet, bugün hataların olmuş olabilir ama bunları telafi edeceğine eminim. Ve sen de emin olup hemen bu ifadeni düzeltiyorsun." Geri çekilip kollarımı önümde bağladım. "Bekliyorum."

Dudakları titredi. "Güneş..."

"Hâlâ düzeldiğini göremedim?" derken tek kaşımı havaya kaldırdım.

Boştaki elini belimden ayırıp havaya kaldırdı. "Sana karşı gelebileceğimi düşünmüyordum zaten. Dediğin gibi hatalar telafi edilir. Daha yeni başladık."

“Ha şöyle.” diyerek gülümseyen halime geri döndüm. Elini tutup onunla beraber yürümeye başladım. “Eve gidelim de bir şeyler yiyelim. Gecenin köründe spagetti yersek diyetisyenin bizi muhtemelen şikâyet eder ama sen sevgilini ispiyonlamayacağın için böyle bir tehlike ortadan kalkmış oluyor. Sosuna avokado falan koyarız gönlü olur.”

Omzumun üzerinden tepkisine baktığımda son cümlem yüzünden yüzünü hafifçe buruşturduğunu gördüm. “Spagettinin sosuna avokado koymak zorunda mıyız ya? Diyetisyenime sevgilimi ispiyonlamayacağıma dair yemin etsem bile?”

“Gönlün olsun diye dedim.”

“Gönlüm ve avokadonun alaka seviyesini sormalı mıyım?”

“Geçen gün futbolcuların diyet listelerine bakıyordum da o yönden mantıklı geldi. Bu aralar diyetisyenler listelerine nedense hep onu yazıyorlar Deniz. Geçen denedim hoşuma gitti. Bu seferlik spagettiye salçalı yapsak olur mu?”

“Söylediklerinden anladığım tek bir şey var.” derken aynı zamanda gülüyordu. Stadyumdan çıkarken ellerimizi ayırıp bedenini bedenime yasladı. Geçen günkü yakınlığımızdan sonra her şey daha mı kolay olmaya başlamıştı yoksa daha mı zordu, karar vermekte güçlük çekiyordum. O yakınlıktan sonra utandığım doğrudu ama ona temas etmeden durmak da zorlayıcıydı. Kulağıma doğru, “Fena acıkmışsın. Karnını bir an önce doyuralım.” dedi.

“Hayır ya.” diyerek ondan uzaklaştım. “Ben sen acıkmışsındır diye söylüyorum. Benimle hiçbir alakası yok.” Arabasının önüne geldiğimizde kapımı açarak geri çekildi. Bir cevap vermediği için koltuğa oturmadan tekrar konuştum. “Salçalı spagetti yapacak mıyız?”

Yerime oturmamı bekledikten sonra kemerimi takıp geri çekilmeden önce dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. “Ne istersen onu yaparız. Ve evet senin canın ne çekiyorsa benim de canım onu çekiyor. Menüümüzde salçalı spagetti var.”

“Aslında çubuk makarna ama neyse...”

Kendi koltuğuna geçip çantasını arka koltuğa bıraktı. “En başta sen öyle söyledin.”

Dudaklarımı büzdüm. “Bazen çok haklı konuşuyorsun, canım sıkılıyor Deniz.” Direksiyonu tek eliyle çevirip park yerinden çıkarırken bakışlarımı üzerinde tutmaya devam ettim. “Okan Hoca maçtan çıktığında sana ne söyledi?”

“Bir sorun olmadığını, bunları herkesin yaşayacağını ve benim bunu düzeltebileceğimi söyledi.” Kendi tarafındaki camı aralayıp derin bir nefes aldı. “Destekler için minnettarım ama bazen herkes bana böyle güvenirken sırtımda kocaman bir yük var gibi geliyor Güneş. Sanki böyle herkesi hayal kırıklığına uğratma ihtimalim daha fazlaymış gibi.” Yoldan ayırdığı bakışları bana döndüğünde hızlıca ekledi. “Tabii bu düşünceleri derhal def ettim. Ben iyiyim ve düzelteceğim.”

Onu alkışladım. “İşte görmek istediğim hareketler bunlar. Unutma ki bir Utku Deniz Has kolay yetişmiyor.”

Söylediklerim onu gülümsetirken kucığımdaki elime uzanıp tuttu. “Yarın için bir röportaj ayarlanmış.” dedi. “Ayla Hanım’ın şirketiyle. O magazin olayını da unutmadım Güneş. Zamanı geldiğinde onu da halledeceğim.”

Başımı salladım. Ayla Hanım iş rekabetine özel hayatımızı zı karıştırarak haddini fazlasıyla aşmıştı ama bunun çaresine bakmak için ben de acele etmeyecektim. “İyi eğlenceler.” demekle yetindim. “Yine benimle alakalı laf sokmalarına hazır ol.”

“Öyle bir şey yapamaz.” Kırmızı ışıktaki durmak için yavaşlarken sesi ciddiye. “Yaptığı takdirde sonuçlarına da hazır olsun çünkü benim olduğum ortamda kimse senin hakkında tek bir kötü söz söyleyemez. Söyletmem.”

“Söylese de artık umurumda değil ki...”

“Benim umurumda.”

Diğer elimi de tuttuğu elimin üzerine koydum. “Sana bira-

kıyor ve geri çekiliyorum.” Hayatımda ilk kez bunu yapıyordum. “Sen en doğrusunu yaparsın. Kimseyle uğraşmak ya da muhatap olmak istemiyorum. Yalnızca sen Deniz.”

“Öyle de olacak.” derken ses tonu güven veriyordu. Gözlerimi kapatıp açtım. “Sen sırtını yasla ve her şeyi bana bırak.”

Öyle de yaptım.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından aklıma takılan şeyle tekrar konuştum. “Bazı futbolcuların taraftarlarının isimleri var. Limonlu Popkekler, Nutellalar falan. Senin taraftarlarına da Kâğıthelvalar deseler olur mu?”

“Olur, güzelim.”

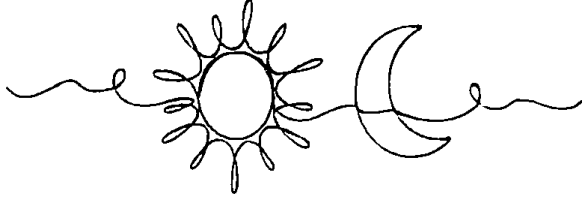
Yol boyunca saçmaladım.

Bir an olsun sıkılmadı, sorduğum tüm soruları cevapladı.

@ayisigikitap

bölüm

DOKUZ

Bugüne dek kendimi olumsuzluklara ve her şeyi tek başıma yapmak zorunda olduğuma o kadar alıştırmıştım ki, hayatıma doğru insanın girmesiyle birlikte aslında her şeyin çok daha farklı olabileceğini görmeye başlamıştım.

Deniz'in bana makarna yapacak olması bile benim için çok büyük bir şeydi ve belki de saçma gelecekti ama bu bile gözlerimi dolduruyordu. Beklentim fazla değildi, belki de hiç beklentim olmamıştı ama yaşadığım ve yaşayacağım her an ruhuma ışığını bırakıyor, onu güldürüyordu.

Küçük Güneş'i.

Küçük Güneş, küçük Deniz'e kâğıthelvasına verdiğinde güneşini bir daha kaybetmemesini sağlamıştı. Yetişkin Deniz, yetişkin Güneş'e her anında kâğıthelva alarak güneşinin yeniden doğmasını sağlıyordu.

“Senin bir de önlüğün mü var?” diye sorarken bir tane daha önlük çıkarmasıyla duraksadım. Bunun bedeni diğerine göre daha küçüktü. “Bir de iki tane mi?”

“Bu sana.” diyerek diğer önlüğü havaya kaldırdı. “Yeni aldım.” Sırıttı. “Mutfakla çok işimiz olacak gibi duruyor.”

Kaşlarını havalandı. “Yani umarım bu iştahımla alakalı değildir de güzel yemek yapmamla alakalıdır Deniz.” Son zamanlarda iştahım en parlak günlerini yaşamıyordu gerçi.

Büyük önlüğü masanın üzerine bırakarak yanıma yanaştı. “Tabii ki elinin lezzetinden dolayı. Son zamanlarda iştahının olmadığını farkında değilim sanma.” İşaretparmağını havaya kaldırarak salladı. “Dön bakalım.”

Dediğini yaparak ona arkamı döndüğümde önlüğü başımdan geçirerek belimden bağladı. Ondan bir şey kaçacağını düşünmem hataydı. İşini tamamlamasını usulca beklerken en sonunda bağlamayı bitirdi, başımın üzerini öperek geri çekildi.

Tekrardan ona döndüğümde bu kez kendi önlüğünü başımdan geçirip bana sırtını döndü. Ben de aynı şekilde onun önlüğünü bağladığımda ellerini birbirine çarptı. Benim önlüğümün önünde küçük mavi bir deniz dalgası varken onun önlüğünün üzerinde küçük sarı bir güneş vardı. “Hazır mısın?”

Bakışlarını üzerinde gezinirken mırıldandım. “Neye?”

“Benim yerine yemek yemeye?” dedi muzipçe. Kaşlarını çatarak bakışlarımı yüzüne kaldırdım. “Yalan değil.”

Dolapları işaret ettim. “Malzemeleri çıkarır mısın?”

Başını sallayarak dolaplara adımladı. “Açken gerçekten sinir küpü oluyorsun.”

“Alakasız bile yok.” diye homurdandım. Haklı olabilirdi. Belki. “Bu arada söylemeyeyim diyorum ama maçta yere düştüğünde aklım çıktı. Lisanstan sonra bir de sakatlık arası gelseydi senden önce beni hastaneye yatırabilirlerdi.” Uzattığı malzemeleri alırken devam ettim. “Neden birden sert futbol oynamaya başladınız? Hoş değil.”

“Rakip takımdakileri görürsem senin için bunu soracağım.”

“Ben senden önce görüp sorarım.” diyerek sıırıttım.

Yüzü saniyeler içinde asıldı. “Aynen, görürsün. Sorarsın bir

de. Yarın direkt gör ve sor hatta. Geç kalma.”

Sırıttım. “Üzülme, sana da soruyorum ya işte.”

“Eyvallah.” diyerek dik dik yüzüme baktığında sırtışımlı silmek adına dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bayağı özel hissettirdi.”

“Yani, şimdi ne oldu anlamadım.” derken malzemeleri tezgâha sırayla yerleştirmeye başladım. “Onlarla yemek yapıyorum sanki.”

“Ha, bir de yapsaydın?” diyerek aniden doğruldu. İki adımda yanımda bitip ellerini belime yaslarken beni malzemelerden uzağa, tezgâhın üzerine oturttu. “Açken sinir küpü olduğun kadar başkalarını da sinir küpü yapmak hoşuna mı gidiyor?”

Ellerimi omuzlarına yasladım. “Ne alakası var canım? Tatlı tatlı sohbet ediyoruz. Sen biraz gergin misin Deniz? Sana istersen masaj yapabilirim. Hafif bir kıskançlık da seziyorum ama utanmaman için dile getirmeyeceğim.”

Gözleri anbean kısıldı. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

Gülerek başımı salladım. “Şimdi kim tatlı olmuş?” diye sordum o ana gönderme yaparak. “Asıl tatlılık böyle olur.”

Başını iki yana sallayarak işaret ve orta parmağının arasına burnumu sıkıştırdı. “Dikkat et, tatlısın derken tatlı olma. Isırıklar.”

“Cık cık... Isırmak falan?” Midemin gurultusu aramıza yıldıırım gibi düşerken dudaklarımı büzdüm. “Sanırım bu muhabbeti sonraya ertelememiz gerekecek.”

Başımın üzerini öpüp geri çekildi. “Sen orada kal. Maçtan çıktığımızdan beri istediğin o spagettiye sana ben yapacağım. Beni izleyebilirsin.”

“Zaten.” diyerek bacaklarımı salladım. “Yalnız tezgâhtan inip sandalyeye otursam? Bunu ikidir yapıyorsun Deniz. Çarpılacağım.”

Tezgâhtan indim ama dediğim gibi sandalyeye gitmedim. O spagettimi yapmak için işe koyulurken yanına adımlayarak

onu izlemeye başladım. Bu şekilde ancak omzuna yetişiyordu boyum ama bu o kadar dert değildi ki... Aksine boy farkımız gözüme çok tatlı geliyordu. “Umarım zehirlemezsın beni.”

Başını eğerek kısa bir bakış attı. “Sen gerçekten benim sınırlarımı ölçmeye çalışıyorsun.”

Omuz silktim. “Alakası bile yok. Sanırım sen seninle uğraşmaktan keyif aldığın için böyle laflar ediyorsun.”

Tekrar önüne döndü. “Kesinlikle öyle.”

Kollarımı sırtından kaydırıp beline dolayarak başımı da sırtına yasladım. “Yardım etmemi istemediğine emin misin?”

“Sosunu sen yaparsın.” dedi ama buna izin vereceğini sanmıyordum. Yorgundu. Bunu ona söylediğimde maçın ikinci yarısında oturduğunu öne sürüp inkâr etse de uzun zaman sonra maça çıkmıştı ve yorulmuştu, farkındaydım. “Makarnayı tek başıma yapabileceğimi düşünüyorum. Ha, ben zehirlenirim sana güvenmiyorum dersin buyur gel makarnaları da beraber suya atarız.”

Bunu söylerken bir elini karnının üzerinde bağladığım elle-
rimin üzerine yaslayarak iki elimi tek avucuyla kavradı. “Aşk olsun. Sen yap her şeyi. Parmağımı bile dokundurmayayım da gör.” Tezgâha uzanmak için kolunu kaldırdığında başımı kol-
tuk altından uzatarak tencereye baktım. “Biraz fazla haşlasak olur mu? Ben makarnayı yumuşak seviyorum.”

“Olur.” diyerek bedeni ve kolu arasında duran kafamı sıkıştırdı. Zar zor oradan kurtulduğumda biraz önce dediklerimin aksine makarnanın pişmesine yakın salça sosunu yapmak için malzemeleri çıkardım. Ardından telefonumdan hareketli bir müzik açtığımda tezgâhta yanına kayarak onu bedenimle ittim.

Bir yandan Gülşen’in, *o erir üstüme, erisin ben çoktan sırlı-sıklam* sözleri duyulurken yaptığım sosu kaşığa alarak üfledim, ardından dudaklarına uzattım. Eğilip sosu tadarken şarkıya eşlik edip dans ederek diğer tarafına geçtim. *Olmuşum, ölmüşüm, bitmişim budur aşkta en cazip olan.* Baharatları alıp eski

yerime geçtiğimde Deniz sosun tadını beğendiğini belli eden bir yüz ifadesi takındı.

Her şey tamamlanırken makarnayla sosu birleştirme adımı onı bıraktım. Gülşen'in sesi hâlâ kulaklarımıza dolarken dans etmeye devam ettim. Ara sıra bana bakıp gülümsüyor, sonrasında yeniden önündeki işe odaklanıyordu.

"İşte oldu." derken yaptığımız makarnayı bir kez daha karıştırdı. "Şu üst taraftan tabakları çıkarır mısın güzelim?"

Başıyla işaret ettiği yerden içi derin iki tabağı alarak tezgâha bıraktığımda makarnayı iki tabağa bölüştürerek tepelime doldurdu. Üzerlerine son olarak kaşar peyniri de rendelediğinde mutfaktaki masaya yan yana oturduk. "Sıcak." dese de onu dinlemeden çatalıma doladığım makarnayı ağzıma attım. Sıcaktı ve yanmıştı ama yine de değdi. O yaptığı için miydi bilmiyordum ama şu makarna dünyanın en lezzetli yemeği gibi gelmişti.

"Eline sağlık." diyerek ona baktığımda kendi tabağına dokunmadan hâlâ bana baktığını gördüm. "Yediklerimin en lezzetlisini yapmışsın. Bunu babaannem duymasın olur mu?"

Göz kırptı. "Aramızda."

"Bu gece eve gitmesen olmaz mı?" diye sorduğunda omuzlarım düştü. Gitmem gerekiyordu. Babaannem her ne kadar amcamlar olduğu için bu gece bana ihtiyaç duymasa da aklım kalırdı. "Birlikte uyurduk yine."

"Deniz..."

"Biliyorum." diyerek böldü beni. "Babaanneni merak ediyorsun ama amcanlarla iyi olduğunu da biliyoruz. Yalnızca bir gece. Bu kadar kısa zamanda seninle uyumaya alışmış olmam benim suçum değil."

Gülümsedim. "Sana hayır demek çok zor."

Başını geriye atarak kocaman gülümsedi. "O zaman kalıyorsun?"

"Kalıyorum ve önce bu muazzam makarnayı yiyorum. Sonrasında da... Uyuruz."

Memnun bir halde kendi makarnasını yemeye başladı. “Senin makarna sevdan böyle giderse ben hamurlaşıyorum yalnız.” dedi. “Suçu üzerine atmam orası ayrı.”

Masanın üzerinde tuttuğu elinin üzerine vurdu. “Bundan sonra yaptığımızda sadece ben yiyeceğim.” Uzanıp çatalıyla onun tabağından makarna çekip ağzına attı. “Senin tabağındaki daha güzelmiş.”

Yemeklerimizi bitirmemizin ardından ikimiz de yorgun olduğumuz için rotamız yatak odası oldu. Deniz duş almak için banyoya girdiğinde bana da giyinme odasından istediğim şeyi giyebileceğimi söylemişti. Pantolonumu ve üzerimi çıkarıp siyah tişörtlerinden birini üzerine geçirdim. Çıkardıklarımı katlayıp kenara bırakmamın ardından yatağına geçip tam ortasına oturdum.

Deniz duştan çıkana kadar telefonumda gezinmeye başladığımda önce su sesi kesildi ardından belinde havlusu, teninde yol alan su damlalarıyla Deniz çıkageldi. Bana kısa bir bakış atıp giyinme odasına yürürken suratındaki ukala sırıtış gözüm-den kaçmamıştı.

Bakışları yatağının tam ortasında tişörtüyle oturan ve koca yatakta muhtemelen küçücük kalmış olan bana takılı kalırken tökezlemekten son anda kurtularak giyinme odasına girdi. Kısa bir zaman sonra altında şort, üzerinde siyah bir tişörtle tekrardan yanıma geldiğinde başını yastığa yaslayacak şekilde uzandı. Bileğime attığı eliyle beni kendine çekerken başımı boynuna yaslamamı sağladı. “Yok, böyle olmayacak.”

Bacaklarımı bacaklarına doğru uzattım. “Neymiş o?”

“Ben bu duruma çoktan alıştım.” dedi uyku ses tonuyla. Önce çenesini ardından burnunu saçlarımdan gezdirdi. “Seni geceleri hiç eve gönderesim yok.”

Güldüm. “Bir de buraya taşınayım istersen Deniz.”

“Olur.”

Cümlemi bitirdiğim an gelen yanıtla duraksadım. “Olmaz, biliyorsun.”

Derin bir nefes alırken kenardaki kumandayı alarak odanın ışığını kapattı. Şimdi yalnızca pencereden sızan ay ışığı vardı. “Olacağı günlerin uzakta olmadığını söylediğimi hatırlıyorum. Sen de aklından çıkarma.”

Sessiz kaldım. Tamamen ona doğru döndüğümde aramızda mesafe sıfırlanmıştı. Bedenlerimiz birbirine yapışık halde dururken evin sıcaklığından dolayı örtünme gereği duymadık. Göğsünde duran elimin işaretparmağıyla kalp ve güneş çizmeye başladığımda yaptığım çizimleri hissederek güldü. Gülüşü göğsünü sarsarken başımı oynattım ve saçlarım üzerine daha da dağıldı.

Aniden doğruldum. “Dişlerimi fırçalamadım.”

Gözlerini aniden kalkmamdan dolayı endişeyle açmış olsa da söylediğim şeyle tekrardan kapadı. “Benimkinin yanında var. Senin için almıştım.”

Duraksadım. “Benim için diş fırçası alarak seninkinin yanına mı koydun?”

Gözlerini açmadan başını aşağı yukarı salladı. Uyudu uyuyacaktı. Daha fazla konuşmadan üzerinden atlayıp az önce onun çıktığı banyoya girdiğimde mis kokusunu soludum. Lavabonun kenarında duran diş fırçasının yanında henüz paketi açılmamış bir diş fırçası daha vardı. Sarı renkteydi. Gülümseyerek dişlerimi fırçalamamın ardından yanına döndüğümde çoktan uyuyakaldığını gördüm.

Bu kez üzerinden atlamadan yanına usulca uzandığımda beni hemen sarıp sarmaladı. Bir an uyandığını düşünsem de düzenli nefes alıp vermeye devam ediyordu. Sırtımı göğsüne yaslayıp elimi de karnımdaki elinin üzerine bıraktığımda gözlerimi kapadım. Yüzü saçlarıma gömülü bir halde huzurlu nefesi kulaklarıma ulaştı. Sanırım haklıydı. Onunla uyumaya ben de alışmıştım ve bundan nasıl vazgeçeceğim hakkında bir fikrim yoktu.

Her şeyden çok buraya ait hissediyordum. Kollarının arasına. Nefesini nefesimde hissedebileceğim o mesafeye. Hayatın yaşanılabilir olacağına inandığım tek yere.

“Babaannem.” diyerek yanaklarını öptüm. Son hastane olaylarımızdan sonra amcam ve angut Buğra babaannemin üzerine daha çok düşmeye başlamışlardı. Babaannem de fırsat bu fırsat diyerek sürekli beni evden kovuyordu. “Eve geldim ama kızmadın değil mi? Valla amcamla Buğra’yı gördün beni unuttun diyeceğim en sonunda. Ona göre...”

Tatlı yakarışımıyla birlikte, “Onlar nasıl sözler öyle?” diye sordu. “Güneş’imin yerini kimse alamaz.” Bir kez daha yanağını öptüm. “Ama bana bakacak insanlar varken de Deniz çocukla vakit geçireceksin. Hep sen hep sen olmaz. O amcan geçmişini telafi etmek istiyorsa görelim bakalım.” Karşılıklı güлüştüğümüzde elini tuttum sıkıca. “Deniz çocuk nasıl?”

“Çok iyi.” dediğimde sesimdeki neşeyi fark edip imayla bana baktı. “Benimle alakalı değil babaanne. O bakışlar ne öyle Allah aşkına? Lisansını geri aldı ya adam.” Anlamadı. “Yani artık yeniden futbol oynayacak. Maçlara çıkacak, televizyonda oynayacak.”

“İyi bakalım. Arada bana da aç izleyeyim.”

Başımı salladım. “Olur, açarım. Zaten biraz daha iyi olduğunda seni stadyuma götüreceğim. Deniz onu canlı izlemeni çok istiyor. Biraz kafan şişer ama...”

Başını kaldırıp indirdi. “Deniz çocuk için katlanırsız o kadarına.”

“Bunu duysa kocaman gülümserdi.” dedim içli içli. Babaannem bir kez daha imayla gülümsedi. Bu kadar bu yaşta gerçek bir shipçi olma yolundaydı. Deniz’le sürekli vakit geçirmem için yaptıkları yetmiyormuş gibi bir de imalı imalı bakıp sırtıyordu. “Babaanne gerçekten fena bir kadınsın.”

“Ne yaptım Güneş’im? Dinliyorum seni.”

Canımın içiydi. Bakışlarım gün geçtikçe daha çok dökülen saçlarından sonra solgun ama her zaman bana gülümsemeye

çalışan yüzünde gezinirken yutkundum. Onu her geçen gün daha bitkin görmek beni paramparça etse de belli etmemem gerekiyordu. “Deniz’le iyiyiz.” diyerek düşüncelerimi dağıtmaya çalıştım. “Hatta haddinden fazla iyiyiz. Her şey çok iyi, çok güzel gidiyor babaanne. Bana hep bir gün çok mutlu olacağımı söyledin ya?” Başını salladı usulca. “Sana inanmadığım için özür dilerim. O zamanlar gözüme imkânsız görünüyordu ama şimdi... Şimdi öyle değil. Hayatım bir anda öyle güzelleşmeye başladı ki ben daha fazla mutlu olmam mümkün değil dedikçe daha da güzeli geliyor. Biliyorsun, bunlar hep Deniz hayatıma tekrar girdikten sonra olmaya başladı.”

“Daha da güzel olacak.” derken gözlerini kapatıp açtı. “Çok daha güzelleri senin olacak. Ben en başından biliyordum Deniz çocuğun seni iyileştireceğini. En başından gördüm de güvendim ona. Benim gözüm artık arkada kalmaz Güneşim. Biliyorum ki seni benden bile daha çok sevip kollayacak biriyle bırakıyorum seni. O gözlerini doldurma hemen. Yaşlıyım ben, konuşurum böyle şeyler.” Bana diyordu ama asıl gözleri dolan kendisiydi. Burnumu çektim. “Üzmez o seni. Biliyorum ben.”

Üzmezdi, ben de biliyordum. “Sen merak etme.” diye mırıldandım. Başımı omzuna yaslayarak aynı eski günlerdeki gibi yanına kıvrıldım. “Biliyorum ben de. Belki de bu hayatta beni üzmeyecek tek kişi o. Biliyor musun babaanne? Bana sıcak çikolata yapıyor. Sonra sıcak çikolatalarımızı içerken benimle Uzun Kulak Ailesi’ni seyrediyor. Hem de sıkılmadan. Sıkılmak şöyle dursun o kadar ilgiyle izliyor ki yorum bile yapıyor.”

Yine çocukluğumda yaptığı gibi saçlarımı narince okşamaya başladı. Babam ne zaman zarar verse o gittikten hemen sonra saçlarımı aynı bu şekilde okşar sonra da “Geçti mi kızım?” diye sorardı. Geçmezdi ama geçtiğini söyledim. Bazen öyleymiş gibi davranmak daha kolaydı. “Geçen akşam, maçtan sonra yorgun olmasına ve morali de bozuk olmasına rağmen eve döndüğümüzde bana makarna yaptı.”

“Salçalı spagetti mi?” diye sordu.

Dudaklarım iki yana kıvrıldı. “Salçalı spagetti. Özellikle geceleri yemeyi çok severdim ya, o gece de öyle bir şey oldu. Normalde olsa yorgundur bir de benimle mi uğraşacak diyerek ağzımı bile açmazdım ama fark etmeden onun yanında kendimi yük gibi hissetmez oldum. İçimden nasıl geliyorsa öyle davranıyorum. Deniz de hiç yadırgamadı. Aslında ben yapacaktım ona ama izin vermedi. Ben sana yaparım, dedi. Gerçekten de yaptı.”

“Yapar tabii.” dedi babaannem. Ona bir bakış attığımda gülümsediğini gördüm. “Seven insan ne yapmaz ki Güneş’im? Sen bir de onun sana olan bakışlarını gör dışarıdan. İçi gidiyor bana dersin. Hayatının en mutlu günlerini geçiriyorsun ama daha güzelleri gelecek. Hep çok mutlu olacaksın. Çocukluğun yaralarının bir bir sarıldığını görüyorum ya, ölsem de gam yemem.”

“Hâlâ ölüm diyorsun...”

“Hâlâ bu kadının yaşlandığını kabul etmiyorsun Güneş’im.”

Omuz silktim. “Etmeyeceğim. Sen benimle daha uzun yıllar uğraşacaksın. Belayım başına Hatice Sultan.”

Güldü. “Başımın üzerinde yerin var güzel kızım.”

Tombul ve yumuşacık ellerini öptüm. “Hemen dağıtalım bu kasvetli havayı. Sana bir haberim var.”

“Evleniyor musun?”

“Babaanne! Ne evlenmesi ya? Daha sevgili olalı ne kadar oldu da...”

“Ne olmuş? Bizim zamanımızda sevgililik mi vardı?”

Doğrulup yüzüne baktım. “Sence o zamanda mıyız yani babaanne? Deniz’i korkutup kaçırmayalım istersen.”

Başını iki yana salladı. “Sen gerçekten görmüyorsun değil mi?”

Dudaklarımı büzdüm. “Yine neyden bahsediyoruz?”

Beni yanından iteklediğinde hayretle yüzüne baktım. “Bil-

miyormuş gibi davranıyor bir de. Alacağım ayağımın altına.”

Yanından kalkarken *teessüf ederim* dercesine ona baktım. “Bu yaptığın çok kırıcıydı babaanne. İnsanlar bir ilişki içerisindəyken kör olabilirler. Ayrıca başrollerde her zaman bir alıklık vardır.”

Elinin dışını bana doğru sallayarak git işareti yaptı. “Yarışmam başlayacak. Gitmeden bana şu zimbirtiyı aç da öyle git. Deniz çocuğa da Allah yardım etsin.”

“Gerçekten ayıp.”

Yüzüme bile bakmadan televizyonu açmamı bekledi. “İnşallah tuttuğun takım yenilir babaanne.” Göz ucuyla yüzüme baktığında şirince sııttım. “Şaka. Kazansınlar da yemek yesinler bari. Yazık onlara da...”

“Asıl bize yazık.”

“Siz kimsiniz babaanne?”

“Deniz çocukla benden bahsediyorum.” derken huysuz modunu açtığını fark ettim. “Sana laf anlatmak zordur.”

“Yani, Deniz hiç de zorlanıyormuş gibi durmuyor ama yine de sen bilirsin.”

“O zaten sevgisinden kör olmuştur da zorlandığını anlamıyordur. Hey gidi gençlik hey...”

Televizyonu açıp istediğı kanalı ayarladım. “Sana süt ısıtayım mı?”

Başını iki yana salladı. “Canım bir şey istemiyor Güneş’im.”

“Ben yine de yapayım... Belki canın çeker. Olmaz mı?” Bakışlarımı görmesiyle istemeden de olsa cevabını olumluya çevirdi. Gülümseyerek mutfığa geçtim. Cezveye koyduğum sütün ısınmasını beklerken ardı arkası kesilmeden telefonumu titreten bildirimlerle kaşlarım çatıldı. WhatsApp üzerinden bir grup açılmıştı ve grubu açan şaşırtıcı şekilde Atlas’tı. Grubun ismini de “Şampiyonlar Ligi” yapmıştı. Ben, Dilara, Deniz, Eymen, Alperen ve Atlas vardık.

Atlas: Çok acil bir durum var. Beril az önce bir soru sordu.

Öleceğini bilseymişim ve ölmemesi için tek çarem eski sevgilimi öpmek olsaymış eski sevgilimi öper miymişim?

Atlas: BU NASIL BİR SORU LAN YARDIM EDİN

Atlas: NE DEMEMEM GEREKİYOR? MESAJ GÖRÜLDÜDE KALMASIN DİYE BİLDİRİMDEN OKUDUM AMA GEÇ CEVAPLARSAM AĞZIMA SIÇILIR

Alperen: Soruyu anlamadım Ato

Atlas: Zaten sen cevaplama Alpingo

Eymen: Öperdim de Ato.

Deniz: Saçmalama kardeşim

Eymen: Ölsün mü kız?

Dilara: Eski sevgilisini öpmesindense ölmeyi tercih eder diye düşünüyorum. Fikrimce.

Alperen: Fikrimce kesinlikle ama katiyen öpmemelisin Ato.

Atlas: Lara? Mesajları okuyup cevap vermemen hakkında ne düşünmeliyim? Ölmem gerektiğini mi?

Lara Güneş: ahadhajkds sen ayvayı yemişsin Ato

Atlas: Çok yardımcı oldun. Ne yapmalıyım?

Lara Güneş: seni başkasını öperken görmem şahsi hayatımın en kahredici gününü yaşatırdı da ölmeyi yeğlerdim. senin de aynı hisleri taşıdığını varsayıyorum. sen varken başkasını öpmem söz konusu dahi olamaz, seninle ölürdüm de Ato

Mesajım herkesin aktif olup okumasıyla mavi tik olurken bir süre kimse hiçbir şey yazmadı.

Alperen: Vay anasını avradını...

Dilara: Lara boş zamanlarında şairlik mi yapıyorsun?

Eymen: Kanki bu cevabının önünde saygıyla eğilirim. Ders ver, erkekler olarak alalım

Atlas: DİLE BENDEN NE DİLERSEN LARA

Atlas: On numara, fiyakalı bir cevap oldu. Bana bir kez daha âşık olduğunu tüm gruba duyuruyorum. Hatrick yapmış gibi bir havadayım şu an gençler

Dilara: Utku karın olay... Tadını çıkar...

Tükürüğümde boğulacağım sandım. Dilara? Deniz hâlâ bir şey yazmamıştı ama ben çoktan utançtan kızarmıştım bile. Saniyeler üstte “yazıyor...” yazısı görününce heyecanla bekledim.

Deniz: Çıkarıyorum

Deniz: :)

Lara Güneş: konu nasıl bana geldi ANLAYAMADIM ama neyse Beril'i gördüğümde cevabı benden aldığını ona söylemeyeceğim ama istediğim şeyleri almazsan ağzımdan da kaçabilir

Atlas: Güzel dostlar biriktirdim hepsi ailem oldu. Vur kahpeye sen de vurr

Alperen: Ben herkesin yerine vururum rahat olun.

Babaannemin ılık sütünü bardağa döküp tekrardan salona dönerken telefonuma bildirim gelmeye devam ediyordu. Babaanneme bardağı uzatıp yanına oturduğumda isteksizce de olsa sütünü yudumlamaya başladı. Beni hiçbir koşulda kırmamaya çalışması içime oturuyordu. Bu aralar midesinin her zamankinden daha çok bulandığını ve iştahın kapandığını biliyordum. Ama onu beslenmeye zorlamazsam da günden güne gözümün önünde eriyecekti.

Tekrar telefonumu çıkarıp grup sohbetine girdim.

Eymen: Gruba Beril yengeyi neden almıyorsun Ato?

Atlas: Oğlum onu alırsam bana sorduğu soruların cevaplarını sizden nasıl alacağım? Harbi biz topçulukta ilerledikçe beyin hücrelerimizi mi kaybediyoruz ya

Eymen: Özür dilerim

Lara Güneş: Eymen 🙄👊

Deniz: Özür dilerim

Lara Güneş: aakhsakjahf sana gerçeğini atarım...

Deniz: Bekliyorum. Bekliyorum da ne zaman?

Lara Güneş: Bunu gerçekten burada mı konuşacağız

Deniz:

Alperen: Siz devam edin ben çekirdek alıp geleceğim

Dilara: Alperen sizin sabah antrenmanınız yok mu?

Alperen: Var. O yüzden çekirdek almak yerine yatağıma gidiyorum. Uyumak lazım.

Alperen: Hanımefendiler hariç hepiniz yatın uyuyun lan. Yarın birinizi dinç görmeyeyim hocaya akşam antrenmanı da yapması için yalvarırım. BU TAKIMI ŞAMPİYON YAPACAK OLAN SİZLERSİNİZ.

Eymen:

Atlas:

Deniz:

Alperen: İnanıyorum. Hayatta her iyiliğe karşılık verecek olan kişiler var. Saygı herkese olsa bile sevgi hak edene karşıdır. İyi geceler... (22.01)

Atlas, Dilara, Eymen, Utku Deniz, Lara Güneş tarafından görüldü.

Telefonum dakikalar sonra bir kez daha titrediğinde gördüğüm mesajla gülümsedim.

Dilara: İyi geceler Alperen. (22.05)

Sanki biraz naz ediyorsun ama

Senin bana gönlün var gibi gibi

Yüzüme karşı, "Git." diyorsun ama

Sanki gözlerin, "Kal." der gibi gibi

Deniz'in Ayla Hanım ve şirketine verdiği röportajı izliyordum. Bu sabah antrenmandan çıktığında onların şirkete geçmişti. Yoldayken beni kısa bir süreliğine aramıştı. Ses tonumdan ve söylediklerimden kızıp kızmadığımı anlamaya çalışsa da ona tekrar tekrar sorun olmadığını söylüyordum. Zaten neden sorun olsundu ki? O profesyonel bir futbolcuydu ve bu saatten sonra bizim şirketimiz de dâhil olmak üzere pek çok şirketle görüşecekti. Yine de bu kıskanmadığım anlamına gelmiyordu.

Kendi kendime gözlerimi devirdim. Profesyonel davranmam gerektiğine kendimi ikna etmeye çalışsam da kıskanmadan duramıyordum. Üstelik o kadın bizim görüntülerimizi magazine sızdırmıştı. Bir de hâlâ utanmadan yüzümüze bakıp gülebiliyordu. İnanılmazdı.

Röportajı kapatıp tablet ekranından takvimî açtım. Hafta sonuna Deniz ve Atlas'la video çekimimiz olacaktı. Maalesef Ayla Hanım'ın şirketi bizden önce davrandığı için şu an videoları inanılmaz bir izlenme elde ediyordu.

Sevgilisinin çalıştığı şirket dururken başka şirkete dönüş sonrası ilk röportajını verdiğine dair yorumları es geçiyordum. Demek ki neymiş? Bana bir ayrıcalık tanınmıyormuş. En azından bunu anlarlar diye düşünüyordum. Gözlerimi bir kez daha devirdim. Deniz'e belli etmemeye çalışsam da o oradayken içim içimi yemişti. İş konusunda profesyonelliğimi korurdum ama o kadınla aynı çatı altında olduğu gerçeğini sevgilisi olarak hiç de profesyonellikle karşılayamazdım.

Bir bacağımı salladığım sırada önüme uzatılan kâğıthelvayla irkilerek başımı kaldırdım. Deniz'le birleşen gözlerim tüm tedirginliğimi yok ederken kâğıthelvamı alarak ayağa kalktım. Hızlıca boynuna sarıldığımda gülüşünü duydum. "Özlenmişiz sanırım."

Onu kıskandığımı belli etmemeliydim.

"Röportaj çok iyi geçince aklına bile gelmedim herhalde, sen özlememişsin."

Dakika bir, gol bir. Harikaydım. Aynen, hiç belli etmedin Güneş. Bravo. Tüm tebrikler sana Güneş.

Kolları belimin üzerinde asılı kalırken geri çekilip bakışlarımı kaçırdım. "Yani şöyle ki..."

Belimden çektiği sol elini aniden yüzüme getirip yanağına sıktı. "Kıskançlıktan için içini yiyor, bilmediğimi mi sanıyorsun?" Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Röportajı Ayla Hanım yapmadı."

Gözlerim kocaman oldu. “Bunu neden bana oradan çıktığında söylemedin?”

“Kıskanç ve huysuz yüzünü canlı görmeden söyleyemeyeceğim için olabilir.” dedi keyifle.

“Resmen bu halimden zevk alıyorsun! Seni babaanneme şikâyet edeceğim. Çok kötü biri oldun.”

Ondan uzaklaştım da buna izin vermeden kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. “Kıskançlığının keyfini sürmezsem nasıl bir sevgili olurum?” Kaşlarını çatarak karşıya bakmaya devam ettim. Nereye baktığımı bile bilmeden öylece bakıyordum. Sinirliydim. Boşu boşuna beni kıvrandırmıştı. “Bize, hele ki sana yaptığı o şeyden sonra onunla röportaj yapar mıydım sanıyorsun? İstedığın kadar objektiflik de. Sen her şeyden önemlisin. Benim için objektiflik de başkalarının lafları da önemli değil. Bu konudan anlaştıysak eğer...”

Evet, bu adama sinirli kalmaya ayrılan sürem bu kadardı işte.

“Eğer ne?” diye sordum kızgın ifademi hafifçe yumuşatırken. Yine de beni kıvrandırdığı için suçluydu. Bana kâğıthelva almış olması kabahatini sıfırlasa da bunu şimdilik bilmesine gerek yoktu. “Cümlelerimizi tamamlamamız gerekir Utku Deniz. Farkındaysan Deniz değil, Utku Deniz diyorum.”

İç çekti. “Durum o kadar ciddi mi?”

“Elbette.”

“Ne yaparsam affedilirim diye bir süre düşünmeme izin ver lütfen.” derken kolunun altındaki konumumu bozmadan ilerlemeye başladık. “Sanırım buldum.”

Omzumdan sarkıttığı eline elimi uzatarak parmaklarımızı birbirine geçirdim. “Sadece on saniye düşündün Deniz. Gerçekten bu kadar kolay mıyım?”

“Karşında ben varsam evet.” dedi normal bir şekilde. “Bir başkasının anlayabileceğini sanmıyorum.”

Bunu geçmiş tecrübelerimden hem de en yakın arkadaşım Atlas’tan çok iyi biliyordum. Anlaşılacak biraz bayağı zordu.

“Ne buldunuz peki Deniz Bey?”

“Yine Deniz oldum yani...”

Hemen toparladım. “Utku Deniz Bey.”

“Görürsün.” demekle yetindi. Kendini affettirmesini söylesem de vücut dilim hiç de öyle değildi. Gerçi bu onu pek de takıyormuş gibi değildi. Evinin yakınlarındaydık. Birlikte deniz kenarına indiğimizde güneş yeni batıyordu.

“Gün batımına denk geldik sonunda.” dediğimde kayalıkların önünde durduk. Elim sıkıca tutarak oturmamı sağladıktan sonra yanıma geçti. Sırtımı göğsüne yaslayıp başımı da omzuna yasladığımda çenesini başımın tepesinde hissettim. “Deniz ve Güneş...”

Bunu söylememle birlikte bir eliyle cebindeki telefonunu çıkardı. Ekranı ikimizin de görebileceği şekilde tutarken müzik uygulamasına girdi. Dinlediği son şarkı Kahraman Deniz’in *Deniz ve Güneş* şarkısıydı. Parmağı yine o şarkının üzerine dokundu ve şarkı bir kez daha bizim çalmaya başladı. Yalnızca ikimizin duyabileceği şekilde açıp telefonunu kucağıma bıraktığında şarkımız eşliğinde gün batımını seyretmeye devam ettik.

Sesini duymama gerek yok

Seni herkesten çok anlamak için

“Bu şarkı bizi tanımadan bizim için yazılmış gibi.” diye mırıldandım. “Her dinlediğimde aklıma sen geliyorsun.”

“Çıktığım anlar olduğunu mu ima ediyorsun?” diye sordu.

Karnımın üzerindeki eline vurdum. “Ortamı bozma.”

“Özür dilerim.” diyerek güldü. “Bu şarkı benim için sensin. Biziz. Yanımda olmadığında da açıp dinliyorum. Bir şarkı ne kadar dinlenebilirse o kadar çok dinlemiş olabilirim.”

“Göreceğiz yıl sonu özetinde.” diyerek takıldım ona.

Bu sefer beni kendi cevabımla vuran o oldu. “Ortamı bozma.”

Güldüm. Şarkı devam etti. En sevdiğim kısım geldi.

*Kaybolurum, büyür içimde bu keşmekeş
Ruhum bedenden ayrılmadan bulur mu eş
İnsana dert dökmeye hiç gücüm kalmadı
İkimiz de aynı anda şarkıya eşlik ettik:
“Ama söylemeden de anlıyor deniz ve güneş.”*

“Babama hayattaki şansımın profesyonel bir futbolcu olduğunu söylemiştim seneler önce. O da gülerek bana daha hayatla tanışmadığımı söylemişti.” Merakla onu dinlemeye başladım. “O zaman neyden bahsettiğini anlamamıştım. Sonrasında anladım. Babam için hayat annemdi.”

Başımı geriye atarak yüzüne baktım. “Deniz... Bu çok güzel.”

“Son gelişinde bana o sözümü hatırlattı.” diyerek başını eğdi. Yüzüne vuran gün batımıyla öyle güzeldi ki... O hep güzeldi ama sanki Güneş’in ışığıyla daha bir güzel oluyordu. “Ne söyledi biliyor musun? Sana anlatmak istediğimi anlamışsın. Sadece bu. Hayatla tanıştım. Hayattaki şansımın ne olduğunu da o gün öğrendim. Beni tekrar bulduğunda.”

“Baban haklıymış.” diye konuştum. “Ben de hayatımın şansını hiçbir zaman bulamayacakmış gibi hissediyordum. Oysa onu buldum.”

Kaşları havaya kalktı. “Sen mi buldun?”

“Elbette ben buldum.” diye homurdandım. “Yine unuttun muhabbetine başlamayalım Deniz. Unutmadım. Ufak bir B12 eksikliği sebebiyle kısa süreliğine hatırlayamadım diyelim. Ne var, herkesin hafızası seninki kadar iyi değilse? Hafızam kötüyken bile ben seni buldum. O bahçede yanına geldim, kâğıthelvamı paylaştım. Daha ne olsun?”

“Tabii canım. Daha ne olsun?”

“Haklı değil miyim Deniz?” derken yüzüne nasıl bakıyorsa dudakları gülmek için titredi. “Değil miyim haklı?”

Burnumun ucunu öptü “Çok haklısın güzelim.”

“Güzelin miyim şahiden?” Yüzümü buruşturdum. “Beril’in

sorularından bilinçaltımda kalmış sanırım. Bu soruyu sordum sayalım ne olur...”

“Bana öyle sorular sorabilirsin.” dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Şu anda ciddi miydi? “Ben garipsemem. Ha, Ato gibi cevabı başkalarından da almam haberin olsun.”

“Bayağı iddialısın gördüğüm kadarıyla... Sormayacağımı bildiğin için mi bu kadar kendinizden eminsiniz acaba Deniz Bey?”

“Güneş Hanım bilirsiniz ki konu siz olduğunuzda benim için ötesi yoktur. O yüzden sırtınızı bana yaslayın, en sevdiğiniz şarkı eşliğinde gün batımını izlerken bana istediğiniz tüm soruları sorun. Ve başka hiçbir şey düşünmeden geri kalan her şeyi bana bırakın.”

“Bu teklifi geri çeviremeyeceğim.” diyerek önüme döndüm. “Bu arada haberin olsun...”

“Neyden haberim olsun?” diye sordu anlamayarak.

“Ben de tadını çıkarıyorum.”

Bir süre ses gelmedi. Konudan alakasız bir şekilde söylediklerimi başta anlamadığının farkındaydım. Tabii saniyeler sonra anladı, uzanıp yanağımı öperken usulca saçlarımı sevdi. Kocan olay, tadını çıkar.

“Öyle diyorsun.”

“Öyle diyorum.”

“İçin de gidiyordur şimdi senin...”

“E tabii, gidiyor.” derken alnımı çenesine sürttüm. “Gitme-se yazık olurdu.”

Gün batana dek öylece oturduk. Şarkımızı tekrara aldığımızdan birkaç kez başa sardı. Deniz parmaklarını bir an olsun saçlarımdan ayırmadı. Güneş kaybolup gidince kayalıklardan kalkarak sahil boyu yürüdük. Kâğıthelva satıcısı görmedik ama bu sefer bana mavi bir pamuk şeker aldı. Maviyi tercih etmesi denizdenmiş, anlarsınız ya.

Aynı kâğıthelvamda da yaptığım gibi pamuk şekerimin bir lokmasını koparıp dudaklarına uzattım. İtiraz etmeden yese de

bu ilk ve son lokması olmuştu. Sevmediğini bildiğimden yalnızca bir kereliğine paylaşıyordum ve bunu her defasında yap-sam da itiraz etmiyordu. Beni kırmamak için sevmediği şeylere bile razı olacak bile adamla birlikte olmak onun hayal ürünü olup olmadığını sorgulatıyordu.

Günün yorgunluğunu birbirimizle atana dek oyalandık. Günü'nün sonunda evlerimize dağılmak için yollarımız ayrıldığında içime bir kez daha derin bir hüznün çöktü. Kesinlikle haklıydı. Alışkanlık yapmıştı ve bundan vazgeçme şansımız varmış gibi görünmüyordu.

Hareketli bir spor gündemi vardı ama şu an için dikkatimi çeken tek habere bakakalmıştım.

“Nasıl ya?” Olduğum yerde doğrulup direkt Atlas’ı aradım. Telefonu her zamanki gibi son çalışmada açtığı anda, “İtalyaya mı transfer oluyorsun? Hem de sezon sonunu görmeden?” diye bağırdım.

Telefondan gelen gürültünün ardından yükselen sesini duydum. “Ne oluyor kızım?”

“İtalya haberlerin çıkmış.” diye homurdandım. “Devre arası gidiyormuşsun. Nasıl haberim olmaz Ato? Bu kadar da değil artık!”

“Bir yere gitmiyorum Lara.” demesinin ardından bir hareketlilik oldu. “Evet, Lara aradı. Transfer haberlerim çıkmış da onu doğruluyor.”

“Kiminle konuşuyorsun Ato?”

Tekrardan bana döndü. “Utku’yla.”

Duyduğum isimle gülümsedim. “Ne yapıyor? Ve bu arkadaşları sesler ne?”

“Yarın taraftara açık antrenman yapacağız diye hazırlık yapıyorlar.” dedi. Doğru, ben de orada olacaktım. “Utku da ağlıyor.”

Olduğum yerde kaskatı kesildim. “Ne?”

Atlas’ın kahkaha sesini duymamla birlikte bir “Ah!” nidası da duyuldu. Dalga mı geçiyordu? “Şaka şaka, vallahi şaka yaptım oğlum dur.” bağırışlarının ardından telefonda hışırtılar yükseldi. Saniyeler sonra Deniz’in, “Güneş.” diye seslenişini duydum.

“Deniz? Ne oluyor ya? Sen ağlıyor musun?” diyerek sorularımı art arda sıralamaya başladım.

“Gerzek Ato’nun gerzek şakaları.” dedi nefes nefese bir halde. Atlas’ın bağırışlarının nedeni belli oluyordu. “İşte misin sen?”

“Evet.” diyerek onayladım. Onunla konuşurken aynı zamanda önümdeki tableten gönderileri taslaklara yüklüyordum. “Sen ne yapıyorsun? O Atlas’a söyle bu tarz şakaları ben de ona yaparsam çok hoşlanacaktır.”

“Sakın.” diye bağırma sesi geldi uzaktan. “Beril bugün şirkette değil ki zaten.”

“Bu gelmeyeceği anlamına gelmiyor?”

Bir süre sessizlik oldu. “Özür dilerim.”

Güldüm. “Biz de birazdan ayrılacağız buradan.” dedi Deniz. “Çisil geliyor akşam. Yarın antrenmana getireceğim. Seninle kalsa sorun olur mu?”

“Tabii ki sorun olmaz.” derken kocaman gülümsedim. “Biz birlikte takılırız. Kiminle geliyor?”

“Kuzenimin İstanbul’da işi varmış iki günlüğüne. Onunla gelip dönecek ama kuzenim bende kalmayacak. Yalnızca Çisil.”

“Süper.” dedim son harfleri uzata uzata. “Minik prensesle vakit geçirmek çok güzel olacak. Ona evindeki kâğıthelva zulararımdan vermeyi unutma.”

Gülüşünü duydum. “Anlaşıldı.” Atlas’ın bağırmaları yüzünden telefonu kapatmak zorunda kaldığımızda odamın kapısı tıklatıldı. Girmesini söylediğimde içeri Beril girdi. Atlas’ın şirkette değil dediği Beril. Sen şimdi naneyi yemedin mi Ato?

“Beril.” diyerek ayağa kalktım. “Gelsene. Şirkette değilsin sanıyordum.”

Yüzü kıpkırmızı bir halde yanıma gelerek yanaklarımı öptü. Buz gibi olmuştu. “Zaten değildim de az önce geldim. Boşken sana da uğramak istedim. Müsaitsin değil mi?”

Odanın sıcaklığını onun için biraz daha artırırken başımı salladım. “Müsaitim. Otursana.” Masamın önündeki koltuklardan birine geçtiğinde ikimize kahve söyleyerek karşısındaki koltuğa geçtim. “Biz de az önce Atlas ile konuşuyorduk O söyledi şirkette olmadığını.”

Atlas dememle soğuktan kızaran yanakları sanki bu kez de utançtan kızardı. “Ona bugün şirkete dönmeyeceğimi söylemiştim ama babam arayıp çağırınca planlar değişti. Haber de veremedim.” Montunu çıkarırken cebinden telefonunu almayı da unutmadı. “Hatta yazayım ona da.”

“Yaz tabii.” dedim. Atlas’ın umursamaz tavırlarının Beril’e karşı da aynı şekilde olmadığını düşünmek istiyordum.

“Geçen haber vermeyi unutmuşum trip attı.” diyerek güldüğünde hayretle ona baktım. Trip atmak ve Atlas mı? “O yüzden artık dikkat ediyorum. Barıştığımızdan beri karşılıklı olarak birbirimizin rahatsız olduğu şeyleri yapmamaya özen gösteriyoruz.” Yüzünü hafifçe buruşturdu. “Sen Atlas’ı biliyorsundur ama biraz şey... Umursamaz. Hatta bazen haddinden fazla umursamaz olabiliyor. Ayrılık sebebimiz de bu olmuştu. Barıştıktan sonra değişti tabii. Şu an iyiyiz.”

Duygulandınız... Evet, duygulandınız... Atlas gerçekten değişiyor olabilir miydi yoksa bu zihnimin bana bir oyunu muydu? “Çok sevindim. Ayrıldığınız dönemde Atlas gerçekten üzgündün ve tüm samimiyetimle söyleyebilirim ki onu ilk kez öyle gördüm.”

Küçük bir tebessümle karşılık verdi. Bir süre mesaj yazıp tekrardan bana döndüğünde, “Maalesef geçmişini biliyorum.” dedi. “Babam da biliyor. Nasıl desem... Bu konularda babam

bayağı bir katıdır aslında. Daha çok o yüzden sorun ediyordum ama diyorum ya Atlas barıştığımızdan beri o kadar çabalıyor ki buna kayıtsız kalamadım. Üstelik onu seviyorum. Yani, babam öyle ya da böyle kabullenmek zorunda kalacak gibi duruyor.”

Çok tatlıydı. Dışarıdan öyle tatlı ve narin duruyordu ki konuştukça tatlılık seviyesi artıyordu. Atlas’ın bu narinlikten etkilenmesine şaşırırmamalıyım. “Sizin adınıza çok sevindim. Atlas uzun yıllardır arkadaşım ve şimdi böyle mutlu olması beni de mutlu ediyor. Umarım her şey çok daha güzel olur sizin için.”

“Sizin için de.” derken öne doğru eğildi. “Bir ara çalışma saatlerimizin dışında görüşerek bizimkiler hakkında dedikodu yapmalıyız. İkimiz de futbolcu sevgili yaptığımıza göre aynı kaderi paylaşıyoruz.”

Umarım o kadere Dilara da katılır, diye geçirdim içimden.

“Olur, görüşelim.” dedim gülümseyerek. Kahvelerimiz geldiğinde, “Hatta dörtlü de buluşabiliriz. Atlas ve Deniz yakın arkadaşlar.”

Kahvesinden bir yudum alırken söylediğim şey onu heyecanlandırdı. “Süper olur! Atlas sizden bahsetmişti. Deniz ve sen bayağı yaklaşıyorsunuz. Haberlerinizi ilk gördüğümde zaten sizin olacağınızı biliyordum. Bakışlarınızı görmüştüm.”

Toplum içinde de bakışlarımızla konuşmaya bir son vermeliydik. Yoksa daha çok dillere düşerdik. Gerçi buna nasıl son vereceğimizi bilmiyordum. Deniz’e bakarken tüm sesler boğuklaşıp siliniyor gibiydi. Bu da onu sevdiğimi haykıran bakışlarımı beraberinde getiriyordu. *Ama söylemeden de anlıyor Deniz ve Güneş* sözünü faaliyete geçirme konusunu abartmıştık sanırım.

“Dışarıdan nasıl göründüğümüzü bilmiyorum.” diye mırıldandım. “Ama en başında arkadaş olduğumuzu sandığım zamanlarda bile ondan delicesine hoşlandığımı çok sonradan fark ettim. Biz Deniz’le çocukluktan beri birlikte değiliz ama birbi-

rimizin çocukluğunda izlerimiz var. Yıllar önce onu kaybettim. Yıllar sonra onu hiç beklemediğim bir anda buldum. Sanırım bakışlarım da buna dayanıyor.”

“Kaybettiğiniz yıllara...”

Gülümsedim. Öyleydi. Onu göremediğim her gün kadar ona bakmak istiyordum. Bakarken de içimdeki sevgi taşıyordu. “Anlaştık o zaman. Ben Deniz’e de söylerim. Onların da yoğun olmadıkları bir haftaya ayarlarız.”

Telefonumu elime aldığımda Atlas’ın mesaj attığını gördüm.

Atlas: Ben şimdi gerçekten naneyi yemedim mi? Sen aslan-sın Lara. Beni ele vermezsin.

Lara Güneş : *bağlantı*

Atlas: Yarın kapıda ;)

Gülerek ekranı kilitledim. Atlas Uzunlar bunu hak ediyordu. Biraz da intikam alma vaktiydi.

Hava soğuktu. Daha beş dakika öncesine kadar bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu ancak yine de Galatasaray’ın taraftara açık antrenmanı için tesisler tıklım tıklımdı. Üzerimdeki monta daha sıkı sarıldığımda elimde tablet ve telefon tutmamdan dolayı ellerim soğuktan kıpkırmızı olmuştu. Taraftar olsam bir antrenman için bu soğukta buraya gelip saatlerce bekler miydim, emin değildim.

Tamam, Utku Deniz Has için her türlü koşulda gelirdim.

Olduğum yerde durmaya son vererek sahanın kenarından yürümeye başladım. Birçok yerde kamera vardı ve sahanın bir tarafı tamamen taraftarlara ayrılmıştı. Kameraların arkasından geçerek içeri girdiğimde kalabalığın arasına sıvıştım. Arka tarafa gelen çalışanlar için hazırlanan aperitiflerin yanına geçip bir kurabiyeyi ağızma attığım sırada belime yaslanan elle yerimden sıçradım.

“Benim.” Bu kadar korktuğumu görünce Deniz’in kaşları

çatılsa da benim yüzüm onu görmemle aydınlandı. “Bir sorun yok değil mi?”

Başımı iki yana salladım. Terapilerim devam ediyordu ve her şey hızlıca düzelmüyordu. “Sorun yok.” diyerek bir kurabiyeyi daha elime aldım. Etrafı inceleyip kimsenin bize bakmadığına emin olduktan sonra kurabiyeyi dudaklarına uzattım. “Çisil nerede?”

“Eymen getirecek şimdi yanımıza.” diyerek uzattığım kurabiyeyi kabul etti. “Aynı zamanda mesai saatlerin içindesin, çalışma arkadaşların da olacak. Sana sorun olmayacağına emin misin? Yanında duracak başka birini bulabilirim.”

Koluna vurdum. “Bunu duymamış sayıyorum.” Gülerek geri çekildiğinde üzerine baktım. Antrenman yapacağı kıyafetlerinin üzerine bir de ceketini giymişti. “Hava buz gibi. Koşup terledikten sonra üzerini çıkarma Deniz.”

Başını sallayarak onayladı.

Çisil yanımıza geldiğinde amcasına bir öpücük vererek elimi tuttu. Bugün saçlarını iki yanından örmüştük. Üzerindeyse Utku Deniz yazan bir forma vardı. Dışarı çıkacağımız için Deniz’in uzattığı montu alarak yere çömeldim. Çisil zorluk çıkarmadan montunu giydiğinde önünü de kapatarak yanaklarını öptüm. “Artık gidebiliriz küçük hanım.”

Çisil kıkırdarken yanımızda dikilmeye devam eden amcasına el salladı. “Görüşürüz amca. Seni köşeden izleyeceğim. Bana el sella, tamam mı?”

Deniz önce benim sonra da onun saçlarının üzerini öperek başını salladı. “Sallarım amcacığım. Üşürsen Güneş ablana söylüyorsun, tamam mı? Üzmek yok.”

Çisil ciddiyetle başını salladı. “Yok. Ben zaten Güneş ablamı çok, çok, çok seviyorum.”

Gülerek onu kendime çektim. “Güneş ablan da seni çok, çok, çok seviyor.”

Deniz bu hallerimizi gülümseyerek izlerken ben de ona el

salladım ve birazdan sahaya çıkacakları için Çisil'i de alarak dışarı çıktım. Minik eliyle elimi sıkıca tutarken şaşkınlıkla karşısında tezahürat yapan taraftar grubunu izlemeye başladı. “Karnın aç değil, değil mi?” dememle bakışlarını onlardan çekmeden başını salladı.

“Amcam karnımı doyurdu.” diyerek kıkırdadı. “Ne zaman izleyeceğiz amcamı Güneş abla?”

Sorusuna cevap vereceğim sırada içeriden çıkan futbolcuları görmemle işaretparmağımla ona da gösterdim. “İşte bak geliyorlar. Amcan da çıkacak şimdi.”

Futbolcuların çıkmasıyla büyük bir alkış koparken aynı zamanda tezahüratlar da devam ediyordu. Herkes çıktıktan sonra Utku Deniz de en sonda görüldü. Başını yerden kaldırıp etrafa bakınırken bakışları bizim olduğumuz tarafa döndü. Çisil daha rahat görmek için kucağıma çıkmak istediğinde onu kucağıma aldım. Deniz'in dudakları bizi görmesiyle iki yana kıvrılırken neşeyle el salladı.

Çisil gülücükler saçarak amcasına aynı şekilde karşılık verdiğinde üzerimize dönen bakışları umursamadım. Artık alışmalıydım. Ya da onlar alışmalılardı, emin değildim. “Amcam çok uzun.” dedi Çisil hayranlıkla onu izlemeye başladığında. Sahaya çıkan oyuncular taraftarını selamlayıp direkt olarak yeşil çimlerin üstüne hazırlanan antrenman malzemelelerine yönelmişlerdi.

“Evet ablacığım, amcan çok uzun.” diyerek iç çektim.

Çisil tekrardan aşağı inerek öndeki demirlerin üzerine çıktı. Kollarını da demirin üst tarafına yaslayarak amcasını seyretmeye başladığında ben de telefonumu çıkararak gerekli görüntüleri kaydetmeye koyuldum.

Deniz bize doğru yaklaştığında, “Utku abi! Sana seviyorum.” diye bağırdı yakınımızdaki taraftarlardan biri Utku Deniz'e. Yedi numara tribününün dilinin sürçmesinden daha doğal ne vardı? “*I love you.* Aa Türk'tü değil mi lan bu?”

Gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Deniz hemen önümüzdeki alanda Alperen’le karşılıklı paslaşmaya başladığında omzunun üzerinden yeğenine bakarak göz kırptı. Çisil bir kez daha neşe saçarken Deniz’i alkışlamaya başladı. Onların bu halini de çektiğimde bunun iş için kaydedilmiş bir an olmadığını biliyordum, doğrudan galerimin favorilerine eklenecekti.

Taraftar bir anda Utku Deniz diye bağırmaya başladığında Çisil şaşkınlıkla olduğu yerden indi. Stadyuma çok gelmediği için bu duruma alışık değildi. Ara sıra irkildiği oluyordu. Bu yüzden yanına geçerek elimi omzuna koydum. “Amcamın ismini bağıryorlar.” diyerek tribünü işaret etti. “Amcam çok iyi futbolcu, değil mi Güneş abla?”

“Öyle.” dedim, kulağına doğru eğildim. “Hatta aramızda kalsın ama bence en iyisi.”

Başımı kaldırdığımda göz göze geldiğim kişi Deniz oldu. Sorgular bakışlarla ne konuşup güldüğümüzü anlamaya çalışsa da omuz silktim. Gözlerini kıstı. Sonra öğrenebilirdi. Belki...

Antrenman devam ederken basın kuruluşlarına ilk röportajı vermek için Muslera, Alperen ve Abdülkerim kenara ilerlediler. Tam kameraların karşısında pek çok kanalın mikrofonunun bulunduğu yere geçtiklerinde neredeyse burnumun ucuna kadar gelen Deniz’i görünce ilgi odağım dağıldı. Bizi ayıran demirlere kollarını yaslayarak Çisil’in yanağından makas aldı, sonrasında bana baktı. “Benim röportajımı sen yapmayacaksan ben konuşmayacağım.” diye takıldı bana. “Söyle medya mensuplarına. Bu da böyle bilene.”

“Seni şöyle sahanın ortasına alalım Deniz.” dedim dişlerinin arasından. Herkesin içinde yaptığı olacak iş miydi? “Orada daha rahat bayılırsın.”

“Ayıp oluyor.” diyerek benim de yanağımdan makas aldığımda yanaklarım yangın yerine döndü. Soğuğa inat beni sıcak tutma yöntemleri geliştirdiği için tebrik edilmeliydi. “Ciddiyim yalnız.”

“Ben de.” diyerek elini tutup demirin üzerine koydum. “Hem röportaj falan değil. İki üç cümle söyle yeter.”

“Sorular?” Yüzünde haylaz bir çocuğunkine benzer bir sırtış belirdi. “Sorulardan birini tahmin edebiliyorum. Senin de çok uzak olmadığın bir soru, bilirsin.”

Somurttum. “Beni karıştırma Deniz!”

Hâlâ demire yaslı, bir bacağını geriye doğru atmış halde benimle konuşurken parmağımınla arka tarafını işaret ettim. “Git de antrenmanını yap. Hiç koştuğunu göremedim.”

“Birazdan görürsün bolca.” diyerek geri çekildiğinde derin bir nefes aldım. “Gideyim de önce kameralara konuşayım. Sevgilimden falan bahsederim. Bana bayılır derim. Görüşürüz.”

Gözlerimi kocaman açmış arkasından bakarken ilerliyor olsa bile omzunun üzerinden bana bakarak kahkaha attı. Başımı iki yana sallayıp Çisil’e döndüğümde dikkatle bir yere baktığını gördüm. Bakışlarını takip edip baktığı yere ulaştığımda yüzlerine sarı-kırmızı boyalar süren kızları gördüm. “Sana da yapalım ister misin?”

Başını hevesle aşağı yukarı salladı. “Yedi yazdıralım.” dedi yanağını işaret edip. “Amcam yedi numara. Ben de yedi numara olacağım.”

Onu kızların yanına götürüp boyaları rica ettiğimde bir yanağına sarı ve kırmızıdan oluşan kalp çizerken diğer yanağına da kırmızı boyayla yedi rakamını yazdım. Telefonumun ön kamerasını kendisini görmesi için açtığımda birkaç pozunu da Deniz’in abisi ve yengesine göndermek için çektim. Çisil’le tekrardan yerimize geçmek yerine Deniz’in konuşacağı kürsünün çaprazına yerleştik. Saniyeler sonra Deniz mikrofonların arkasına geçerken medya mensuplarına selam vermeyi de ihmal etmedi.

İlk soru elbette geri dönüşü hakkında hissettikleri üzerineydi. “Zor bir süreçti.” diyerek başladı Deniz. “Bu süreçte taraftarımız olsun, başkanımız ve takım arkadaşlarımız olsun hepsinin desteğini her zaman hissettim. Döndüğüm için elbette çok mutluyum.

Bu zor sürecin elbette beklediğim gibi bazı sonuçları da kendini gösteriyor ama elimden geldiğince düzeltmeye çalışıyorum. Çok yakın zamanda elimden gelenin daha iyisini yaparak beni sevenlere eski Utku Deniz'i göstereceğimi umut ediyorum.”

İkinci soru içinde bulunduğumuz atmosfer ve taraftar hakkında neler düşündüğü oldu. “Taraftarımıza diyecek söz yok.” dedi gülümseyip tribünlere kısa bir bakış atarak. “Desteklerini her zaman, her anımızda hissediyoruz. Bu koşulsuz bir sevgi ve böylesine büyük olması bizim de daha iyi hissetmemizi sağlıyor. Galatasaray taraftarı bizim on ikinci oyuncumuz. Saha içinde düştüğümüz anda seslerini duymak her birimizin dik durmasını sağlıyor. Minnettarız ve sezon sonunda onları mutlu edebilmek için çalışıyoruz. İnşallah da başaracağız.”

Yaa...

Son olarak sezon hakkındaki görüşleri ve Avrupa hedefleri soruldu. “Hedefimiz elbette şampiyonluk. Bir yandan Avrupa maçlarımız da olacak. Onlar için de ayrı hedeflerimiz var. Hepsinin gerçekleştirmek için çabalıyoruz. Kısmet tabii bir yandan bu işler. Şu an için tek hedefim eski performansımı yakalayarak takımımı şampiyonluğa taşımak. Avrupa herkesin hayalidir ama bunun için daha erken. Benim en büyük hayalim Galatasaray'dı ve şimdi o hayali taçlandırmak için çabalıyorum. Yeni başladık. Zaman ne getirir bilemiyorum ama burada yolum uzun.”

Herkese teşekkür edip antrenmana döneceği sırada bir fotoğraf çekmek istenildiği için tekrar yerine döndü. Sağ avucunu armasının tam altına yaslayıp kameraya gülümsediğinde flaşlar birbiri ardına patladı. Utku Deniz Has tarihine bir anı fotoğrafı daha eklendi.

O antrenmana dönünce biz de Çisil'le eski yerimize döndük. Takım bir çember oluşturup paslaşmaya başladığında Eymen tam ortaya geçerek onlardan topu almak için koşturmaya başladı. Onun bu haliyle en çok eğlenen şüphesiz Alperen'di. Alperen demişken... Antrenmana geldiğinden beri yüzünde

güller açıyordu. Ne olduğunu sorduğumda çok şey olduğunu ama aynı zamanda hiçbir şey olmadığını söylemişti. Alperen'i anlamamanın bazen çok zor olduğunu düşünüyordum. Direkt söylemek yerine lafları süsleyip püslemesi de buna sebep oluyor olabilirdi. Neyden bahsettiğini anlamamış olsam da bunun Dilara'yla ilgili olduğunu biliyordum.

Zaten Dilara o günkü konuşmamızdan sonra ufak da olsa değişiyor gibiydi. Bunu grupta herkes Alperen'e görüldü atmışken onun atmayıp cevap vermesinden bile anlayabilirdik. İnsanlık için basit bir adım gibi görünüyorsa da Dilara için büyük bir adımdı. Bunun kıymetini bilen Alperen'in o mesajı yıldızladığına ve her gece baktığına emindim. Mesajını öptüm de yattım yârim...

Üstüne başka ne olmuşsa sırttmaktan ağzı yırtılacaktı. Dilara'dan öğrenmem daha zor olur diye düşünüyordum ama Alperen öyle bir konuşuyordu ki tam tersi olduğunu anlamıştım. Akşam eve döndüğümde Dilara'yı görüntülü arayacaktım. Geçen gün Messi'ye benim için imzalattığı formanın fotoğrafını atmasından beri konuşmamıştık. Dünya kupasında oradan oraya koşuşturmaktan vakti kalmıyordu. Hâlâ Portekiz'in dünya kupasını alacağını düşünüyordu, hayal kırıklığı yaşayacaktı. Ben bunları çok önceden söylemiştim. Kupa Arjantin'in olacaktı.

Antrenman devam ederken bizimkilerden biri Abdülkerim'i yakalayarak derbi hakkında görüşlerini sordu. Aynı soru Atlas'a da yöneltildiğinde, "Valla Abdülkerim ne dediyse birebir katılıyorum." demekle yetindi.

Eymen de, "Abi ben de yeni geldim ama Abdülkerim abim ne dediyse haklıdır." dediğinde kahkahamı tutamadım. Erkekler... Konuşmaya bile üşeniyorlardı.

"Ben de kardeşime artı bir diyorum." diye bağırdı Alperen uzaktan. "Tek yanlış lafı yok. Sen o kadar eder misin değil, sen o kadar az eder misin biraderim benim."

Antrenman devam ediyordu. Soğuğa rağmen taraftar bir an

volüm düşürmezken erken ayrılan bir kişi bile olmadı. Oyuncular arka arkaya sıralanmış bir halde koşmaya başladıklarında iyiden iyiye üşüyen Çisil’le içeri geçtim. Zaten birazdan dinlenmek için içeri geçerlerdi. Dinlenme salonuna geçip ona bir bardak sıcak çikolata verdiğimde televizyonda açık olan animasyona bakıyordu. Dakikalar sonra sıcak çikolatasını bitirip oturduğu koltukta uyuyakaldığında odaya Deniz girdi. Koşmaktan saçları alnına dökülmüş, burnunun ucu kıpkırmızı olmuştu. Yeni yıla girmemize az kalmıştı. Yılbaşına doğru kar yağması en çok istediğim şeylerinden biriydi. “Uyudu mu?” diye sorarken yeğeninin yanına geldi ancak elleri soğuk olduğundan ona dokunmadı. “Bizimkilere söyleyeyim de üzerine örtmek için bir şey getirsinler. Yanında da biri bekler.”

Başımla onayladım. Antrenman devam ederken içeride oturmam sıkıntı oluşturabilirdi. “Üşümüştün.” Yanına yaklaşıp ellerini ellerimin arasına aldım. İçeri gireli çok olduğu için ellerim sıcaktı. Normalde tam tersi bir halde olduğumuz için gülümsemeden edemedim. “Ben ısıtayım seni.”

Boğazını temizlerken gözlerinde birkaç parıltı belirdi. “Olur, sen ısıt beni.”

“Ellerini yani.” diyerek düzelttim. Bakışlarımı kaçırdığımda sessizce güldü. “Çok fenasın ya. Şurada iki tatlılık yapalım dedik...”

“Yap.” diyerek beni kolları arasına çekti. “Vücudum da üşümüş, donmuş hatta. Sarıl da ısıt bakalım. Hasta olmayayım değil mi? Sonra hasta olursam kim maçlara çıkacak...”

“Gerçekten işini biliyorsun.” desem de kollarımı ona sararak ellerimi ısıtmak adına sırtında gezdirdim. Her yanı buz gibiydi. “Böyle vicdanıma oynaya oynaya bana istediklerini yaptırabileceğini sanıyorsan eğer... Çok doğru sanıyorsun.”

“Oysa daha istediklerimi söylemeye geçmemiştim.”

Tükürüğümde boğulacağımı düşündüm. “Sana belli ki sıcak zaten basmış.” diyerek geri çekildim. Ellerimi belime yas-

layarak çatık kaşlarımla başımı kaldırdım. “Hiç de ısınmana gerek yok. Maşallah öyle bir konuşuyorsun ki...”

Keyifle dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Ee...”

İşaretparmağımı ona doğru salladım. “Kaşınıyorsun!”

“Kaşı bakalım nasıl kaşıyorsun.” diyerek üzerime doğru eğildi. Aldığı keyfin haddi hesabı yoktu. Gerçekten farklı bir mevzuymuştu. “Çok merak ettim.”

Koskoca adamı küçücük halimle tehdit etmem pek de akıllı işi değildi belki ama umurumda olduğunu da söyleyemezdim. “Görürsün evde nasıl kaşındığımı.” desem de son anda pişman oldum. Bu ortamda söylenecek söz değildi. “O şekilde değil bu arada! Geri çekilir misin? Burada etik ve profesyonel bir çerçevede çalışmaya uğraşıyorum.”

“Hay hay.” diyerek bir adım geri attığında ellerini eşofmanının ceplerine koydu. “Ben de ellerimi böyle ısıtmaya çalışıyorum. Sevgilimiz yanımızda ama ceplerle idare edeceğiz mecbur. Benim de sınavım buymuş, ne yapalım?”

“Gerçekten sahanın ortasına geç ve bayıl.” dedim. “Nedir bu ya? Hep vicdanıma oynanıyor. Git biraz da hocanın vicdanına oyna. Oyuncusu değil misin? Çekerler nazını.”

“Pes.” dedi hayretler içerisinde. “Bunu da duyduk. Daha neler duyacağım kim bilir.”

Huysuz bir halde tekli koltuğa otururken onun bu hareketleri kıkırdarak izliyordum. O an kapı açılıp bir görevli içeri girdiğinde elindeki pikeyi bana verip geri çıktı. Çısil’i uyandırmamaya çalışarak üzerini örttüğümde yüzüne düşen saçlarını çekerek alnını öptüm.

“Harika bir anne olacaksın.” dediğinde ona baktım. “Şüpheye yer olmayan konulardan biri.”

Omuz silkтім. “Benimse en çok şüphemin olduğu konulardan biri. Anne sevgisinden mahrum büyümüş biri ne derece annelik yapabilir, bilmiyorum. Hissetmediğim şeyi çocuğuma hissettirebilir miyim korkusu büyüyor içimde.”

“O his zaten içinde.” dedi güven verircesine. “Çisilile özenle ilgilenişin anlatıyor bunu Güneş. Kendi çocuğuna nasıl olacağını tahmin etmek senin için de zor olmamalı. Böyle şeyler düşündüğün anda kendini sıkmak yerine bana anlatıyorsun.”

“Sonra konuşuruz.” dediğimde beni onayladı. Çisil’in yanında kalacak kişi geldiğinde tekrar dışarı çıktık. Deniz sahaya dönerken ben de Ferhat’ın yanına geçtim. Takım ikiye ayrıldı. Bir taraf yeşil olurken diğer taraf beyaz oldu. Deniz beyazlardandı. “Kıçım dondu.” dedi Ferhat. “Gerçekten bu havada açık antrenman yapılması gerekli miydi?”

“E tabii.” dedim. “Taraftara çabalıyoruz demekle olmuyor, bir de gösterip onları ateşlemeleri lazımdı. Ben de donuyorum orası ayrı. Umarım hasta olmayız çünkü artık iznim kalmadı gibi bir şey.”

“Halledilir o ya. Olmadı benim izinlerden sana geçiririz.”

“Öyle bir şey mi var?”

“Yoksa da yapsınlar Lara. Ben kullanmıyorum ki. Yazın tatil için birkaç gün yeterli.”

Yumruğumu uzattığımda yumruğuma vurdu. “Harika birisin. Sen içeri geçip biraz ısın. Ben buralardayım merak etme.”

Bana minnettar bir şekilde bakarak koşarak içeri geçti. Deniz’in arkadaşlarıyla yaptığı maçı izlemeye döndüğümde top ayağındaydı. Topu düzgün bir şekilde sürüp ceza sahası dışından kaleye vurduğunda top kalenin tam köşesinden ağlarla buluştu. İçimden gol tezahüratı yaparken taraftar benim yerime de gür bir sesle bağırdı.

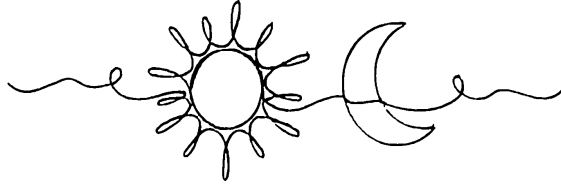
Gol de goldü şimdi...

Darısı maçtaki gollerineydi. Alperen kendini dizlerinin üzerine bırakırken Eymen direkt olarak çimlere yatarak bayılma numarası yaptı. Atlas’sa onun yanına koşarak dudaklarını *vaov* dercesine büzdü. Bu ekip birbirini gazlama konusunda bir numaraydı.

Yanımda birinin durduğunu hissetmemle bakışlarım onlardan ayrıldı. Ayla Hanım yanımda dikilirken bana değil de sahaya bakıyordu. “Bir konu hakkında bilgin olsun istiyorum.” diye başladı cümlesine. “Fotoğraflarınızı magazine benim servis ettiğim doğru. Suçlu olabilirim ama... O fotoğraflar yayınlanmadan önce bir kişinin onayından geçiyor Lara. Bil bakalım o kişi kim?”

@ayisigikita

bölüm

ON

*A*yla Hanım'ın kimden bahsettiği hakkında tek bir fikrim bile yoktu.

Sözlerini bitirip yanımdan hızlıca uzaklaştığı için arkasında bakakaldım. Bu kadının derdi neydi? Suçlu olduğunun farkındaydı, tamam. Başka birini suçluyordu ona da tamam. Ama böyle gizemli olmak da neyin nesiydi?

Akıllısı bizi bulmazdı ki.

Bu konudan o kadar sıkılmışım ki peşinden gitmek yerine önüme dönmekle yetindim. Ayla Hanım'ın yanımdan uzaklaştığını gören Deniz bana sorar gözlerle baksa da önemli bir şey değil dercesine başımı salladım. Medya sektöründe çalışırken bu tür olaylara şaşırمامam hatta belki de irdelemem gerekiyordu. Bugün durum böyleydi, ileride daha farklı da olabilirdi çünkü insanlar haber niteliği taşıdığı an karşısındakini umursamıyordu.

Çıkarlar söz konusu olduğunda insan en yakınındakini bile incitmekten çekinmezdi.

Antrenman bittiğinde soluğu soyunma odasının önünde al-

dım. Barış Alper odadan çıkan ilk isim oldu. Bir elinde çantasını taşıırken diğer elindeki telefonunu kulağına götürüyordu. Beni görünce baş selamı verip uzaklaştı. Vahşi kelebek...

Onun hemen ardından Abdülkerim çıkarken yüzünde imalı bir gülümsemeyle tıpkı Barış Alper gibi baş selamı vermiş ve uzaklaşmıştı. Galatasaray soyunma odasında bile dillere düştüğümüze inanamıyordum. Sevgili Gülşen şarkıyı yazarken bizi görmüş olmalıydı.

Saniyeler sonra içeriden Alperen ve Deniz çıktı. “En iyi röportajlar listesinde ilk ona girerim, öyle diyorum Utku’m.”

“Tamam kardeşim.” dedi Deniz bıkkın bir tavırla. Başını kaldırıp hemen karşısında beni gördüğünde Alperen’in konuşmaya devam etmesini aldırmadan adımlarını hızlandırdı. “Kurtar beni.” diyerek hemen önümde durduğunda sanki bugün ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi dudaklarını alnımın kenarına yasladı. “Kaçır beni, sesim çıkmaz.”

Kıkırdadım. “Alperen bu dediklerini duyarsa fena bozulur yalnız.”

Homurdandı. “Bozulursa bozulsun. Bugünlük yeter bu kadar. Sürekli dip dibe yaşayabiliriz derken bahsettiğim kişi bu herif değildi.”

“Hım.” diyerek gülümsedim. Başımı geriye atıp yüzüne daha net bir şekilde baktığımda, “Kimmiş o ya? Ben sanki bir anlayamadım. Açıklarsan iyi olur.”

“Açıklayacağım ben sana.” diyerek elini belime atmasıyla beni yürütmeye başladı. “Kaçıyoruz biz!”

“Lan nereye?” diye bağırdı arkamızdan Alperen. “Ulan beni unuttunuz.”

Deniz arkasına bile dönmeden, “Unutmadık, bilerek bırakıyoruz.” diye seslendi. “Bir süre ayrılalım kardeşim bu kadar samimiyet yeterli.” Alperen’e söyleyecekleri bitince bana doğru eğildi. “Alperen’e dikkat et.”

Anlamadım. “Neden?”

“Sana verdiğim ilgiyi kendine de isteyerek bölmeye çalışıyor olabilir...”

Belimde duran elinin üzerine vurdum. “Bir Alperen Kalgan yalnızca ismi Dilara Altındal olan insan kişinin ilgisini ister. Dilara sana dikkat etsin bence Deniz.”

“Pes.” dedi hayretler içerisinde. “Benim yerime başkalarını savunman hoş mu?”

“Alperen’e diyorsun da ilginin tamamını istemekte üstüne tanımıyorum Utku Deniz Has. Odağım ufacık dağılsa huysuz bir dedeye dönüşüyorsun.”

“Kim?” diye sordu düz bir ifadeyle. “Ben mi?”

“Başka bir Utku Deniz Has tanımıyorum. Yine de hatırlaman için yardımcı olacaksa üç kere yedi diyorum.”

Dilini şaklattı. “Üç kere yedi demiyorsun yalnız sen.”

“Doğru.” diyerek sııttım. “Lara Güneş dilinde o, üç kere Utku Deniz.”

Yüzümdeki gülümsemenin bir benzeri de onda oluştu. Biz dip dibe koridorda ilerlerken dışarı çıkmadan hemen önce Deniz parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Herkesin içine benimle el ele çıktığında onca gözün üzerimize dönmesine sebep olmuştu.

Kenarda bizi bekleyen Çisil koşarak yanımıza geldi. “Amca.” dedi heyecanla. Kıkırdaya kıkırdaya birleşen ellerimize baktığında Deniz yeğenine karşı göz kırptı. Bu ikili... “Amca kâğıthelva alalım mı eve giderken?”

“Alırız amcacığım.” diyerek elimi bırakmadan eğildi ve Çisil’i kucağına aldı. Üçümüz birlikte arabaya doğru ilerlerken, “Bir kâğıthelva dükkânı açmak artık mantıksız gelmiyor.” dediğini duydum.

“Evet amca! Evet, Evet!”

Çisil’in aksine, “Umarım kulaklarım yanlış duyuyordur da benden ve Çisil’den başkasına kâğıthelva vereceğini söylemiyorsundur.” dedim.

Sırıtarak bana dönse de yüzümdeki ciddi ifadeyi görmesiyle saniyeler içinde o sırıtış yavaş yavaş soldu. “Şaka.” dedi, ciddi ama sorgulayan bir ifadeyle. Gülmemek için kendimi zor tutsam da istifimi bozmadım. “Yalnızca iki kişiye kâğıthelva verilecek bir dükkândan bahsediyordum Güneş. Nasıl aksini düşünürsün? Ciddi misin gerçekten?”

“Ciddi değil gibi mi duruyorum?” Etrafımızdaki insanları umursamadan birbirimize bakarken tökezleyip yere düşeceğim diye korkmuyor değildim. Bir film sahnesinde olmadığı-mız için bunun yaşanma olasılığı oldukça yüksekti. Bu yüzden bakışlarımı gözlerinden kopararak önüme döndüm. “Sen git dükkân aç. Artık kimlere kâğıthelva verirsin bilmiyorum Deniz. Almak isteyen de çok olur merak etme batmazsın. Sonuçta Utku Deniz’den kâğıthelva almayı kim istemez ki, değil mi?”

“Utku Deniz’den kâğıthelva almayı kim istemez bilmiyor ve ilgilenmiyorum da, Utku Deniz’in kime kâğıthelva almak istediği konusunda şüphem yok.” Göz ucuyla ona baktım. “Sen şüpheye düşmüşsün belli ki. Sorun yok, şüphelerini giderme konusunda oldukça iyi olduğumu düşünüyorum sevgilim. Bir ara halledeceğiz bu mevzuyu. Hatırlatmana gerek yok, ben unutmam.”

Bakışları dudaklarıma dokunup hızlıca benden çekildi. Ben olduğum yerde kalıp onu seyretmeye devam ederken önce elini elimden ayırdı, sonra arabasının arka kapısını açarak yeğenini oturttu. Çisil’in başını öpüp geri çekildiğinde bu kez de ön yolcu kapısını açarak omzunun üzerinden bana baktı. Bir şey demeden öylece bana baktığında silkelenip kendime gelerek açtığı kapıdan arabaya bindim. Tıpkı Çisil’e yaptığı gibi arabanın içine eğilerek benim de başımın üzerini öptü. Dudaklarını saçlarımin üzerine bastırırken derin bir nefes almayı da ihmal etmemişti... Bu hareketiyle içim giderken küçük bir çocukmuşum gibi kemerimi de bağlayarak geri çekildi. O anki yakınlıkla Çisil’i unutup dudaklarımin hemen önünde duran

dudaklarını öpeceğimi sansam da kendimi tutmayı başarmıştım. Utku Deniz Has başıma bela olmuştu. Tatlı, karizmatik ve inanılmaz yakışıklı bir bela olması da işleri ayrı bir uçuruma sürüklüyordu.

Onun evine gideceğimizi sanırken rotasını bizim eve çevirmesiyle ona baktım. “Bize mi gidiyoruz?”

“Evet, işimiz var.” dedi, bakışlarını yoldan ayırmadan. “Hem Çisil’i Hatice Sultan’la tanıştıracacağız. Hem de Atlas ve Beril de size geliyor. Ato kız arkadaşını Hatice Sultan’la tanıştırmak istediğini söylüyordu.”

“Bizim Ato mu?” diye sordum merakla. Atlas ve kız arkadaşını aileye katmak mı? Yaşanmayacak bazı olayların başında geliyordu. “Benim neden haberim yok bundan acaba?”

Kısa bir bakış atarak kendi tarafındaki camı açtı. “Artık haberin var ya sevgilim.”

“Sevgilim diyerek tatlılık yapma.” dedim. “Bu jokeri kullanman hiç yararına olmuyor.”

“Joker mi? Bir şey kullanmıyorum.” diyerek dudak büzdü. “Neyden bahsettiğini bile anlamadım mesela.”

Çisil’in sesi aramızdaki atışmayı böldü. “Amca gece seninle uyuyabilir miyim?”

“Uyursun prensesim.” dedi dikiz aynasından yeğenine göz kırpıp. Hemen ardından imayla bana baktı. “Yalnız uyuyorum zaten.”

“Yani, insanlar genelde yalnız uyurlar.”

“Evli değillerse.”

Duraksadım. “Evet. Evli değilsin zaten Deniz.”

“Bütün hayatım boyunca bekâr kalmayacağım ya.” dedi yine buram buram ima kokan sesiyle. Öksürdü. “Neyse ki biz o insanlardan değiliz.” Bilerek cevap vermedim. “Değiliz değil mi Güneş? Değiliz? Biz?”

Gülümseyerek elimi ona doğru uzattım. “Elimi tut ve lütfen sakinleş. Değiliz.”

Derin bir nefes aldığında başımı geriye doğru atarak kahkahattım. Eve geçtiğimizde Atlas ve Beril çoktan gelmiş, babaannemle derin bir sohbe tutulmuşlardı bile. İçeri girdiğim an babaannemin şaşkınlığını elbette fark etmiştim. Atlas'tan böyle bir hamleyi o da beklemiyordu. Atlas her zamanki gibi güzel oynadığı maçların tekrarlarını açarak babaanneme izletiyordu. İki arada bir derede Beril'e cilve yapmayı da ihmal etmiyordu. Bizim çapkın Atlas gerçekten âşık olmuştu ve ilişkisinde oldukça ciddi görünüyordu. Kırk yıl düşünsem aşk adamına dönüşeceği aklımın ucundan geçmezdi.

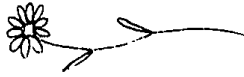
Çisil ilk başta çekingen davranısa da dakikalar sonra hemen babaannemin yamacına oturarak bıcır bıcır konuşmaya başlamıştı. "Sıra ailemle." diyerek derin bir nefes aldı Deniz hemen yanı başımda. "Küçüğünü hallettik."

"Ne sırasından bahsediyorsun?" diye sordum ona kısa bir bakış atıp. "Sen kendi kendine ne işler döndürüyorsun acaba?"

Sırıtarak çenesini omzuma yasladı. "Hiç." diye mırıldandı. Nefesini boynuna hissettiğimde gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. "Yalnızca kaleleri içten fethedip sonuca daha hızlı ulaşmaya çalışıyorum."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Sonuç?"

Kimsenin bize bakmamasını fırsat bilerek yanağımı öptü. "En çok ikimizi ilgilendirecek olan bir sonuç."

Dilara Altındal

Karmaşık hisler penceresiz bir odada mahsur kalmak gibi hissettiriyordu.

Bir süre öncesine kadar imkân tanımadığım hisler artık kapımı aralamaya başlamıştı. Kaçıp dursa ve inkâr etse de insan kendi gerçeklerinden kaçamazdı. Çok çabalasam da o kaçamayanlardan biri de bendim.

Bir başkasına itiraf etmeyi geçmiştım çünkü bazı şeyleri kendime dahi itiraf edemiyordum. Bunları düşünmek bile korkunçtu ama gerçekler artık zorluyordu. Aklım dur dese de kalbim isyan eden taraftaydı. Alperen Kalgan'ın sınırlarımı zorladığını kendime itiraf etmem uzun sürmüştü. Ona direnmenin artık zor olduğunuysa birkaç saniye önce kabullenebilmişim. Durumun korkunçluğu ellerimi titretse de artık kabullenmiş olmanın verdiği rahatlık gönlümü biraz olsun ferahlatıyordu. O kapalı odaya artık kapının ardından bir ışık sızıyordu.

Aylardır aksi kişiliğime inat peşimden ayrılmayan o adamdan kaçmak son bir aydır oldukça zordu. Futbolcunun baş harfine bile katlanamayan Dilara Altındal, artık bir futbolcudan kaçamıyordu. Korkunçtu. Kâbustan halliceydi ama yine de tahmin ettiğim kadar fena değildi.

Attığı mesaja gülümseyerek baktığımı fark etmemle hızlıca kendime geldim. Etrafım insan doluydu. Sanki herkes telefona gülümseyerek bakmamı sorgulayacakmış gibi etrafa kısa bir göz gezdirdim. Elbette kimsenin umurunda değildim. Ama mesajlarına artık gülümseyerek baktığım gerçeği benim oldukça umurumda olmalıydı. Kafayı mı yemiştım? Kesinlikle.

Yarın Türkiye'ye dönüyordum. Portekiz'in dünya kupasından elenmesiyle birlikte ekip arkadaşımın yer değişikliğine karar vermiştik. Dilara Altındal'ın dünya kupası macerası Ronaldo elenene kadar olmuştu. Döndüğümde Lara'nın söyleyeceği her bir kelimeyi tahmin ediyordum. Bu kadar erken elenmemizi beklemiyordum ama zaten bu aralar hayatımda ne beklemiyorsam bir bir gerçekleşiyordu.

Ronaldo'nun ağlayarak soyunma odasına gitmesi çok nadir duyulan beni bile üzmüştü. Beni yalnızca Ronaldocu olanlar anlardı.

Tuttuğum kişinin dünya kupasından elenmesi yerine Türkiye'ye döndüğümde onu göreceğ olmam zihnimi daha fazla kurcalıyordu. Bunu düşündüğüm için çılgılık atmak isti-

yordum. Oysa yaptığım tek şey beni havaalanından alacak olduğunu yazdığı mesaja gülümsemekti.

Boku yemiştim.

Hem de çok fena.

“Harbiden dönüyorsun yani.” diyerek aynı soruyu onuncu kez yönelten Sabri’ye karşı gözlerimi devirdim. “Tamam, kızma hemen. Portekiz elenirse geri dönerim derken ciddi olmadığını sandığımdan inanamadım.”

Omuz silktim. “Neden ciddi olmayayım?”

“Ne kadar Ronaldocusun testinde yüzde yüz çıktınız, tebrikler!”

Yüzde yüz Ronaldocu olduğumu bilmek için test yapmama gerek yoktu.

“Zaten.” demekle yetindim. Kelime kalabalığından hoşlanan biri değildim. Bir sohbete zorlanmak, ısrarla sorular sorulmasıysa sinirlerimi zıplatırdı. Sabri de sağ olsun bu ikisini başarıyla harmanlıyordu. İyi geceler dileyerek yanından ayrıldığımda kimseyle karşılaşmadan otel odama kendimi attım. Kısa bir düşün ardından pijamalarımı giyip yatağıma uzandığımda telefonumun ışığı yanıp söndü. Bu saatte kimin mesaj attığını gayet iyi biliyordum.

Alperen Kalkan: Yeni doğacak güneşin yeni umutlar, yarınlar getirmesi dileğiyle... İyi uykular.

Hissetmiş gibi...

Ekranıma bir süre bakakaldığımda hem mesajıyla hem de hâlâ çevrimiçi görünmesiyle bakıştım. Mavi tikim kapalı olmadığı için mesajı okuduğumu biliyordu. Muhtemelen cevap vermeyeceğimi düşünüyor ama yine de bir umut mesaj gelir diye bekliyordu. Onu bu kadar iyi tanımaya başladığım için de kendime sinir oluyordum. Mesajı görmemin üzerinden dakikalar geçtiğinde artık kendimi tutamayarak parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim.

Dilara Altındal: İyi uykular Alperen.

İyi uyuyacağından artık şüphem yoktu.

Mesajımın anında mavi tik olduğunu gördüm. Hemen ardından da çevrimiçi yazısı yerini son görülmesine bıraktı.

Aynı şekilde benim de.

***

“Gözden uzak olan gönülden ırak olur diyenler halt etmişler.” diyen sesini duydum öncesinde. “Hoş geldin, günümü aydınlattın. Şu deli divane Dilara diye bağırın gönlümden bir saniye bile ırak olmadın Dilara.”

Derin bir nefes alarak arkamı döndüğümde onu gördüm. Bir şeyleri içimde kabul ettikten sonra onu ilk görüşümdü. Tuhaf hislerin pençesinde kalbim hızla çarpıyordu. Hissettiğim bu tuhaflığın açıklaması neydi bilmiyordum ama pek hoşlandığım söylenemezdi. “Hoş buldum Alperen.” diyerek tebessüm ettiğimde kocaman sırttı. Onu mutlu etmek gerçekten bu kadar kolay mıydı?

İki adımda önümde bittiğinde bakışlarımız birbirinde asılı kaldı. Sarılmak istiyor da vereceğim tepkiden korkuyor gibi bir hali vardı. Ne tepki vereceğimi ben de bilmiyordum ama vereceğim tepki olumsuz olur muydu artık ondan da emin değildim. Gözlerimi kırıştırdığımda yanıma yaklaşarak başını iki yana salladı. Bavulumu ve iki çantama benden önce uzandı. “Gidelim.” dediğinde başımı salladım. “Almaya gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Seni görmeyi beklemek zaten uçsuz bucaksız denizde yüzme bilmemekken burada olduğunu bilerek yanına gelmemek boğarak öldürürdü. Deniz demişken selamları var.”

Söylediği anlamlı cümleleri sindirmeme izin vermeden kurduğu son cümleyle beni gülümsetirken alnımı kaşıdım. “İzin almaya gerek yok. Yani, senin de beni almaya gelmen çok düşünceli bir hareket. Ben teşekkür ederim.”

Saçmalamama karşı yüzümü buruştururken o sırtlamakla meşguldü. Dirseklerimiz birbirine çarparak yan yana yürürken,

“Ne teşekkürü Dilara’m? Sen iste futbolu bırakıp özel şoförün olayım.” dedi.

“Alperen!”

“Tamam o kadar değil ama sen yine de isteklerini gerçekleştirmemin sınırı olmadığını bil.”

“Sen de sınırın olduğunu bil.” diyerek işaretparmağımı ona doğru salladığımda keyifle başını bana çevirdi. Ters tepkilerimden bile bu kadar hoşlanması normal miydi yoksa bir topçu olarak artık gerçekten kafayı mı sıyırmıştı? “Ne gülüp duruyorsun sen geldiğimden beri?”

Kaşlarını kaldırırken omuz silkti. “Bizde bir süre böyle. Antrenman fotoğraflarından da görürsün otuz iki dişimi.”

“Hayırdır?” diye sordum gözlerimi kısarak. “Bilmediğim bir şey mi var da böyle mutlusun?”

“Bilmediğin bir şey olduğunu sanmıyorum.” dedi. “Sen döndün. Daha ne olsun?”

Al işte.

Böyle hissettirmesinden nefret ediyordum. Güzel hissettiriyordu. Saçma bir şekilde çok güzel hissettiriyordu ve ben böyle anlarda ne cevap vereceğimi bile bilmeyen bir insandım.

“Teşekkür ederim.”

Medcezir Yaman’ı çok iyi anladığım o dakikalardaydım. Kafamı Katar’da bıraksaydım çok iyi olurdu.

Keyifli hali sürerken son görüşmemizden beri kilo verdiğini fark ettim. Çok olmasa da zayıflamıştı. Saçları ben giderken daha uzundu şimdiyse kısacık kestirmişti. Sakallarını da henüz yeni kısalttırdığı belliydi. “Bayağı bayağı ilerleme var.” dediğini duydum kendi kendine. “Ulan Alpingo zafer harbiden inananlarınmış be oğlum. Yolun açık olsun.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne diyorsun yine?”

“Zafer diyorum Dilara’m. Kazandığım ve kazanacağım en güzel zaferim sensin.”

Sanırım o tuhaf hissin ne olduğunu artık biliyordum.

Üç harfti. Pekâlâ, gerçekten boku yemiştım.

Lara Güneş Yazgan

Galatasaray'ın Samsun deplasmanında, ilk on birin açıklandığı o andaydık ve durum iyiye gitmek yerine kötüye gitme konusunda oldukça ısrarcıydı.

“Bu maça yedek başlayacak olman hep böyle gideceği anlamına gelmez, biliyorsun değil mi?” Başını yerden kaldırmadı. “Deniz? En başa dönmeyelim olur mu? Bunlar gelip geçecek. Bunu sen de çok iyi biliyorsun.” Yanına adımladım. Elimdekileri hemen önünde duran masaya bırakıp yanında diz çöktüğümde ellerimi dizlerine yaslayarak gözlerini görmeye çalıştım. “Kariyer basamaklarını tırmanmak da ligin en iyi kanatlarından biri olmak da senin başarındı. Her şeyi sıfırdan başlayarak yaptın. Kimse bunları önüne altın tepsiyle koymadı. Ne yaptıysan senin başarın Deniz. Şimdi neden olmasın? Neden tekrar olmasın? Sen hâlâ sensin. Buradasın ve istiyorsun.”

Başını omzuna doğru eğerken eliyle ensesini sıktı. “Bazen bazı şeyler için istemenin yetmediğini sen de ben de çok iyi biliyoruz Güneş.”

Katılmıyordum. “Bu kez öyle değil. Dönüp bakalım. Dünyanın en iyi futbolcularının hiç mi kötü dönemleri olmadı? Hiç mi hata yapmadılar? Herkes gibi sen de insansın ve yalnızca kötü bir dönemden geçiyorsun. Sırf bu dönem performansına yansıdı diye yedek kalman senin artık kötü bir oyuncu olduğun anlamına gelmiyor. Yeniden eski performansını tutturacaksın ve ilk on birdeki yerini garantileyeceksin. Ben buna bu kadar inanırken senin bu kadar umutsuzluğa düşmen beni fazlasıyla üzüyor. Bu kadar basit mi? Yıllardır verdiğin emeği, mücadeleyi iki maç kötü oynadın diye heba etmek... Bu kadar kolay mı gerçekten? Ben bu tavırları kabul etmiyorum Deniz. Etmeyeceğim de.”

Dakikalar sonra başını ilk kez kaldırarak gözlerime baktı. Gözlerime bakmaya bile çekiniyordu. Kendini yıpratmasına çok üzülüyordum. Bilmiyordu ki en kötü performansıya bile gurur dolu gözlerle onu izliyordum. Bilmiyordu ki düşen performansının tekrar yükselteceğine en çok inanan kişi bendim. Bilseydi gözlerime böyle bakar mıydı? Bilseydi bana hayal kırıklığı yaşatacakmış gibi bakar mıydı gözlerime?

“Umarım bana böyle baktığında beni ne kadar üzdüğünün farkında değilsindir.” dedim kırılgan ve kısık çıkan sesimle. “Çünkü farkındaysan çok daha kötü.”

Ellerimi dizlerinden çektiğimde, “Güneş.” dedi.

Bakışlarımı bakışlarından kaçırarak ayağa kalktım. “Tribünlere geçmem gerekiyor.” dedim hızlıca. “Devre arasında ya da maç sonrasında yeniden görüşürüz.”

Masaya bıraktığım eşyalarımı alırken sordu. “Maç sonrası sizinkilerle mi döneceksin?”

“Evet.” dedim ona bakmadan. “Geç de olsa şirkete geçeceğiz. Haftalık programla ilgili son bir toplantı yapmamız gerekiyor.”

“Dönüşte bana gelirsin.” Bunu soru sorar şekilde söylemişti.

“Babaannemi kontrol etmeliyim.” derken bakışlarım telefondaydı. “Belki yarın. Yarkın mesaj atmış. Gitmeliyim.” Sesiz kaldı. “Görüşürüz.”

“Yüzüme bakmadan mı gideceksin?”

Sorusunu duyduğumda kapının tam önünde durdum. Üzgündüm. Belki de ilk kez ondan gelen bir şeyle kalbim kırılmıştı. Bunu fark etmesi gerekiyordu. Farkında olsa yapmazdı biliyordum ama elimde değildi. Kendine bu kadar yüklenmesini kabul edemiyordum. Asla kabul edeceğim bir şey de değildi. Çözüm bu değildi ve bunu onun da fark etmesi için uğraşmam gerekiyorsa elimden gelen her şeyi yapardım.

Onu elinden tutarak *bir kez daha* ayağa kaldırırdım.

Yıllar önce küçük bir kız çocuğuyken yaptığım gibi...

“Sana senden daha çok inanıyorken bana hayal kırıklığım olacakmış gibi bakmayı bırakırsan eğer bakacağım. Ama şu an değil Deniz. Bir gün bu hayatta hayal kırıklığım olmayacak tek insan olduğunu fark edebilirsen ya da artık bunu kabul edebilirsen başka şeyler konuşabiliriz. *Belki.*”

Belki ve keşkelerden nefret etmeye başlamıştım.

Bir şey söylemesine fırsat vermeden odadan çıkıp kapıyı ardımdan kapattığımda dolan gözlerime engel olamadım. Yüzüne baksaydım hüngür hüngür ağlardım. Bunun yaşanmasını istemediğim içinse şu an kaçıyordum.

Gerçekten onun için bu kadar basit miydi? Çabalamayacağım, diyordu ama bu inanç gözlerinden neden bu kadar uzaktı?

Önce lavaboya uğradım. Dolup taşan gözyaşlarım durana kadar bir süre orada kaldım. Tribünlere geçtiğimde moralim sıfırdı. Yine de dudaklarıma küçük bir tebessüm kondurarak Yarkın'ın yanına oturdum. Değişen ruh halimi fark etse de ağzını açmamayı tercih etti. Gerekli paylaşımları yapıp geriye yaslandığım sırada maç da düdükle birlikte başladı.

Deniz yedek kulübesinde, benimle aynı yüz ifadesiyle oturuyordu. O sahaya çıktığında ben telefonla görüştüğümden göz göze gelmemiştik. Zaten şu an için böyle bir isteğim de yoktu. Basın tribününde otururken ağlamak isteyeceğim en son şey bile değildi.

Galatasaray ilk dakikalardan hücumla Barış Alper'le başladığında Samsunspor tribünlerinden bir uğultu koptu. Son zamanlarda takımın da taraftarın da favorisi olan Barış Alper, rakiplerini aşip kaleye doğru ilerlerken önünün kapanmasıyla birlikte topu Kerem Demirbay'a pasladı. Tam o sırada rakip takım savunması da yerini almışken Kerem topu Torreira'ya, Torreira ise Zaha'ya attı.

Zaha pas atmak yerine kaleye şut çekmeyi denerken topun oyuncuya çarpıp dışarı çıkmasıyla birlikte Galatasaray köşe vuruşunu kazandı. “Son maçlarda duran toplarda iyiler. Şu an

bir gol gelebilir bence.” dedim düz bir ses tonuyla. İçim kan ağlarken futbol konuşmaya çalışmak da zordu.

Topun başına Mertens geçti. Geri çekilip elini havaya kaldırmasının ardından topu harika bir vuruşla kalenin önüne attığında Abdülkerim zıplayarak kafasıyla topa dokundu ve top ağlarla buluştu. “Gooool!” Stadyumdaki ultrAslan tribününden gelen gol sesiyle oyuncular da birbirine koşarken bakışlarım usulca yedek kulübesine kaydı.

Deniz üzerindeki Galatasaray amblemi bulunan ceketinin fermuarını çenesine kadar çekmişti. Hatta çenesi bile ceketin altında duruyordu. Golle birlikte yüzündeki huzursuz ifade yerini gülümsemeye bırakmıştı. Yumruk yaptığı elini havaya kaldırmış, sahaya birkaç adım yaklaşmış bir şekilde sahanın ortasında sevinen arkadaşlarına bakıyordu.

Her şeye rağmen takımını desteklemeyi ve sevinmeyi bırakmıyordu. Bu da bir şeydi. Tamamen içine kapansaydı onu açmak daha zor olacaktı. Maç yeniden başlarken Galatasaray atağa geçti. Bu kez top Mertens'teydi. Son sürat ilerleyip topu hemen çaprazında duran Barış Alper'e attığında Barış Alper güzel bir vuruşla topu ağlara atmış, skoru ikiye çıkarmıştı. Stat dakikalar içerisinde ikinci kez Galatasaray golüyle ayağa kalkarken Barış Alper taraftarına ya da sahadaki arkadaşlarına koşmak yerine yedek kulübesine koşarak Utku Deniz'in üzerine atladı.

Atladı.

Gerçekten.

Deniz'in tepesine doğru zıpladığında Deniz bir adım geyilese de Barış Alper'i omzunda tutmayı başardı. Bu görüntü Alperen'i kışkandıracaktı, orası kesindi ama benim de derdim başkaydı tabii. Kenarda durmuş kısık gözlerle Boşnak böreğinin üzerine atlamış vahşi kelebeği izleyen Alperen'i düşünemeyecektim.

Sevgilimi sakatlayabileceğinden haberi var mıydı acaba? Kalbim anlık olarak korkuyla kasılmıştı. Benim abartma se-

viyem konu Deniz olduğunda arşa çıkmıştı ama şimdi sosyal medyaya girsem her fanatiğin böyle dediğinden emindim. Barış Alper'in normal bir vücut formunda olmadığını hepimizi biliyoruz diye düşünüyordum.

Maç tekrar başladığında Deniz sonradan da olsa yedeklerden girer diye ummuştum ama umduğum gibi olmamıştı. Hoca değişiklik yapsa da Deniz onlardan biri değildi. Kenara geçip ısınan oyuncuların bile olmamıştı. Anbean düşen moralini taraftarına yansıtmamak için yedek kulübesinde tebessüm ederek otursa da onun içini biliyordum.

Yedi numara tribününe bu gece sabaha kadar uyku yoktu.

Ona her ne kadar kızmış ve kırılmış olsam da kıyamıyordum. Aşk, dengeleri bozuyordu.

Maçı bitiren düdük çaldığında Galatasaray, deplasmanındaki maçını 2-0 biterek üç puanı almış oldu. Maç sonu paylaşımını yaptığım sırada takım deplasmana gelen taraftarını selamlamak için toplaşıp tribünlere doğru ilerlemeye başladı.

Deniz topluluktan uzakta en arkada kalmış bir şekilde taraftarını alkışlarken titreyen ellerimi birbirine sardım. Mahcubiyet hissettiğinden uzak duruyordu ama takım arkadaşları buna izin vermedi. Başta Alperen olmak üzere hepsi geriye dönüp onu aralarına alırken Barış Alper bir kez daha kalbime indirecek bir hareket yaparak Deniz'i birkaç adım itekleyecek kadar güçlü bir atakla kucakladı.

Deniz, hem takım arkadaşlarının hem de taraftarının desteğiyle tribünlere birkaç adım daha yaklaştığında önce omzunun üzerinden olduğum yere baktı. Tüm kırgınlığımı ve üzüntümü bir kenara bıkarak ona kocaman gülümsedim.

Bundan da destek almış olacak ki omuzları daha da dikleşti. Taraftarına dönüp ellerini havaya kaldırdığında stattan bir "Oo!" sesi yükseldi. Deniz'in işaretparmağını dudaklarına götürmesiyle herkes susarken hemen ardından kollarını havaya kaldırıp indirerek üçlüsünü çekti.

Takım arkadaşları ayrı, taraftarı ayrı zıplarken o avuç içlerini birbirine bastırıp taraftarına doğru kaldırdı. Teşekkür edencesine... Özür dilercesine...

Onu alıp göğüs kafesine saklamak istiyordum.

Alkışlar eşliğinde içeri giren takımla birlikte maç sonuyla ilgili gönderilerimi paylaşp bir süre yorumları okudum. UltrAslan'ın aksine internet üzerinde daha fazla tepki alıyordu Deniz. En azından bizim sayfamıza attığımız Utku Deniz Has gönderilerine bakılırsa durum böyleydi. Okumaması onun için en sağlıklıydı.

İçeri girip soyunma odalarına doğru yol aldım. Her şeye rağmen onu yalnız bırakacak değildim. Bir sorun vardı ancak bunu halledeceğimizden emindim. Ben koridorda ilerlerken Deniz'in çoktan içeriden çıkarak kapının önünde durduğunu gördüm. Elindeki telefonu kulağına götürdüğünde telefonum çalmaya başladı. "Buradayım."

Sesimle bakışları hızlıca bana döndüğünde önce aramayı sonlandırdı. Hemen ardından karşı karşıya geldiğimizde onu maç sonucu için tebrik edecektim ki, "Özür dilerim." diyerek beni durdurdu. "Her şey bitmiş gibi davranmam yanlış. Belki geçirdiğim dönemin getirisiydi ama bu kadar çabaya karşı nankörlüktü. Kendi çabama, ailemin inancına ama en çok da hem çocukluğumda hem de şimdinde hemen yanımda desteğini bir an olsun esirgemeyen Güneş'ime nankörlüktü. Bundan sonra böyle olmayacak. Söz veriyorum." Avucunu yanağıma yaslayarak başparmağıyla tenimi okşadı. "Seni seviyorum."

Başımı yanağımın üzerindeki eline doğru yatırarak gözlerinin içine baktım. "Seni seviyorum."

Beni kendine çekip başımı göğsüne yasladıktan sonra sıkıca sarılırken saçlarımın üzerini art arda öptü. "Seni üzdüğüm için özür dilerim. Bunun tekrarı olmayacak. Asla."

"Biliyorum." derken kollarımı etrafına sararak sırtını okşadım. "Üzüldüm ama bile isteye üzmediğini biliyorum. Bundan

sonra lütfen beni düşündüğün kadar kendini de düşün Deniz. Senden tek istediğim bu. Her şey düzelecek ve biz o gün yine birbirimize sarılacağız. Bu kez huzurla, bütün sıkıntıları üstümüzden atmış olarak...”

“Her şey düzelecek.” derken sesi günler sonra ilk kez inançla çıktı. “Utku Deniz Has dönemi bir kez daha başlıyor.”

Çenemi göğsüne yaslayarak yüzüne baktığımda başını eğdi. “Öyle gerçekten, değil mi?”

“Öyle. Sözlerimi çok iyi tutarım.” dedi ukala bir tavırla. “Sen bunu çok iyi biliyorsun. Yıllar önceden...”

“Biliyorum ama sen yine de çok şımarma.”

Birbirimize bakarak güldüğümüzde alnımı çenesine yasladım bu kez. Bir sonraki maç yeni yılın ikinci haftasında yapılacaktı. Derbydi ve Kadıköy’de oynanacaktı. Deniz muhtemelen yine yedek kalacaktı ama yakın zamanda şansını tekrar kazanacağına dair umutlarım yüksekti. Ne zaman olacağını bilmiyordum ama o bir anda silip atılacak bir futbolcu değildi.

Şimdi değildi ama çok yakında Utku Deniz Has dönemi bir kez daha başlayacaktı.

Yılın son gecesi gelip çatmıştı. Çocukken hep erkenden uyuyakalıp gece yarısını kaçırdığım, büyüdüğümdeyse geçkin yaşından ötürü babaannemin uyuyakalıp benim televizyon izleyerek tek başıma yeni yıla girdiğim gün.

Hayatıma ağustostan beri giren yeniliklere bugün de dâhil oluyordu. Artık iki kişi değil, üç kişiydik. Atlas ve Beril’in dışarıda kutlama planları olduğunu öğrenmiştim. Zaten böyle özel günlerde Atlas’ın evde kalması imkânsız bir durumdu. Alperen ailesinin yanındaydı. Eymen ise birkaç arkadaşıyla birlikte olacaktı. Deniz’in en azından yılbaşı için ailesinin yanına Çanakkale’ye gideceğini düşünsem de yılbaşını bizle kutlamak istediğini söyleyerek yanımızda kalmıştı.

Yılbaşı gecesini ailesiyle kutlamasını elbette isterdim ancak yeni yıla onunla girme isteğim daha ağır basıyordu. Bu yüzden ki belki de ilk kez bencillik yaparak ona ailesinin yanına gitmesini söylememiştim. Hazırladığım sofraya baktım. Tüm yemekleri Deniz'in en sevdiklerinden seçmiştim. Tabii bu konuda annesinden yardım almıştım çünkü hayatımda ilk kez Boşnak böreği yapmıştım. Hem de hamur açarak...

Biraz zordu. Hatta bayağı zordu çünkü genelde çoğu şeyi hazır alarak yemek yapardım. Deniz için annesi kadar güzel yapamayacak olsam da ona yakın bir şeyler yapmak istemiştim. Annesinin numarasını son geldiklerinde kaydetmiştim. Fikrimi ona söylediğimde önce birkaç saniye sessiz kalmış, hemen ardından kıkırtısını duymuştum. Oğlu için börek yapacak olmam ve yardımını istemem hoşuna gitmişti. Deniz'in ablasının aksine annesiyle iletişimimiz oldukça güzel ilerliyordu.

Zil sesini duyunca kapıya koştum. Onu ilk kez görecektiğim gibi bir heyecanla önce aynada üzerimi düzelttim. Kırmızı askılı bir elbise giymiş, saçlarımı da su dalgası formunda şekillendirmiştim. Makyajım hafif olsa da dudaklarımı elbiseimin tonunda kırmızı bir ruj süslüyordu. Normalde hep açık tonlarda rujlar tercih etmemden dolayı bu halim gözüme iddialı gelse de hoşuma da gitmişti.

Kapıyı açıp geri çekilerek gelmesini beklerken beyaz gömleği ve siyah kot pantolonuyla merdivenin başında göründü. Saçlarını özenle tarayarak düzeltmişti. Maç esnasında saçları hep dağılırdı ve ben hangi halini daha çok sevdiğime karar vermekte zorlanıyordum.

Başını kaldırıp benimle göz göze geldiğinde merdivenleri tırmanan adımları aksadı. Baştan aşağı üzerimde gezinen bakışları ikinci kez dudaklarıma uğradığında nefesimi tuttum.

Hareket etmeyi unutmuş gibi öylece yüzüme bakmaya devam ettiğinde, "Hoş geldin." diyerek gülümsedim. "Gelsene."

Konuşmamla birlikte kendine gelmiş gibi bakışları gözle-

rimi buldu. Bu haline gülmemek adına dudaklarımı birbirine bastırdım. Derin bir nefes alarak ayakkabılarını çıkarırken, “Bayağı hoş buldum.” dediğini duydum.

Yüksek gerilim hattı.

İçeri girip kapıyı kapattığında sol elindeki poşeti kenara bırakıp içeri baktı. “Hatice Sultan?”

Başımla arkamda kalan salonu işaret ettim. “Salonda uzanıyor. Yorgun hissettiği için kalkmamaya çalışıyor.”

Sözlerim bittiği gibi belime attığı eliyle bedenimi bedenine yasladı. Dudaklarım ani hareketleriyle aralanırken saniyeler içinde sırtımı kapıya yasladı ve “Nefes kesici olmuştun.” diyerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Nefes kesenin kendisi olduğunun farkında mıydı?

Şaşkınlıktan aralanan dudaklarıma hükmetmesi zor olmazken belimi daha güçlü kavradı. Az önce düzgün dediğim saçlarını bizzat ellerimle dağıtırken üstdudağını öptüm.

Aklımı kaçırmama sebep olacak kadar yoğun bir tutkuyla beni öpmeye devam ederken bacaklarımın iki yanına koyduğu elleriyle zıplamamı sağlayarak beni kucağına aldı. Sırtım hâlâ kapıyı yaslı, kendimden geçmiş bir vaziyette onu öperken bir elini bacağımanın üzerinde kaydırıldı. Dudakları yanaklarımdan boynuma doğru yol alırken istemsizce başımı geriye doğru attım.

Geri çekilip yüzüme baktığında gülerek dilini az önce beni öptüğü dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Alnımın kenarını kaşıdım. Onun evinde yaşadığımız yakınlıktan sonra utanmam saçmaydı ama engel olamıyordum. Şu an yanaklardan başlayarak bütün vücudum alev alev yanıyordu. Utandığımı görmesiyle, “Lavaboya gidiyorum.” diyerek beni utancımın baş başa bıraktı. Bunu fırsat bilerek az önce üzerimi düzelttiğim aynaya baktığımda kırmızı rujumun dudağımın etrafına taşıdığını gördüm. Ya bir daha Deniz’in yanında bu ruju sürmeyecektim ya da acilen asla dağılmayan kırmızı bir ruj bulacaktım.

Deniz lavabodan çıkana kadar yüzümü temizleyip rujumu tekrardan sürdüm. Resmen gelir gelmez aklımı uçurmuştu. Babaannemin içeride olmasına rağmen yaşadığımız yakınlık saç diplerime kadar tenimi ateşe vermişti. Neyse ki yattığında kalkmazdı ve televizyonu hep yüksek sesle izlerdi.

“Utanma seansın bitti mi yoksa lavaboda bir süre daha vakit geçirmeli miyim?”

Sesi beni o anlardan uzaklaştırırken kaşlarımı çattım. “Dalga geçme faslın bu kadar mı yoksa devam edecek mi? Ona göre kendimi odama kilitleyeceğim!”

Altdudağını dişlerinin arasına alıp gülerek yanıma geldi. “Tatlılığın ayrı, güzelliğin beni ayrı delirtirken bekleyememişim, çok mu?”

Hemen dibimde durarak avuç içini tekrar belime yasladı. Başımı geriye atarak yüzüne baktığımda boştaki elini çatılan kaşlarıma atarak ifademi düzeltti. “Yeniden bozmam için mi sürdürdünüz hanımefendi?”

Yakınlığı karşısında dudaklarımdan bahsettiğini saniyeler sonra anladım. “Yalnızca izlemekle yetineceksin.”

Kaşları öyle mi dercesine havaya kalktı. “Buna inandın mı?” Omuzlarım düştü. “Hayır.”

Bir kez daha güldüğünde ben de gülümsedim. “Senin için bir şey yaptım. Önce göstereyim sonra babaannemin yanına geçeriz, olur mu?”

Başını salladı. Yerden aldığı poşetle mutfığa geçtiğimizde karton poşetin içinde bir papatya buketi, kâğıthelva ve tatlı olduğunu yeni fark ettim. Mutfığı saran kokuyla birlikte duraksadı. “Evet.” diyerek fırının kapağını açtım. “Tereddütlü bakışlarını sil çünkü doğru tahmin ediyorsun. Senin için Boşnak böreği yaptım. Bu yüzden mesajlarına geri dönemiyordum.”

Önce fırındaki böreğe baktı, ardından ela gözlerini yeniden bana çevirdi. “Sen Boşnak böreği yapmak için mi saatlerdir ortalarda yoksun?”

Fırının kapağını tekrar kapattığımda hevesle başımı aşağı yukarı salladım. “Evet. Kendim açtım hem de. İlk defa yapıyorum Deniz. Annenden yardım aldım ama tabii ki onunkiler gibi olmamıştır. Yine de çok kötü olmadığını düşünüyorum. En azından yenmeyecek kadar kötü değildir herhalde. Biraz zormuş. Yaptıkça elim alışır, daha iyi yaparım. Beğenirsin umarım.”

Art arda kurduğum cümlelerim bittiğinde ellerimi elleriyle kavrayarak havaya kaldırdı. Önce sol sonra da sağ elimi uzun uzun öperek başını kaldırmadan yalnızca bakışlarıyla gözlerime baktı. “Yiyeceğim en lezzetli Boşnak böreklerinden biri olacağından hiç şüphem yok.”

Tebessüm ettim. “O kadar da değildir ama...”

“O kadardır.” dedi kendinden emin şekilde. “Yemek için sabırsızlanıyorum.”

Dudaklarımı büzdüm. “Sofraya oturmamıza daha var. Öncesinde biraz tadına bakmak ister misin?”

Bakışları dalgınlaştı. “Neyin?”

“Böreğin...”

“He...” Boğazını temizledi. “Olur. Bekleyebileceğimi sanmıyorum. Tadına bakmalıyım.”

Ellerimi ellerinden çektikten sonra tepsiyi fırından çıkardım. Çok sıcaktı. Orta kısımlarından küçük bir parçayı kesip elime aldığımda üfleyerek dudaklarına uzattım. Belini tezgâha yaslayıp uzattığım böreği eğilerek dudaklarının arasına aldı. Üflemem pek işe yaramamış olsa da bir şey demeden böreği çiğnemeye başladı. Tepkisini merak ederek heyecanla yüzüne sabitledim bakışlarımı. Parmaklarım tezgâhın üzerinde ritim tutarken hâlâ çiğnemeye devam ediyordu. En sonunda dayanamadım. “Olmamış mı?”

“Genelde yanılmam.” dedi lokması bittiğinde. Uzandı, börek tepsisinden bir parça daha alarak dudaklarıma uzattı. “Üflemen için uzattım. Yoksa senden bana geleni seninle bile

paylaşamam.” demesiyle gülerek üfledim. Ardından o parçayı de yemeye başladı. Beni benimle paylaşamıyor oluşu... “Yediğim en iyi Boşnak böreklerinden biri. Sanırım favorim oldu.”

“Abartma.” diyerek bakışlarımı kaçırdım. Harika olmaktan uzak olduğunun farkındaydım. “Beğenmene sevindim Deniz. Yani, zamanla daha iyi yaparım bence. Sence?”

“Bir daha ellerinden Boşnak böreği yiyebileceğim yani?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Ne zaman istersen.”

“Şimdiden alıştım.” diyerek sırıttı. Ellerimi bir kez daha tutarak öpücükler kondurdu. “Ellerine sağlık güzelim. Sen yine de zahmet edip yorulma. Bir dahakine haber ver, beraber yaparız.”

“Zaten bu sürprizdi.” Ve başarıyla sonuçlanmıştı... “Seninle mutfağa girmeyi seviyorum. Bir dahakine beraber yapar, bizim çocukları da çağırırız.”

Gözlerini kıstı. “Yok, sadece ben yiyeceğim.”

Omzuna vurdum. “Deniz!”

Omuz silkerek elimi tuttu. “Aksini kabul etmiyorum. Israr edip de beni üzme. Performansıma yansımasını ikimiz de istemeyiz.”

“Bak hep bu jokeri kullanıyorsun ama!”

Beni mutfaktan çıkardığında babaannemin yanına gidiyorduk. “Ben de böyleyim. Ne yaparsın? Bana kaldın.” Ciddileşti. “Zaten başkasına kalman gibi bir ihtimal yerde, gökte, uzayda söz konusu bile olamaz.”

Güldüm. “Kaldım mı? Şükrederim buna.” Ki ediyordum da. Her saniye geçirdiğim o Utku Deniz Has ataklarından haberinin olmamasına sevinmeliydim. Delirdiğimi düşünebilirdi.

“Aynen, konuş böyle. Sonra seni bir de şurada nefessiz bırakayım.”

Son sözleri fısıltı şeklindeyken salona girdik. İçeri nasıl bir enerjiyle girmiştik bilmiyorum ama babaannem televizyondaki bakışlarını bize çevirdiğinde önce ikimizi de inceledi, ardından

kocaman gülümsedi. “Hoş geldin oğlum. Biz de seni bekliyorduk.”

“Hoş buldum Hatice Sultan.” Deniz babaannemin elini öpmek için yanına gitti. Sonrasında aklına gelmiş olacak ki babaannem için aldığı papatya buketini mutfaktan alıp geldi. “Solmalarına az kaldıklarını duydum.” diyerek babaannemin başucunda duran vazoyu işaret etti. “Soldurmayalım.”

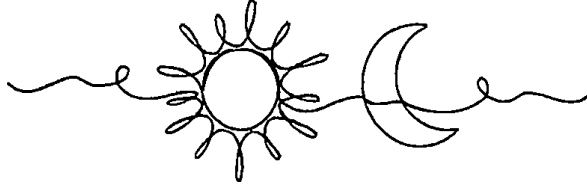
Gülümseyerek onları izledim. Babaannem bana nasıl davranıyorsa Deniz’e de aynı şekilde davranıyordu. Beni kızı yerine koymuştu, Deniz’i de oğlu yerine koyuyordu. En önemlisi de ona güveniyordu. Hatice Sultan’ın onay verdiği birini hayatıma almış olmanın mutluluğu vardı içimde. Kıpır kıpırdım. Onlar gülerek sohbet ederlerken sessizce duruyor, yüzümdeki silinmeyen gülümsemeyle yalnızca onların hareketlerini izliyordum.

O an onları izlerken içimde farklı bir his filizlendi. İsmini cismine bilmediğim, daha önce tatmadığım ama acı veren bir his göğüskafesimden kalbimin tam ortasına çöktü. Anlamsızca en mutlu anıma denk gelen o hissi bu geceliğine savuşturdum çünkü üçümüz de çok mutluyduk.

Mutluyduk.

-duk.

@ayisigikitap

bölüm

ON BİR

Deniz ertesi sabah arayıp beni bir yere götürmek üzere almaya geleceğini söylediğinde buraya geleceğimiz aklımın ucuna bile gelmemişti.

Her şeyin başladığı o yere gelmiştik.

Burası Deniz ve Güneş'in tanıştığı yerd.

Hemen karşımda duran kaldırım Deniz'i ilk kez gördüğüm yerd. Onunla ilk kez kâğıthelvamı paylaştığım yer... Ve yine hayatımda ilk kez kâğıthelvamı bir başkasıyla paylaştığım yerd.

"Hayatımın belki de ilk dönüm noktası burada gerçekleşti." derken hemen yanımda elimi sıkıca tutuyordu. Yıllar önce, henüz çocukken karşılıklı durduğumuz o kaldırımın karşısında bu kez el eleydik. Yıllar geçmiş, o iki küçük çocuk artık büyümüş ve her şeye rağmen yıllara meydan okuyordu.

Yıllar Deniz ve Güneş'i ayırsa da, onlar bir şekilde birbirlerini bulup yine kavuşmuşlardı.

"Tanımadığım küçük bir kız çocuğunun verdiği kâğıthelva ve inanarak söylediği o sözler yeniden başlayan hayatımın dönüm noktası." Elim daha sıkı tuttu. Sanki o günkü gibi gidecekmişim de beni tekrardan kaybedecekmiş gibi...

Boştaki elimi birbirine bağlı ellerimizin üzerine koyarak başımı kolunun üzerine yasladım. İkimizin de bakışları o kaldırımdaydı. “Ve yıllar sonra o kız çocuğunun kahramanı olacak olan o erkek çocuğu... Kim bilebilirdi değil mi? Yıllar sonra yeniden birbirimizi bulacağımızı ve böyle kenetleneneceğimizi... Burada yeniden bir aradayız.”

Cümlesi yarım kalmış gibi onu tamamladım. “Çünkü Deniz ve Güneş’in kaderi o günden beri bir yazılmıştı.”

“O günü hiç unutmadım Güneş. Seni hiç unutmadım.” Utançla bakışlarımı yere indirdim. “Yıllar sonra beni hatırlamamış olman umurumda bile değil. Yine olsun yine seni unutmaz, yine olsun yine kendimi sana hatırlatmak için elimden geleni yapardım. Ben yıllarca Güneş ışığını aradım, yıllar sonra bulmuşken öyle kolay bırakmam.”

“Birden buraya gelmek aklına nereden geldi?”

“Odadan yüzüme bile bakmadan çıktığında.” dedi direkt. “Kendime gelmem gerektiğinin farkındayım. Sen o sözlerini söyledikten, sonra bir de üzerine öylece gittikten sonra daha çok düşündüm. Sanki yine Güneş’le tanışmadan önce şu kaldırımın kenarında umutsuzca oturan o çocuktum. Yeniden o halime dönmüş gibiyim. O zaman karalar bağlama lüksüm vardı ama artık böyle bir seçeceğim yok. Bunu yaparsam yıllar sonra bulduğum Güneş’ime ihanet etmiş olurum. Ve konu sen olduğunda benim hata yapma lüksüm yok. Buraya geldik çünkü o anı hatırlamaya ihtiyacım vardı.”

Başımı kolundan kaldırarak yüzüne baktım. “Deniz.”

“Güneş.” dedi devam etmeme izin vermeden, “Yıllar sonra hayat seni yine karşıma çıkardıysa bu bıkmadan seni arayışımın, unutmayışımın mükâfatıdır. Ve şimdi ben, böyle yaparak yıllar sonra seni yeniden karşıma çıkarana isyan edemem. Her gün bunun için şükrederken...”

Dolan gözlerimi kırıştırdım. “Sana küsmedim. Kırıldım da. O an odadan öylece çıktım çünkü canım acıyordu.

Sana baksaydım hüngür hüngür ağlardım sonra da kendimi toparlayamazdım, biliyorum. Sadece, nasıl desem... Umutsuz halini kabullenemiyorum Deniz. Bir yola çıktın ve karşına engeller çıkacağını en iyi bilen senken şimdi sanki yolun sonunu görmeden çıkmaz sokağa çıkacağına kanaat getirmiş gibi davranmanı kabullenemiyorum. Yeteneğini sorunlar yüzünden harcayacaksın diye ödüm kopuyor. Bunları sevgilin, arkadaşın ya da bir tanıdığın olduğum için değil, henüz bu yola girmemişken bile çok yetenekli bir futbolcu olacağını bilen o küçük kız çocuğu olarak; yıllar sonra verdiği sözü tutarak onu televizyonda izlememi sağlayan, yeteneğini herkese göstererek hayallerini bir bir gerçekleştiren o adama gerçekten inanan biri olarak söylüyorum.”

Elimi bırakmadan beni kendisine çekerek boştaki koluyla bedenimi sıkıca sardı. Tek kolu tüm bedenimi sararken başımı göğsüne yasladım.

“Biliyorum.” derken dudaklarını art arda saçlarımın üzerine bastırdı. “Ne düşündüğünü, ne hissettiğini biliyorum. Hepsi yaşadığım dönemin verdiği ağırlıkla oldu ama artık böyle devam etmeyecek. Bu saatten sonra benimle kâğıthelvasını paylaşan küçük kız çocuğu da elimi sıkıca tutup desteğini her daim hissettiren sevgilim de ne düşünüyorsa ben de onu düşünüyorum. Utku Deniz Has toparlanacak ve söz veriyorum, *bu zamana kadar olduğu gibi bundan sonraki gollerini de Güneş’i için atacak.*”

Çenemi göğüs kafesine yaslayarak yüzüne baktığımda başını eğerek kızaran gözleriyle yaşlar dolu olan gözlerime baktı. Belimdeki elini kaldırıp yaşlarımı silerken, “Bunlar da bir daha attığım gollerin güzelliğinden akacak akacaksa.” dediğinde saatler sonra ilk defa dudaklarım kıvrıldı. “Buna da söz.”

“Utku Deniz, Güneş’ine verdiği her sözünü tutar.” dedim titreyen sesimle. “O yüzden güzel günlerin geleceğine dair şüphem yok.”

O sırada sokağın başından bir ses yükseldi. İkimizin de bakışları o yöne döndüğünde futbol oynayan küçük erkek çocuklarını gördük. Bir sokağın ucuna, bir de karşısına taşlarla kaleler dikmişlerdi. Yükselen ses sarı-kırmızı, yedi numaralı forma giyen çocuktan geliyordu.

“Utku Deniz geliyor! Utku Deniz kaleye vuruyor ve GOO-OOLLLL!” Küçük sarışın çocuk kaleye yolladığı golle hırslı bir şekilde bağırırken yumruk yaptığı elini havaya kaldırarak olduğu yerde zıpladı. “Utku Deniz Has attı!”

Tam o an ikimizin de aklında aynı sahnenin canlandığını biliyordum.

“Ronaldinho geliyor! Ronaldinho kaleye vuruyor ve GOO-OOLLLL!” Utku Deniz kaleye yolladığı golle hırslı bir şekilde bağırırken yumruk yaptığı elini havaya kaldırarak olduğu yerde zıpladı. “Ronaldinho Gaúcho attı!”

O zamanlar burada alay edilen o çocuk, belki de bir anlık hüznle futboldan vazgeçecek olan o çocuk yıllar sonra buradaydı. Hem de artık yetenekli bir futbolcu olup küçük çocukların idolü haline gelmişti.

Yedi numara tribünün bir yaşı yoktu. Büyükler kadar artık çocuklar da vardı. Pek çok çocuğun idolü, yerinde olmayı hayal ettiği kişi olacağını tahmin bile edemezdi. Yine bu gerçek onun peşini asla bırakmayacaktı. Utku Deniz Has başarmıştı. Ve düşündüğü gibi benim sayemde değil, kendi yeteneği sayesindeydi.

“Bak,” dedim futbol oynayan küçük çocukları işaret ederken. “Geleceğin Utku Deniz’i de burada. Yıllar önce bu sokaklarda idolünün ismini bağırıp top oynayan o çocuğun ismi yıllar sonra aynı sokaklarda oynayan çocuklar tarafından gururla bağırılıyor. Eh, biz bunları çok önceden söylemiştik...”

Yanağımdan bir makas aldı. “Şımarma sırası size mi geçti hanımefendi?”

“Ama olmasın mı o kadar? Resmen geleceği görmüşüm. Bana da bir ödül verilmeli. Utku Deniz’i en iyi tanıyan kişi

ödülü falan... Fan hesaplarından daha çok tanıyorum, ona göre.” Ufak bir kıskançlık tohumu ekilmişti. “Daha çok tanıyorum, değil mi Deniz?”

“Daha çok tanıyorsun güzelim.”

“Peki, daha çok da destekliyorum değil mi?”

“En çok sen destekliyorsun.”

“En çok da ben seviyorum?”

“En çok da sen seviyorsun.”

“Peki, şuradan kâğıthelva da alır mıyız?”

“Alırız.”

“Buraya tekrar geliriz, değil mi?”

“Ne zaman istersen.”

Önce yanımdan ayrılıp kendi aralarında futbol oynayan çocukların yanına gitti. Bagajından alıp getirdiği formalarını imzalayarak onlara hediye ederken yıllar önce onun oturduğu kaldırma oturarak onları seyrettim. Çocuklara hayatları boyunca belki de hiç unutamayacakları bir anı bırakışını seyrederken onunla bir daha gururlandım.

Formalarını imzalayıp verdi, onlarla dakikalarca sıkılmadan futbol oynadı, bildiklerini öğretti. Her birine ona yapılmayanı yaparak cesaret verdi. İnanırlarsa bir gün çok iyi bir futbolcu olabileceklerini, kendisi gibi gurur duyulan bir genç olabileceklerini defalarca kez söyledi. Yanlarından ayrılmadan hemen önce onlarla fotoğraf çektirerek bugünü onlar için ölümsüzleştirdi. En son, oradan ayrılmadan önce kendi adını bağırarak sarışın çocuğu yanına çağırarak hemen önünde diz çöktü. Bir elini omzuna koyup fısır fısır bir şeyler söylerken çocuğun anbean büyüyen gülüşünü gördüm.

Hem Deniz hem de küçük çocuk aynı anda sağ ellerini havaya kaldırarak avuç içlerini kalplerinin üzerine yasladılar. Böylece birbirlerini selamlamış oldular. Metin Oktay selamı, aynı zamanda söz vermek demektir. Hiç vazgeçmeden hayallerime kavuşacağım sözünü vermektir.

“Buraya sık gelir miydin?”

“Neredeyse her gün.” derken benim bakışlarım onun üzerinde onunkiyse karşımızda duran pidecideydi. Evini, futbol oynadığı sokakları gördükten sonra beni çocukluğunda her gün geldiği yere getirmişti. Burası bir kır pidecisiydi. Oturmak yerine elimize alıp yemeyi tercih etmiştik. Kıymalı pideden almıştı ikimize de. “Ben bayıldığıma göre beğenmemen imkânsız.”

Ukala. “Fazla egoist bir cümle olmadı mı?”

Güldü. “Burası gerçekten hak ediyor.”

Pideyi tattığımda sözlerinin fazla değil eksik olduğunu fark etsem de az önceki sözlerine inat, “Eh işte.” dedim. Bana inanmaz bir bakış attığında bu sefer gülen bendim. “Ne oldu? Fazla iddialıydın.”

“Hâlâ öyleyim de...” derken bir adım atıp dibime gelmeyi tercih etti. “Yalnızca sen benimle inatlaşmayı seçiyor gibisin.”

Bakışlarım kısa bir süre etrafı taradı. Halka açık bir alandaydık. Gözlük ve şapka takması bir şeyi değiştirmezdi. “Deniz uzaklaşır mısın? Bazen gerçekten ünlü bir futbolcu olduğunu unutuyor olabilir misin? Ha, unutuyorsan az önce sokakta futbol oynayan normal bir çocuğun bile gol attıktan sonra adını bağırdığını hatırla olur mu?”

Gözlerinin güldüğünü gözlük camlarının arkasından bile gördüm.

“Öyle bir an yaşandı değil mi?”

“E, yaşandı sanki. Kendi gözlerimle gördüm.”

Başını salladı. “Ben de gördüm.”

“Biliyorum, yanındaydım.” Omzuna dokunup uzaklaşmasını sağlamak için ittirsem de fayda etmedi, bu yüzden bir adım geriye kaçtım. “Yeteri kadar zaman harcadıysak antrenmanlara dönme vaktin geldi. Adının yankılandığı sokaklar

için geri dönüş vakti geldi de geçiyor sanki... Sence?”

Dudakları tek çizgi halini alırken bu kez daha kararlı bir şekilde başını sallayarak doğruldu. “Geçti bile.”

Oradan ayrılmamız uzun sürmedi. Arabaya binmeden kendisini tanıyan birkaç taraftarla sohbet edip fotoğraf çektirmesinin ardından ben şirkete o da antrenmana geçti. Arabadan inmeden hemen önce aklımı başımdan alsa da sakın kalmayı başardım.

Odamda son dakika futbol gelişmelerini inceleyip mailime atılan gönderileri de düzenlerken üstten düşen bir bildirim dikkatimi çekti. Bir mail gelmişti ancak beklediğim ya da bildiğim bir adresten gönderilmemişti. Konu başlığı yoktu. Normalde es geçeceğim ve diğerlerinin arasında kaybolacak bir mailken bir şeyler beni bildirimin üzerine tıklamaya itti.

Ekte üç fotoğraf vardı ve şöyle yazıyordu:

Bıçak hiç beklemediğin noktadan geldiğinde de insan aptalı oynar mı yoksa her şeyi kaybedeceğini bile bile sesini çıkarır mı? Gerçekler burada, bol şans.

Yazıyı okuyup fotoğraflara tıkladım. Bakışlarım ekranda kilitli kaldı. Onun olabileceğini hiç düşünmemiştim. Pek çok kişiyi düşünmüş, pek çoğunun yapabileceğine ihtimal vermiştim ancak magazin haberinin, ekibimin değişmesinin ve sosyal medyada linç yememin kaynağının Beril olabileceği aklıma bile gelmemişti.

Beril.

Patronunun kızı, en yakın arkadaşımın sevgilisi olan Beril.

Peki, bundan çıkarı neydi?

Arkadaşıydım. Aynı zamanda sevgilisinin çok yakın arkadaşıydım. Bir futbolcuyla sevgili olmanın zor olduğunu söyleyip babasından kendi sevgilisini bile saklamak için kırk takla atan kadın, neden bulduğu ilk fırsatta beni ve sevgilimi magazine verirdi ki?

Yüzümüze hâlâ gülerken arka planda başkalarıyla işbirliği yapmıştı. İnsanların çıkarları uğruna bir saniye bile düşün-

meden sizi harcayabileceğini kabul etmezseniz gün geldiğinde yakın çevrenizden gördüğünüz ilk darbede hayal kırıklığı en yakın dostunuz haline gelirdi. Onu bir arkadaşım olarak görmüş, böyle bir şey yapacağını aklıma bile getirmemiştim. Hatayı hep bizi sevmeyenlerde arıyorduk. Peki ya, bizi çok sevdiğine inandığımız dostlarımız? En büyük hayal kırıklıklarımız en çok seviyorum dediğimiz kişilerden çıkmaz mıydı?

Adımlarım sağlamdı. Ne yapacağımı biliyordum. Üstelik hemen ardından Atlas'la konuşmalıydım. Artık değişmişti. Yanımda olacağına inancım tamdı. Beril'in odasına çıkana kadar asansörde sanki yıllar geçirmişim gibi hissetsem de sonunda oradaydım. Kapıyı çalmaya gerek bile duymadım. Kapının koluna asılıp içeri daldığım an Beril ve Atlas'ı karşılıklı kahkaha atar halde buldum.

Odaya bir anda dalmamdan dolayı ikisinin de gülüşü solarken kapıyı kapatarak odanın ortasına doğru yürüdüm. "Lara?" derken sorgular bir tavrı vardı Atlas'ın. Asıl sorgulayıcı olması gereken bendim. "Bir problem mi var?"

Bakışlarım ondan kopup yanındaki kadına kaydı. Bana masum gözlerle bakıyordu. Güzel rol yapıyordu, hakkını vermeliydim. "Problemin ne olduğunu Beril söylesin isterse."

"Bu ne demek şimdi?" derken bakışları ikimizin arasında sekti. Anlamaya çalışır gibi bir hali vardı.

"Sen anlatmak ister misin Beril?"

Her şeyin gerçek olduğu şaşkınlığın uğramadığı yüz ifadesinden anlaşılıyordu. Neden burada olduğumu ve böyle konuştuğumu çok iyi biliyordu. Yine de salağa yatmayı tercih etti. "Neyi anlatacağımı anlamadım?" Yüzünde sıfır pişmanlık ve babasına olan güveniyle karşımda oldukça dik duruyordu. "Ama bu şekilde odama girmeni konuşabiliriz. Hiç hoş değildi. Bir daha..."

"Gerçekleri." diyerek böldüm sözünü. "Önce gerçekleri konuşalım daha sonrasında bu gereksiz ufak detayları zaman

kalırsa hallederiz. Bana ve Atlas’a söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Lara böyle dolambaçlı konuşacağına açık açık söyle.” dedi Atlas. “Sabrımın son kırıntısındaaydım. “Ne oluyor abi? Ne bu gizemli cümleler?”

“Beril itiraf edecek.” dedim emir verir gibi. “Konuşsun.”

Beril sevgilisinin yanından karşıma gelirken aramızda birkaç adımlık mesafe bıraktı. “Odama dalan sen olduğuna göre derdi olan da sensin demektir. İstersen sen konuş, biz dinleyelim çünkü benim söyleyecek bir şeyim yok.”

Derin bir nefes aldığımında Atlas da yanımıza geldi. “Hâlâ salağa yatmakta kararlısın demek.”

“Lara!” Atlas’ın sesinin yükselmesiyle irkildim. Bunu fark edince yüz hatları yumuşadı. “Beril’le bu şekilde konuşma.”

“Utku’yla fotoğraflarımızı magazine servis eden Beril’miş.”

Sözlerim ortama bir bomba gibi düşerken Beril sessiz kalmaya devam etti. Yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu. Atlas ise birkaç saniye konuşmadı. Keşke susmaya devam etseydi, diyeceğimi henüz bilmiyordum.

“Biliyorum.”

İnanç pılnı pırtını toplayıp ruhumu terk etti. Hayal kırıklığının yerleştiği gözlerim en yakın dostum dediğim insana bakıyordu. Uzun süredir fark etmediğim, belki de fark etsem de inkâr ettiğim bir gerçek vardı. Atlas hiçbir zaman dostum olmamıştı.

Biliyorum derken gözünü bile kırpmamıştı. Çok üzüldüğüm, hayatımı değiştiren bir olaydan haberdardı ve benden saklamıştı. Bundan pişman bile değildi. Bazı kırılmaların sesi çıkmaz, usulca dağılırdı etrafına. Seni yiyip bitirse de karşındaki bir çift gözün umurunda dahi olmazdı.

“Biliyordun?” diye tekrarlarlarken sesim kısık çıktı. “Nasıl biliyordun?”

“Biliyordum işte.” dedi umursamazca. “Bu muydu seni alacaklı gibi odaya daldıran konu?”

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. “Şu an ciddi olamazsın.”
“Oldukça ciddiylim.”

“Atlas bu olay yüzünden ne kadar zorbalık gördüm, ne kadar hak etmediğim muameleye maruz kaldığımı hatırlamıyor musun? Beni resmen başka bir şehre sürgün ettiler! Hasta babannemi burada bırakıp başka bir şehre gitmek zorunda kaldım. Ne ünlenmek için futbolcu ayarttığım kaldı ne de adam kayırıp işimi düzgün yapmadığım...”

Alnını kaşıdı. Beril hâlâ sessizdi, yalnızca bizi dinliyordu. “Bu kadar dramatize etmeye gerek yok.”

“Dramatize?” Hayretler içerisinde güldüm. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Dramatize etmek de ne demek? Tüm bunları yaşadım. Yaşamadım mı? Sen bunları en yakınımından görmedin mi? Nasıl böyle konuşabildiğini anlamıyorum.”

“Bir futbolcuyla sevgili olmayı biliyorsan sonuçlarını da göze alacaksın.” diyerek sessizliğini bozdu Beril. “Kimse seni zorla ülkenin en popüler takımının en popüler oyuncusuyla baş göz etmedi. Her şey senin tercihindir. Tercihlerinin sonucunu gördün. Atlas haklı. Dramatize ederek bizi suçlayamazsın.”

Gözlerinin içinde masumiyet perdesiyle gizlediği bir duygu gördüm. Hırs? Kıskançlık? Hangisiydi?

“Ünlü bir takımın popüler oyuncusuyla sevgiliyim diye hayatımı gözler önüne sermek zorunda değilim. Veya sosyal medyadaki suçlamaları çekmek zorunda değilim. Özel hayatını medyaya düşürmeden devam eden kaç futbolcu var? Belki de bu şekilde devam edecektik ama edemedik. Neden? Çünkü gözünü hırs ya da kıskançlık bürüyen yakın bir dostumuz bizi magazine düşürdü.”

Cevap vermek için dudaklarını araladı, izin vermedim.

“Biz gittiğimiz bir yerde yakalanabilirdik, sokakta fotoğrafımızı çekebilirlerdi, kendimiz isteyerek paylaşım yapabilirdik...”

Sorun bunu yakın dostumuz olarak senin yapman ve bunu uzun süredir bizden saklaman. Benim ekibim değişirken bile sessiz kalman. Takım kayırdığım için babanın şirketi linçlenirken bile ağzını açıp tek bir cümle etmemen. Sahi, aylardır babam duymasın diye ortalarda geziyorsun. Ünlü bir takımın popüler futbolcularından biriyle sevgiliyken bu saklama gayretinin sebebi nedir?”

Kaşları çatıldı. Yüzüne öfke dolu bir ifade yerleşirken bana cevap vermek yerine Atlas’a baktı. “Lara yeter.” diyen Atlas oldu. “Olan oldu. Şu an burada mısın? Buradasın. Bir şeyleri bu şekilde irdeleyince ne olacak? Uzattıkça uzatıyorsun. Beril yaptıysa yaptı.”

“Ben suçluymuşum gibi konuşuyorsun.” Kırgınlığının sesime yansımaya engel olamadım. “Sen benim en yakın arkadaşımın.”

“Beril benim sevgilim.”

“Aksini söylemedim ama sevgilin hatalı.”

“Hatalı olduğunu düşünen sensin, ben değilim. Uzatmaya değmeyecek basit bir konu için gerginlik yaratıyorsun.”

Gülümsedim. “Peki.”

“Böyle yapma.” dedi oflarken.

“Seni en yakınım bilmiştim.” derken arkamdaki kapının açıldığını duydum. “En ihtiyacım olduğu zamanlarda telefonlarımı açmasan da hal hatır sormayı bana çok görsen de seni gözümde aklamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bu sondu Atlas. Beni kırdığın son an buydu.”

Gözlerini devirdi. “Şimdi de suçlu ben mi oldum?” derken sesi yükseldi. “Hep böyleydin. Senin isteklerine göre yaşamadığım için hep suçlu ve umursamaz ben oldum. Yeter!”

Bağırmaya başladığı olan oldu. Antrenmana gittiğini sandığım Deniz aniden arkamdan çıkarken saniyeler içerisinde kolunu Atlas’ın boynuna yaslayarak onu arkasındaki duvara yapıştırdı. Atlas beklemediği bu hamleyle şok halinde Deniz’e

bakarken Beril'in dudaklarından ufak bir çığlık koptu.

Deniz, "Seni uyardım." derken kolunu Atlas'ın boğazına bastırdı. Onları bu halde görmek normal bir zamanda kalbimi kırabilir, korkuyla çarpmasına sebep olabilirdi ancak az önce öyle bir hayal kırıklığına uğramıştım ki ondan başka hiçbir his devreye girmedi.

Deniz, "Seni defalarca kez uyardım." dedi tekrar. Kolunu öyle bir bastırıyordu ki Atlas kıpkırmızı kesilmişti. "Bir daha onu kırmaman konusunda uyardım. Değil bağırarak, sesini bile yükseltemezsin dedim. Peki sen ne yaptın?"

Yanlarına adımladım. Atlas boğulacak gibi duruyordu. O umurumda değildi ama bunun Deniz'in başına bela olmasını istemiyordum. "Deniz, tamam bırak."

Bırakmadı. "Ne sanıyordun? Ben varken onu üzmeye devam edebileceğini mi? Ben onun yanındayken eskisi gibi kalbini kırmaya devam edebileceğini mi? Bu yüzden açılmadı mı aramız? Bunlara izin vermediğim için. Senin altı boş egonu da umursamaz adam triplerini de sikerim." Sesi yükselse de bağırıyordu. "Duydun mu? Sana beni onunla sınaama dedim, sen geldin sesini yükselttin. Ne olacak şimdi? Utku susacak mı? Benim bamtelime basamazsın. Bastırtmam. Herkesi karşıma alırım yine de bastırtmam."

"Deniz, yapma."

"Işığını kaybettirmeye çalışanlara inat parlamaya devam eden Güneş'ime kimsenin değmesine izin vermem." Kolunu sıktağında elektrik çarpmış gibi geri çekildi. Atlas öksürerek yere yığılırken Deniz tek dizinin üzerine çöktü. "Sana son uyarımı yapmıştım. Şu saatten sonra pişmanlıkla dahi olsa Güneş'e yaklaşmak şöyle dursun tek bir mesajını dahi göreyim... İşte o zaman inan bana futbol da takım da umurumda olmaz."

Doğruldu. Bakışlarımız birleştğinde uzanıp parmaklarımızı birbirine kenetledi ve beni odadan çıkardı. Odanın he-

men dışında Yarkın bekliyordu. “Eyvallah.” dedi Yarkın’a. “Borcum olsun.”

“Borcun yok.” dedi Yarkın başını hafifçe eğip kaldırırken. “Sen iyi misin?”

Bu soru banaydı. “Ne kadar olunabilirse.” dedim.

Bir şey demedi. Deniz her zamanki gibi kimseyi umursamadı. El ele şirketin koridorlarında yürütürken bakışların üzerimizde olmasını takmayan bir hali vardı. Odama gelip kapıyı kapattığı an kendimi kollarının arasında buldum.

Şu halimle bile iyi hissederken gözyaşlarımı tutamadım. “Neden haklıyken bile suçlu ilan ediliyorum?”

“Suçlu değilsin.” Saçlarımın üzerini öptü. “Seni manipüle etmeye çalışmış. Öyle bir şey yok.”

“Nasıl öğrendin?”

“Yarkın aradı.” dediğinde geri çekilerek yaşlı gözlerle ona baktım.

“Nasıl?”

“Bir mail gelmiş. Odana gelip seni bulamayınca ve Beril’in odasının önünden geçerken sesler duyunca beni aramış. Geri döndüm hemen. Atlas’ın yeri geldiğinde ne kadar çirkinleşebildiğini birebir gördüm. Senin ağlayacak olmanı düşünmek bile yolda üç kez kazadan dönmeme sebep oldu. Odaya girdiğimde bağırması da delirmeme yetti.”

Avucumu yanağına yasladım. “Teşekkür ederim.”

“Yanımdayım.” Alnını alnıma yasladı. “Şu saatten sonra kimse seni üzemez de kıramaz da. Bu en yakın arkadaşın da olsa müsaade etmem Güneş. Kırıklarını iyileştirmeye çalıştığım kadının gözyaşları olmalarına izin vermem. Ben varım. Senin için hep buradayım ve bu sözü öylesine vermedim. Yanında olmayanlara inat hep yanında olacağım.”

Parmak ucumda yükselip dudaklarını öptüm. “Biliyorum ve bunu şüphe etmeden biliyor olmak her duygunun önüne geçiyor. İyi ki sen varsın.”

“İyi ki sen varsın sevgilim. Olmadığın bir dünyaya doğmak istemeyecek bir adamım. Birlikte üstesinden geleceğiz. El ele.”

Dudaklarını bir kez daha öptüm. “El ele.”

O vardı.

Yanımdaydı.

Tüm hayal kırıklıklarımı acıtıp kanatsa dahi tek tek topla-
yıp benden olabildiğince uzağa götürecek adam yanımdaydı.

“Onun ben anasını avradını sülalesini... Görün bakın, karşı-
ma çıktığı an yumruğumu nasıl ağzının ortasına patlatıyorum.
Bekleyin.”

“Abi sakın mi olsun? Hanımlar da yanımızdalar, hoş olmu-
yor.”

Alperen, beni ve Dilara’yı yeni fark etmiş gibi durulurken başını salladı. “Kusura bakma Dilara’m. Kusura bakma Lara bacım. Ama sana dedikleri kafamın içinde yankılanıyor sanki. Ulan şerefsiz pezevenk sevgilin bile olsa haklıya haklı haksıza haksız denir. Sen yine sevgilinin yanında ol ama onunla bir şeyleri gizleyip karşıdakini suçlamak ne oluyor lan göt? Ulan bir elime geçsin var ya...”

Gülümseyerek elimdeki kahveyi ona uzattım. Olayın üze-
rinden birkaç gün geçmişti ve artık daha iyi hissediyordum.
“Sorun yok Alperen. Kendi tercihleri yüzünden ona kızamam.
Artık hayatımda olmayacak orası ayrı. Siz arkadaşlığınıza de-
vam edebilirsiniz. İnan bana sorun etmem.”

“Ne arkadaşlığı Lara bacım? Ben gördüğüm yerde yumru-
ğumun tadına bakacak diyorum sen bana arkadaşlık diyorsun.
Vallahi kırılırim.”

Eymen, “Valla ben de muhabbeti keserim artık. Sana yapı-
lan yanlış bize yapılan yanlıştır Lara. Ben yumruk yedirmem
ama bir yüzüne tükürmem var gibi.” dedi.

“Ben zaten.” dedi Dilara da. “Erkek futbolcuları sevmem.”

Deniz, Alperen ve Eymen ona baktığında omuz silkti. “La-fım meclisten dışarı, üstünüze alınmayın.”

“Biz kadın mıyız Dilara’m?”

Dilara gözlerini devirdi. “Değil gibi duruyorsun Alperen.” Aralarında anlamlandıramadığım bir bakışma geçti.

“Neyse ne.” dedi Deniz. “Konuşup konuşmamak sizin kararınız ancak benim ve Güneş’in olduğu ortamda ne barınabilir ne de konusu geçebilir.”

“O iş bizde Utku’m. Zaten neden adını geçirelim o mey-menetsizin? Ben adını geçirsem geçirsem Dilara’mın adını geçiririm. Kalbimin sultanının adını göğsümün tam üzerine kazırım.”

“Başladı yine.”

“Başlamasın mı Dilara’m?”

“Başlamasın Alperen.”

“Peki Dilara’m.”

Onların bu hallerine gülerken Deniz’le göz göze geldim. Güldüğüm anları özellikle kaçırmak istemiyor gibi bakıyordu her seferinde. Ona bakmamla göz kırptı.

Alperen, “Siz bizden de cilveli olmaya başladınız.” dediğinde utanarak bakışlarımı kaçırdım.

Dilara, “Bizim cilveli olduğumuzu nereden çıkardın Alperen.” dedi ters ters.

“Bakın nasıl artık isim vermeme gerek kalmıyor, görüyor musunuz? Onun da bana gönlü var da naz yapıyor. Nazına kurban olurum. Öl de öleyim Dilara’m.”

Dilara başını iki yana sallarken bıkkın bir ifade takınsa da içten içe hoşuna gittiğini hepimize belli ediyordu. “Ölme Alperen, ölme. Sadece sus.”

“Sustum Dilara’m.”

“Ee, derbi öncesi bir 101 oynamaz mıyız? İyi akardı.”

“Gidin çalışın ne oyunu ya?” dedim hemen. “Derbi bu derbi.”

“Sarhoş çıkıp kazandığımız derbilerden sonra artık çok da önemsemiyoruz be Lara. Bilirsin...”

Bilirdim...

“Yine de rehavete kapılmayın, sonuçta maç Kadıköy’de.”

“İşte o yüzden daha rahatız ya.” dedi Eymen. “Sen canını sıkma kankam.”

“Ne canımı sıkacağım ya? Gören de Galatasaraylıyım sanır. Yenilerseniz siz üzüleceksiniz.” Bir de sevgilim...

“Hadi hadi... Gizliden Utku Deniz yazan Galatasaraylı forma giydiğini bilmiyormuş gibi yapacağız.” dedi Alperen.

Düz düz suratına baktım. “Öyle bir şey yapmıyorum.”

Dilini çaprazlamasına çıkardı. “Yapmazsın yapmazsın tabii.”

“Yapmadım! Deniz bir şey söylesene!”

Bu halimden keyif aldığı için ellerini teslim olurcasına kaldırıp konuşmadı.

Yapmamıştım ama bu yapmayacağım anlamına da gelmiyordu.

Aşkın gözü gerçekten kör olabilir miydi?

Süper Lig’in en büyük derbisinin olduğu gün gelmişti. Haftalardır heyecanla beklenen Galatasaray-Fenerbahçe derbisi hakemin düdüğüyle başladı. Maç Kadıköy’deydi. Yüzünü görmeye bile tahammül edemediğim Atlas da ilk on birdeydi. Çocuklar gerçekten onunla konuşmuyorlardı. Alperen’i zor sakinleştirdiklerini duymuştum. Gerçekten benim için bir abi gibiydi.

Utku Deniz son maçlarda olduğu gibi bu maçta da yedek kulübesindeydi. Yedek kaldığı her maç onu üzüyor olsa da derbi maçları futbolcular için ayrı bir önem taşıyordu. Üstelik Galatasaray’a geldiği andan itibaren derbi gününü bekliyordu ve şimdi o gün gelmişken heyecanla beklediği maçta yedek kalmak motivasyonunu daha da düşürmüştü.

Gözlerime bile bakamıyordu. Belki de en çok da yıllar önce söz verdiği küçük kıza karşı mahcup hissediyordu. Öyle hissetmemesi için elimden geleni yapmaya çalışsam da bazen bazı hislerimize yenildiğimiz gerçeğini görmezden gelemezdik. Deniz de bu yenilgiyi yaşıyordu.

Bakışlarımın sahadan ona kaymasına engel olamıyordum. Her ne kadar içten içe üzüldüğünü bilsem de bunu takımına ve taraftarına yansıtmıyordu. Aksine yüzündeki kararlı ifadeye bakınca elinden gelen desteği verecek gibi duruyordu.

Galatasaray taraftarı kendilerine ayrılan köşede bir an olsun volüm düşürmezken Fenerbahçe taraftarı da ev sahibi olduğunu belli edercesine onları bastırmaya çalışıyordu. Süper lig başladığından beri en gürültülü maçın bu maç olacağını daha ilk saniyeden anlayabilmişim. Gerçi derbi maçından aksini bekleyemezdik.

Fenerbahçe baskılı oynuyordu. Bu şekilde devam ederse ilk golü atması kaçınılmaz olacaktı. “Fenerbahçe çok etkili oynuyor.” dedi Dilara. Düşüncelerimi okumuş gibiydi. “Hızlı atak, doğru paslaşma ve beraberinde gelen golle taçlanacak gibi duruyor. Baskıya rağmen bu oyun takdire şayan.”

Başımı aşağı yukarı salladım. Rakip takım oyucusu, Kaan’ın müdahalesiyle yerde kalırken Fenerbahçe lehine faul kararı verildi. Dilara’nın dudaklarından bir ıslık sesi döküldü. “Bu maçta en az iki kırmızı kart da çıkar. Çok sert oynuyorlar.”

“Az önce Torreira’nın bacağı koptu sandım, öyle bir sertlik.” Sırttık. “Derbi görünümlü üçüncü dünya savaşı. Maç sonu sosyal medyadan karşılıklı yapılacak göndermeleri hayal bile edemiyorum.”

Dilara cevap vermek için dudaklarını aralasa da sözler dudaklarından çıkmamıştı. Fenerbahçe Fred ile çıktığı atağın sonunda Džeko ile golü bulurken stadyumdan büyük bir uğultu yükseldi. Atak Abdülkerim’in hatalı pasıyla başladığı için Abdülkerim yere çömelerek başını eğdi. Takım arkadaşları onun

yanına giderken oyun dakikalar sonra yeniden başladı. Fenerbahçe takımının gol sevincinin ardından Kadıköy adeta yıkılırken Galatasaray taraftarı daha da yükselmişti.

Utku Deniz skorda geriye düşmeleriyle bir umut oyuna alınır diye hocaya baksa da hoca onun tarafına dönmemişti bile.

İlk yarı Fenerbahçe'nin tek golüyle sonlandı.

Dakika altmış dokuzdu. Galatasaray Kadıköy deplasmanında hâlâ 1-0 gerideydi. Hoca henüz değişiklik yapmamıştı ancak arkasını dönüp yedek kulübesine ilerlemeye başlamasıyla değişiklik zamanının geldiğini anlamak zor olmadı.

Utku Deniz bu kez başını çevirip bakmadı bile. Oyuna alınmayacağından emindi ancak beklediği gibi olmadı. Okan Hoca'nın rotası Utku Deniz oldu. Adımlarını tam önünde durdurduğunda Deniz başını hızla kaldırdı. Yüzündeki şaşkınlığı oturduğum yerden görebiliyorum. Okan Hoca'nın Deniz'e bir şeyler söylemesinin ardından Deniz başını sallayarak ayağa kalktı.

Heyecandan kalbim gole koşan futbolcu gibi atmaya başlarken oturduğum yerde sırtımı dikleştirip onlara odaklandım. Önce üzerindikileri değiştirerek maça girmeye hazırlandı, hemen ardından hoca ve yardımcısının direktiflerini pür dikkat dinledi. Hiçbir şey duymuyordum ama o an ben bile onların dediklerini pür dikkat dinlemiş kadar odaklanmışım.

Maça giriyordu. Haftalar sonra ona bir şans daha veriliyordu ve bu Deniz'in en büyük hayali olan derbi maçlarından birindeydi.

Bir düdük çaldı. Futbolcu değişim tabelası havaya kaldırıldı. Yeşil renkte yanan 7 numarayı görmemle bir elimi kalbime yasladım. Şu an çevremdeki kimse umurumda değildi çünkü 7 numara ait olduğu yere, yeşil sahalara çıkıyordu.

Bu gece 7 numara tribününün gecesiydi.

Bunu biliyordum. Buna inanıyordum.

Stadyumda bir uğultu koparken Deniz önce hocasının ona verdiği taktiği birkaç takım arkadaşına bildirdi. Hemen ardından da ait olduğu yerde, sol kanatta yerini aldı.

Maç bu kez her anlamda başladı.

Uzun zaman sonra Utku Deniz'i sahada görmek bile gururlandırmışken gol atsa kafayı yiyeceğimi düşünmeden edemiyordum.

Yedi numara tribünüydük neticesinde.

Dakikalar birbirine kovalarken sezon başından beri benim için en heyecanlı maç olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Objektiflik, özür dilerim, ben ayrılmak istiyorum.

Onun haftalar sonraki performanslarının en yükseğini bulmasını ve kendini tekrar herkese göstermesini o kadar çok istiyordum ki dakikalardır gol atması için dua ediyordum.

Sonra bir şey oldu.

Deniz'in her zaman dediği gibi güneş sanki gecenin karanlığına bir anda doğmaya başladı. Top takım arkadaşından Utku Deniz'in ayağına gelirken Deniz bir saniye bile düşünmedi. Topu en doğru şekilde kontrol ederken kısa bir an kafasını kaldırarak kaleye baktı; mesafeyi, kalecinin duruşunu tarttı. Hemen ardından topa sertçe vurarak ceza sahası dışından kaleye sert bir şut çekti.

Top havada dans edercesine süzülürken nefesimi tuttum. Güneş ışığını artırdı, ışıkları tam onu, Utku Deniz'i aydınlatırken top filelerle buluştu. Galatasaray'ın ezeli rakibiyle olan maçındaki beraberlik golünü 7 numaralı formasıyla Utku Deniz Has attı.

Gol sevinci için bu kez gökyüzüne bakmadı. Bu kez parmağını kaldırıp gökyüzünü de işaret etmedi. Sağ elini her zamanki gibi kalbinin üzerine yaslarken bakışları tribünde oturan beni buldu. Her zaman benim için gökyüzünü göstererek gol sevin-

ci yapıyorken bu kez tam gözlerimin içine bakarak beni işaret etti.

Bakışlar üzerime dönse de o an orada yalnızca o ve ben vardık. Güneş bu kez yalnızca onu değil, ikimizi de aydınlatıyordu. Yüzümde gurur dolu bir gülümseme, gözlerim hafif yaşarmış bir halde sahanın ortasından bana bakan adama bakıyorken ben de aynı onun gibi elimi kalbimin üzerine yasladım.

Bu *seni seviyorum* demekti.

Gülümsedi, başını hafifçe eğip kaldırdı.

Bu *ben de seni seviyorum* demekti.

O an fark ettim ki Deniz ve Güneş'in birleşimi hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Attığı golün ardından takım arkadaşları bir süre Deniz'i rahat bırakmadı. Mutluluk hem saha içindeki Galatasaray'ı hem de yedek kulübesini sarmışken diğer tarafta durumlar iyi değildi. Yine de psikolojik olarak üstün olduklarını düşünen takım modunu düşürmüyordu. Ev sahibi oldukları için bence de durum böyleydi.

"Hayatımda gördüğüm en romantik andı." dedi Dilara gülümserken. "Haftalar sonra sahaya çıkıp ilk golünü hem ezeli rakibine atmak hem de o golü sevdiği kadına ithaf etmek... Utku Deniz Has'ın öğreteceği çok şey var."

Dudaklarım iki yana hareketlenirken derin bir nefes aldım. "Hayatımda keşke olmasaydı dediğim çok an oldu. Devam edemeyeceğim, bunları hak edecek ne yaptım dediğim pek çok an. Ama..." Bakışlarım sahanın sol tarafında koşan adama kaydı. "Onu tekrar bulduğumdan beri her hareketi yaşadığım en kötü anlara bile şükrettirmeye başladı. Çünkü Deniz, yaşadığım tüm kötü anlara bir telafi olarak gönderilmiş gibi... O olmasaydı da olurdu belki ama o olmasaydı yalnızca Lara yaşardı. Güneş kapalı kaldığı o karanlık odada son nefesini verene dek solardı. Bana hep güneş ışığımsın diyor ama

küçük bir kız çocuğunun karanlığına asıl güneşi doğduranın kendisi olduğundan habersiz.”

Utku Deniz Has, teşekkür ederim. Sen bile çoğu zaman farkında değilsin ama aldığın papatyalar solmadan kalbimin tam ortasında yeniden yeşeriyordu.

Dilara sustu. Geçmişimi bilmiyordu ama yine de sormak yerine susarak koluma dokundu. Desteğini kalbimin derinliklerinde hissettim.

Maç devam ederken iki takımın hırsı dakikalar geçtikçe artıyordu.

Deniz golden sonra daha da canlanırken art arda girdiği pozisyonlarla eski formuna döndüğünü herkese ispatlamaya başladı.

Telefonum çalıyordu, ilk kez açmadım. Bir kez olsun bençillik yaparak ana odaklanmayı seçtim. Yapmamalıydım. Pişman olacağımı bile bile yaptım.

Kadıköy’de ıslık sesi hiç dinmiyordu. Taraftar kendi sahasında beraberliği dahi istemediğinden gol bekliyordu. Haklılardı.

Utku Deniz’in golünün ardından rakip takım düşerken Galatasaray’ı haftalar sonra ilk kez bu kadar hırslı gördüm. Sadece kendisi ve benim için değil, takımı için de güneşi getirmişti Utku Deniz.

Son konuşmamızda Galatasaray bir his takımı demişti bana. Seviyordu, güveniyordu ve yüzlerini kara çıkarmamak için de uğraşıyordu. Ne olursa olsun takımından da taraftarından da desteğin en büyüğünü görmüştü. Şimdi nankörlük yapmak yerine onları gururlandırmak adına atmıştı o golü. Sanki takım arkadaşları da geri dönüşünü kutlamak adına daha fazla hırslanmıştı.

Fenerbahçe gole yaklaştı.

Galatasaray savunması geçit vermezken top ani bir dönüşle

Galatasaray'a geçti. Maçın son dakikalarına girerken Galatasaray da gole yaklaştı.

Barış Alper topu sürerken şık bir pasla Deniz'e ulaştırdı. Deniz önünün boş olmamasından dolayı kaleye vurmak yerine topu tekrar takım arkadaşına paslarken nefesimi tuttum. Top sert bir şekilde kaleye atıldı.

Direğin hemen kenarından dışarı çıktığında tuttuğum nefesi bıraktım.

"Fena bir ataktı." dedi Dilara. "Fenerbahçe taraftarı bir yirmi yıl yaşlanmış olabilir."

Fenerbahçe taraftarı mı yoksa ben mi yaşlandım, orası tartışılırdı.

Uzatmalar verildiğinde artık iki takım için de son şansı. Kalbim anlamsız bir hızla atarken içimde yeşeren hislere anlam veremiyordum. Mutlu olmam gerekiyordu. Deniz attığı golle geri döndüğü için mutlu olmalıydım ama içimi yakıp kavuran bir his tam anlamıyla sevinmemi engelliyordu.

Telefonum bir kez daha çaldı, yine açmadım.

Çocukluğundan beri beni unutmayan, seneler sonra saçlarımdan tanıyan, anne ve babamın yapmadığı her şeyi bir kez olsun gocunmadan benim için yapan, ailem olan adam için her şeyi bir kenara bırakarak sahaya odaklandım. Onun gecesinde yalnızca onunla ilgilenmeliydim. Bir kez olsun yalnızca onun için var olmak istedim.

Uzatmaların son dakikasına girdik.

Top Galatasaraylı oyunculardaydı. Kısa bir süre sonra sol kanattaki Deniz'e ulaştı. Telefonum bir kez daha çaldı. İçimdeki hisse engel olamadığım için tam o an aramayı cevapladım. Deniz topu ceza sahası dışından kaleye doğru yolladı.

"Lara." diye seslenen ağlamaklı ses ulaştı kulağıma.

Top Deniz'in sert vuruşuyla ağlara ulaştı.

"Hastanedeyiz."

Utku Deniz aynı maçta ikinci golünü atarak Galatasaray’a sezonun en büyük derbisinde galibiyeti kazandırdı.

Bir hıçkırık sesi daha duyuldu. “Hatice Hanım’ı kaybettik.”

Utku Deniz attığı golün sevinciyle taraftarının olduğu tribüne koşarak dizlerinin üzerinde kaydı. Bunu yaparken beni de unutmadı. Omzunun üzerinden bana doğru bakarak beni işaret etti.

“Çok üzgünüm.”

Bir an, kısa bir an dünya duruyor gibi hissettim. Hayır, durmuyor, aksine eskisinden daha hızlı dönüyordu. İnsanların sesleri uğultu şeklinde boğuklaşıp nihayetinde bir çınlamaya evrildi. Dolan gözlerim karşımda sevincini yaşayan adamda takılıydı ancak kalbim... Kalbim saniyeler öncesinde duyduklarımınla atmayı bırakmış gibiydi.

Nefes almak bile zor gelirken kulağımdaki telefonla öylece donakaldım. Saniyeler birbirini kovaladı. Yanımdaki kadın adımları seslenirken karşımdaki adam bir gariplik olduğunu anlamış gibi sahanın ortasında durmuş bana bakıyordu.

Babaannem ölmüştü.

Ölmüştü.

Ölüm. Tek bir kelime insanın boğazına nasıl böyle yırtarcasına çökerdi? Yutkunamayacağım kadar büyük bir lokma boğazıma takılmış, algılayamayacağım bir kâbustan uyanamamışım gibi...

Hayatım boyunca küçük bir masada başucumda tek bir kadınla oturarak büyümüş kız çocuğuydum ben. Şimdi bana onu kaybettiğimizi söylüyorlardı. Şimdi bana küçücük bir kız çocuğunun ailesini kaybettiğini söylüyorlardı.

Bir ses yankılandı zihnimde. Annen de benim baban da, diyen babaannemin sesi. Fırtınalı bir gecede, gök gürültülerin arasında titreyen yedi yaşındaki Güneş’e, ailesinin kendisinden nefret ettiği Güneş’e kendi güneşi olduğunu söyleyen babaannemin sesi yankılanıyordu. Soğuğa inat battaniyeyle beni sımsıkı sarmışken saçlarımı okşamayı bir an olsun bırakmıyordu.

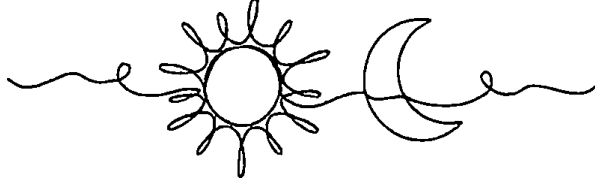

“Kimse yoksa ben varım Güneş kızım. Adı gibi hayatıma güneş olan kızım. Büyüyeceksin, büyüdüğünde de yanı başında gururlanan ben olacağım. Söz.”

O sözleriyle gök gürültülerin içinden güneşin doğuşuna vesile oldu. Şimdi daha güneş bile batmadan bu karanlık neyin nesiydi? Göğüskafesimi yarıp kalbimin orta yerine çöreklenen bu his öldürür müydü insanı?

Beni yalnızlığımdan kurtarıp masasına benim için de bir tabak koyan babaannem artık yoktu.

Masam artık boştu.

bölüm

ON İKİ

*H*ayat devam ediyor.
Kime göre devam ediyordu? Neye göre devam ediyordu?
Hayatındaki en değerli insanlardan birini kaybetmenin bıraktığı hisle hayat nasıl devam ederdi? Bu acıyla nasıl yaşanırdı?

“Lara beni korkutuyorsun.” Dilara’nın sesi uğultuların arasında kulağıma ulaştı. Elimdeki telefon kayıp giderken bir damla gözyaşı bile akmadı dolu gözlerimden. Bakışlarım ona dönerken onun bakışları hangi ara kalbime gittiğini bilmediğim elimdeydi.

“Bir şey söyle.”

Söylemedim.

Dilim lal olmuşken gözyaşlarım bile kurumuştı. Ben onşuz ne yapacaktım? Alıştığım, tüm hayatım olan kadın olmadan nasıl devam edecektim?

Bir el kolumu sarstı. Yarkın’ın da sesini duyarken öne doğru eğilerek iki büklüm kaldım. Gözyaşlarım yine akmadı. Nefes alamıyordum. Uğultu sağır etmek istercesine kulaklarıma

doluyordu. Bulanık görüşümün arasından bir elin telefonuma uzandığını görsem de tepki veremedim.

Ağlamak istiyordum.

İçim çıkarcasına ağlamak istiyordum.

Gözlerimden tek bir yaş bile dökülmedi.

İsmimi söyleyen sesler artarken hepsi birbirine karıştı. Kolum bir kez daha sarsılırken hareket etmediğini sandığım bedenimin zangır zangır titrediğini yanağıma değen sıcak avuçla fark ettim.

Önce etrafımdaki sesler kesildi hemen ardından az önce benden oldukça uzakta olan gözlerini hemen yanı başımda buldum. Yanağıma yasladığı avuç içiyle başımı kaldırarak gözlerimi gözlerine çevirdiği an ne olduğunu anladı. Dudaklarımı aralayıp tek kelime edemedim, vücudumun verdiği tek tepki titremek olurken başımı hızla göğsüne yasladı.

“Gitti.” kelimesi döküldü o an dudaklarımdan. Gitti.

“Ağla.” dedi yalnızca.

Ağlayamadım.

“Deniz.” dedim zorlukla. Bir el hâlâ boğazımı sıkıyordu. “Deniz, gitti. Beni bıraktı.”

Dudaklarını saçlarımdan üzerinde hissederken kolları bedenimi daha sıkı sardı. Sonrasında kucaklandım. Tüm bakışların ve uğultunun arasında beni kucağına alarak kalabalığı yardı. Nereye gidiyorduk bilmiyordum. Tepki verecek takatim bile yoktu. Babaanneme gitmek istiyordum. Babaannemi görmek istiyordum.

Son kez.

Çok sevdiğin birini son kez görmek.

Gözlerimi dünyaya açalı, kendimi bildim bileli gördüğüm kadını bir kez daha görecektim ve bu son kez olacaktı.

“Seni ona götürüyorum.” dediğini duydum Deniz’in. Sıcak bir yere girdikten kısa bir süre sonra rüzgâr tekrar suratıma çarptı. Gözlerim kapandı. “Yalnız değilsin sevgilim.” dediğini duydum bu kez. “Ailen hâlâ senin için burada.”

Bir arabaya bindirildim. Kapı kapanmadan hemen önce dudaklarını alnımda hissetsem de gözlerimi açamadım. Araba hareket etmeden hemen önce dışarıdaki sesler ulaştı kulağıma. “Arkanızdan geliyoruz.” diyen ses Atlas’a aitti. Tanıştığımızdan beri sesini ilk kez bu kadar ciddi duyuyordum.

“Ben sizinleyim.” diyen ses de Dilara’nındı. Hemen ardından olduğum tarafın kapısı açıldı. Her şey hayal gibi geliyordu. Gözlerimi araladım. Deniz tam o an şoför koltuğuna binmişti. Gözlerimin içinde her ne gördüyse duraksadı.

“Artık gerçekten kimsesizim değil mi?” cümlesi çıktı dudaklarımdan. Kırıcıydım. Her anımda yanımda olmaya çalışan, bana bir aile olmayan çalışan Deniz için oldukça kırıcı bir cümle kurmuştum ama bunu o an düşünemedim.

“Hayır.” dedi net bir şekilde. “Değilsin. Hiçbir zaman olmadın.”

Yutkunamadım. “Öyleyim.”

Sessiz kaldı. Ne haldeyim bilmiyordum ancak bir şey demeden emniyet kemerimi taktı. Hemen ardından babaannemi son kez görmem için gaza bastı.

Hayat buydu.

Nankörlüklerle, bencilliklerle veyahut yanlışlarla dolduydu ancak bir ölüm haberi kapını çalmadan insan her şeye kör sağır oluyordu. O kapı çalındığındaysa farkındalık, hepsinden çok acı vererek keşkelerle boğuşman için seni savaş alanına atıyordu.

Onu son kez gösterdiler bana.

Teni bembeyazdı. Çocukken her gece korkup yanına gittiğimde gözleri saniyesinde açılırken bu kez açılmamıştı. Oysa en çok bu gece korkuyordum.

Cenazesinden dönmüştük. Akrabamız yoktu, komşularla görüşmezdik. Kimsemiz yoktu ama sevgilim, sevgilimin ailesi

ve takımı, arkadaşlarım, şirketim... Hepsi yalnız kalacağımı düşündüğüm bu günde bir saniye olsun yalnız kalmama izin vermemişlerdi. Şimdi herkes gittikten sonra anlıyordum bazı şeyleri. Babaannemin yatağında cenin pozisyonunda yatarken solmuş papatya buketinin hemen yanında duran ikimizin fotoğrafındaydı bakışlarım.

Deniz ve Dilara içeridelerdi. Yalnız kalmak istediğimi söylesem de buna izin vermemişlerdi. Yalnız kalmamam gerekiyordu ancak yalnız kalmak istiyordum.

Her zaman olduğu gibi.

“Bir kere bile ağlamadı.” dediğini duydum Dilara’nın. Sesi kısık olsa da evde ölüm sessizliği vardı.

Evde gerçekten ölüm sessizliği vardı.

Deniz’den bir cevap gelmedi. “Bir damla gözyaşı bile akmadı Utku. Bu normal mi? Kaç kere kriz geçirdi ama tek bir damla bile göremedik. Ne olacak?”

Sessizlik.

Bakışlarım fotoğrafa sabitliyen sırtımın dönük olduğu kapı açılıp sessizce kapandı. Göz ucuyla Deniz’i görsem de bakışlarımı fotoğraftan çekmedim. Yattığım yerin hemen önüne gelip diz çöktü. Ona bakmasam da bana bakmaya devam ederken bir elini saçlarımın üzerinde hissettim.

“Bir şeyler atıştırmak ister misin?” Cevap vermedim. “Senin için bir şeyler hazırladım. Biliyorum zor ama bir şeyler daha atıştırmazsan tansiyonun düşecek.”

Cevap vermedim. Bu onu yıldırmadı.

“Bana kendini kapatma.”

“Ailemi kaybettim.”

Göz ucuyla baktığımda sertçe yutkunduğunu gördüm. Onu kırıyordum. “Yalnız değilsin. Ailen olmaya devam edeceğim.”

“Ben o olmadan ne yapacağım?”

“Ben varım.” derken sesindeki çaresizlik hissediliyordu. “Ben varım Güneş. Ben varım. Duydun mu?” Başını eğerek

görüş alanıma girdi. “Ben varım. Senin için varım. Senin için her zaman olacağım.”

“Babaannem yok...”

“Ben varım.” dedi bir kez daha. “Hayat bizim için devam edecek çünkü hâlâ biz varız. Yanındayım, seninleyim.”

Gözlerimi gözlerinden kaçırdım. “Tamam, konuşma. Gözlerime de bakma.” diye devam etti. Çaresizlik kokan sesi kalbimi acıtsa da tepki veremedim. “Ama bir şeyler ye. Hastalanacaksın.”

Belki de hastalanmak istiyordum.

Hastalanırsam beni iyileştirmek için geri döner miydi?

Gözlerimi kapattığımda bir süre daha benimle kaldı. Saçımın üzerine küçük bir buse kondurduktan sonra ayağa kalktığını duydum. Hemen ardından kapının açılıp kapanma sesini duyduğumda artık gerçekten yalnız kaldığımı düşünsem de birkaç dakika sonra tekrar yanıma ulaştı.

Gözlerimi araladığımda yatağın ucuna oturarak elindeki tepsiyi dizlerinin üzerine bıraktı. Tek koluyla yatakta doğrulmamı sağlarken ona engel olmadım. Sırtımı yastığa yasladığında bana biraz daha yaklaştı. Tepside bir kâse çorba, birkaç dilim ekmek ve iki ilaç vardı. Buharı tüten çorbaya kaşığı daldırıp kaldırdıktan sonra birkaç kez üfledi. Ağzımı yakmayacak dereceye gelene dek üflediği kaşığı dudaklarıma uzattı. Hafifçe aralanan dudaklarımın arasından sızan çorba uzun süredir boş olan mideme ulaştığında midemi bulandırır da bir şey demedim.

Kaşığı tabağa bırakarak bir dilim ekmeği küçük parçalara ayırıp çorbaya ekledi. Çorbanın dibini görene kadar beni elleriyle sesini bile çıkarmadan besledi. Ona bakmasam da uzun uzun yüzümü izledi, saçlarım yüzüme düştüğünde kulağımın arkasına attı. Ardından ilaçlarımı verdi. Artık uzanabileceğimi düşünürken beni kucaklayarak banyoya götürdü. Üzerimde yalnızca iç çamaşırlarım kalacak şekilde kıyafetlerimi çıkarttıktan sonra küvete hazırladığı ılık suyun içine soktu bedenimi.

Başımdan dökülen sularla gözlerimi kapadığımda önce saçlarımı şampuanladı. Ardından masaj yaparak nadide bir esere dokunur gibi sevdi saçlarımı. Beni duştan çıkarıp üzerime havlumu sardığında aynanın önünde idik. Hemen arkamda dururken aynada kendimle göz göze geldim. Yüzüm bembeyazdı. Gözlerim ruhumu çekip almışlar gibi donuk bakıyorken dudaklarım rengini kaybetmişti. Deniz elindeki diğer havluyla saçlarımın suyunu aldıktan sonra saçlarımı taramaya başladı.

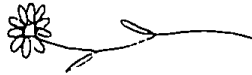
Şefkati birini kaybetmenin bıraktığı hissin bulutlarını dağıtır gibi oldu. O bana şefkatle yaklaşırken ben onu yalnızca incitiyordum. Ona haksızlık ettiğimi biliyordum ama buna engel olamıyordum. Şefkati bir tokat gibi suratıma çarptığı an gözlerimi kapadım. Birkaç tıkırtının ardından saçlarımı kurulumaya başladı. Bunu yapmamalıydı.

Saçımın her bir telini okşayarak saçlarımı bir an olsun acıtmadan kuruladı. Saçlarımdan öpüp işini sonlandırırken beni tekrar bir bebekmişim gibi kucaklayıp babaannemin odasına götürerek yatırdı, üzerimi örttü.

“Hep yanımdayım.” diye fısıldadı. “Bir ihtiyacın olursa gözlerini açtığın an burada olacağım.”

Gözlerim kapandı.

Sabah gözlerimi açtığım an oradaydı.

Günler geçiyorken tarif edilemeyen bu acının geçmemesi haksızlıktı.

Herkes hayatına geri dönmüştü, doğal olarak. Çünkü neydi? Hayat devam ediyordu. Bir şekilde ediyormuş. Benim için de ediyordu. Yarım yamalak da olsa.

Cenazenin üzerinden bir hafta geçmişti. Deniz antrenman dışında bir an olsun beni yalnız bırakmıyordu. Antrenmanda olduğu zamanlardaysa yanıma Dilara’yı gönderiyordu.

Onun tarafından gelen haberler iyiydi. Derbide attığı iki golün ardından formasına kavuşmuş ve bir sonraki maça ilk on birde başlamıştı. Onun için mutluydum. En azından birimin hayatında işler yolunda gidiyordu ancak o kendi hayatının yoluna girişinin mutluluğunu yaşayamıyordu. Pek tabii benim yüzümden.

Hiçbir şey yapmıyordum. Konuşmuyordum. Bana ulaşmasına izin vermiyordum. Onu her geçen gün daha çok üzdüğümün farkında olsam bile elimden hiçbir şey gelmiyordu. Eskiden de cıvıl cıvıl, neşeli bir insan değildim ancak artık her şey daha renksiz, daha soluktu. Her şey daha da kötüye gidecek gibi hissediyordum. Böyle hissetmeme engel olamıyordum.

Çocuklar her akşam gelip kafamı dağıtmaya çalışıyorlardı. Deniz'in annesi her gün arayıp konuşmak istiyordu ancak kimseyle konuşmadığım için Deniz telefonu bana vermiyordu.

Bencil miydim yoksa nankör mü? Belki de her ikisi de.

Onu hak etmediğim gerçeğiyle her gün yüzleşmek zorunda kalıyordum.

“Ya senin var ya, yeter ama Eymen.” diye bağırان sesle düşüncelerimden sıyrıldım. Aralarına geri döndüğüm an göz göze geldiğim ilk kişi elbette Deniz'di. Her zamanki gibi. “Oğlum küfrettirme lan bana hanımların yanında. Sen sabır testi mi çekiyorsun bana?” diye söylenmeye devam etti Alperen.

Eymen durdu. “Ne yaptım abi?”

“Ne vurup duruyorsun oğlum? Şimdi bir yapıştıracağım sakat kalacaksın. Sonra ağlarsın futbol hayatım bitti diye.”

“Benim futbol hayatım bitmez abi. Daha dur Avrupa'ya açılmadım. Sen bir de sezon sonu Avrupa'ya gittiğimde gör beni.”

“Kes laga lugayı.”

“Bir iddiam var.” diyerek araya girdi Eymen. Bakışlarım konuşanın üzerine kaysa da Deniz benim aksime yalnızca bana bakıyor ve elindeki telefonunu çeviriyordu. Yarın akşam maç-

ları vardı. “Yarın yedek kalırsam Alperen abimin istediği arabayı alırım ama eğer kalmazsam Alperen abim bana istediğim arabayı alır. Kabul mü?”

Alperen, “Kabul.” dedi bir saniye bile düşünmeden. “Yedek kalacağını şu gökte uçan kuş bile biliyor.”

“Ne? Fenerbahçe mi?” diyerek gökyüzüne baktı Eymen.

Birlikte bu espriye gülerken bir farkındalık çöktü üzerime. Babaannem Deniz’in maçını bir kez bile canlı izleyememişti. Oysa yaşasaydı benimle birlikte bir sonraki maçı stadyumda izleyecekti. Belki de onu papatya buketleriyle karşılayacaktık. Oğlu gibi gördüğü Deniz için heyecanlanacaktı. O gol attığında evde nasıl bağıırıyorsa stadyumda da öyle bağıracaktı. Onunla hep gurur duymuştu ve gurur duyduğu insanı bir kez bile canlı izleyememişti.

Artık bunun imkânı kalmamıştı. Canım acıdı.

Yüzüm nasıl bir hal aldıysa Deniz’in yüzü kasıldı. Ne düşündüğümü biliyor gibiydi.

“Oynama onunla.” dedi dakikalar sonra ilk kez konuşan Deniz. Elindeki küçük futbol topunu duvara fırlatıp tutan Eymen’e söylemişti bunu. “Kafasına gelecek. Kardeşim!”

Küçük bir toptu ancak sertti. Yine de Eymen onu dinlemedi. Dikkatli olduğunu söyleyerek oynamaya devam etti.

Başım eğik bir şekilde boynumdaki kolyeyle oynuyordum. Tam o sırada alnımın kenarında bir sızı hissettim. Küçük, sert cismin çarpışı geriye ufak bir sızı bırakmıştı. Canımı çok acıttığını söyleyemezdim.

Gözlerim doldu.

Sağ elim kolyeye asılırken kopan kolye zinciri elimde kaldı. Deniz’in hediye ettiği kolyem kopmuştu. Onu ben koparmıştım.

Gözyaşlarım o an ardı ardına akmaya başlarken hıçkırıklarımı tutamadım. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda bizimkilerin sesi tamamen kesildi. Yalnızca etrafımda sevdiğim adamın kollarını hissettim. *Sonunda* dercesine derin bir nefes

aldı. Saçlarımı hiç bırakmadan uzun uzun okşadı. Ağlama, demedi. Ben kollarının arasında haykıra haykıra ağlarken bana yalnızca sarıldı.

“Çok acıyor.” dedim boğuk çıkan sesimle.

“Biliyorum.” derken onun da sesinin titrediğini duydum.

Alnımın acımadığını biliyordu. Canımın toptan yanmadığını bildiği gibi biliyordu.

Avucumun içinde duran kolyemi sıktım. “Koptu.”

“Yaparım.” dedikten sonra başımın üzerini öptü. “Senden önemli değil ya. Senin için her şeyi hallederim. Yeter ki Güneş’inin ışığını benden esirgeme.”

Yanağımı tişörtüne sürttüm. “Birlikte...”

“Birlikte.”

Ben ailemi kaybetmiştim ama yine de ailesiz kalmamıştım. O hâlâ yanımdaydı. Sevdiğim adam benim ailemdi. Utku Deniz benim her şeyimdi. Onun için, bizim için devam etmem gerekiyordu. Zordu. Düşündüğümünden çok daha zordu ama Deniz elimden tuttuğu sürece kolaylaşmayacak mesele yoktu.

Deniz’in Güneş’i ışığını onun sayesinde geri kazanacaktı.

***

Karşımda oturan grafikerimiz “Utku Deniz’in Geri Dönüşü” başlıklı videoyu editlerken ben de paylaşacağımız gönderileri planlamak için bilgisayar ekranına odaklanmıştım.

Aniden ekran karardı. Ardından ana sayfaya bir gönderi düştü. Utku Deniz’in bir fotoğrafı paylaşılmıştı ve açıklamasında, “UTKU DENİZ’İN TÜM SAKLADIKLARI VE GERÇEKLERİ. TÜM DOĞRU HABERLER SPORUN NABZI’NDA.” yazıyordu.

Paylaşım bizim hesabımızdan yapılmıştı ve bu gönderiyi ben paylaşmamıştım. Benden başkasının paylaşması imkânsızdı.

“Lara.” dediğini duydum grafikerimiz Ebru’nun. “Bu paylaşım gerçek mi? Senin onayından nasıl geçti?”

Kaşlarım çatılı vaziyette ekrana bakıyordum. Arka arka-

ya yorumlar yağıyordu. Gönderiyi silmeye çalışsam da asla silinmiyordu. Çok geçmeden bir gönderi daha paylaşıldı. Bu kez benim ve Deniz'in bir fotoğrafıydı. Açıklamasında, "ŞAMPİYON HER ZAMAN BELLİ." yazıyordu. Avucumu alnıma yasladım.

"Bunlar silinmiyor! Bu ne rezillik?"

Odanın kapısı açıldı. "Lara?"

Aceleyle, "Ben yapmıyorum." dedim içeri giren Yarkın ve Ferhat'a. "Ne oluyor anlamıyorum. Kontrol de edilmiyor."

Ekranı yenilemeye devam ettim. Hiçbir şekilde silmeme izin vermiyordu. Yarkın bilgisayarı kendine döndürüp silmeyi denedi ama olmuyordu. Deniz ve benim fotoğrafıma gelen yorum sayısı diğer gönderinin kat kat üzerine çıkmıştı. Bildirimlerin ardı arkası kesilmiyordu.

Şirketten bazı kişiler de odama geldiğimde imdat diye bağırarak istedim. Arka arkaya gönderiler düşmeye devam ediyordu. Hem gönderi hem de hikâye olarak özellikle etkileşim alanlar ben ve Deniz'in olduğu gönderilerdi. Telefonum çaldı. Elbette Deniz arıyordu ancak açamadım.

"Yarkın bir şey yap." dedim çaresizlikle. "Bu ne böyle? Nasıl düzeltereğiz?"

Tam o sırada yöneticimiz içeri girdi. "Hesapta neler oluyor?" Sesi yüksekti. "Bu rezillik nedir böyle? Lara?"

Başımı iki yana salladım. "Benimle ilgisi yok. Gerçekten."

"Ne demek yok? Sen bu hesabın yöneticisi değil misin? Şifre, güvenlik... Senin sorumluluğunda değil mi bunlar?"

"Ferit Bey bu hesaba erişebilen kaç editör var. Yalnızca benim erişebildiğim bir hesap değil. Üstelik yaşananlar benimle ya da onlarla alakalı değil. Dışarıdan bir saldırı olduğu apaçık ortada. Bu da güvenlik duvarımızla alakalı."

Çalışma arkadaşımız Ela araya girdi. "Gönderilerin art arda düşmesi bot gibi görünüyor. Belki içeriden bir müdahale de olabilir."

Harika.

Ferit Bey telefonunu çıkarıp kulağına yasladı. “Sosyal medya kriz ekibini, hukuk departmanını ve dijital güvenliği derhal toplayın. Hata değil, saldırı. Hemen bir toplantı ayarlayın, hemen!”

“Büyük skandal!”

Bir bu eksikti diyemeyeceğim bir olay yaşanıyordu.

Evde durmaya dayanamayacağımı fark ettiğim an işe dönmüştüm ancak döndüğüm gibi büyük bir kriz patlak vermiş, sosyal medya hesabımız çalınmıştı. Döner dönmez böyle bir olay yaşamak ancak bana yakışırdı. Üstelik benim bu olayda bir payım olmamasına rağmen suçlu hissetmeye başlamıştım.

“Sana bir kurşun döktürelim.” dedi hemen yanımda oturan Yarkın. Toplantıdaydık. “Böyle bir şey olamaz. Tam döndüğün an yaşanana bak. Üzerinde ne varsa artık bir kurşun döktürmek iyi gelecek.”

Hayretle ona döndüm. “Gerçekten kurşun döktürmeye inanıyor musun?”

“Silahla kurşun dökülmesinden daha çok inandığım kesin...”

“Pes.”

Yöneticimizin sesi duyuldu. “Sohbetiniz bittiyse...”

“Hesabı kurtardık.” dedi teknik ekipten bir arkadaşımız. “Ancak nasıl bir yazılım kullanıldıysa gönderileri silmek o kadar da kolay değil. IP yurtiçinden ancak VPN katmanlı. Hesaba giriş listesinde BERİL hesabından giriş yapılmış görünüyor.”

Toplantı odasında fısıltılar duyuldu.

O günden beri görmemek için yolumu bile değiştirdiğim Beril’le aynı toplantıdaydık ve tüm gözler onun üzerine çevrilmişti.

“Bu mümkün değil.” dedi alaycı bir tavırla. “Kendi babamın şirketine saldırı düzenleyecek değilim herhalde. Dünyadaki tek

Beril benmişim gibi davranmayalım.”

Bakışlarım buz gibiydi. “Bir kez daha.” dediğimde bana baktı. “Bir kez daha benim üzerime oynadıysan bu kez susmayacağımı bil. Sonuçları her ne olursa olsun susmayacağım.”

Yöneticimiz boğazını temizleyerek dikkatleri üzerine çekti. “Döndüğün gibi böyle bir olay yaşanması üzücü bir tesadüf mü yoksa... Bunu iyi araştırmak gerekiyor Lara.”

Hayretler içinde karşımdaki adama baktım. “Gerçekten... Bulduğunuz ilk fırsatta sorup sorgulamadan astınıza suç atmak çok daha kolay değil mi? İsim benzerliğini sorgulamadınız çünkü patronunuzun kızı fakat direkt benim dönmeme bağlayabiliyorsunuz çünkü ben öylesine bir elemanım, değil mi?”

Yarkın konuştu. “Çünkü suçsuz bir insanı suçluymuş gibi göstermek kendi konumunu aynı tutmaktan daha kolay.”

Şöyle bir olayda yanımda olacak kişinin Yarkın olacağını eskiden olsa düşünmezdim ancak şirketteki en kötü anlarımda yanımda olan arkadaşlarımdan biri de hep oydu.

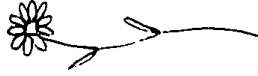
“Dışarı çıkın.” Yüzü kıpkırmızı olan yöneticimiz işaretparmağıyla kapıyı işaret etti. “Uzaklaştır...”

“Gerek yok.” diye sözünü keserek ayağa kalktım. Artık buraya kaddı. Haksızlığı kabul ederek söylenenleri yapacak Lara Güneş Yazgan devri kapanmıştı. “Direkt olarak çıkışımı talep ediyorum.”

“Benimkini de yanına eklemeyi unutmayın.” diyerek ayağa kalktı Yarkın. Bir şok daha yüklenmişti.

“Benimkini de.” diyen Dilara da hemen ardımızdan kalkarken minnet dolu bakışlarla onlara baktım. Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra omuzlarım dik bir şekilde odadan ayrıldım. Bu şirkete alnım ak, omuzlarım dik girmiştim. Şimdi çıkarken de aynı şekildeydim çünkü şu ana kadar attığım her adımın arkasıdaydım. En ufak yanlışımın olduğunu düşünmüyordum. Sevgilim ünlü bir futbolcu dahi olsa sayfayı en objektif şekilde yönettiğimden emin-

dim. Benim alnım aktı ancak burada kalbi kararmış, rahatının kaçması gereken çok fazla kişi vardı.

“Benim yüzümden olan size de oldu. Keşke...”

Yarkın sözümü kesti. Elinde odadaki küçük dolaptan aldığı kolayı tutuyordu. Onun bu rahatlığı... “Senin yüzünden mi? İstemediğim hiçbir şeyi kimse bana yaptıramaz Lara. Bugün sana yapılan yarın bize yapılır. Bir kere yapılan haksızlığa susup göz yumarsan yarın sana yapılmayacağının bir garantisi var mı?”

Tebessüm ettim. Dilara da onun sözlerine hak verdiğini göstererek başını salladı. “Ekibini değiştirdiklerinde kalkıp gitmemiz gerekiyordu, geç bile kaldık.”

“Açık konuşmak gerekirse kaybeden biz de sayılmayız.” Yarkın sanki az önce işsiz kalmamış gibi büyük bir keyifle kolasını yudumluyordu. “Rakip şirketler duydukları an peşimize düşecekler. Havada karada kaparlar bizi. Demişti dersin.”

Çıkışımız verildikten sonra şirkette daha fazla kalmak istemediğimizden ihbar süremizde çalışmamaya karar vermiştik. İhbar tazminatımızın yerine geçmesi için son maaşımızı almayacaktık. Masamı toparlamaya başladım. Yarkın gibi olumlu düşünemiyordum. Her şey üst üste gelmeye yemin ettiği için bir de işsiz kalmıştım.

Yorulmuştum.

Güzel tek bir şey yaşanmamasından çok yorulmuştum.

Hangi günahımın bedeliydi bunlar bilmiyordum ama devam edemeyecek gibi hissediyordum.

Omzumda bir el hissettim. “Yapma böyle.” diye mırıldandı Dilara. “Tam kendini toparlamaya başlamışken yapma. Görebiliyorum. Hatice Sultan için güçlü kalmaya çalıştığını, hayatını normale çevirmeye çalışırken bir de bu olayın seni yıp-

rattığını görebiliyorum ama düzelecek. Biz yanındayız. Yine düşersek yine birlikte kalkarız, olmaz mı? Çocukken de böyle değil miydi? Oyun uğruna düşüp dizlerimizi paramparça etsek de o oyunun verdiği mutluluk daha ağır bastığından kalkıp oynamaya devam ederdik.”

“Dizlerim o kadar yara bere dolu ki artık kalkamayacak gibi hissediyorum.”

“Dizlerinin acısına üfleyip öperek yara bandı olacak bir adam tanıyorum. Onu sen de tanıyorsun.”

Utku Deniz Has.

Kolumu sıvazlarken bir kız kardeş edasıyla sarıldı bana. Sözleri kasılan kalbime iyi gelirken derin nefesler alarak kendimi rahatlatmaya çalıştım.

“Duygusal anınızı bozmak istemem ama şu şirketten çıksak mı bir an önce?”

Dilara gözlerini devirdi. “Konuştu duygusuz. Ufaktan sana gelmeye başladılar yine Yarkın.”

“Duygusallığa gelemiyorum, huyum kurusun Dilara.”

“Duygusuzların duygusallıkla işi ne zaten?”

“İncindim.”

“Sevindim.”

Didişmelerinin arasında birkaç parça eşyayı topladım. Onlar odadan ayrılırken kapıda durup son bir kez odama baktım. Stajım da iş hayatımın ilk günleri de burada, bu odada geçmişti. Şimdi veda ederken bir daha burayı göremeyeceğimi bilmek ufak da olsa bir burukluk bırakıyordu.

Kapıyı kapattım.

Ferhat ve diğer iş arkadaşlarımızla vedalaşırken Ferhat hepsinin arasından sıyrıldı. “Böyle olmasını istemezdim.” derken yüzünden sahici bir ifade vardı. “Haksızlık olduğunun farkındayım ama bu işe çok ihtiyacım var. Şartlar farklı olsaydı aynı cesaret örneğini göstermeyi çok istediğimi bil.”

Onu suçlamıyordum. “İnan bana böyle bir beklentim yoktu.

Burası benim için kötü sonuçlansa da umarım senin hikâyen her zaman güzel ilerler Ferhat. Kendine iyi bak.”

Gülümsedik. Diğerleriyle de görüşüp şirketten çıktığımız an, “O zaman bunu bir kutlayalım.” dedi Yarkın.

“Dalga geçiyorsun herhalde...”

Dilara, “Sen neden uzun zamandır işsiz kalmayı bekliyor-muşsun gibi davranıyorsun tam olarak öğrenebilir miyim?”

“Bana bir rahatlama geldi biliyor musun?” Eliyle gel işareti yaparak ilerlemeye başladı. “Bir yerlere gidip oturalım. Siz de o sırada futbolcu sevgililerinize haber verin.”

“Benim futbolcu sevgilim yok.” diyerek bağırırçasına konuştı Dilara. Sonra ne yaptığını fark edip etrafı kolaçan etti. “Yüz kere dedim sana, yok.”

“Pardon.” dedi Yarkın arabasının kilidini açarken. “Hâlâ inkâr aşamasında olduğun aklımdan çıkmış. Malum çok fazla şey oluyor, bu detayı unutuyorum.”

“İnkâr değil bu gerçek. Kabul et artık.”

“Sen kabul ettiğinde ben de kabul ederim. Hadi atlayın.”

“Sana laf anlatamamaktan nefret ediyorum Yarkın.”

“Ben de seni Dilara.”

Alperen bu konuşmayı duysa, arkadaşça olduğunu bilse dahi ufak çaplı bir kalp krizi geçirebilirdi.

Telefonumu çıkardım. İş telefonum artık bende değildi. Bir uzvum haline gelmiş olmasından dolayı eksikliğini elbette hissediyordum. Rehberimden sevgilimi bulup arama tuşuna basarak arabaya binmeden beklemeye başladım. Deniz’in felaket tellalı olmuştum. Tek bir güzel haber veremiyordum kendisine.

“Sevgilim.”

Sesi nefes nefese çıkıyordu. Son zamanlarda antrenmana bile telefon götürüyordu. Bunu aradığım an açmasından fark etmişim.

“Yine antrenmanda yakaladım, değil mi? Müsait olduğunda arayabilirim Deniz.”

“Sana her zaman müsaitim. Söyle güzelim.”

“Artık bir işim yok.” dedim dan diye. “Çıkışımı istedim.”

“Geç bile kalmıştın.” dedi hiç şaşırmadan. “Hayırlı uğurlu olsun.”

“Bu ne rahatlık ya? İnsan yalandan şaşırır.”

“Orada kalmanı istemediğimi biliyorsun Güneş. Daha iyilere layıksın ve artık öyle de olacak. Sakın canını sıkma.”

Ofladım. “Haklısın. Sıkmamaya çalışıyorum.”

“Yanına gelmemi ister misin?”

“Sen antrenmanın ortasındayken mi?”

“En önemli maçın tam ortasında bile olsam çağırdığında gelirim.”

Sana aşığım diye çığlık atacağım.

Atamadım.

Anksiyetem izin verseydi atardım.

“Sen... Sen gerçekten nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama yapma!”

Gülme sesini duydum. “Neyi?”

“Neyi olduğunu gayet iyi biliyorsun!”

“Yapmaya devam edeceğim.”

“Biliyorum.”

“O halde geliyorum?”

“Hayır gelmiyorsun.” Arabaya sırtım dönüktü ancak Dilara ve Yarkın’ın didiştğini duyabiliyordum. “Şimdi Yarkın ve Dilara’yla bir yere geçeceğiz. Sen de işin bitince Alperen ve Eymen’i alıp gel. Antrenmanı asla ve asla bırakmıyorsun. Anlaştık mı?”

“Onlar ne alaka?”

Görmese de omuz silktim. “Arkadaşın camdan atlasa sen de mi camdan atlayacaksın cevabına evet diyen o iki kişi Yarkın ve Dilara’ymış Deniz. Şaka bir yana onlar da benimleler.” Bu duruma çok duygulansam da belli etmiyordum. Arkadaş desteğini ilk kez bu derece gerçek ve derinden hissediyordum. Al-

peren ve Eymen'i satmıyordum. Onlar zaten kardeşim ve abim gibilerdi. "Toplu işsiziz şu an."

"Eyvah eyvah." dedi. "Alperen Alemdar'ı nasıl tutacağız?"

Kıkırdadım. "Şüpheli..."

"O halde antrenman bittiği gibi soluğu yanında alıyorum. Ki ben zaten soluğu bir senin yanında alıyorum, biliyorsun."

"Sen iyice şovcu olmaya başladın, bunu fark ediyorum."

"Yine şovcu mu oldum?"

"Şov yapmayı seversin."

"Sahalarda evet."

Hâlâ derbide attığı o iki gol konuşuluyordu.

"Antrenman çıkışı görüşürüz. Öpüyorum."

"Nereden?"

Gözlerim kocaman açıldı. "Deniz!"

Gülme sesi bir kez daha kulağıma ulaşırken gülümsemeden edemedim. "Sustum güzelim. Ben de öpüyorum."

Aramayı bitirmeden ekledi: "Nereden olduğunu biliyorsun..."

Başımı iki yana sallayarak telefonu kapattım. Arabaya bindiğimizde derbi gecesine ait haberler ve gönderilere bakmak aklıma geldi. Kendime geldiğimden beri bakmaya fırsat bulamamıştım.

GALATASARAY'IN 7 NUMARASI

UTKU DENİZ HAS DERBİYE DAMGA VURDU!

DERBİDEKİ ANKA KUŞU:

UTKU DENİZ KÜLLERİNDEN YENİDEN DOĞDU!

DERBİDE ATTIĞI 2 GOL GALATASARAY'A

DENİZ GİBİ BİR FERAHLIK SAĞLADI.

ASLANIN YENİDEN DOĞAN

YILDIZ PARÇASI UTKU!

Manşetleri okudukça gururlandım. Öyle ki telefonu alıp göğsüme yaslayasım geldi. Hak ettiği değeri en sonunda bu-

lacağına inanmıştım ve artık buna canlı canlı şahit oluyordum.

Bir kesim taraftar formayı geri aldı, artık bırakmaz yazar-ken bir kesim hâlâ tek maçla belli olmaz diyordu. Şu ruh emici inanlardan da bıkmıştım açıkçası. Tebrik edip gurur duymak bu kadar zor olamazdı.

**YEDEKTEN GELİP FENER'İ YAKTI. ARTIK O YAN-
GINI SÖNDÜRMEK ÇOK DAHA ZOR!**

İlgimi çeken bazı haber metinlerindeki spor yorumcularının yazdıklarını okumaya koyuldum:

“Utku Deniz Has isminin futbol hayatının kırılma anı diye-
bileceğimiz bir maçtı. Enfes bir giriş, enfes iki gol ve enfes bir
geri dönüş. Utku Galatasaray’da yeniden doğdu diyoruz ama
atılan o iki golle Galatasaray Utku’yla yeniden doğdu dersek
çok daha doğru olabilir.”

“Adeta bir süper kahraman gibiydi. Takımının en ihtiyaç
duyduğu anda girdi, gollerini attı ve takımına galibiyeti getirdi.
Onun özel gücü takımına olan bağlılığı dersek de doğru olabilir.”

“Tüm konuşanları bir kenara bırakırsak yaşadıklarına ve
performans düşüklüğüne rağmen sezonun en büyük maçına
tereddüt etmeden çıkan Utku’yu da ona bir kez daha şans vere-
rek güvendiğini gösteren hocayı da tebrik ederim. Oyuncusuna
güvenen hocasıyla, hocasının güvenini boşa çıkarmayan oyun-
cusuyla ve her daim destekçisi olan takım arkadaşlarıyla bu bir
takım oyunu. Galatasaray bunu çok iyi başardı.”

“Yedek kulübesinden aslanın kral tahtına... Şu saatten sonra
bu performansla Utku Deniz bu sezonu favori olarak tamamlar.
Sezon sonu maliyeti ve gelecek teklifler insanın akli hayalini
durdurabilir. Bu şekilde devam ettiği sürece milli gururumuz
olacağını düşünüyorum. Başarılarının devamını dilerim.”

Biz bunları çok önceden söylemiştik.

Yorumların hemen ardından takımın sayfasına girerek gön-
derilere baktım. Elbette o gece sosyal medya yıkılmıştı. Tarihi
görmek midemi alt üst etse de gönderileri inceledim. Yorumlar

güzeldi. Uzun zaman sonra yorumlara baktığına emindim çünkü yorumlar gerçekten bakılmayacak gibi değildi. Bir taraftar Utku Deniz'in sadece derbiyi değil kalplerini de kazandığını söylemişti. Bir diğeryse Deniz'i ilk on bire çivilemelerini söyleyip sakatlık yaşamaması için dua zinciri oluşturmuştu. O zincire katılarak hemen ben de duamı ettim.

Her şeyden önce taraftarın sevgisini yeniden kazanabilmesi mutlu ediyordu.

Aslanın kanadı oldu, derbide uçurdu bizi. Biz senden razıyız Denizman. Tsunami ol gel yık bizi, sesim çıkarsa namerdim.

Bu yorumun altına biri de tsunami seni yıldıktan sonra istesen de sesini çıkaramazsın zaten birader şov yapma istersen, yazmıştı.

Güldüm. Yorum sahibinin cevabı da şu şekildeydi: Onun için şov yapmak suçsa ömür boyu müebbet yerim. Bundan sonra kimse yedi numaramıza laf edemez.

Koca koca insanların futbolculara yazdıkları şeyler şaka mıydı? Kendine gel Lara. Onlar eşlerine yapmadıkları serenatları stadyumda futbolculara yapıyorlar...

Erkekler kapatılsın.

Benimki hariç tabii...

"Bu sessizlik ya *overthink* saatinin geldiğini gösteriyor ya da Utku'yla ilgili bir şeylere bakıyorsun Lara. Hangisi?"

Bakışlarımı kaçırdım. "İkincisi."

"Lara'nın günlük dozu." dedi Yarkın.

"Ne alaka ya?"

"Ne alaka diyorsa daha doğrudur." dedi Dilara da.

"Sen kendine bak." diye homurdandım. "Eymen'den antrenman görüntüsü istiyormuşsun bilmiyorum sanki Alperen nasıl diye baktığını!"

Yarkın kahkaha attı. Dilara dişlerinin arasından, "O Eymen'i geberteceğim." dedi.

"Elleme çocuğu, yengesine kıyamadığı için döküldü yalnızca."

Yenge... Bu kelimeye alışmaya başlamıştım.

“Utku yengesi dediğini duysa fena düşerdi.”

“Ay yok düşmesin sakatlanır falan. Milyon eurolarım yok maalesef ki.”

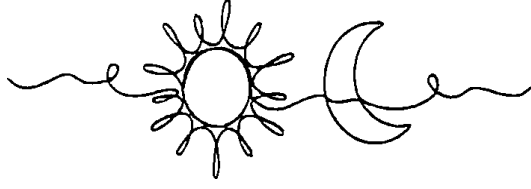
“Sanki senden milyon euro isteyecek de...”

Mantıklı geldi. “Taraftar ister. Taraftarlar Deniz’i düşürsem tırlatır, kafaları yer. Biliyorsun konuştuk bunları.”

Parmağını şıklattı. “Çoğu zaman mantıklı konuşman canımı sıkıyor.”

“Üzgünüm.”

Yarkın müziğin sesini yükseltti. Bu susun demekti. Bize tahammül etme süresinin sonuna geldiğimizi anlamamızla ikimiz de sessizliğe gömüldük. *Ben Sana Veda Edemem* çalıyordu.

bölüm

ON ÜÇ

“Dilara’ın?”
“Alperen.” Dilara’nın sesi her zamanki gibi netti ancak hiç olmadığı kadar kısıktı. “Müsait miydin? Biraz konuşalım diye aradım.”

“Müsait miydin nasıl bir soru Dilara’m? Sana her zaman.”

Dilara’nın yüzünde Alperen’in göremediği bir gülümseme belirdi. Uzun zamandır Alperen bilmese de böyleydi. Dilara duygularını kabullenmeye başladığından beri daha sık konuşmaya başlamışlardı ve her mesajda, her aramada yüzünde güller açıyordu. Gülümsemeden kapattığı tek bir arama dahi yoktu.

Bazı şeyler onun için en başından zordu. En yakın arkadaşlarından biri –ki o da kendisi gibi spor spikeriydi– bir futbolcu yüzünden intihar etmişti. Önyargıydı belki ama gördüğü örneklerin her biri Alperen’e olan hislerinin önüne ördüğü duvara bir tuğla daha ekliyordu.

Herkes aynı değildi ve bunu geç de olsa fark etmişti. Artık arkadaşının acısının yarattığı önyargıyı bir kenara atarak kendi

hayatında kendi kararlarını almaya karar vermişti. Bunun için ilk adımı Alperen'i itmeyi bırakarak atmıştı.

Dilara, "Futbolcusun sonuçta." derken Alperen'in derin bir nefes bıraktığını duydu. "Hayır hayır düşündüğün gibi bir şey demeyeceğim. Antrenmanlar sıkı oluyor. Seni de biliyorum. Sırf aradım diye yönetime bile rest çekersin. Öyle olsun istemiyorum."

"Beni tanımışsın." derken sesi ciddiye. "Senin için herkese rest çekerim Dilara'm. Sırf sevmiyorsun diye bir ara futbolu bırakmayı düşünmedim de değil şimdi..."

Dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü. "Abartma! Sen duygularını abartmadan yaşayamıyor musun ya?"

"Yok. Hepsini en zirvede yaşamazsam nefes alamam Dilara'm. Hele ki o duygular seninle ilgiliyse..."

"Alperen..."

Sevdiği kadının dudaklarından ismini her duyuşunda iç çekiyordu Alperen. Bu kez onun da duyabileceği şekilde sesli bir iç çekti. "Dilara'm..."

Alperen ismini iyelik eki ekleyerek öyle bir söylemişti ki Dilara bir süre konuşmadı. Bu hissettikleri ona yabancıydı ama rahatlatıyordu da. Çok uzun süredir kendini o kadar frenliyordu ki sonunda kendini bırakıp özgürce davranacak olması kalbini ferahlatıyordu. Hislerinde netti ve bunu Alperen'e de söylemek için kendini hazırlamaya çalışıyordu. Hazır hissettiğinde ondan bir adım bekleyen adama koşacaktı.

Yutkundu. "Nasılsın?"

Alperen onun utandığını anlayarak güldü. "Sensizim Dilara'm. Buluşalım mı antrenman sonrası?"

"Alperen, ben artık işsizim."

"Nasıl?"

"Bayağı... Ortalık karıştı. Yine Lara'yı üzecek olaylar oldu. O çıkışını isteyince ben de istedim. Hatta Yarkın da... Bu kadar haksızlık yetti artık. Şu an bir yerde oturuyoruz üçümüz. Çıkışta Utku gelecekmiş. Şey diyecektim..."

Alperen anlayarak onun zorlanmasını engelledi. Ona alan tanımaya çalışıyordu. “Ben de gelirim.” dedi direkt. “Seni yalnız bırakır mıyım? Basayım mı eski şirketini?”

“Basma Alperen.” dedi Dilara ani bir sinirle. “Ne basması ya? Onu mu yap dedim ben sana?”

“Doğru, sadece yanıma gel ve bana sarıl dedin.”

Dilara duraksadı. “Öyle de demedim!”

Alperen sırtıttı. “Yalnızca sözlü olarak demedin.”

“Alperen, kaçınma.”

“Kaşı Dilara’m.”

“Allah Allah ya! Hayret bir şey!”

“Çok tatlı sinirlendiğini daha önce söylemiş miydim Dilara’m?”

“Yaklaşık bin kez...”

“Dilara’m?”

“Evet Alperen?”

“Allah’ıma her gün dua ediyorum. Seni bana nasip etsin diye.”

Dilara cevap vermedi ancak yüzünde yine o gülümseme vardı. “Görüşürüz o zaman...”

“Görüselim.”

Telefon konuşması sonlandıktan sonra da yüzlerindeki tebessüm yerini korudu. Alperen hoparlörden açtığı Dilara oyun havasıyla antrenman sahasına geri dönerken aynı zamanda keyifle ıslık çalıyordu.

Onun bu dönüşünü ilk gören Barış Alper olurken koluyla Utku Deniz’i dürterek onu işaret etti.

“Sabahlar sensiz olmaz Dilara.” diye bağırarak sahanın tam ortasına gelen Alperen’le Abdülkerim karşılıklı oynamaya başladılar.

“Bunda bir şeyler var.” dedi Barış Alper. “Alpingo! Bu enerjini sakla, yarışalım. Çok sallanmak yok ama.”

Şarkı çalmaya devam ederken Alperen ikilinin yanına geçti.

“Kardeşim tekte.”

“Sallama kardeşim.” dedi Utku Deniz. “Bu kendini tekte çekiyor diye iddialı laflarına kanma.”

Barış Alper kıvrıcık sarı saçlarını dağıttı. “Yaparız öyle şeyler... Mütevazı olmayalım.”

“Sen mütevazı kelimesini nereden biliyorsun lan?”

“Oğlum ben elitim.”

“Kim diyor bunu? Bay53fanclub hesabı mı?”

“Yoo, Sporum Nabızı diyor. Dilara yazmış, Lara paylaşmıştı.”

Utku Deniz ters ters baktığında kahkaha attı. “Yengelerimiz yani.”

Didişmeleri devam ederken Alperen keyifli halinin de verdiği enerjiyle ortaya bir iddia attı.

“Penaltı kapışması diyecek.” dedi Utku Deniz.

Alperen başıyla onayladı. “Kaybeden saçını pembe yapar.”

“Bu Icardi için bir ceza değil yalnız.”

Utku Deniz uzanarak Alperen’in ensesine vurdu. “Oğlum sence zaten Mauro kaybeder mi? Biraz gerçekçi düşün.”

“Doğru.”

“Kaybeden de belli yalnız.” dedi imayla Utku Deniz. “Akıllanmadın Alpingo.”

“Kardeşim kaybetmek için oynuyorum zaten. Kumarda kaybeden aşkta kazanırmış.”

“Bu kumar mı?”

“Şimdi şöyle bir düşündüm de cezayı değiştirelim. Zaten kaybedeceğim bir de saçı pembe yapmayalım. O ne lan öyle? Kaybeden yemek falan ısmarlasın.”

“Mahalle maçlarındaki iddia bile daha fazladır.” dedi sonradan gelen Eymen. “Yemezler abisi. Ben ev falan istiyorum.”

Alperen yuh dercesine ona baktı. “Bu açgözlülük ne bira-der? Gören de milyon euro değil de on Türk lirası alıyorsun sanır. Git kendin al evini yavşak.”

“Kırıcısın abi.”

“Aslan gibisin hiçbir şey olmaz sana.”

Atlas’ın onlara doğru yaklaştığını görünce sessizleştiler. Atlas, Barış Alper’e bir şey söyleyecekken Utku Deniz olarak yanlarından ayrıldı. Alperen ve Eymen de onun yüzüne bakmadan ilerlemeye başladıklarında Atlas bir süre arkalarından baktı.

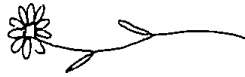
Pişmanlık en mutlu anlarında bile yüzünü düşürebilecek kadar insanın içini kemiren bir duyguydu. Şu ana kadar yaptığı pek çok şeyden pişman değildi Atlas ancak Lara’yı bu denli üzerek kaybetmek pişman olduğu konuların başını çekiyordu. Ona en başından beri bir dost gibi davranmadığını sözlerinin yüzüne tokat gibi çarpmasından sonra fark etmişti. Artık her şey için geç olduğunun da farkındaydı.

Babaannesinin vefatının ardından Lara’nın yanına gitmeyi düşünse de alacağı tepkileri düşünerek bundan vazgeçmişti. Kendi babaannesi gibi sevdiği kadını kaybetmek onu da üz-müştü. Cenazesine bile gidemediğinde uzun zamandır ilk kez böylesine üzölmüştü.

Sultanım dediğı kadın ona küs gitmişti. Lara’yla yaşadıkları olayı öğrendiğini biliyordu.

Son zamanlarda Beril’le ilişkileri de çalkantıdaydı. Hiç olmadığı kadar yalnız hissettiğı bir dönemdi. Sevgilisiyle arası açılıyordu, en yakın arkadaşları yüzüne bile bakmıyorlardı. Bunların hepsini kendi seçmiş olsa da pişmanlığı her geçen gün daha da artıyordu.

Bazen seçimlerimiz bizi ömür boyu sürecek bir pişmanlığa mahkûm edebiliyordu.

Alperen her zaman olduğu gibi iddialıydı. Kendine güveni iyice yerine gelmişti. Son zamanlarda performansını biraz daha toparlamıştı ve maçın son on dakikası da olsa oyuna alınıyordu. Bu bile onun için umut demekti.

Utku Deniz’le ekstra antrenmanlar yapıyor, milli takıma çağrılmak için elinden gelenin fazlasını yapmaya çalışıyordu. Bu gece milli takıma çağrılanlar açıklanacaktı.

Utku Deniz’de de durumlar farklı değildi. Lisansı olmadığından dolayı bir önceki milli takımı kaçırmıştı. Şimdi derbi ve sonrasındaki maçlarda gösterdiği performansıyla milli takıma çağrılmayı heyecanla bekliyordu.

Penaltı vuruşları için herkes yerini aldı.

“Hile yapma.” diye bağırdı geriden Eymen. “Bak beş vakit namaz kılıyorsun, ben bir şey demiyorum abi.”

Alperen ters ters ona baktı. “Ne zaman hile yaptım lan ben daha önce?” Bakışları Utku’ya döndü. “Seyret Utku’m. Ayrıca penaltıları da iyi at. Sosyal medyaya atarım.”

“Telif atarım.”

“Öyle mi olduk şimdi? Lara’ya gelince bedava...”

“Kıyamam.” dedi Eymen. “Sen kendini Lara kankamla bir mi tutuyorsun abi?”

“Harbiden Alpingo...”

Alperen elini kalbinin üzerine koydu. “Ben de Lara bacımdan alırım her şeyi. Kıyamaz o abisine.”

“Bana bak.” dedi Utku Deniz. “Abi diyerek kızın vicdanına oynayıp durma. Seni sevdiği için hayır da diyemiyor.”

Gülerek, “Abisinin kardeşi işte.” dedi Alperen. “Merhametli...”

Atışmalarının ardından penaltı vuruşlarına başladılar.

Kaybeden Alperen oldu ancak fikri ortaya atan kendi değilmiş gibi yenilgiyi kabul etmeyerek tesislerden ayrıldı.

Milli takım kadrosu açıklanmıştı.

Gelen bildirimle adımlarımı hızlandırıp içeri girdim. Deniz görüş açıma girdiğinde telefonuna baktığını gördüm. Ben de

tam o sırada bildirime tıklamıştım. Bir yandan ona doğru yürüyor, bir yandan açılan sayfaya bakıyordum ki olduğum yerde kaldım.

Utku Deniz milli takıma çağrılmıştı.

Başımı kaldırdığım an Deniz de başını kaldırarak gözlerime baktı. Dolan gözlerine karşı kocaman gülümserken koşarak boynuna atladım. “Başardın. Biliyordum! Biliyordum işte! Biliyordum!”

Kollarını etrafıma sıkıca sararken yüzünü boynuma gömdü. “Başardım.”

“Milli takım Deniz’ini izlemek için sabırsızlanıyorum!”

Geri çekildim. Gülen gözlerimizin aksine ileride başı eğik oturan adamı gördüm.

Alperen.

Telefondan hızlıca kontrol ettim. Alperen çağrılmamıştı. Deniz de bunu yeni fark etti. Gülüşü anında silinirken Alperen’in yanına ilerledi. “Kardeşim...”

Alperen başını kaldırdı. Gülümseme de içten bir gülümseme değildi. “Olmayacağını bile bile istemektir benimki Boşnak böreğim.”

“Alperen...” diyerek yanına oturdum. “Olmayacak diye bir şey yok. Sen elinden geleni yapıyorsun. Bazen olmaz ama bu seni başarısız yapmaz.”

“Bir sonraki milli takımda birlikte olacağız Alpingo’m.” dedi Deniz onun önünde dizlerinin üzerine çökerken. “Galatasaray’da olduğu gibi Türkiye’miz için de beraber savaşacağız.”

Alperen başını sallamakla yetindi. Üzgündü, üzerine gitmedik. Onun keyfini yerine getirecek tek kişi de gelmişti nihayet. Onları baş başa bırakarak arka tarafa geçtik. Akşam saatleri olduğu için tesislerde tek tük insan vardı.

“Sen nasıl hissediyorsun?” diyen Deniz’in omzuna başımı yasladım.

“İyi gibi...”

“Güneş...”

“Biliyorum, bazen korkuyorsun. Bir anda normal rutinlerime döndüğüm için endişelerin var ama böyle olmalıyım Deniz. Babaannem sanki öleceğini hissetmiş gibi konuşuyordu son günlerinde. Ve her konuşmasında bana güçlü kalmamı, önüme bakmamı söylüyordu. Sanki bunu yapmazsam onu üzecek gibi hissediyorum. Bütün çabam bu yüzden. Onu hayal kırıklığına uğratmamak için. Onun için güçlü kalmamı isteyeceğini biliyorum ve buna tutunmaya çalışıyorum. Bazı zamanlar hâlâ telefonum çaldığında irkiliyorum. O gece ilk kez aramalarımı yanıtlamadım ve hayatımdaki en değerli insanı kaybettim. Bunun pişmanlığına kapılmamak çok zor ama çabalıyorum.”

Omzuna yasladığım başımın üzerine başını yasladığını hissettim. “Hatice Sultan... Sen yanımızda yokken birkaç kere benimle konuşmuştu.” Başımı kaldırmaya çalıştım ama izin vermedi. “Dur, öyle hemen meraklanıp kaldırma başını. Kalsın orada.”

“Peki, kalsın madem.”

“Her konuşmasında bana güvendiğini söylemeyi eksik etmedi. Sana olan bakışlarımı gördüğünü, o gün gözünü yumsa gözünün arkada kalmayacağını söyledi. Bunun benim için nasıl bir anlam ifade ettiğini kelimelerle anlatamam Güneş.”

Dolan gözlerimi kırıştırdım. Onu çok özlemiştim. “Seni seviyordu ve sana güveniyordu.”

“Bunu bana her defasında söylemekten çekinmedi. Onunla tanıştığımızda gözlerinde gördüğüm korku son konuşmamızda yoktu. Sen varsın, dedi Güneş. Kızım ben olmasam da yalnız kalmayacak çünkü artık elini tutan biri var, dedi. Elini bırakmayacağıma o da emindi. Elini asla bırakmam.”

Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. “Bırakma. Hiç. Tamam mı?”

“Söz.”

Yüzümü buruşturdum. “Söz vermesek... Genelde tutulmadığından hiç hoşlanmıyorum.”

“O halde söz vermiyorum.” derken netti. “Sana kâğıthelva almayı bırakana dek elini bırakmayacağım ve bu hayatta unutmaman gereken bir şey varsa o da benim sana kâğıthelva almayı bırakmayacak olmamdır.”

Çantasından çıkardığı kâğıthelvayı bana doğru uzattı.

Ben de seni seviyorum Utku Deniz.

Elimi kolyemin üzerine yasladım. Koptuktan sonra geçirdiğim krizin ardından gözlerimi araladığımda tamir edilerek boynuma yeniden takılmış vaziyette bulmuştum.

Güneş simgesinin tam ortasında Deniz’i temsil eden mavilik...

Lara Güneş Yazgan’ın hayatı.

Milli takım kampı ve maçı Ankara’daydı. Buraya en son voleybol ekibiyle gelmiştim. Hâlâ işsiz olduğumdan dolayı Deniz benim de yanında gelmemi istemişti. Onunla aynı otel odasında kalıyorduk çünkü Eymen’i adeta şıtlamıştı.

Eymen demişken... Ankara’da olduğumu öğrenen voleybol ekibindeyken tanıştığım arkadaşım Yasemin beni görmeye geldiğinde Eymen’le iyi anlaşmışlardı. Hem de çok iyi... Hatta öyle ki hâlâ birlikte aşağıda kahve içiyorlardı.

“Kendimi izdivaç programında gibi hissediyorum. Az önce olanları gördün değil mi? Eymen o kadar beğenmiş görünüyordu ki bir an ilk görüşte evlenme teklifi eder diye korkmadım değil. Siz futbolcular bu konuda hızı seversiniz çünkü.”

“O zaman evlenme teklifi ediyorum.” diyen Deniz’in dediklerini duyunca içtiğim su genzime kaçtı. Art arda öksürmeye başladığımda hem gülüp hem de hafif hafif sırtıma vurdu. “Bu kadar heyecanlanma sevgilim. Ettiğimde heyecanlanırsın.”

“Ne diyorsun ya Deniz? Biz daha çocuğuz.”

“Ne çocuğu Güneş? Çocuk yapacak yaşa gelmişiz.”

“Tövbe tövbe. Sen iyice sapıttın, farkında mısın? Git yarın maçta ne yapacağını falan düşün.”

Cıkladı. “Onu sonra düşünürüm.”

“Uzaklaş benden. Evlenemeyiz maalesef.”

Kaşları çatıldı. “Sebepe?”

“Sebebini az önce söyledim. Çocuğuz daha.”

Çocuk olduğunu kanıtlarcasına omuz silkti. “Öyle bir şey yok. Kazık kadar adam oldum. Yaşıtlarımın boyu kadar çocuğu var.”

Gözlerimi devirdim. “Daha ne kadar abartacaksın acaba?”

“Sen kabul etmemeye devam et ve daha ne kadar abartacağımı gör.”

Uzanıp yanağını sıktım. “Alışırın aslan parçası.”

Yanağını uzattığım elime fırsattan istifade yanağını yaslayarak gözlerini kapadı. “Alışmak yerine evlensek?”

“Tamam ya bakarız.”

“Bakar mıyız?”

Uzanıp diğer yanağını öptüm. “Şansını zorlama Utku Deniz Has.”

“Lara Güneş Has sence de çok daha iyi olmaz mıydı?”

Dudaklarından ilk kez adımı ve soyadını birlikte duymamla far görmüş tavşana döndüm. Başını geriye doğru atarak kahkaha attı.

“Hileci!”

“Bayıldığını itiraf et.”

Etmedim.

Yüzünü yakınlaştırıp dudaklarını dudaklarıma sürttü. “İtiraf...”

Etmedim.

Küçük bir öpücük kondurup geri çekildi. Ona bir kez daha uzansam da başını geriye çekti. “Bekliyorum.”

Gözlerimi kapadım. “Neyi?”

“İtirafını.”

Yüzümü buruşturdum. “Hem hilekârsın hem de hain. Oyun böyle oynanmaz!”

Hâlâ uzak durmaya devam etmesiyle, “Bayıldım evet.” diyerek itiraf ettim. “Seninle evlenmeye artık daha yakınım.” diye takıldım ona. “Öpecek misin artık?”

Dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırmasıyla gülümse-dim. “Sadece yakın sayılmazsın.” diye mırıldandı. “Benimle evleneceksin Güneş. Hem de büyük bir istekle... Bekle ve gör sevgilim.”

Ne yazık ki inadım buraya kadardı çünkü haklıydı. Biriyle evleneceksem bu Deniz olacaktı ve o günlerin çok uzakta olduğunu düşünmüyordum. Artık biricik ailem oydu ve ayrı ayrı yaşamak bu günlerde daha zor geliyordu.

“Hadi, sahaya geç de seni biraz çekeyim. Mesleğimi özle-dim galiba...”

Başını sallayıp ilerledi. “Shop yapmayacaksın değil mi?”

Güldüm. “İhtiyacın yok gibi duruyor buradan bakılınca.”

“Sen de gel.” dedi elini uzatıp. “Yakından çekersin.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Sahaları krallığın yapmış olabilir misin?”

O sırada arkadan Eymen’in bağırış sesi duyuldu. “Röportaj yapıyorsanız Utku ne diyorsa yarısı gibi düşün Lara. Abartma-yı seviyor.”

“Hadi oradan.” diye bağırdı Deniz de. “Gerçekleri konuşu-yorum.”

Sahanın ortasında ilerledik. Saat geç olduğu için etrafta kimse yoktu. Deniz kendi başına çalışmaya başlarken sanki paylaşabilecekmişim gibi onu çekmeye başladım. Gerçi onu çekmem için bir yerde paylaşmama gerek yoktu. Açıp açıp onunla fotoğraf ve videolarımıza bakıyordum.

Bir nevi terapiydi. Deniz terapisi. Kötü anlarda bile iyi hissettiriyordu.

“Sahaya çıktığımda binlerce kişiye oynuyorum. Şu an yalnızca sen varsın, sen izliyorsun ve bunun verdiği heyecanı hiçbir maçta hissetmiyorum.”

Bakışlarımı kaçırdığımda Deniz gülümsedi. “Kamplar, maçlar ve antrenmanlar bir yana Deniz.” derken buldum kendimi. “En gerçek şey bu.” İkimizden bahsediyordum. “En heyecan verici şey bu.”

Tam o an telefonum çalmaya başladı. “Alperen.” dedim ekranı Deniz’e göstererek. “Gelemedi ya, üzülüyor.” Ekledim: “Kumam.”

Deniz, “Bizimle gel, dedim ben ona.” derken aramayı yanıtladım.

“Kardeşim.” diyen sesini duydum Alperen’in. Özellikle ba-baannemin vefatından sonra aramızdaki bağ daha da güçlenmişti. Bu süreçte bana desteğini ölsem unutmazdım. Hiç sahip olmadığım abim gibiydi ve bu hissi çok sevmiştim. “N’aber abisi?”

“İyiyiz, ne olsun? Deniz Bey’e antrenman yaptırmaya çalışıyorum, kaytarıyor.”

Deniz şok içinde baktığında bakışlarımı kaçırdım. Yanıma gelip Alperen’in de “Hep yaptığı şey keratanın.” dediğini duymasıyla yuh çekti.

“Pes artık.”

“Yok kardeşim FIFA.”

“Ne istiyorsun Alpingo? Sevgilimle dedikodumu yapmak için mi aradın?”

“Araya girmezsen kardeşimin nasıl olup ne yaptığını sormak için aradım Boşnak böreğim.” dedi keyifle.

“Pardon.” diyerek geri çekildi Deniz. Abi-kardeş dinamiğimiz onu da mutlu ediyordu. “Konuş kardeşinle. Ben antrenmana devam.”

“Küstün mü lan?”

“Ne küseceğim kardeşim, ben sen miyim?”

Güldüm. “Antrenmana başladı şimdi.”

“İyi iyi.” dedi Alperen. “Bir yaramazlık yok değil mi?”

“Yok.” dedim uzata uzata. “Her zamanki kamplar. Son maçlar kötü olunca buna daha fazla ağırlık vermişler yalnızca. Sen nasılsın? Kendini üzmüyorsun değil mi?”

Derin bir iç çekti. “İnanır mısın? Kendimi üzmeye vaktim kalmıyor. Dilara hep yanımda...”

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. “Bizim Dilara? Yanından hiç ayrılmıyor, öyle mi?”

“Dilara’yla oluyor gibiyiz. Çok az kaldı. Sevdiğimi kollarıma almama, kokusunu içime çekmeme çok az kaldı.”

“Bugün duyduğum en iyi şey!” dedim heyecanla. Anlık reflekse parmak ucumda kalkıp indirimde Deniz’in bana bakarak gülümsediğini gördüm. “Sonunda oluyor Alperen. Çok sevdin, çok üzüldün, her şeye rağmen vazgeçmedin ve sonucunda kazanıyorsun.”

“Bir maç vardı.” dedi. “O zamanlar daha iyi oynardım.” Güldü. “En azından ayaksız demezlerdi... 3-2 önde olduğumuz bir maçtı. Oyuna sonradan değil direkt ilk on bir olarak başlamıştım. Çok önemli maçtı ve şansına kötü oynuyordum. Yine de taraftarımızın desteği sağ olsun, azalmıyordu. Kendime telkin edip duruyordum. Maçın son dakikasına girmiştik. Skor hâlâ 3-2 ama rakip takım öyle ataklar yapıyor ki golü ha yedik ha yiyeceğiz. Son saniyelerde yüzde yüz gol olacak bir vuruş attılar.”

Sustuğunda heyecanla konuştum. “Biliyorum o maçı ama birebir senden dinlemek daha heyecanlıymış. Ee?”

“İçimden dedim ki ulan Alpingo. Ya tarih olacaksın ya da tarih yazacaksın. Kaybedeceğin hiçbir şey yok. O an öyle bir depar attım ki bir saniye geç kalsam top çizgiyi geçiyordu. Gol olmadan topu kurtardım. Golü mü kurtardım kendimi mi bilmiyorum ama her şey o günden sonra daha farklı oldu. Günden güne düşsem de taraftar hep inandı. Çünkü biliyordu herkes, vazgeçmemiştim.”

“Vazgeçmek Alperen Kalgan’ın lügatinde yok.”

“Yok.” dedi. “Röveşata çekerek son anda topu çizgiden çıkarışım hâlâ konuşulur. Artık bok gibi olan performansına rağmen konuşulur. Hani derler ya vazgeçtiğinde yenilirsin diye. Dilara’ya yenilmek bu dünyada pişman olmayacağım şeylerden olsa dahi vazgeçmedim çünkü sonunda ona kavuşmak var.”

“Dilara zaten bence en başından beri seni sevmiyor değildi ki Alperen. Bir şey vardı onu durduran, hislerinin önüne geçen. Benimle konuşmadı o yüzden bilmiyorum ama bak sana kendini açmaya başladı artık. Eminim bundan da bahsedecektir. Her şeye rağmen o da hislerini seçti. Önemli olan bu.”

“Harbi inanasım gelmiyor ama Lara bacım. Hâlâ bir şey dediğimde ters bir cevap bekliyorum ama o kadar ılımlı cevaplar geliyor ki dakikalarca yüzüne bakakalıyorum. Suratımda yükleniyor işareti donup kalıyor. Sonra cevap vermiyorum diye Dilara’m sinirleniyor ama olsun. Sinirine de nazına da razıyım onun.” Birkaç tıkırtı geldi kulağıma. “Dilara da selam söylüyor Lara. Şimdi maç izleyeceğiz. Ben oynayayım, sen canlı izle dedim ama yok. Yabancı birkaç lavuğu izlemekte ısrarcı.”

“Yabancı birkaç lavuk dediğin umarım Haaland falan değildir.”

Ofladı. “O kim Lara? Sen de Dilara gibi başlama kardeşim. Ben diyorum canlı oynayayım, bak koskoca Alperen Kalgan... O gidiyor televizyonda sarışın bir elemana bakıyor. Ne yapalım sarışın mı olalım şimdi? Saçları mı uzatalım ne yapalım, söyle?”

“Alperen sus artık.” diyen Dilara’yı duydum.

“Tamam Dilara’m.”

Güldüm. “Size iyi seyirler diliyorum o zaman. Buraya gelecek misin?”

“Dilara ailesinin yanına gidecekmiş. Onsuz orada ne yapacağım? Çalıştıktan sonra gelirim herhalde. Milli takıma

çağırılmadık, bari çalışalım değil mi? Biz hayatı yaşayanlardan olamadık, hayatla mücadele etmekle meşgulüz.”

Her zamanki gibi, özlü sözler ve Alperen Kalkan ikilisi ayıramıyordu.

“Kapatıyorum o halde. Size iyi seyirler. Ben de buradaki koca bebekle uğraşayım.”

“Sana da kolay gelsin Lara bacım. Bir şey olursa ilk beni arıyorsun, vallahi gücenirim. Dövülecek biri varsa da mutlaka ara. Abin burada.”

“Teşekkür ederim.” dedim tebessüm ederek.

“Rica ederim kardeşim.”

Telefonu kapattık. Deniz ileride sırtüstü uzanmış, bacaklarını kendine çekmiş bir şekilde çimlerin üzerinde uzanıyordu. “Yine kaytarıyorsun gördüğüm kadarıyla.”

“Güneş perisi gelse de beni kaldırsa diye bekliyorum.” dedi gözlerini açmadan. Tek gözünü araladı. “Aa! Gelmiş bile.”

Yanına çömelerek elimi yumuşak tutamlarının arasına götürdüm. “Alperen çok mutlu. Dilara’yla araları daha da iyi olmaya başladı. Hatta biz buraya geldiğimizden beri beraberlermiş. Birazdan da sarışın bir elemanı izleyecekler beraber.”

Kim olduğunu sormadı bile. “Bu çocuğun bizim dışımızdaki tüm futbolculara eleman ve lavuk demesi...”

“Allah’tan Messi’ye öyle demiyor.”

“Senin yüzünden.”

“Nasıl benim yüzümden?”

“Sen kızarsın korkusuyla diyemiyor. Yoksa derdi.”

“Alperen benden mi korkacak Deniz?”

“Ben de korkuyorum.” demesiyle başımı geriye atarak güldüm. “Ciddiyim.”

“Delirdiniz.”

“Deliyim. Sana. Doğrudur.”

“Utku Deniz Has! Bu şovları yapacağınız bir maçınız var yarın. Hemen kalkıyorsunuz ve duş alıp dinlenmeye geçiyorsunuz.

Buradan doktora gitmemizi istemiyorsan da bu sözlerine biraz ara ver. Kalbim bu kadar heyecanı gerçekten kaldırmıyor.”

“Utku Deniz Has atağı geçirsen pek de fena olmazdı.”

“Şımarıldığını düşünüyorum.” diyerek ayağa kalktım ve elimi ona doğru uzattım. “Kalk gidiyoruz.”

Elimi sıkıca tuttu. Ağırlığını bana vermeden ayağa kalkıp elimi bırakmadan ilerlemeye başladı. “Nasıl bu kampa tiki tüm adamlardan daha şanslı oldum bilmiyorum ama şükrediyorum.”

“Eh, verilen emekler...”

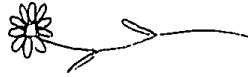
“Ondan bahsetmiyorum.” derken göz ucuyla bana baktı. “Hem milli takım kampındayım hem de sevgilim yanımda.”

“Kimse götle don gibi gezmiyor bizim gibi.”

“Ben halimden gayet memnunum.”

“Ben değilim mi dedim ya?” Reglim başladığı için sürekli inatlaşmak istiyordum. Üstelik karın ağrım kendini belli ediyordu. Ona bunu söylemedim ama o halimden anlamıştı.

“Sıcak su torbası almaya giderim.”

UTKU DENİZ HAS milli takım kadrosunda!

Sezonun en inişli çıkışlı oyuncularından olan Utku, milli takım kadrosuna ilk kez çağrılan isimlerden oldu. Son zamanlarda yükselen performansı ile medyaya damga vuran Has’tan milli takımda da beklentiler yüksek.

Sporun Nabızı hesabının gönderisini gözlerimi devirerek geçtim. Benim yerimi doldurmak onlar için elbette zor olmamıştı. Üstelik iş bulmamam için ellerinden geleni yaptıklarını bile duymuştum. Bu haberi bana uçuran angut Buğra’ydı.

İş konusunda birkaç yerle görüşüyordum ancak beklediğim başka bir şey vardı. Yarkın’ın ailesi epey varlıklıydı. Yeni bir spor şirketi kurmak ve bizimle çalışmak istediğini duyunca Dilara’yla bir süre beklemeye karar verdik. Sıfırdan bir işe

girmek zordu ama üçümüz de tecrübeliydik ve alanımızda iyi olduğumuzu düşünüyordum.

Kısa sürede sıfırı iyi bir noktaya çıkarabilirdik. Elbette bunlar ihtimallerdi. Deniz de bu fikre çok sıcak bakıyordu. Başlarda Yarkın'ı hiç sevmese de artık kanı ısınmıştı. Benim hakkımı savunduğu için yakın arkadaş olma yolundalardı.

Şirketin kuruluş aşamasının kısa sürede tamamlanacağını söylemişti Yarkın. Henüz belli olmasa da yeni işim hazır sayılırdı. En büyük destekçim her zaman olduğu gibi Deniz'di. İlk kez bir işimi babaannemle kutlayamayacak olsam da papatyalarımızı alarak mezarına gidip müjdeli haberlerimizi onunla paylaşmaya devam edecektik.

Deniz hep olduğu gibi mezar taşındaki papatyaların da solmalarına izin vermeden yenilerini getiriyordu. Paha biçilemez bir duyguydu. Babaannem haklıydı. Gözünün arkada kalma- yacağı konusunda haklıydı. Mutluydum. Beni bir yerlerden izlediğini ve mutluluğumla mutlu olduğunu biliyordum. Bunu düşünerek devam etmek çok daha kolaydı.

Maç öncesi otelin lobisinde oturmuş takımın toplantısının bitmesini bekliyordum. Buradan stadyuma onlarla aynı anda geçecektim. Lobideki televizyon ekranında haber kanalı açıktı ancak odağım telefonumdaydı. Etrafta bir anda gürültü yükselirken aynı anda bütün sesler kesildi ve haber kanalının sesi tüm lobiyi doldurdu.

Herkesin bakışları aynı anda ekrana döndüğünde kırmızı şeritli bir yazı geçti. Etrafımdaki insan trafiği artarken arkadan kırılma sesleri yükseldi.

Ekranda bir kaza görüntüsü vardı. Hemen yanındaysa Alperen'in fotoğrafı.

SON DAKİKA!

Alperen Kalgan trafik kazasında hayatını kaybetti.

Galatasaraylı futbolcu Ankara yolunda gerçekleşen kaza sonrasında olay yerinde hayata gözlerini yumdu.

Aynı dakikalar, toplantı odası

Her zaman bir gürültü, bir karmaşanın hâkim olduğu toplantı odası bu kez sessizdi. Herkes anlaşıp gibi odadan çıt çıkmıyordu. Bunun maç öncesi ciddiyeti olduğunu düşünsele de garip bir his aralarında dolaşıyordu.

Hoca toplantı odasına girdiğinde yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Birkaç futbolcu bunu fark ederek ona odaklandı. Utku Deniz de bir problem olduğunu fark etmişti.

“Çocuklar.” derken sesinde alışık olmadıkları bir tını vardı. “Maç iptal.”

Maç çok büyük bir problem olmadıkça iptal olmazdı.

O an her biri ciddiyeti anladı.

Hocanın bakışları yalnızca Utku Deniz’e döndü.

Utku Deniz ve Eymen buna anlam veremezken yüzlerindeki ciddiyetle gelecek olan haberi beklediler.

Alperen’in ismi döküldü hocanın dudaklarından. O an birden fazla kişinin telefonu aynı anda çalmaya başlarken herkes hocaya odaklanmış, sözünün devamını getirmesini bekliyordu. “Az önce bir haber aldık. Ankara yolunda yaşanan bir trafik kazasından. Aracın sürücüsü Alperen Kalgan’mış.” Başını eğdi. “Alperen’i kaybettik.”

Alperen’i kaybettik.

Utku Deniz duyduklarına inanamayarak ayağa kalkarken bir an için cevap veremedi. “Alperen? Bizim Alperen?” Gözleri saniyeler içinde kıpkırmızı oldu. “Alpingo?”

“Size sürpriz yapmak için yola çıkmış sabah.” dedi ekipten biri. “Aracı kontrolden çıkarak şarampole yuvarlanmış. Ekipler olay yerine hızlıca intikal etseler de... Vardıklarında Alperen’i çoktan kaybetmişiz. Başımız sağ olsun.”

Bir sonraki milli takımda birlikte olacağız Alpingo’m.

Alperen o çok istediği milli takıma çağrılmadan, ona gittiği yolda vefat etmişti.

Dilara'yla oluyor gibiyiz. Çok az kaldı. Sevdiğimi kollarıma almama, kokusunu içime çekmeme çok az kaldı.

Alperen sevdiği kadına kavuşmadan, sarılıp kokusunu bir kez içine çekmeden vefat etmişti.

Alperen Kalkan bu hayatta çok istediği pek çok şeyi yaşamadan gözlerini yummuştu.

Dilara hislerinin farkına varsa da söylemek istemesine rağmen gururuna yenik düşerek söylemediği şeyleri artık hiç söyleyemeyecekti. Alperen ve Dilara'nın hikâyesi başlamadan yarım kalan hikâyelerin arasına eklenmişti.

Gurur her konuda iyi değildi. Hayat buydu. Beş saniye sonramız bile garanti değildi. Geç kalmak için çok kısıydı.

Dilara, onu kendinden çok seven Alperen'e geç kalmıştı.

Bir gün çok sevdiğimiz biriyle son kez olduğunu bilmeden konuşacak, sarılacak ve gülüşecektik. Her anın kıymetini bilmeliydik, çok geç olmadan...

Eymen'in haykırışı toplantı odasını doldurdu. Ağlama sesleri ardı ardına yükselirken yas hâkimiyeti eline aldı. Utku Deniz öylece duruyordu. Söylenen kelimeleri algılasa da inanmakta güçlük çektiği belliydi. Daha birkaç saat öncesinde konuştuğu kardeşinin, canının, kanının öldüğüne nasıl inanabilirdi? Üstelik daha birlikte milli takım formasını giyip maça bile çıkamamışlardı.

"Deniz." dediğini duydu Lara Güneş'in. Bakışları ilk kez baktığı noktadan koparak sevdiği kadına döndü.

"Güneş." dedi kısık sesiyle. "Öldü diyorlar." derken titredi. "Alperen'e, benim kardeşime öldü diyorlar. O... Savaşır. Bırakmaz ki."

"Çok üzgünüm." dedi Lara Güneş. Sesi boğuk çıkıyordu. Yakın zamanda çok sevdiği birini kaybetmişken şimdi abi dediği insanı da kaybetmişti. Utku Deniz'i en iyi anlayacak kişi oydu.

"Yalandır." dedi Utku Deniz net bir şekilde. "Yalandır Güneş. Yine habercilerin uydurmasıdır."

Sessiz kaldı.

“Daha Dilara’sına bile kavuşamamıştı ki...”

Artık kavuşması mahşere kalmıştı.

Lara Güneş kollarını ona sardığında hıçkırıklara boğulurken Utku Deniz’in kızarık gözlerinden birkaç damla döküldü. “Gitti mi yani?” diye sordu. “Her gol sonrası kime koşacağım? Kim gelip sırtıma atlayacak?”

Tam o anda ikisinin de gözlerinin önünden bir film şeridi geçti. Alperen’in abilik yaptığı, tavırlarıyla en mutsuz anlarında bile güldürdüğü anlar... Kendi karakterini yansıtan özlü sözleri...

Artık yoktu. Yokluğunu kabullenmek zordu. Kabullenmek çok zor olacaktı.

Odaya birkaç kişi girdi. Deniz ve Güneş birbirinden ayrılırken herkesin bakışları masaya bırakılan siyah çantaya kaydı. “Kaza yerinden geliyorum.” dedi. “Bu çanta arabadan uçmuş.”

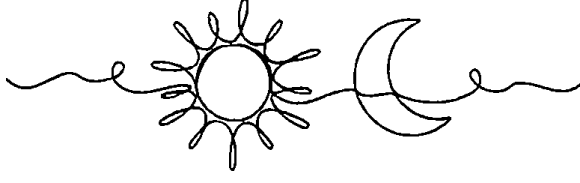
Deniz herkesi aşırıp çantaya uzandı. Kendine doğru çektiği çantanın her yanı toza toprağa bulanmıştı. İçinden beyaz bir milli takım forması çıktı.

“O formayı bize getiriyordu.” dedi Eymen perişan bir halde. “Gidip kendim aldım demişti. Sizinle gurur duyuyorum, gelip ilk milli maçınızda kendim size imzalatacağım demişti.”

Çantanın dibinde bir not vardı.

Alperen’in el yazısıyla yazılmış bir nottu bu. “*Bir gün ben de bu formayı giyeceğim.*”

FİNAL

*H*er ölüm zamansızdı ama bazıları daha zamansızdır.
Bir ay içerisinde sevdiğim iki insanı kaybetmiştim.

Mahvolmuş haldeydik. Bünyem iki büyük acıyı üst üste kaldıramayınca yine kriz geçirmiştım. Hastaneden çıkalı yalnızca birkaç saat olmuştu.

Deniz benim aksine daha dayanıklıydı. Daha mantıklı hareket edebiliyordu. Hem acısını yaşıyor hem de yanımda olmaya devam ediyordu. İkinci bir kaybın bedenimi yoracağını biliyormuş gibi dibimden ayrılmamıştı. Çok üzgündü. O kadar üzgündü ki onu tanıdığımından beri ilk kez böyle görüyordum. Bana belli etmemeye çalışsa da artık onu her hareketinden ne düşündüğünü bilecek kadar iyi tanıyordum. Birbirimize iyi gelen tek şey yine birbirimizdik. Bir an bile ayrı kalmıyorduk bu yüzden.

Dilara ise...

Dilara beklediğimden de kötüydü. Kendini suçluyordu. Geç kaldığını tekrar etmek dışında sadece ağlıyordu. Alperen'i gerçekten sevdiğini hiçbir zaman itiraf etmemişti. Ta ki cenazesi-ne kadar...

Ne kadar acıydı. Sevdğin insana sevdiğini onun cenazesinde söylemek... Kahrediciydi.

Dilara, Alperen'e gerçekten geç kalmıştı ve bu pişmanlıkla düzeltilebilecek bir şey değildi.

Yanımdaki adama döndüm. "Seni seviyorum." Bakışları üzerime döndüğü an ne düşündüğümü anladı. "Çok."

"Ben de seni seviyorum." Omzuma attığı koluyla beni kendine çekerek saçımın üzerini öptü. "Çok."

"Bir şeylere geç kalmaktan daha fazla korkmaya başladım." Boğazım düğümlendi. "Ben hâlâ inanamıyorum. İnanmakta bu kadar güçlük çekmek normal mi Deniz?"

Derin bir nefes aldı. Son zamanlarda bunu sık sık yapıyordu. "Umarım normaldir. Şu kapıdan Boşnak böreğim diyerek girecek gibi geliyor." Bir nefes daha aldı. "En çok ne acıtıyor biliyor musun?"

"Ne?" diye sordum.

"Ankara'ya gitmeden vedalaşırken sarıldık. Milli takıma çağrılmayı her şeyden çok istemesine ve çağrılmamasına rağmen gözlerinde hiç üzüntü yoktu. Aksine gururla bakıyordu. Hak ettin dedi. Seninle gurur duyuyorum, dedi. Çok istediği milli takım formasıyla sahalara çıkamadan gitti."

"İnsan çok üzülür de en çok yarım kalmışlıklara ağlar."

"Onun için yarım kaldı ama yarım kalan hayallerini tamamlamaya çalışacağım. Onun için milli takıma daha sıkı tutunacağım. Şampiyonlar ligi hayali kurardık birlikte. Gol sevincimizi kararlaştırmıştık. Yapacağım Güneş. Şampiyonlar ligine de gideceğim, golümü atıp Alpingo'mla olan sevincimi de yapacağım. Kardeşler böyle yapar."

Elini sıkıca tuttum. "Sözleri tuttuğunu o da biliyor."

Ufak bir tebessüm belirdi dudaklarında. “Şov yapma, icraata geç derdi sonra.” Gözlerine baktığımda yine kızardıklarını gördüm. “Onu çok özleyeceğim. Dönüp baktığımda onu yedek kulübesinde göremeyecek olduğum gerçeği içimi ramparça ediyor.”

Hayat devam ediyordu. Yine.

Yarın bir maç vardı. Lige Alperen Kalgan sezonu adı verilmişti. Cenazesi sevenleriyle dolup taşmıştı. Seveni o kadar çoktu ki binlerce litre gözyaşı döküldü ardından. Alperen mükemmel bir adamdı. Herkes o mükemmel adamı anmaya ve unutmamaya söz vermişti.

Kazadan sonraki ilk maç dün oynanmıştı. Fenerbahçe’nin maçıydı. Alperen’in forma numarası olan kırk ikinci dakikada futbolcular tarafından oyun durdurulmuş ve alkışlanmıştı.

Televizyonda Beşiktaş’ın maçı dönüyordu. Kırk ikinci dakikaya girildiğinde yine futbolcular tarafından top dışarı atıldı ve alkışlamaya başladılar. Her takım sahaya Alperen’in fotoğrafının basılı olduğu tişörtle çıkıyordu. Her takım gibi her taraftar da tribünde onu anıyordu.

Deniz’in bakışları ekrana kaydığında başımı omzuna yasladım. Yanaklarından çenesine süzülen gözyaşlarının sıcaklığını alnımda hissettim.

Nereye baksak Alperen’i görüyorduk. Sosyal medya taraftarların yazdıklarıyla çalkalanıyordu. Yapılan duygusal editlerden bahsetmiyordum bile. İçimizi daha derinden deşmek için yemin etmiş gibilerdi.

Bir kesim her zamanki gibi fırsat kolluyordu. Birkaç idmana katılmadığı için Deniz hedef alınmıştı. Psikolojik olarak çöktüğünü, performansını yine kaybedeceğini konuşanlar çoktu. “Bazı insanlara futbolcuların da bir insan olduğunu hatırlatmak gerekiyor. Konuşulacak konu formunun nasıl olacağı değil, dostunu kaybetmenin acısını nasıl atlatacağı olmalı.” dedim.

“Anlatsan anlamazlar.”

“Yarınki maç.” diye başladım cümleme. “Seni nasıl etkileyecek?”

“O sahaya Alperen için çıkacağım.” dedi. “Bu yüzden korkun olmasın. Kardeşim için sonuna kadar savaşıacağım-dan kimsenin şüphesi olmasın. Mental düşüşüm bir kez oldu, tekrarının yaşanmasına izin vermem.”

“Yine de kendini zorlamayı istemiyorum Deniz. Bu süreçte sosyal medyaya da gözümüzü kulağımızı kapatacağız. Hatta sadece sosyal medyada değil sahanın içinde de böyle olacak. Sadece oyundasın diye düşünelim. Yalnızca sen ve oyuncular var.”

“Öyle diyorsan öyle olur.”

Koluna vurdum. “Ben ciddiylim.”

“Ben de ciddiylim.” diyerek göz ucuyla bana baktı. “Hanımın sözü emirdir.”

“Hanımın ne ya?” diye çıktım. “Sen aynı Alperen...”

Durdum. Cümlemin devamını getiremedim. Tek bir isim sözümü bıçak gibi keserken ikimiz de susarak önümüze döndük. Gözlerimiz televizyonda olsa da ikimiz de maçı izlemiyorduk. Düşüncelerimiz spikerin sesini bastıracak kadar yüksek ve derindi.

Kapının çaldığını duyduğumuzda Deniz beni durdurarak ayağa kalktı. Onun evindeydik. İçeriden birkaç dakika ses gelmediğinden merak edip kalktığımda kapıda Atlas’ı görmeyi beklemiyordum.

“Lara’yla konuşmak için buradayım.” dedi bakışları bana döndüğünde.

“Ne için burada olduğunun hiçbir önemi yok. Geldiğin gibi gidiyorsun.”

Deniz netti ama Atlas da ısrarcıydı. “Lara’yla konuşana kadar gitmeyeceğim.”

Deniz bir adım atıp ona uzanacağı sırada kolunu tuttum.

“Bırak ne diyorsa desin. Nasıl olsa her zaman yaptığı gibi konuşup karşısındakinin ne dediğini umursamadan çekip gidecek.” Bakışlarım eski yakın dostuma döndü. “Söyleyeceğin her şeyi bir çırpıda söyle, olur mu? Tekrar karşıma çıkmanı istemiyorum.”

Suratıma dümdüz baktı. “Hatice Sultan’ı kaybettiğimiz için çok üzgünüm.”

“Cenazesine bile gelmediğin Hatice Sultan... Gerçi sen yakın arkadaşının bile cenazesine gelmedin. Bu çok da umurunda olmamıştır, değil mi? Neden buradasın Atlas? Vicdanını rahatlatmak için mi?”

Gözlerini kapatıp açtı. Bir elim hâlâ Deniz’in kolundaydı. Bu ondan güç almamı da sağlıyordu.

“Bir anda hikâyenin kötü adamı ben oldum ama bu doğru değil. Sırf sizin gibi değilim diye beni suçlayamazsın Lara. Sırf sizden farklı davranıyorum diye beni düşmanın ilan edemezsin. Ben de arkadaşımı kaybettim. Benim de acım var ama sanki yokmuş gibi davranıyorsun.”

Kaşlarım çatıldı. Asla yükselmeyen sesim ilk kez yükseldi. “Ne saçmalıyorsun? Tüm bunları sana yapan ben miyim yoksa sen mi? Atlas yoruldu. Biraz dur ve birilerini suçlamak yerine kendi yaptıklarına bak. Arkadaşını kaybettin, evet. Cenazesinde neden yoktun?” Sessiz kaldı. “Cevap bile veremiyorsun çünkü kendini haklı çıkarabileceğin hiçbir sebebin yok. Birini seversin, tamam. Birine âşık olursun, o da tamam. Ama bu onun yüzünden çevrene zarar verebileceğin anlamına gelmez. Ne var biliyor musun? Büyümen gerekiyor.”

“Sen...”

Deniz araya girdi. “Ağzından bir kez daha onu suçlayan bir cümle çıkarsa kolumdaki eli bile beni durdurmasına yetmez.”

Benim için sakın kalıyordu. Kolunu tutsam dahi istese ona saldıracabileceğini biliyordum. “Atlas lütfen büyü. Beş yaşında bir çocuk değilsin. Bir dön etrafına bak. Bize nasıl zarar verdiğine, nasıl üzdüğüne bak. Biz böyle olmasını ister miydik? Ben ister miydim? En yakın dostum dediğim insanla bu hale gelmeyi ister miydim? Alperen’i kaybettik Atlas.” Gerçek yüzümüze bir kez daha çarptı. “Kaybettik. Bunun şakası yok. Biz onu kaybettik, kaybımız var, acımız var ama sen hâlâ ilgiyi üzerine çekme peşindesin. Yapma.”

Cevap vermedi. “Git buradan. Git ve bir daha karşıma çıkma, olur mu? Seni hayatımdan şu andan itibaren tamamen çıkarıyorum. Benim için yoksun ve hiç olmamanı da dilerdim.”

Söylediklerimin kırıcı olduğunu farkındaydım ama artık bunları düşünemiyordum. Birilerinin kalbini kırmamaya çalışarak yaşarken daha fazla kırılmaktan da çok yorulmuştum. Özellikle Atlas’ı düşünecek halim hiç yoktu. Daha birinin kaybını sindiremeden diğerine alışmam gerekiyordu ama bunu yapmak o kadar kolay olmuyordu. Şu haldeyken beni düşünmeyen kimseyi düşünemezdim.

“Üzgünüm.” dedi. “İnanmasanız da böyle olmasını istemezdim.”

“İstemezdin ama oldu.” dedi Deniz. “Vicdanını rahatlatman bittiyse uzaklaş. Bir daha ne benim ne de Güneş’in karşısına çıkmayı aklına bile getirme. Bu konuşma burada biter Atlas.”

Önce bana baktı. Hemen ardından ise Deniz’e. “Eyvallah.”

Arkasını dönüp merdivenlerden inmeye başlamasıyla Deniz kapıyı usulca kapattı. “Utanmadan geliyor bir de yavşak.”

Yanımda genelde argo konuşmazdı. Kızgınlığı inceliğini aştığı anlar dışında tabii. “Her şey bir yana ama cenazelerine bile gelmemiş olmasını geçemiyorum Deniz. Her şeyi yapsın ama bunlar... Düşmanın bile yapmaz ki.”

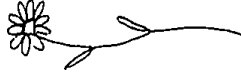
“Düşmanın yapmaz ama dostun yapar. Hiç beklemediğin anda, hiç beklemediğin bir hamleyle.”

Haklıydı. Sustum.

“Gel, sıcak çikolatalarımızı yapayım da şu Uzun Kulak Ailesi’ni izleyelim. Yoksa bu hayatın kaosunu kaldıramayacağım.”

Bizim kaçış noktamız da buydu işte.

Oysa kaçsak da ertesi gün yine yakalanacaktık.

Bir gün şu stadyumu maç anında bu kadar sessiz göreceğimi söyleselerdi, inanmak bir yana dursun güler geçerdim.

Düdüğün sesiyle maç başlarken Galatasaray stadyumuna sessizlik hâkimdi. Tribünlere Alperen için bir pankart asılmıştı. Oyuncular ısınmaya çıktılarında Deniz’in uzun uzun o pankarta baktığını görmüştüm.

Yalnızca birkaç hafta önce yedek kulübesine baktığında gördüğü adamın şimdi yalnızca pankartına bakabiliyordu. “Çocukluk aşkın seni unutmayacak. Kalbimizdesin Alperen Kalgan.” yazan pankartına...

Takımın da taraftarın da morali bozuktu. Alperen’in vefatı herkesi derinden etkilemişti. Utku Deniz bu maça pek istekli çıkmamıştı ama elinden geleni yapacağına dair de söz vermişti. Alpingo olsa beni döve döve çıkarırdı, diye de eklemişti.

Artık cümlelerimiz hep böyle olacaktı değil mi?

O olsaydı böyle yapardı. O olsaydı böyle derdi.

Ben düşüncelerimle boğuşurken dakika yediyi buldu. Deniz sol kanattan hızını artırırken vurduğu sert şut gol oldu. O golü Alperen için attı.

Sevinmek ne kelime, tebessüm bile edemedi. Takım arkadaşları ona doğru koşmadı. Deniz kulübeye doğru koşarak eline bir Galatasaray forması aldı. Formanın arkasını çevirip havaya kaldırarak tribünlere gösterdi.

42 numara. Alperen Kalgan.

Formayı tüm tribünlere göstermesinin ardından indirdi. Birkaç saniye isminin yazılı olduğu yere baktı. Dudaklarını formanın üzerine bastırdı. O sırada taraftarlar tarafından saha kenarına çiçekler atılmaya başlandı.

Formayı ondan alarak kulübeye götüren takım arkadaşı da aynı şekilde formayı öptü. Geride bıraktığı herkes tarafından iyi hatırlanmak bir insanın yükselebileceği en yüksek mertebeydi. Herkese nasip olmayacak bir mertebe.

Maç devam ederken Deniz'in golünden sonra Galatasaray oyuncularının performansı önde olmalarından kaynaklı düştü. Rehavet hırsla düşmandı. Bunu fırsat bilen rakip takım yarım saat dolduğunda golünü atarak skoru eşitledi. Aynı şekilde onlar da golleri için sevinmezken golü atan takım oyuncusu Alperen'in formasını alarak tribünlere doğru kaldırdı. Galatasaray taraftarıysa gol yemelerine rağmen onları alkışladı.

Futbol kaos demektir. Sürekli kavgalar, atışmalar olan bir spor dalıydı ama gerektiğinde birbirine ilk kenetlenen yine futbol taraftarı olurdu.

Dakika kırk ikiyi buldu.

Deniz ayağına ulaşan topu dışarı fırlatarak oyunu durdu.

Taraftar da dâhil herkes alkışlamaya başlarken Deniz alkışlayarak yere çöktü. Kıpırmızı olduğuna emin olduğum gözlerini çimenlere dikerken parmaklarını göz pınarlarına bastırdı. Eymen olduğu yerden onun yanına koşarken aynı Deniz gibi çökerek kolunu sırtına yasladı. Onun da ağladığına emindim.

Maç devam ederken onlar için oynamak daha da zorlaştı.

Atlas bu maçta yedekti. Son zamanlardaki performans düşüklüğüyle yedek kulübesinde kalmıştı. Onu affetmemiştim. Onu affetmek bir yana dursun hayal kırıklığım daha da büyü müştü.

Babaannem vefat ettiğinde her şeye rağmen bir baş sağlı-

ğı dileyebilirdi ama sessiz kalmıştı. Hiç beklemediğim hareketlerinden biriye Alperen'in cenazesine bile gelmemiş olmasıydı. Bunları yüzüne karşı söylediğimde sanki haklıymış gibi konuyu başka yerlere çekmesi de cabasıydı.

Kalbi mi yoktu yoksa vicdanı mı? Böyle bir anda öfke, kin bir kenara bırakılmalıydı. Yanlış mı düşünüyordum, bilmiyordum. Gerçi öfkeli ya da kinli olacak taraf da kendisi değildi. Haksızdı ve haksız olmasına rağmen yine üste çıkma-ya çalışan taraftı. Artık onu görmezden gelmeye başlamıştım. Taraftar cenazeye katılmadığını fark edip onu büyük bir linç yağmuruna tutsa da Atlas'ın taraftarını bile umursamadığını biliyordum. Ne yazık ki çok da yakından şahit olmuştum.

İlk yarı bitiminde soyunma odasına giderek Deniz'in dikkatini dağıtmak istemedim. Boşa düşünce sosyal medyada gezinmeye başladım. Deniz'in Alperen'i kaybettikten sonra çıktığı ilk maç milli takım maçıydı. Kazadan bir süre sonra ertelenen maç oynanmıştı. Oynamak zorunda kalmışlardı da diyebilirdim. Sanırım en zorlandığı maç oydu.

İlk milli takım maçına böyle çıkacağını onun da tahmin etmediğine emindim. Yine de ruh haline göre çok iyi oynamıştı. Maçı kazanmıştık. Bir golü Deniz atarken iki golü Hakan atmıştı. Alperen'in anıldığı ilk maç da o olmuştu. Milli takıma çağrılıp forma heyecanıyla giden Deniz'in ilk maçına bu kadar mutsuz başlayacağını hangimiz tahmin edebilirdik ki?

İkinci yarı takım tarihinin en kötü oyunu olarak sayılabilirdi. Bir süre sonra hoca değişiklik yapsa da oyunun seyri değişmedi. Barış Alper oyunu hızlandırmak adına oyunculara bir şeyler söylerken son olarak Deniz'in yanına gitti. Deniz başını sallarken Barış Alper onu başından öperek yanına geçti.

O andan itibaren takımın modunu biraz daha yükselse de fayda etmedi. Tribünlerden bir ses yükseldi. Onlar kendine

gelirlerken takımı da kendine getirmeye çalışıyorlardı. Bir Galatasaray bestesi yükselirken Barış Alper ayağına gelen topu Eymen'e pasladı. Eymen topu kontrol edemezken rakip takım topun hâkimiyetini aldı.

Eymen başını eğerken özür dilercesine tribünlere karşı ellerini kaldırdı. Tribünlerdense yalnızca alkış sesi yükseldi. Hoca kenardan takımını gazlamaya çalışsa da onun da modu eski maçlara nazaran düşüktü. Bu maç buram buram mağlubiyet kokuyordu. Galatasaray berabere kalsa bile şükretmeliydi. Şampiyonluk yolunda giderken ve rakibiyle arasındaki puan farkı azken alacağı bir puanın dahi önemi büyüktü. Yaşanacak tek bir mağlubiyet, takımın şampiyonluk yolunda ağır bir darbe almasına sebep olurdu.

Nitekim maç beraberlikle sonuçlandı.

Maç sonunda isteksiz olsa da karşısındakileri kıramayarak röportaj yapmayı kabul etti Deniz. Kameramanın hemen arkasında durup ona bakarken göz göze geldik. Destek vermek için gözlerimi kapatıp açtım.

“Gol sevincini...” diyerek başladı sözüne spor spikeri. “Geçtiğimiz günlerde vefat eden Alperen Kalgan’a adadın. Çok yakın olduğunuzu biliyoruz. Bir şeyler söylemek ister misin?”

Ner’ desin, ner’ desin?

Bir işin çıktı kesin

Bekledim, bekledim, yoksun

Deniz bir süre konuşmadı. Art arda yutkunmaya başladığında, “Çok bir şey söylemeyeceğim.” dedi titreyen sesiyle. “Golüm kardeşim içindi.”

Valla’ yoksun

Billa’ yoksun

Öyle olsun, Can

Bir kez daha yutkunurken gözleri doldu. Bakışlarını kaçırdı. “Öyle güzel kalpli bir insan ki binlerce insanın yüreğinde yaşıyor. En büyük destekçilerimden biriydi. Yalnızca bir takım arkadaşı değildi, kardeşimdi.”

Genceciktin

İnceciktin

Can dostumdu, Can

“Hayalleri vardı. Hayallerimiz vardı. Şampiyonluk, şampiyonlar ligi... Artık yok ama hayallerimizi onun için tamamlamaya bir söz verdim. Var olduğum sürece sözümü tutmak için yaşayacağım.”

Arada bi' hafif yel esiyor

Sesine de benziyor

Özlüyor ya insan tabii

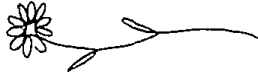
“Bedenen yanımızda olmasa dahi kırk iki numaralı formasıyla Alperen daima bizimle olacak. Şampiyonluk yoluna da yaşanacak başarılarla da onunla yürüyeceğim.”

Ama bu yol ya öyle ya böyle

Yürünecek seninle

Görürsün başardığım vakit

“Birlikte başaracağız. Bu bir yemin. Kardeşim için.” Art arda birkaç kez yutkunurken gözlerindeki yaşları tutmak için savaş veriyordu. “Başımız sağ olsun.”

Aylar sonra

Uzun bir sahil yolundan ilerlerken geride bıraktığımız şehrin kiri ve gürültüsünün yerini deniz kokusu ve hafif dalga sesleri almıştı. Deniz bir elini direksiyona koymuş, diğerini camdan dışarı sarkıtmıştı. Radyoda hafif bir şarkı çalıyordu.

“Böyle kaçmak bize biraz da olsa iyi gelecek.”

“Kaçmak denilmez. Çok da uzaklaşmadık ama biraz nefes alacağız.”

Arabayı, denize bakan küçük bir kayanın yanına çektiğinde sahile indik. Ayakkabılarımızı çıkarıp kumsalda yürümeye başladığımızda soğuk su ayaklarıma değdikçe ürperdim.

“Bu su buz gibi. Umarım hasta olmazsın Deniz. Bu hafta şampiyonluk maçı var! Yemin ederim kaldıramam artık.”

Gülümsedi. “O zaman ikimiz de olalım, yalnız kalmamış olurum.”

“Benim hasta olmam sorun değil ama seninki büyük bir sorun olur. Spor kanallarında konuşulacak konuyu şimdiden biliyorum.”

Umursamazca omuz silkti. Artık onları takmadığı belliydi.

Sahil boyunca ayaklarımız suya değerek el ele yürüdük. Dalgalar hem hırçın hem de huzurluydu. Deniz yere eğilip küçük bir taş alarak suya fırlattı. Taş iki kere sekip battı. Bir tane daha alıp bu kez bana uzattı. “Sıra sende sevgilim, dene bakalım.”

Uzattığı taşı alsam da “Bak uyarıyorum, beceremem.” dedim.

Taşı fırlattığımda suyun dibine tekte gömüldü. Bu beceriksizliğime karşılıklı gülerken koluna vurdum.

O an, bütün acıların arasında aylar sonra ilk kez içten güldüğümüzü fark ettim. Deniz, saçlarımin arasına hafifçe dokundu. Alçak sesle, “Sen olmasaydın... Bu dönemi bu kadar sağlam atlatmam mümkün değildi.” dediğinde bedenlerimiz birbirine döndü.

Aynı hisler içindeydik. “Sen olmasaydın ben de atlatamazdım. Biliyorsun. Zor dönemler de olsa birbirimizi ayakta tuttuk. Sen ya da ben yok. Biz varız.”

Bu dönemde aramızdaki bağın daha da sıkılaştığını hissediyordum.

Dalgaların sesi, güneş ışığı ve birbirlerini tamamlayan

sessiz birleşimleri... İkimize de iyileşmek için hâlâ umut olduğunu hatırlatıyordu.

Avucumu yanağına yasladığımda eğilerek alnını alnıma yasladı. “En kötü dönemde bile yüzümü güldürüyorsun. Gülüşümün sebebi hep sen ol.”

“Sen galiba beni seviyorsun.” derken sesim nazlı nazlı çıktı. “Bayağı bayağı seviyorsun galiba.”

“Bayağı bayağı seviyorum galiba.” dedi alnını alnımdan çekerek. Çeneme koyduğu eliyle başımı kaldırırken gün batımının kızıl ışıkları yüzüne vuruyor, ela gözlerini daha da açığa çıkarıyordu. “Öyle böyle değil.”

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpüşü ayağımıza vuran serin dalgalar gibiydi. Ürpertiyordu ama verdiği his huzur doluydu. Parmak ucumda yükselirken öpüşüne karşılık verdim. Her zaman bana iyi gelecekti. Etrafımızda kimse olmamasını fırsat bilerek öpüşümüzü kısa tutmadım. Bir elini belime yaslayarak bedenlerimizi birbirine yasladı. Yanağını okşayıp birkaç saniye geri çekilsem de huysuz bir homurtu çıkararak dudaklarımızı yeniden birleştirdi. Yanağından kumral tutamlarının içerisine ulaşan elimle saçını çekiştirdiğimde gülümseyerek altdudağımı hafifçe ısırды. Hemen ardından da öpmeye devam etti. Nefesimiz kesilene kadar geri çekilmedi.

Geri çekildiğinde olduğumuz yerden uzaklaşmak yerine kumsala yan yana oturarak gün batımını seyretmeye başladık. Oturduğum yerde hafifçe dönerek Deniz’e baktım. Gün batımı, onun yüzüne altın bir ışık gibi vuruyordu. Acılarımız hâlâ yerindeydi ancak tam o an biraz daha nefes alabiliyor gibi hissettim.

“Belki hiçbiri tamamen geçmeyecek ama bir şekilde yaşamayı öyle ya da böyle öğreniyoruz.”

“Belki de... Doğru insan yanımda olduğu için öğreniyorum.”

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. Sadece dalgaların sesi, batan güneşin ışığı ve hafif rüzgâr... Elim sıkıca tuttu. Gele-

ceğin ne getireceğini bilmesek de ellerimiz birbirine tutunduğu sürece her şeyin üstesinden geleceğimizden emindim.

İlkbahara inat esen rüzgârın sesi sessizliği bir bıçak gibi kesiyordu.

Mezarlıktaydık.

Babaannemin papatyalarını bırakıp onunla dertleşmemin hemen ardından Alperen'in mezarlığına gelmiştik. Onun da çiçekleri ilk günkü gibi taze ve canlı kalıyorlardı hep.

Az önce babaannemle beni yalnız bırakıp bir adım arkamda Deniz beklerken şimdi kardeşiyle onu yalnız bırakıp bir adım gerisinde bekleme sırası bendeydi.

“Şampiyonluk yakın kardeşim.” dedi. “Ben bir meşaleyi de senin için yakacağım.” Dayanamayıp omzuna dokunduğumda omzu titredi ama ağlamadı.

Ayağa kalktığında kolunu omzuma attı. “Üşümüştün.”

Birlikte mezarlıktan çıkıp arabasına yürürken, “İlk defa bir mayısın bu kadar soğuk olduğunu görüyorum.” dedim. “Resmen dondum.” Arabasına geçip oturduğumda ellerimi bacaklarımın altına koydum. “Ayrıca geç kaldım.”

“Bir şey olmaz.” dedi şoför koltuğuna yerleşirken. “Yarkın'ın haberi yok mu?”

“Var da... Ne bileyim. Geriliyorum işe geç gideceğim zamanlarda.”

Geçtiğimiz ay Yarkın şirketi kurmuştu. İlk çalışanı bendim. Ferhat da eski şirketi bırakıp bizimle çalışmaya başlamıştı. Üstelik Yasemin de bizimle çalışmak için İstanbul'a taşınmıştı. Eymen'le sevgili olmuşlardı ve çok tatlı bir ilişkileri vardı.

Dilara ise... O bizimle değildi.

Alperen vefatından iki ay sonra yurtdışına taşınmaya ka-

rar vermişti. Vedalaştığımız anki yüzünü unutamıyordum. Pişmanlık hâlâ yerini korurken perişan haldeydi. Üstelik bizimle de arasına mesafe koymuştu. Bunun hakkında onunla konuşmaya çalışsam da biz de dâhil hiç kimsenin ona iyi gelmediğini söylemişti. Kararına saygı duyuyordum. Yine de dayanamayıp ara sıra arayıp sesini duysam da bu çok uzun sürmüyordu. Bizimle bağıni tamamen koparmasa da eski halimizden eser kalmamıştı. Yeni hayatının nasıl gittiğini kimi zaman ailesinden öğreniyorduk.

Böyle olmasını istemezdim. Böyle olmasını o da istemezdi biliyorum ancak hayat bazen bizi istemediğimiz tercihler yapmak zorunda bırakabiliyordu. O bu yolu tercih etmişti. İstemese dahi ona iyi gelecekse buna her zaman saygı duyardım.

Son konuşmamız aklıma geldiğinde yüzümün düşmesine engel olamadım.

Ona sımsıkı sardığım kollarımı çözerek yüzüne bakmıştım. Düşündüğümde de kötü haldeydi. Gözleri ağlamaktan kaybolacak kadar şişmişti. O kadar çok ağlamıştı ki sesi *çok kısık çıkıyordu*. “Sana su getirmemi ister misin?”

Başını salladı. Ona soğuk bir bardak su götürdüğümde ağlaması ilk kez o an kesildi. Derin nefes almaya başladığında camı da aralayarak biraz hava almasını sağladım.

“Dilara ne desem boş. Yakın zamanda benzer acıyı yaşamış biri olarak hiçbir sözün, hiçbir davranışın fayda etmeyeceğini biliyorum.” Başını koltuğun köşesine yaslayarak karşısındaki duvara bakmaya başladı. “Hiçbir şey iyi gelmeyecek onu da biliyorum. Ama yanında olmak istiyorum. Senin bana destek olduğun, beni yalnız bırakmadığın gibi ben de yanında olmak istiyorum.”

“Ben kimseyi istemiyorum ki.” dedi kısık sesiyle. “Ben yalnızca Alperen’i istiyorum.” Tekrar ağlamaya başlarken karşısındaki koltuğu işaret etti. “O gün... O yola çıkmadan önce şu koltukta oturmuştu. Yine televizyonda izlediğim bir-

kaç futbolcuya söyleniyordu. Favorim sensin desem onu dünyanın en mutlu insanı yapacaktım ama demedim.”

Elini kaldırıp başına vurduğunda engel olmaya çalışsam da buna izin vermedi. “Aptal kafam! Ben koca bir aptalım! Tek cümlemle mutlu olacak adamı bir kez bile mutlu etmedim. Sadece şu aptal, iğrenç gururum yüzünden.”

“Sen onu bilmeden de çok mutlu ettin Dilara. Yalnızca varlığın bile mutlu olmasına yeterdi.”

Başını iki yana salladı. “Ben ona seni seviyorum bile diyemedim. Diyemedim değil demedim. Zamana bıraktım. Al bak zamana. Zaten ne zaman öleceğimizi bilmediğimiz bu hayatta neyi ne kadar zamana bırakırsın ki? Çok acıtıyor Lara. O kadar acıtıyor ki. Yaşayabileceğimiz ama benim yüzümden yaşayamadığımız o anları düşündükçe canım o kadar acıyor ki... Benden bir seni seviyorum bile duyamadan onu kaybetmek o kadar çok acıtıyor ki...”

“Senden bir seni seviyorum duyamadı ama çok mutluydu. Yemin ederim çok mutluydu Dilara. Biz oraya gittikten sonra her günü beraber geçirmiştiniz. Beni aradı, anlattı. Mutluluğu sesinden bile okunurken sonunda Dilara’ma kavuşuyorum demişti.”

“Kavuşuyorum.” dedi. “Kavuştum değil. Kavuşuyorum. Çünkü ben onu sevmeme, ona *âşık* olmama, onunla günlerimi geçirmeme rağmen hâlâ gardını *indirmeyen bencilin tekiydim.*”

Başını bir kez daha vurmasıyla elini tuttum. “Sen bencil değilsin. İnsanız. Hepimiz birbirimizden farklıyız. Hepimizin sevmeme biçimi de sevgimizi göstermemiz de farklı. Geçmişte ne yaşadın bilmiyorum ama bu yüzden ağırdan alman da korkup kaçman da çok normaldi. Kendini suçlama. Bunu yapma. Bunu yapmamanı ilk önce Alperen isterdi.”

“Alperen bana kavuşmayı isterdi.” Suyundan bir yudum daha aldı. “Bana özgürce sarılmayı, beni kendini kasmadan öpmeyi isterdi. Sevdiği kadına gerçekten kavuşmayı isterdi.

Sarılırken bile kaskatı kesilmeyi, öpmeye korkmayı değil. Başkaları yüzünden onu itmememi isterdi. Ona bir şans vermemi... Ona şans vermememi aklayacak hiçbir yanlışı yoktu. İlk günden beri hiç değişmedi.”

Nefes almakta güçlük çekmesiyle, “Dilara.” desem de durmadı.

“İlk günden beri bana karşı aynıydı. Beni sevdi, beni her geçen gün daha çok sevdi. Güvenimi kıracak tek bir hareket yapmadı. O beni çok sevmekten başka hiçbir şey yapmadı, peki ya ben? Ben ne yaptım? Onu incitmekten başka ne yaptım? Al bak. Gururum ölümden daha büyük değilmiş. Sevdığım adamı aldı, ömür boyu kendimi affetmeyeceğim bir pişmanlığın pençesinde yalnızca ağlayabiliyorum. Çünkü sevdiğim adam bir daha geri gelmeyecek. Onun dudaklarından bir kez daha, ‘Dilara’m’ demesini duymak için çok şey feda ederdim. Mümkün mü? İmkânı bile yok.”

“Kendini suçlamanın da hiçbir faydası yok. Üstelik Alperen olsaydı böyle olmasını mı isterdi? Seni böyle görmeye dayanamazdı. Yapma Dilara, bunu kendine yapma. Sevdiğin adam için yapma.”

Dizlerini kendine çekerken alnını diz kapaklarına yasladı. “O burada olsaydı... O artık hiç burada olamayacak değil mi?”

Cevap veremedim.

“Bir daha bana Dilara’m diyemeyecek. O kızgınmış gibi cevapladığım değişik sözlerini bile söylemeyecek. Biliyor musun? Bana söylediği hiçbir şeye kızmıyordum ama o kızdığımı sanıp hemen, ‘Tamam Dilara’m,’ diyordu. Hiç üstelemezdi. İstemiyorsam yapmazdı. Kızıyorsam konuyu kapatırdı. Ben ne şekilde mutlu olacaksam öyle davranırdı. Ben onu bir kez bile mutlu edebilecek bir şey yapmamışken hem de...”

“Sen farkında bile olmadan onu mutlu edecek çok şey yaptın.” *İçli bir nefes aldı.* “Tek bir gülümsemen onu mutlu etti. Ona karşı olmasa bile mutlu etti. Yanında durman, oturman,

konuşman, onunla inatlaşman, ona kızıyor olman... Bunların hepsi onu deli gibi mutlu ediyordu. Onun için sarılmak, öpmek önemli değildi ki Dilara. Sen onun yanındaydın. Bedenen onun yanında olman bile onun için en büyük mutluluktur.”

“Mutluluktur ama yeterli değildi.” dedi bu sefer de. “Seven sevdiğini yanında istemez mi Lara? Seven sevdiğine sıkıca sarılıp kokusunu içine *çekmek* istemez mi? Bunları rahatça yapmak istemez mi? O gün...” Bir süre duraksadı. “Onu... Onu kaybettiğimiz gün... Beni ailemin yanına bırakmadan bana bir soru sordu. Sana bir kez sıkıca sarılabilir miyim, diye sordu. Onun son sarılmamız olacağını nereden bilebilirdim ki? Bilsem daha sıkı sarılmaz mıydım? Son kez olacağını bilsem kollarımı çeker miydim üzerinden?”

Ne diyebilirdim ki? Acısını anlamak çok zordu. Anlamak bir yana anlamanın kıyısından bile geçemezdim. Bir büyüğünü kaybetmek ayrıydı. Sevdiğin adamı kaybetmek ayrıydı.

Deniz’i kaybettiğimi bir anlığına bile düşünmek istemiyordum. Onsuz bir hayatı hayal dahi edemiyordum. Yalnızca düşünmek bile kalbimi acıtırken Dilara’nın bunu bizzat deneyimlemesi hepimizi kahretmişti. Ne yazık ki bunlar hayatın gerçekleriydi. Onsuz yaşamam dediğimiz kişiler olmadan yaşamak zorunda kalabilirdik. Sensiz devam edemem dediğimiz kişiler olmadan devam etmekten başka şansımız yoktu.

Hayat herkes için devam ederdi de kalbindeki yangını söndüremeyen için nasıl devam ederdi?

“Son kez... Çok acı değil mi Lara? Bir gün çoğu sevdiğimizi son kez göreceğiz ve bunun son olduğundan haberimiz dahi olmayacak. Belki çok mutlu ayrılacağız belki de benim gibi pişmanlıklarla dolu yarım kalarak. Böyle ölüm kokan bir dünyada kalp kırıyoruz, yapacaklarımızı geciktiriyoruz, küs uyuyoruz. Değer mi? İnsan neden yaşamadan tüm bunların değerini bilmez ki? Bilseydim belki de şu an bu durumda olmazdım.”

Kolunu sıvazladım. “Değmez.”

Başını kaldırıp gözlerime baktı. “Pişman olacağım çok şey yaptım. Hiçbiri bu kadar can alıcı değildi.”

Kollarımı açtığımda dudakları büzüldü. Başını omzuma yaslariken bu kez yine içi çıkarcasına ağlamaya başladı. “*Çok gençti Lara. Çok gençti. Adı ölümle aynı cümlede geçemeyecek kadar gençti. Hayalleri vardı. Hepsi yarım kaldı. Benimle mutlu bir yuva kurmak istediğini söylemişti. Ona söylemesem de bunu içten içe ben de istiyordum. Şimdi onsuz devam ederken nasıl bir yuva kurayım? Onun olmadığı hangi yer bana yuva olur? Nerede kalayım, nerede yaşayayım?*”

“Geçmeyecek ama acısı dinmeye başlayacak.” dedim saçlarını okşarken. “*Şu an imkânsız gibi görünüyor farkındayım ama söz veriyorum acısı denecek Dilara. Hiç unutulmayacak, her anında sızlayacak ama bununla yaşamayı öğreneceksin. Hayat en sevdiklerimizin kaybıyla bizi sınarken bununla yaşamayı öğrendiğimiz an başlıyor. Çünkü gerçek burada. En acı verici haliyle bizimle.*”

“Hayatımın geri kalanına devam edemeyecek gibi hissediyorum.” dediğinde kollarımı ona daha sıkı sardım. “Alperen’e karşı çok bencillik yaptım. Kalan hayatımı *onun sevineceği şekilde yaşamak istesem de bu histen kurtulamıyorum.*”

“Kurtulacaksın. Sen izin verdiğin sürece biz de kurtulman için yanında olacağız. Söz veriyorum.”

İzin vermedi.

Eymen ve Deniz’in arasındaki bağ daha da güçlenmişti. Alperen’in vefatından sonra birbirlerine olan destekleriyle artık ayrılmaz ikili gibilerdi. Bu sayede Yasemin ve ben de yakınlaşmıştık. Sivri dilliydi ama kötü niyetinin olmadığını

tek bir cümlesinden bile anlayabiliyorduk. Hem ayrı ayrı anlaşılabiliyorduk hem de biz dördümüz bir araya geldiğimizde keyif alarak vakit geçiriyorduk. Hayat zamanla bir şekilde yerine oturuyordu. Nasıl dayanacağız dediğimiz bazı acılara gün geçtikçe alışılıyordu.

“Sporun Nabzı yine delirmiş.” derken telefonumda yazılanları kaydırıyordum. “Şirketi açtığımızdan beri böyle. Özellikle siz desteklemeye başladığınızda daha da kudurdular.”

“Şimdiden inanılmaz takipçi kazandınız da ondan. Yakında onları geçeceğinizden korkmaları normal.”

Dudaklarımı büzdüm. “Bunda sizin etkiniz büyük.”

“Herhalde.” dedi. “Sevgilimin işini desteklemeyeceğim de kimi destekleyeceğim? Evet, kayırıyorum. Başka sorusu olan?”

“Yine de etik mi bilmiyorum.”

“İzgi’yle mi konuştun?”

Güldüm. “Evet... Yarınki maç için konuşmuştuk. Malum şampiyonluk maçı. Merdan Efe evde ortalığı yıkıyormuş mutluluktan.”

“Biliyorum, beni de aradı.”

Şirketin önüne geldiğimizde arabayı durdurdu. Henüz küçük bir yerde küçük bir ekip olarak çalışıyorduk. “Şimdi gidip senin videonu editleyeceğim. Akşam kendini izlemeye unutma.”

Sırıttı. “Arkada kardan adam da çalacak mı?”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Videoyu ben yapsaydım olabilirdi ama şimdilik hayır.” Uzanıp dudaklarını öptüm. “Dikkatli sür. Görüşürüz akşam.”

Tam ineceğim sırada kolumu tutarak beni kendine çektiğinde benimkinden daha uzun bir öpücüğü dudaklarıma bıraktı.

“Hep bunu yapıyorsun!” diye yakındım. “Böyle aklımı başımdan alıyorsun, sonra kendime zor geliyorum.”

Göz kırptı. “İşim bu. Sana karşı.”

Ona uzaktan bir öpücük atıp bu kez yakalamasına fırsat vermeden arabadan indim ve koşarak şirkete girdim. Arkamdan gülümseyerek baktığına emindim.

Ofisteki odamın kapısını araladım. Ferhat ve Yasemin’le burada çalışıyorduk. Krem rengi duvarlarda spor posterleri asılıydı. Bir duvar boydan boya camdı ve içerisi buram buram kahve kokuyordu.

“Hoş geldin.” dedi Yasemin cıvıl cıvıl bir sesle. “Ferhat senden önce Utku Deniz editine bakacaktı ama izin vermedim. Mailini kontrol etmeyi unutma. Ha bir de izlemeden sakinleştirici almak istersen...”

Gözlerimi kıstım. “Geç dalganı geç.” Masama oturduğumda kenardaki nota ilişti gözlerim. Yarkın’ın ilk gün üçümüze de gönderdiği çiçeklere iliştiirdiği nottu bu.

Kapıdan içeri girdiğimiz an yalnızca iyi hikâyeler yazmaya başlayacağız. İyi ve adaletli... -Y.

Bilgisayarımı açar açmaz ekranıma Utku Deniz’in antrenman görüntüleri düştü. Mailimi açıp Yasemin’in attığı videoyu bilgisayarına indirmeye başladığımda bir gözüm sosyal medya hesaplarımızın takipçi sayısındaydı. Normalden çok daha hızlı artıyordu.

Video yüklenirken çiçeklerime su verdim. Deniz’in işe başladığımda aldığı çiçeklerdi. “*Seninle gurur duyuyorum, yeni işinde en güzelini başaracağından kuşku yok.*” notuyla göndermişti.

“Sezon sonu fena transferler dönecek gibi duruyor. Türk oyuncuların bazılarına gelen teklifleri gördün mü Lara?”

Biri direkt sevgilim yanımdayken haber verilmişti. Bilmek imkânsız gibiydi.

“Utku gider mi? Eymen kalmayı düşünüyor bu sene de.”

“Bilmiyorum.” dedim. “Deniz kendi için en doğru kararı verecektir. Ne desem yanlış olur Yasemin.”

“Giderse nasıl olacak? Uzak ilişki falan...”

Başımı iki yana salladım. Bu ihtimali düşünmeyi es geçiyordum. Onu her gün görmeye çok alıştığımından ara sıra görecektir olma düşüncesi korkutuyordu. “Bunu hiç düşünmedim ama Deniz’e belli etmem. Verdiği kararları beni de düşünerek veriyor. Sırf benim için hayatının teklifini reddetmesini asla kabul edemem. Yalnızca en azından bir sene daha Galatasaray’da kalmak istediğini ve şampiyonlar liginde takımıyla oynamak istediğini söylemişti. Her kararına saygı duyarım.”

Çenesini eline yaslarken bakışları karaladığı kâğıttaydı. “Eymen giderse muhtemelen ben de peşinden giderim. Umarım Messi’yle aynı takıma falan gider.”

Güldüm. “Benim küçük, küçücük hayaller...”

“Korkulu rüyam olan o lige giderse bir süre depresyona girebilirim ama. Tüm iyi oyunculara göz koydular resmen ama akıllı olanlar gitmiyorlar.”

Evet, evet... Deniz’e de teklif getirmişlerdi. Fenerbahçe’nin de Deniz’le ilgilendiği duyumlarını almıştım ancak Deniz kesin bir dille isimlerinin aynı cümlede dahi geçemeyeceğini söylemişti. Bir transfer daha konusu açılmadan kapanmıştı.

“Geçen Eymen’ime bal ligi topçusu demişler, üzüldüm açıkçası. Oturdıkları yerden izlerken sevgilim Premier Lig’e gittiğinde.”

Aklıma kulübeden izlersin Mert, sözü gelmişti.

Olaylı derbi gecesini hâlâ ara sıra karşıma çıkıyordu. Ben olayları çok sonradan öğrendiğim için hepsini bir anda değil de zamanla görüyordum ve öyle bir maçı ki gün geçtikçe daha çok görüntü ortaya çıkıyordu. Maç çıkışı içeri girdiklerinde iki takımın oyuncularının kavga ettiğini görmüştüm. Galatasaray sayfasının paylaştığı salıncakta kuş gönderisiyse sosyal medyada büyük sükse yapmıştı.

Video indiğinde üzerine tıklayarak açtım. Ses seçimini ben yapmasam da video planı bana aitti. Tesislere giriş anı, topla oynayışı, kameraya karşı konuşuşu, arkadaşlarıyla ve hocasıyla güldüğü anlar ve en sonunda da stadyumun tam ortasında gökyüzüne bakarak güneşi göstermesi... Her bir karesi çok güzel olmuştu. Son anı bana da sürpriz olmuştu tabii.

“Dünyanın en güzel klibi.” cümlesi döküldü dudaklarımdan istemsizce. Yasemin’in güldüğünü duydum. “Tamamen objektif yorumumdur.”

Bu kez yalandı.

Ligin Galatasaray için son maçıydı. Beraberlik dahi alsalar şampiyon oluyorlardı. Deniz’in takımla ilk şampiyonluğu olacaktı ve eğer kupayı onlar kaldırırsa sıradaki durağı şampiyonlar ligi olacaktı. Bir hayaline daha tik atacaktı.

Dakika doksanı gösterirken tribünlerdeki heyecan arttı. Galatasaray 1-0 öndeydi ve bu şampiyonluk demekti. Gol yeseler bile şampiyon olacaklarının rahatlığıyla maçın bitiş düdüğünü bekliyorlardı.

Yedek kulübesindeki oyuncular ayağa kalkmışlardı. Uzatmaların verilmesiyle hepsi maçın bitimi beklemeye başlamışlardı. Yerlerinde duramıyorlardı. Hepsi şampiyonluk yazılı tişörtlerini giymişlerdi. Sahanın içinde ayrı, kenarında ayrı bir heyecan mevcuttu. Hoca sakın kalıp oyunu takip etmeye devam etse de onun da heyecanını yüzünden okumak mümkündü.

Deniz... Maç öncesi küçük bir çocuk gibi kıpır kıpırdı. Onu tanıdığım da futbol oynamayı bırakmayı düşünen küçük bir çocukken şimdi Galatasaray’da şampiyonluk yaşayacağını görmek gururdan ağlama isteğini artırıyordu. Muslera’nın oyundan çıkmasıyla kaptanlık bandı onun kolundaki yerini almıştı.

Küçük Deniz büyümüş ve takımını şampiyonluğa taşımıştı.

Bir zamanlar sokakta futbol oynarken dışlanan o çocuk pes etmemişti. İnlanmış, hayallerinin peşinden giderek çocukluk aşkı olan o takıma transfer olmuştu. Önüne engeller çıkmıştı, gün gelmiş futbol oynanması bile engellenmişti ama işte buradaydı. Performansını günden güne artırarak takımının şampiyon olmasında büyük bir rol oynamıştı. Kaptanlık pazı-bendinin sahibi olmuştu. Utku Deniz Has artık Galatasaray'ın kaptanlarından biriydi. Şimdi binlerce insan onunla gurur duyuyordu. Sokakta futbol oynayan küçük çocuklar onun adını bağırıyorlardı. Sokağa çıktığında herhangi birinin üzerinde kendi adının yazdığı formayı giydiğini görüyordu. Geçtiğimiz ay ona özel 7 numaralı imzası olan bir forma çıkarılmıştı. Çıktığı gibi tükenen ilk formalardan olmuştu. Bunu duyduğu an kollarımın arasında ağladığını hatırlıyorum.

Hayallerinden vazgeçmeyip peşinden koşan küçük bir çocuğun hikâyesiydi dinlediğiniz. Ve o hikâye dakikalar sonra o küçük çocuğun emeklerinin eseri olan şampiyonlukla taçlanacaktı.

Üzerimde ona özel tasarlanan forma vardı. İlk kez burada onun formasıyla oturuyordum. Yedi numara tribünü olarak yerimdeydim. Her zaman olduğu gibi.

Maçın son dakikasına girilmesiyle öne doğru kaydım. Heyecanlanmamla nabzım yükselirken elimi kalbime yaslardım.

Denize özel yapılan forma koyu kırmızı tonlarındaydı ve koyu sarı dumanlarla tamamlanmıştı. Arka tarafında o dumanların arasından çıkan bir aslan varken ön tarafında o dumanlarla 7 yazan kısmın etrafında belli belirsiz bir güneş parlıyordu.

Formasında bile benden, Güneş'inden bir iz taşıyordu.

Hayatının her bir anına beni koymaya yemin etmiş gibiydi ve bunu başarıyordu.

Maç bitiş düdüğü çaldı. Şampiyon Galatasaray olurken taraftar ayaklandı. Kenardaki oyuncular ve teknik ekip sa-

hanın ortasına döküldü. Eymen, Deniz'i omuzlarına alırken diğerleri de ona yetişip Deniz'i birkaç kez havaya fırlattı. Stadyumda Barış Manço'nun *Yaz Dostum* şarkısı çalmaya başlarken hoca da rakip takımın hocasıyla el sıkışıp takımının yanına koştu.

Stadyumda bir şenlik hâkimdi. Deniz'in sahaya tekrar ayak basmasıyla üstündeki formayı çıkardığını gördüm. İçinde Alperen'e özel tasarlanan bir tişört vardı. Yüzümdeki gülümseme asılı kaldı.

Canım Alperen.

Takımının şampiyon olacağına en çok inanan isimlerden biriydi. Şimdi belki onların yanında olup sevinemiyordu ama hepsini gördüğünü ve her biriyle gurur duyduğunu biliyordum. Bu şampiyonluk Alperen'e armağandı. Kupaysa Galatasaray'ın kaptanı Utku Deniz Has'ın ellerinde havaya yükseliyordu.

Deniz onun için ettiği yeminlerden ilkinin gerçekleştirmişti. Kalan maçları öyle hırsıyla oynamıştı ki artık yabancı liglerin ilgisi üzerindeydi. Üstelik teklifler şimdiden çığ gibi yağıyordu. Verilen rakamlar dudak uçuklatacak cinstendi. Deniz'in Galatasaray'da en azından bir sene daha kalmak istediğini biliyordum yalnızca.

Deniz elinde sıkıca tuttuğu formasıyla başını kaldırdığı an göz göze geldik. Etrafında zıplayan, sevinen onlarca insanı aşarak bana doğru yürümeye başladığında ayağa kalkarak tribünün en ön kısmına indim. Bana bir şey söyleyeceğini sanırken Deniz koltuk altlarımdan tutup beni kaldırarak sahaya indirdi. Şok içinde yüzüne bakmaya başladığımda gülümsemedi. Birçok bakışın bize döndüğünü hissettiğimden yanaklarım yanmaya başladı. "Deniz..."

Stadyumdaki ışıklar kapatılıp yalnızca sarı-kırmızı led ışıklar açılırken Deniz elindeki formasını gösterdi. "Bu forma senin için." dedi. Uzattığı formasını ellerimin arasına ala-

rak sıkıca tuttum. Nefes nefeseydi. “Pes ettiğim anda beni ilk ayağa kaldıran, senelerce arasam da her daim güneş ışığım olan, seneler sonra kavuştuğumda en büyük destekçim olan senin için. Başarım en çok senin için Güneş.”

Işıklar yüzlerimize vurup geçerken nefes alamadığımı hissettim. “Işığın olmasaydı bugünü göremezdim.” İtiraz etmek için dudaklarımı aralamak istesem de izin vermedi. “Öyle. Güçlüyüm, pes etmeyen biriyim ama bunların en büyük kaynağı senin benim hayatımı aydınlatman oldu.”

İlk şampiyonluğu kazandığı maçtaki formasını bana hediye ediyordu.

“Varlığın hayatımda aldığım en paha biçilemez hediye idi.” Gözlerim doldu. Önüme düşen perçemimi kulağımın arkasına sıkıştırırken yanağımı okşamayı ihmal etmedi. “Varlığınla hayatımı aydınlatmasaydın böyle bir adam olmayı hayal bile edemezdim. Varlığına teşekkür ederim sevgilim.”

Diz çöktü.

Şaşkınlığım daha da artarken artık neredeyse herkesin bakışları üzerimizdeydi.

Hangi ara ve nereden aldığını bilmediğim bir kutuyu cebinden çıkarıp bana doğru kaldırdı. Kutunun kapağını açtığında kalbimin duracağını sandım. “Yaptığım her güzel şey, elde ettiğim her başarı senin varlığının eseri. Benimle evlenir misin?”

Gürültü aniden kesildi, bütün sesler yok oldu. Koskoca stadyumun ortasında, elli bin taraftar tamamen yok olmuş gibi çıt çıkmıyordu. O an dünyada onunla ikimizden başkası yoktu sanki.

Şaşkınlığımı üzerimden atmam uzun sürmedi. “Asıl bir insanın hayatında görüp görebileceği en paha biçilmez şey senin varlığın Deniz. İlk günden beri benim için her şey olduğun, bir an bile eksik hissetmememi sağladığın için ben teşekkür ederim sevgilim.” Gözyaşlarımın arasından gülümsedim.

“Evet, seninle evlenirim.”

Yüzündeki stresli gülümseme kendini rahatlamaya bırakırken yüzük kutusundan çıkardığı zarif, özel olarak yapıldığı belli olan tektaş yüzüğü uzattığım elimdeki yüzük parmağıma taktı. O sırada stadyumda büyük bir gürültü koptu. Alkış sesleriyle birlikte, “Gooooo!” sesi duyuldu.

Deniz’i elinden tutup diz çöktüğü yerden kaldırırken kollarımı boynuna sardım. Beni olduğumuz yerde döndürürken, “Çifte şampiyonluk.” demesiyle kahkaha attım.

“Hadi yine iyisin.” dedim ayaklarımın üzerine bastığımda. Heyecandan nefes almayı unutmuştum. “Herkes nasip olmaz.”

“7 numara tribünü?”

“7 numara tribünü de çifte şampiyonluk yaşıyor. Ve evet bu da herkese nasip olmaz.”

Ela gözleri gözlerimi delip geçerken kalbimin gürültüsü stadyumun sesini bile aşıyordu. Bayılmamak için manifestimi tekrarladım:

Utku Deniz, Utku Deniz, Utku Deniz.

Bakışları dudaklarıma indi. Gözlerimi kapattığım an beni öptüğünde kollarımı boynuna daha sıkı sardım. Onun dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Her şeye rağmen mutluyduk. Kayıplar içeren, başarılarla dolu bir hikâyeydi bizimkisi. Birbirimizi kaybettiğimiz, yeniden bulduğumuz ve savaşlar verdiğimiz... Ama buruk ama huzurlu, en sonunda yine de kazandığımız bir hikâye.

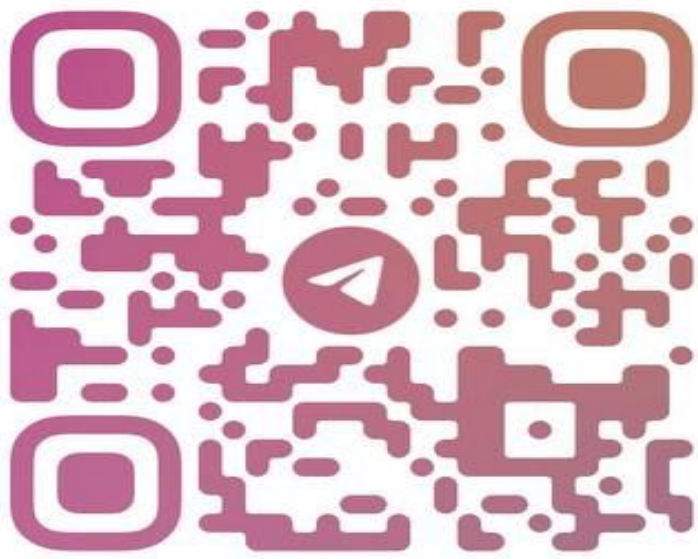
Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında saçlarımı derin bir nefesle koklayarak yüzünü boynuma gömdü.

“Hayatımın en güzel maçını seni bulduğumda kazandım.” Dudaklarını boynuma, tam nabzımın üzerine bastırdı. “*Yedinin Nabzı* burada atıyor.”

Son

@ayisigikitap

@AYISIGIKITAP